

Syyruumis

Athur E Powell

Arthur E Powell
SYYRUUMIS
e-kirja

Alkuteos
The Causal Body and the Ego
Lontoo, Theosophical Publishing House, 2000

Suomentanut Annikki Arponen

ISBN 978-952-5826-18-0 (PDF)

Kustantaja Teosofinen Seura ry

Sisällysluettelo

Johdanto 5

Luku 1 Yleiskatsaus 7

Luku 2 Evoluution kenttä 10

Luku 3 Monadien tulo 14

Luku 4 Viiden tason muodostaminen 18

Luku 5 Luomakunnat 20

Luku 6 Atomien liittäminen 31

I Ylempi kolmio 31

Luku 7 Atomien liittäminen 42

II Alempi kolmio 42

Luku 8 Luovat hierarkiat 48

A Arupa 50

B Rupa 50

Luku 9 Joukkosielut 54

Luku 10 Mineraalijoukkosielut 61

Luku 11 Kasvijoukkosielut 65

Luku 12 Eläinjoukkosielut	68
Luku 13 Yksilöityminen: mekanismi ja tarkoitus	76
Luku 14 Yksilöityminen: metodit ja asteet	96
Luku 15 Syyruumiin tehtävä	103
Luku 16 Syyruumiin koostumus ja rakenne	109
Luku 17 Kausaaliajatus	120
Luku 18 Syyruumiin kehitys ja kyvyt	127
Luku 19 Kuolemanjälkeinen elämä: viides taivas	143
<i>Viides taivas: kolmas alataso 147</i>	
Luku 20 Kuolemanjälkeinen elämä: kuudes taivas	151
<i>Kuudes taivas: toinen alataso 151</i>	
Luku 21 Kuolemanjälkeinen elämä: seitsemäs taivas	154
<i>Seitsemäs taivas: ensimmäinen alataso 154</i>	
Luku 22 Trishna – jälleensyntymisen syy	158
Luku 23 Pysyvät atomit ja jälleensyntymisen mekanismi	163
Luku 24 Ego ja jälleensyntymä	181
Luku 25 Ego ja sen ”investoinnit”	192
Luku 26 Ego ja persoonallisuus	207

Luku 27 Ego persoonallisuudessa	234
Luku 28 Ego ja persoonallisuus: Sakramenttien apu	245
Luku 29 Jällensyntymämuisti	261
Luku 30 Ego omalla tasollaan	269
Luku 31 Vihkimys	285
Luku 32 Buddhi-tietoisuus	296
Luku 33 Ego ja monadi	306
Luku 34 Toinen ja korkeammat vihkimykset	328
Luku 35 Loppupäätelmät	349

Johdanto

Tämä kirja on neljäs ja viimeinen julkaisusarjassa, joka käsittelee ihmisen käyttövälineitä. Koko sarjan läpi on käytetty samaa yleissuunnitelmaa. Tätä kirjaa varten on huolellisesti käyty läpi nelisenkymmentä pääasiassa Annie Besantin ja C W Leadbeaterin teosta. Näin saatu aineisto on lajiteltu, järjestetty ja luokiteltu asiaankuuluviin osastoihin, jotta olisi mahdollista antaa modernin teosofian opiskelijalle kattava ja jaoteltu yhteenveto ihmisen hienommista ruumiista.

Lisäksi mukaan on otettu huomattava määrä tietoa näihin neljään ihmisen hienompaan ruumiiseen liittyvistä tasoista tai maailmoista. Voidaan todennäköisesti hyvällä syyllä sanoa, että mukana näissä neljässä kirjassa on jonkin verran lähes kaikesta, mitä nämä kaksi pioneeria ovat julkaisseet aikain viisauden mysteereistä ja kysymyksistä lukuun ottamatta joihtakin selkeitä poikkeuksia (kuten okkulttinen kemia.)

Tämän kirjan kokoaja toivoo, että lähes kolmen ja puolen vuoden työ tekee niiden polun hiukan helpommaksi, jotka haluavat saada kattavan käsityksen modernin teosofian teknisistä aspekteista. Koska okkulttinen tieto fyysisistä tasoista hienommista tasoista tulee todennäköisesti lisääntymään huomattavasti tulevaisuudessa, tuntui sovelialta ryhtyä hallussamme olevan tiedon järjestämiseen oppikirjan muotoon ennen kuin tiedon massa kasvaa niin suureksi, ettei sitä voi käsitellä tällä tavoin. Lisäksi kun järjestämme aineistomme näin, luomme itsellemme yleiskatsauksen tai tukirakennelman, johon voi lisätä uutta informaatiota sitä mukaa kuin sitä tulee.

Kuten edellisissä julkaisuissakin lähdeviitteet on merkitty tekstiin niin, että lukija voi halutessaan itse varmistua asiasta alkuperäislähteestä. Muutamissa harvoissa kohdissa on kirjan kokoaja lisännyt omia näkemyksiään, jotka on merkitty nimi-

kirjaimilla A E P. Kaksi kolmannelta kuvista on alkuperäisiä, ja loput hiukan muunneltuina ovat C W Leadbeaterin teoksista ja joitakin Annie Besantin teoksesta *Tajunta*.

Evoluutiojärjestelmä, jossa ihminen kehittyy, on seuraava käsiteltäväksi otettava teosofisen tiedon osa. Siihen kuuluvat planeettojen (kuten Maa) kierrokset, ketjut, rodut, alarodut jne. Tekijä toivoo voivansa koota tätä teknistä teosofista tietoa käsittelevän teoksen lähitulevaisuudessa.

A E Powell

Luku 1 Yleiskatsaus

Tämän sarjan kolmessa aiemmassa teoksessa, *Eetteriruumis*, *Astraaliruumis ja Mentaaliruumis* on tutkittu ihmisen kolmen alimman käyttövälineen historiaa. Näissä tutkimuksissa on riittänyt, että tarkastelemme kutakin näistä kolmesta sellaisena kuin ne ovat ihmisessä ja tutkimme niiden toimintametoja, kasvun lakeja, kuolemaa ja uusien samanlaisten käyttövälineiden muodostamista pysyvien atomien ja mentaalisen yksikön muodostamasta ytimeistä, jotta ihminen voisi jatkaa evoluutiotaan kolmella alimmalla tasolla.

Kun pääsemme ihmisen syyruumiin tutkimiseen, on meillä edessämme uusi vaihe eetteri-, astraali- ja mentaaliruumiin tutkimusten lisäksi ja meidän on sivuttava ihmisen evoluutiota laajemmin. Syy tähän on se, että kun eetteri-, astraali- ja mentaaliruumiit ovat olemassa vain yhden inkarnaation ajan ja ovat siis kuolevaisia, syyruumis pysyy läpi ihmisen koko evoluution monien inkarnaatioiden ja on siksi suhteellisesti ottaen *kuolematon*. Sanomme hyvästä syystä *suhteellisesti ottaen* kuolematon, sillä kuten tulemme näkemään, ihmisen saatettua puhtaasti *normaalin* inhimillisen evoluution päätökseen ja alettua supernormaalin inhimillisen evoluution, on olemassa piste, jossa ihminen tosiasiallisesti menettää syyruumiinsa, jossa hän on elänyt ja kehittynyt kuluneiden kasvuvuosien aikana.

Siksi emme syyruumiista puhuessamme enää pysyttele persoonallisuuden sisällä tai tarkastele persoonallisuuden käyttövälinettä ja kuinka se palvelee sitä käyttävän todellisen ihmisen evoluutiota. Sen sijaan meidän täytyy asettua ihmisen itsensä rinnalle tarkastelemaan ylhäältä päin persoonallisuuden käyttövälineitä ja pitää niitä tilapäisinä työvälineinä, jotka on tarkoitettu ihmisen käyttöön ja jotka heitetään pois kuin rikkoutunut työkalu, kun ne ovat tarkoituksensa täyttäneet.

Lisäksi jotta opiskelumme olisi kattavaa ja älyllisesti tyydyttävää, meidän täytyy löytää syyruumiin synty ja alkuperä, toisin sanoen kuinka se on muodostunut ja tutkia sitä. Kun havaitsemme, että sillä *oli* alku, niin sillä on oltava myös loppu. Sen lisäksi on oltava olemassa jokin toinen tietoisuuden muoto, joka käyttää syyruumista kuten ego syyruumiissa käyttää persoonallisuuden käyttövälineitä. Tämä toinen tietoisuuden muoto on tietenkin ihmismonadi. Siksi meidän on tutkittava myös ihmismonadia, jos haluamme täysin ymmärtää, mitä osaa syyruumis näyttelee inhimillisen evoluution suurenmoisessa tarinassa.

Mitä tulee syyruumiin syntyyn tai muodostumiseen, niin sukellamme välittömästi tarkastelemaan jossain määrin mutkikasta aihetta, jota meidän on käsiteltävä, nimittäin joukkosieluja. Kun jäljitämme joukkosieluja, se johtaa meidät askel askeleelta jumalaisen elämän kolmeen vuodatukseen, joista kaikki ilmenneet muodot ovat peräisin. Kolmea vuodatusta tutkiessamme meidän on välttämätöntä tarkastella jossain määrin myös aineellisen maailman muodostumista, johon vuodatukset projisoituivat.

Jotta syyruumiin opiskelumme olisi kokonaisvaltaista, meidän täytyy kuvailla, joskin vain lyhyesti, evoluution kentän muodostumista, suurten elämän virtojen virtaamista kenttään, monadien syntyä, elämän eri luomakuntien rakentumista ja monadien sukeltautumista aineelliseen universumiin pysyvien atomien avustuksella ja elämän asteittaista kehittymistä joukkosieluissa, kunnes lopulta olemassaolon pitkien aikakausien jälkeen saavutetaan yksilöitymispiste, jolloin syyruumis ilmestyy mukaan ensi kertaa.

Käsittelemme sitten syyruumiin tehtäviä, sen kokoonpanoa ja rakennetta, kausaaliajatuksen luonnetta, syyruumiin kehitystä

ja kykyjä, kuoleman jälkeen syyruumiissa korkeammissa tai-
vasmaailmoissa vietettyä elämää.

Sitten meidän tulee siirtyä tutkimaan kattavammin entiteettiä,
varsinaista egoa, joka asuu syyruumiissa ja käyttää sitä pro-
jisoiden siitä persoonallisuuden toisensa jälkeen jälleensyn-
tymän kiertoon. Meidän on tutkittava sitä, mikä tunnetaan
trishnana, ”janona”, mikä on jälleensyntymän todellinen syy,
pysyviä atomeja ja jälleensyntymän mekanisme, egon asen-
netta koko jälleensyntymän prosessia kohtaan ja persoonalli-
suuksia, joita se projisoi alempiin maailmoihin.

On tutkittava huolellisesti egon suhdetta persoonallisuuteen ja
niiden välistä linkkiä ja tapaa, jolla ego sitä käyttää. Erityinen
luku on omistettu eräille sakramentaalisille apukeinoille, jotka
vahvistavat ja parantavat egon ja persoonallisuuden välistä
linkkiä ja toinen luku menneiden elämien muistamiseen.

Sitten siirrymme kuvaamaan egon elämää sen omalla tasolla
niin pitkälle kuin se on mahdollista. Tämä johtaa meidät Suu-
ren valkoisen veljeskunnan vihkimykseen, jolloin syyruumis
häviää joksikin aikaa. On yritettävä kuvata buddhitietoisuutta
ja lyhyesti toista ja korkeampia vihkimyksiä koskevia seikko-
ja siinä määrin kuin niistä tiedetään.

Lopuksi päätämme pitkän tarinamme egon suhteeseen ”Isään-
sä, joka on taivaissa”, monadiin. Kirja tekee toivon mukaan
mahdolliseksi teosofian opiskelijalle saada laajempi käsitys
inhimillisen evoluution ihmeellisestä panoraamasta ja nähdä
oikeassa perspektiivissä ihmisten eri käyttövälineiden, fyysi-
sen, eetteri-, astraali-, mentaali- ja syyruumiin osan siinä.

Luku 2 Evoluution kenttä

”Evoluution kentällä” tarkoitamme aineellista universumia, jossa evoluution tapahtuu. Tiukasti ottaen elämä, henki ja aine eivät ole todellisuudessa olemassa erillisinä ja toisistaan erotettuina, vaan pikemminkin yhden ei-ilmenneen vastakkaisina napoina. Mutta älyllistä analyysiä ja opiskelua varten on kätevää pitää näitä kahta aspektia tai napaa erillisinä ja toisistaan erotettuina vähän saman tyyliin kuin rakentaja pitää rakennuksensa suunnitelmia ja osia enemmän tai vähemmän erillisinä, vaikka nämä ovat puhtaasti yhden kokonaisuuden – itse rakennuksen abstraktioita.

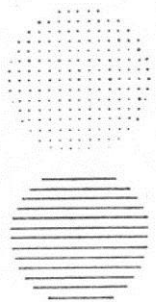
Meidän aurinkokunnassamme evoluution kenttä koostuu seitsemästä tasosta tai maailmasta. Näiden voidaan katsoa muodostavan kolme ryhmää: 1) pelkän Logosten ilmentymisen kenttä, 2) yli-inhimillisen evoluution kenttä ja 3) normaalin inhimillisen, eläimellisen, kasvi-, mineraali- ja elementaalievoluution kenttä. Ks. taulukko.

Evoluution kentät

Numero		Nimi		Evoluution kenttä
Ryhmä	Sarja	Sanskrit	Suomi	
I.	1	Adi	(a)	Logoistinen
	2	Anupadaka	(b)	
II.	3	Atma	Henki	Yli-inhimillinen, s.o. "Vihkijät"
	4	Buddhi	Intuitio	
III.	5	Manas	Mieli	Tavallinen ihminen, eläin-, kasvi-, mineraali- ja elementtaaliset entiteetit
	6	Kama	Tunne	
	7	Sthula	Fyysinen aktiivisuus	

(a) Suomenkielistä vastinetta ei löydy: Adi tarkoittaa kirjaimellisesti "ensimmäinen".

(b) Suomenkielistä vastinetta ei löydy: Anupadaka tarkoittaa kirjaimellisesti "ilman verhoa".

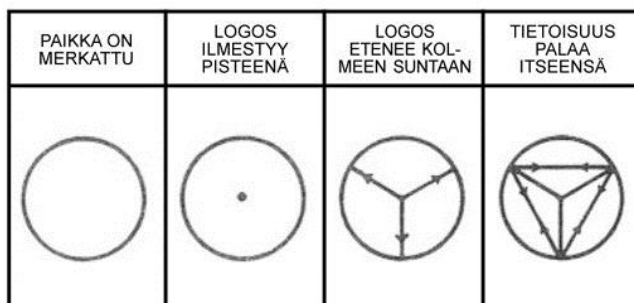
Ensimmäinen vaihe	Logos merkkää universuminsa aditasolla	
Toinen vaihe	Logos muuttaa tätä ainetta omalla yksilöllisellä elämällään anupadakasolla	

PIIRROS 1. – Universumin alku

Adi- ja anupadakatasojen käsitetään olleen olemassa ennen aurinkokuntamme muodostumista. Aditason kuvitellaan koos-

tuvan avaruusaineesta, jonka symbolina ovat pisteet. Logos ikään kuin merkkää valmiiksi aurinkokunnan aineellisen perustan muodon, jonka aikoo tuottaa. Voimme ajatella anupadaka-tason koostuvan tästä samasta aineesta, jota muuntelee ja värittää Hänen yksilöllinen elämänsä, Hänen tajuntansa elävöittäminen. Täten se eroaa jollain tavoin muitten aurinkokuntien vastaavasta tasosta. Tämän symbolina ovat viivat. Näitä voidaan kuvata karkeasti seuraavasti:

Tätä valmistelevaa työtä voidaan kuvata toisella tavalla symboleilla, jotka osoittavat Logoksen tajunnan ilmentymisen kolminaisuutta ja tietoisuuden kolminaista muutosta vastaavaa kolminaista muutosta aineessa.

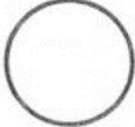
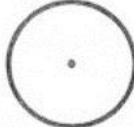
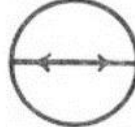

PIIRROS 2. – Logoksen tajunnan ilmaantuminen

Tajunnan ilmentymisessä merkataan ensin universumin paikka (piirros 2): 1) Logos itse ilmestyy esiin pisteenä ympyrän sisällä. 2) Logos etenee tästä pisteestä kolmeen suuntaan aineen ympyrän kehälle. 3) Logoksen tajunta palaa itseensä ilmentäen jokaisessa kontaktipisteessä yhtä tajunnan kolmesta peruspektistä, jotka tunnetaan mm. nimillä tahto, viisaus ja toiminta. Ilmennyksen kolmen aspektin tai vaiheen yhtyminen ääripisteissään ympyrän kehän kanssa muodostaa kolmion, joka kuvaa aineen kanssa tapahtuvaa kontaktia. Näitä kolmi-

oita kutsutaan yhdessä liittymäpisteet yhdistävien viivojen muodostamien kolmioiden kanssa jumalallisiksi tetradeiksi, jota joskus kutsutaan myös kosmiseksi nelinäisyudeksi.

Kun tarkastelemme tajunnan ilmennyksiä vastaavia muutoksia universaalisessa aineessa, niin meillä on alkeisalkuaineen ympärässä neitseellinen tila-aine.

NEITSEELLINEN AVARUUSAINE	LOGOS ILMAAN- TUU PISTEENÄ AINEEN PIIRIN SISÄLLE	PISTE VÄRÄHTE- LEE KESKUKSEN JA YMPÄRYYS- VIIVAN VÄLILLÄ	PISTE JA VIIVA VÄ- RÄHTELEVÄT SUORAS- SA KULMISSA AIEM- PÄÄN VÄRÄHTELYYN
			

PIIRROS 3. – Aine vastaa

(Piiros 3) 1) Logos ilmestyy pisteinä säteillen ympärilleen aineen ympyrän. 2) Kun piste värähtelee keskipisteen ja ympäröivän kehän välillä, se merkitsee henkeä ja ainetta erottavan viivan. 3) Värähdellen suorassa kulmassa aiempaan värähtelyyn nähden piste ja sen kanssa pyörivä viiva muodostavat ympyrän sisälle aikojen alun ristien. Ristin sanotaan näin ollen ”etenevän” Isästä (pisteestä) ja Pojasta (halkaisijasta) ja edustavan kolmatta Logosta, luovaa mieltä, jumalallista toimintaa valmiina ilmentymään Luojana.

Luku 3 Monadien tulo

Ennen kuin tarkastelemme kolmannen Logoksen luovaa toimintaa ja evoluution kentän yksityiskohtaista valmistelua, meidän täytyy huomioida tajunnan yksikköjen, monadien alkuperä, sillä niiden aineessa tapahtuvaa evoluutiota varten universumin kenttä valmistettiin. Palaamme tähän tarkemmin myöhemmässä luvussa. Myriadeittain näitä yksiköitä, joiden on määrä kehittyä tulevassa universumissa, tuotetaan jumalaisen elämän sisällä ennen kuin niiden evoluutiota varten tarkoitettu kenttä on valmis. Tästä on kirjoitettu seuraavasti:

”Olkoon tahtoni, että tulen moneksi ja synnyn.”
[*Chhandopanishat* VI.ii, 3]:

Siten tahdon teon johdosta yhdestä tulee monta. Tahdon teon suorittaja on ensimmäinen Logos, jakamaton Herra, Isä.

Monadeja kuvataan korkeimman tulen kipinöiksi, ”jumalalliseksi osaksi”. Okkultismin katekismus *Bhagavad Gita* sanoo:

”Nosta pääsi, oi lanoo! Näetkö ylläsi tummalla keskiyön taivaalla loistavan yhden vai lukemattomia valoja? Minä aistin yhden liekin, oi Gurudeva, minä näen siinä loistavan lukemattomia erottamattomia kipinöitä.”

Liekki on Ishvara ilmentyneenä ensimmäisenä Logoksena. Erottamattomat kipinät ovat inhimillisiä ja muita monadeja. On huomioitava erityisesti sana erottamaton, joka tarkoittaa, että monadit ovat Logos itse. Monadi voidaan siis määrittää jumalallisen elämän osaseksi, joka on erotettu yksilölliseksi entiteetiksi ohuen ohuella aineen kalvolla. Aine on niin herkkää, että vaikka se suo jokaiselle erillisen muodon, se ei estä vapaata keskinäistä kommunikaatiota täten koteloidun elämän ja muitten samanlaisten elämien välillä. Monadi ei siis ole

puhdasta tietoisuutta, puhdas Itse, *samvit*. Se on abstraktio. Konkreettisessa universumissa on aina Itse ja sen verhot, olivatpa ne kuinka hienoja tahansa niin, että tajunnan yksikkö on erottamaton aineesta. Siksi monadi on tajunta *plus* aine. Teosofiassa monadi on intialaisen filosofian jivatma, Samkyan purusha ja Vedantan Itse täsmentyneenä.

Kun monadien elämä on ensimmäisestä Logoksesta, niitä voidaan kuvata Isän pojiksi aivan kuten toinen Logos itse on Isän poika. Mutta monadit ovat nuorempia poikia, jotka eivät jumalallisten voimien puuttuessa kykene toimimaan heidän omaa tasoaan anupadakaa tiheämmän aineen tasolla. Toisella Logoksella sitä vastoin on takanaan aikakausien evoluutio, ja se on valmis käyttämään jumalallisia voimiaan ”esikoisena” monien veljiensä joukossa. Vaikka monadien elämän juuret ovat aditasolla, ne itse asustavat anupadakatatasolla ilman käyttövälineitä, joilla ilmaista itseään odottaen ”Jumalan poikien” ”ilmennyksen” päivää. Siellä ne pysyvät, sillä aikaa kun kolmas Logos aloittaa ilmennyksen ulkoisen työn antaen muodon objektiivisen universumin aineelle. Tätä työtä kuvataan seuraavassa luvussa.

Näitä tajunnan yksiköitä, jotka tunnetaan monadeina, kuvataan pojiksi, jotka asuvat luomisen alusta ”Isän helmassa” ja joita ”kärsimys ei vielä ole tehnyt täydellisiksi.” Jokainen niistä on todellakin ”Isän veroinen jumaluudessa, mutta Isää vajaanmpi ihmisyydessä”, kuten Athanasian uskontunnustuksessa sanotaan. Jokainen niistä on lähtevä aineeseen ”saataakseen kaikki hänen valtaansa” (1 Kor. 15:28). Se ”kylvetään heikkona”, jotta hän ”nousisi täynnä voimaa” (1 Kor. 15:43). Kaikkien jumalaisten mahdollisuuksien staattisesta tilasta siitä tulee dynaaminen kaikkia jumalaisia voimia käyttävä.

Piirroksessa 4 on kuvattu monadeja odottamassa omalla tasollaan, että maailma, jossa niiden on tarkoitus kehittyä, saa muotonsa.

PIIROS 4. – Monadien ilmaantuminen

Vaikka monadi on kaikkiallinen ja kaikkialla läsnä oleva omalla tasollaan anupadakassa, se on ”tajuton ja tiedoton” kaikilla muilla tasoilla. Se on verhoava kunniansa aineeseen, joka sokaisee sen, jotta siitä tulisi kaikkiallinen, kaikkialla läsnä oleva, kykenevä vastaamaan kaikilla tasoilla kaikkiin jumalaisiin värähtelyihin universumissa pelkkien ylimpien tasojen asemesta. Koska monadien olemus on ensimmäisestä Logoksesta, on Hänen tahtonsa ilmentyä myös monadien tahto. Niin ollen yksilöllisen ”minän” evoluution koko prosessi on monadien itsensä valitsemaa toimintaa. Olemme näissä aineen maailmoissa, koska me monadeina halusimme elää Itsen vapaasta tahdosta liikkeelle lähteneitä.

Tämä jatkuvasti täydempään ilmentymiseen pyrkivä jumalainen impulssi on nähtävissä kaikkialla luonnossa ja siitä puhutaan usein tahtona elää. Se näkyy siemenessä, joka tunkee kasvukärkeään kohti valoa, vankilansa muurit rikkovassa ja auringonvalossa laajenevassa nupussa. Se on taidemaalarin, kuvanveistäjän, runoilijan, muusikon ja käsityöläisen luova nerous. Tästä sisältäpäin pulppuavasta luomisenvimmasta on peräisin hyvänä makuna ilmenevä ilo, nautinto ja kauneudentaju. Kaikki asiat tuntuvat elävimmiltä, kun ne monistuvat luomisessa. Laajeneminen ja lisääntyminen ovat tulosta tahdosta elää. Sen hedelmänä on elämän autuus, ilo siitä, että on elossa.

Luku 4 Viiden tason muodostaminen

Jatketaan nyt luomisprosessilla. Kolmas Logos, universaalinen mieli työskentelee avaruuden aineen, taivaallisen Pyhän Marian, mulaprakritin kimpussa saaden sen kolme ominaisuutta jähmeiden (tamas), liikkuvuuden (rajas) ja rytmin (sattva) tasapainosta epätasapainon tilaan ja siksi jatkuvan liikkeeseen suhteessa toisiinsa. Kolmas Logos luo näin viiden alemman tason atomit atma-, buddhi-, manas-, kama- ja sthula-tasoilla: ”Fohat sähköistyy elämäksi ja erottaa ikaikaisen tai esigeneerisen aineen atomeiksi.”

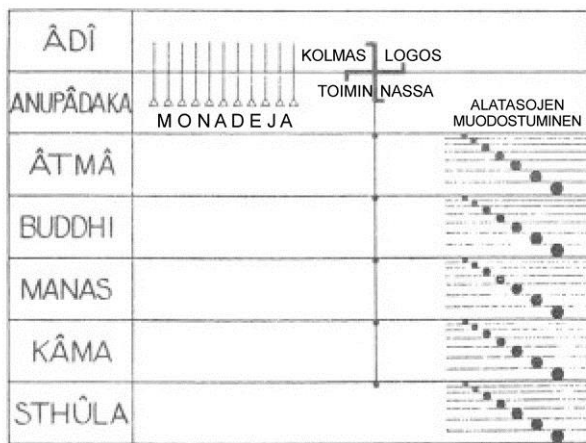
Asiaan liittyvänä huomiona voimme todeta, että näiden atomien muodostamisessa on kolme vaihetta:

1. Sen rajan muodostaminen, jonka puitteissa Logoksen elämä tulee värähtelemään. Tämä tunnetaan ”jumalaisena mittana” (tanmatra), joka sananmukaisesti tarkoittaa ”Sen mittaa”. Tässä ”Se” tarkoittaa jumalaista Henkeä.
2. Atomin kasvun akseleiden merkkäminen, Ne ovat viivoja, jotka määrittävät atomin muodon. Ne vastaavat kristallien akseleita.
3. Atomin pinta tai seinä määrittäyty värähtelyn mitoista ja akselien kulmien suhteesta toisiinsa.

Kolmannen Logoksen suoran toiminnan alaisuudessa jokaisen tason atomit heräävät uusiin voimiin ja mahdollisuuksiin vetää puoleensa ja työntää pois luotaan niin, että ne kerääntyvät yhteen molekyyleiksi. Yksinkertaiset molekyylit kehittyvät edelleen mutkikkaammiksi, kunnes jokaiselle viidelle tasolle muodostuu yksi alataso ja kuusi alemmaa alatasoa, yhteensä seitsemän alatasoa. Vaikka kuuden alatasoinen aine on näin muodostettu, niin se ei kuitenkaan tarkoita sitä, mikä meillä

on nyt. Aineen muotojen yhteensulautumisen sellaisena kuin me sen tunnemme saavat aikaan toisen Logoksen, viisauden tai rakkauden aspektin voimakkaasti puoleensa vetävät ja yhdistävät energiat. Lisäksi atomien pyörteiset virtataukset (spirillit) *eivät* ole kolmannen Logoksen, vaan monadien aikaansaannosta. Palaamme asiaan tarkemmin pian. Spirillit kehittyvät täyteen toimintaan evoluution kuluessa tavallisesti yksi kutakin kierrosta kohti. Monet joogaharjoitukset tähtäävät nopeampaan spirillien kehitykseen.

Siten jokaisessa atomissa piilee lukematon määrä mahdollisuuksia, joilla vastata tajunnan kolmeen aspektiin, ja nämä

PIIRROS 5. – Viiden alemman tason muodostuminen

mahdollisuudet kehittyvät atomissa evoluution kuluessa. Tästä kolmannen Logoksen työstä puhutaan yleensä ensimmäisenä vuodatuksena tai ensimmäisenä elonaaltona. Piirros 5 kuvaa tätä kolmannen Logoksen tai ensimmäisen vuodatuksen työtä. Tarkastelemme asiaa ja ensimmäisen vuodatuksen nousua seuraavissa luvuissa, kunhan olemme ensin käsitelleet toista vuodatusta.

Luku 5 Luomakunnat

Toinen suuri jumalaisen elämän aalto toisesta Logoksesta tai kolminaisuuden toisesta persoonasta laskeutuu kolmannen Logoksen eläväksi tekemään aineeseen. Tämä tunnetaan tavallisesti toisena vuodatuksena. Kolminaisuuden toinen persoona ottaa näin muodon, joka ei ole pelkästään ”neitseellistä” tai tuottamatonta ainetta, vaan ainetta, jonka täyttää kolmannen persoonan elämä niin, että elämä ja aine ympäröivät sen kuin vaate. Pitää paikkansa, kun sanotaan, että Hän ”tuli lihaksi Pyhästä Hengestä ja Neitsyt Mariasta”, kuten aivan oikein todetaan kristinuskossa.

Hitaasti ja asteittain tämä vastustamaton elämä tulvii alaspäin läpi eri tasojen ja luomakuntien viettäen jokaisessa niistä yhden kokonaisen planeettaketjun inkarnaation kestoa vastaavan ajan, miljoonia vuosia. (Huom. planeettaketju koostuu seitsemästä eriasteisen aineen pallosta. Kehittyvien elämien virta käy läpi tämän ketjun seitsemän kertaa.)

Elämän toinen vuodatus tunnetaan laskeutumisensa eri vaiheissa eri nimillä. Kokonaisuutena siitä puhutaan usein monadisena elonaineena, vaikka tämä termi olisi parasta jättää tarkoittamaan sitä osaa, joka on verhoutunut pelkästään atomiseen aineeseen eri tasoilla. Alun perin se sai tämän nimen, koska siitä oli tullut sovelias varustamaan monadi pysyvillä atomeilla. Kun se ”antaa sielun” jokaisen tason alempien alatasojen aineelle, toisin sanoen kaikkien atomista tasoa alempien alatasojen aineelle, joka koostuu molekyyliaineesta, se tunnetaan elementaalisenä elonaineena. Tämä nimitys on lainattu keskiajan okkultistien kirjoituksista, joissa sitä käytettiin aineesta, josta luonnonhenkien ruumiit koostuivat. He puhuivat näistä ”elementaaleina” ja jakoivat ne eri luokkiin tulen, ilman, veden ja maan elementtien mukaan.

Kun vuodatus tai jumalaisen elämän aalto, joka jollain aiemalla aikakaudella sai päätökseen alaspäisen evoluutionsa buddhisella tasolla, valuu alas mentaalitason korkeimmalta tasolta, se henkeväittää suuret määrät atomista mentaalinaisetta. Se on tässä yksinkertaisimmillaan eikä liitä atomeja molekyyleiksi muodostaakseen itselleen ruumiin, vaan suuntaa vetovoimallaan niihin valtavan voimakkaan paineen. Saavuttaessaan tämän tason alaspäin suuntautuessaan voimme kuvitella tämän voiman olevan täysin tottumaton tason värähtelyihin ja kykenemätön ensialkuun vastaamaan niihin. Pitkien aikakausien kuluessa, jotka se viettää tällä tasolla, sen evoluutio muodostuu siitä, että se totuttautuu värähtelemään kaikilla tiheyksillä, jotka ovat tällä tasolla mahdollisia niin, että se osaa millä hetkellä tahansa henkeväittää ja käyttää tämän tason aineen yhdistelmiä. Tämän pitkän evoluutiokauden aikana se omaksuu kolmen arupan, muodottoman eli kausaalitason aineen kaikki mahdolliset yhdistelmät, mutta ajan päätyessä se palaa atomiselle tasolle, ei tietenkään enää sellaisena kuin ennen, vaan kantaen itsessään piilevinä kaikki voimat, jotka se on saanut itselleen. Kerättyään yhteen kausaalitason ainetta yhdistää elonaalto sen sitten siihen, mikä vastaa eri aineita tällä tasolla ja rakentaa näistä aineista muotoja, joihin asettuu asumaan. Tätä kutsutaan ensimmäiseksi elementaalikunnaksi.

Koska käsittelemme tässä monadista elonainetta sen alaspäisellä kaarella, tarkoittaa edistys sille laskeutumista aineeseen, kun taas meille edistys on kohoamista korkeammille tasoille. Siitä johtuu, että tämä elonaine on kausaalitasollakin vähemmän kehittyntä kuin me. Mutta on ehkä oikeampaa sanoa, että se on vähemmän mukana asiassa, koska sanan varsinaisessa merkityksessä sen evoluutio ei vielä ole alkanut.

Ensimmäisessä elementaalikunnassa on seitsemän alaosastoa. Niistä ylin vastaa ensimmäistä alatasoa ja toinen, kolmas ja

neljäs toista alatasoa. Viides, kuudes ja seitsemäs vastaavat kolmatta alatasoa.

Käytettyään kokonaisen ketjun ajanjakson kehittären erilaisia muotoja tällä tasolla, elonaalto, joka painautuu koko ajan vakaasti alaspäin, samaistuu niin täysin näitten muotojen kanssa, että hallussapito- ja vetäytymisajanjaksojen vaihtelun sijasta se kykenee jäämään niihin pysyvästi ja tekemään niistä osan itseään. Kun tämä aste on saavutettu, se voi edetä vielä alemman tason muotojen tilapäiseen hallussapitoon. Näin se ottaa muotoja alemmalla mentaalitasolla, mentaalitason rupa-(muoto) tasot ja tunnetaan silloin toisena elementaalikuntana. Asiaa opiskelevan tulee panna merkille, että henkevöittävä elämä asuu ylemmällä mentaali- eli kausaalitasolla, kun käyttövälineet, joiden välityksellä se ilmentyy, ovat alemmalla mentaalitasolla.

Toinen elementaalikunta jakautuu seitsemään alaosaan: ylin vastaa neljättä alatasoa, toinen ja kolmas viidettä alatasoa, neljäs ja viides kuudetta alatasoa ja kuudes ja seitsemäs osasto seitsemättä alatasoa.

Alla olevassa taulukossa näkyvät ensimmäisen ja toisen elementaalikunnan alaosaat:

Taso	Ala- tasot	Elementaaliset	
		Alajakautumat	Elementaali- kunnat
Ylempi mentaalinen	1	1	Ensimmäinen
	2	2:3:4	
	3	5:6:7	
Alempi mentaalinen	4	1	Toinen
	5	2:3	
	6	4:5	
	7	6:7	

Kun kokonainen ketjuajanjakso on kulunut tässä vaiheessa, on jatkuva alaspäinen paine saanut aikaan sen, että prosessi toistaa itseään. Jälleen kerran elämä on samaistunut muotoihinsa ja asettunut asumaan alemmille mentaalitasoille. Sitten se ottaa itselleen muotoja astraaliaineesta ja muodostuu kolmanneksi elementaalikunnaksi. Kuten olen esittänyt kirjoissani *Astraaliruumis* ja *Mentaaliruumis*, sekä mentaalinen että astraalinen elementaalinen elonaines on hyvin läheisesti yhteydessä ihmiseen osallistuen hänen käyttövälitehtäviensä kokoonpanoon. Kun kokonainen ketjuajanjakso on kulunut kolmannessa elementaalikunnassa, elämä samaistuu jälleen noihin muotoihin ja on siten kykenevä henkevöittämään kivikunnan eetteriosan, jolloin siitä tulee tätä luomakunnan osaa elävöittävää elämää.

Mineraalievoluution kuluessa saa alaspäinen paine elämän jälleen samaistumaan eetterimuotoihin ja henkevöittämään noista muodoista käsin niiden mineraalien tiiviimmän aineen, joka on meidän aisteillamme havaittavissa. Siihen, mitä kutsumme mineraalikunnaksi, kuuluu tietenkin muutakin kuin mitä me kutsumme mineraaleiksi, mm. nesteitä, kaasuja ja

monia eteerisiä aineita, jotka ovat vielä tuntemattomia puhasoppisen tieteen piirissä. Mineraalikunnassa elämää kutsutaan toisinaan “mineraalimonadiksi”, aivan kuten myöhemmissä vaiheissa sitä kutsutaan “kasvimonadiksi” ja “eläinmonadiksi”. Nämä nimet ovat kuitenkin jonkin verran harhaan johtavia, koska niiden perusteella näyttää, että yksi suuri monadi elävöittää koko luomakunnan, mikä ei pidä paikkaansa. Vaikka monadinen elonaine ensin ilmaantui eteemme ensimmäisessä elementaalikunnassa, se ei enää tuolloin ollut yksi monadi, vaan hyvin monta monadia, ei yksi suuri elämänvirta, vaan monta rinnakkaista virtaa, joista jokaisella oli omat erityispiirteensä.

Kun vuodatus on saavuttanut mineraalikunnan keskuspiirteen, alaspäinen virtaus lakkaa ja sen sijaan tulee pyrkimys ylöspäin. ”Uloshengitys” on päättynyt ja ”sisäänhengitys” alkanut.

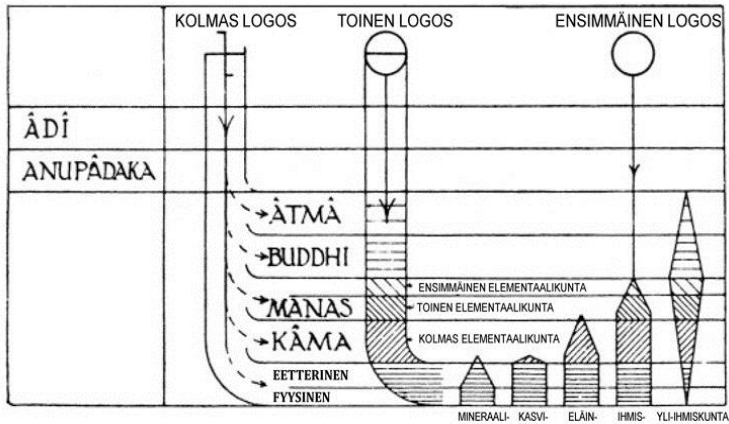
Huomiona on todettava, että jos olisi vain yksi elämän vuodatus, joka kulkisi luomakunnasta toiseen, niin vain yksi luomakunta kerrallaan olisi olemassa. Kuten tiedämme, näin ei ole. Syy on se, että Logos lähettää jatkuvasti toisiaan seuraavia elonaaltoja niin, että minä aikana tahansa useampi niitä on toiminnassa. Siten me itse edustamme yhtä tällaista aaltoa. Aalto, joka seurasi välittömästi jälkeemme, elähdyttää nyt eläinkuntaa. Sen jälkeen tuleva aalto on nyt kasvikunta. Neljäs on mineraalikunta, kun viidettä, kuudetta ja seitsemättä edustaa kolme elementaalikuntaa. Kaikki ovat Logoksen toisen aspektin saman suuren vuodatuksen toisiaan seuraavia väreitä.

Kokonaisuudessa on lisääntyvä pyrkimys eriytymiseen. Laskeutuessaan luomakunnasta toiseen virrat jakautuvat yhä uudelleen. Saattaa olla, että ennen tämän evoluution tapahtumista on olemassa piste, jossa saattaisimme ajatella suuren vuodatuksen olevan homogeeninen, mutta tästä emme tiedä mitään. Jakautuminen alajaotteluun jatkuu, kunnes evoluution

ensimmäisen vaiheen lopussa se lopulta jakautuu yksilöihin, toisin sanoen ihmisiin. Jokainen ihminen on erillinen ja toisestaan eroava sielu, vaikkakin alkuun tietysti kehittymätön sielu.

Tarkastellessamme toisen elonaallon eli toisen vuodatuksen työtä kokonaisuutena, voimme pitää sen alaspäistä pyyhkäisyä syynä siihen, mitä tulee alkukudosten valmistumiseen. Siitä muodostetaan aikanaan hienommat ja tiiviimmät ruumiit. Joissakin vanhoissa kirjoituksissa tätä prosessia kutsutaan osuvasti ”kutomiseksi”. Kolmannen Logoksen valmistamat materiaalit kutoo toinen Logos langoiksi ja kankaiksi, joista valmistetaan tulevat pukimet, toisin sanoen ruumiit. Kolmatta Logosta voidaan pitää laboratoriossaan työskentelevänä kemistinä, toista Logosta valmistuksessa työskentelevänä kutojana. Vaikka nämä vertaukset ovat materialistisia, ne ovat hyödyllisiä ymmärtämisen kainalosauvoina. Toinen Logos ”kutoo” siis erilaisia kankaita, toisin sanoen materiaalia, josta myöhemmin valmistetaan ihmisten kausaali- ja mentaaliruumiit. Astraaliaineen, haluaineen kankaasta tehdään myöhemmin ihmisten astraaliruumiit.

Näin suunnitellaan tajunnan mekanismin materiaalit. Jokaisen luokan materiaalin erityispiirteet, rakenne, väri, tiheys jne. määräytyvät hiukkasten yhteenliittymien luonteen perusteella. Koko tämä elonaallon alaspäinen pyyhkäisy läpi tasojen varustaa lukuisat aineen asteet ominaisuuksilla ja on valmistusta evoluutioon. Sitä kutsutaan usein ja täsmällisemmin involuutioksi. Sen jälkeen, kun alin vaihe aineeseen sukeltautumisesa on saavutettu, kääntyvät sekä ensimmäinen että toinen vuodatus ylöspäin ja alkavat pitkän nousunsa tasojen läpi. Tämä on varsinainen evoluutio.

PIIRROS 6. – Luomakunnat

Piirros 6 on yritys kuvata graafisesti kolmannen Logoksen ensimmäistä vuodatusta, joka muodostaa viiden alemman tason aineen ja toista vuodatusta, joka muovaa ja elähdyttää kolmannen Logoksen elävöittämän aineen niin, että se tuottaa kolme elementaalikuntaa ja mineraalikunnan ja sitten järjestyksessä kasvi- ja eläinkunnan. Kuvio osoittaa myös ensimmäisen Logoksen kolmannen vuodatuksen, josta ovat tuloksena yksilölliset entiteetit, ihmisolennot. Käsittelemme tätä enemmän tuonnempana.

Tulee panna merkille piirroksen 6 kuvioiden kutakin luomakuntaa edustavat kuviot. Mineraalit on kuvattu täysilevyisinä fyysisen tason tiheimmässä osassa, mikä osoittaa, että elämä sellaisena kuin se on, on saattanut täyteen hallintaansa tiheän fyysisen aineen. Mutta kuvio kapenee noustessaan ylöspäin eetterisille alatasoille, mikä tarkoittaa, että eetteriaine ei vielä ole vielä täydellisesti hallinnassa. Pieni astraalitasolle tunkeutuva kärki osoittaa, että tajunta toimii vähän myös astraali-

neessa. Tämä tajunta on halun alku, joka ilmenee mineraalikunnassa kemiallisena yhtymistaipumuksena jne. Viittaamme tähän uudestaan, kun olemme päässeet mineraalikunnan joukkosieluihin.

Kasvikuntaa edustava raita on täydessä leveydessään fyysisellä ja eetteritasolla. Astraalitajuntaa edustava osuus on luonnollisesti paljon leveämpi kasvikunnassa kuin mineraalikunnassa. Kasvien elämää tutkineet tietävät, että monet kasvikunnan edustajat osoittavat suurta nerokkuutta ja viisautta saavuttaakseen päämääränsä, vaikka ne näyttävätkin meidän näkökulmastamme varsin rajoittuneilta.

Eläinkunnan osalta raita näyttää, että alimmat astraaliset alatasot ovat täysin kehittyneet, mikä tietää sitä, että eläin on kykenevä kokemaan alempia haluja niin täysinä kuin mahdollista. Mutta kuvion kapeneminen ylöspäin korkeammilla alatasoilla osoittaa, että korkeampien halujen osalta sen kyky on rajoitetumpi. Mutta se on kuitenkin olemassa, joten poikkeustapauksissa on mahdollista, että eläin ilmentää erittäin korkean tason kiintymystä ja omistautumista. Eläintä edustava nauha osoittaa myös, että mentaaliainetta ilmentymiseensä tarvitseva äly on jo kehittynyt. Nytemmin myönnetään yleisesti, että jotkut koti- ja villieläimet käyttävät epäilemättä kykyä järkeillä syytä ja seurauksia, vaikka kyky ei vielä ole vahva, koska niiden äly voi toimia vain harvoja ja rajoitettuja linjoja noudattaen. Koska nauhan on tarkoitus edustaa keskivertoeläintä, kärki ylittää vain juuri ja juuri mentaalitason alimalle alatasolle. Pisimmälle kehittyneen eläimen osalta kärki voi ylittää ylimpään neljästä alemmasta tasosta, joskin tietenkin vain kapeana kärkenä eikä missään tapauksessa täysilevyisenä.

Koska tässä on kyseessä eri luomakuntien tajunnan asteen suhteellisuus, voimme ennakoida hiukan ja osoittaa vaiheen, jonka ihminen on saavuttanut. Ihmiskuntaa edustava nauha on

leveimmillään mentaalitason alimmilla tasoilla, mikä tarkoittaa tasoa, johon asti ihmisen järkeilykyky on täysin kehittynyt. Alemman mentaalitason ylempien alajaottelujen osalta järkeilykyky ei vielä ole täysin kehittynyt, mikä näkyy kuvion kapenemisena. Ylemmällä mentaali- tai kausaalitasolla oleva piste tuo mukaan täysin uuden tekijän, koska ihmisellä on syyruumis ja pysyvä, jälleensyntyvä minuuus. Ihmisten enemmistön osalta tajunta ei nouse mentaalitason kolmatta alatasoa ylemmäs. Vasta vähitellen kehityksen edetessä minuuus kykenee kohottamaan tajuntansa mentaalitason toiselle tai ensimmäiselle alatasolle.

Äärimmäisenä oikealla oleva kuvio edustaa tavallista ihmistä edistyneempää ihmistä. Tässä meillä on korkeasti henkisen ihmisen tajunta, joka on kehittynyt syyruumiin tuolle puolen asti niin, että hän voi toimia vapaasti buddhi-tasolla, ja hänellä on tajuntaa myös atma-tasolla ainakin, kun hän on irti ruumiistaan. On huomattava, että hänen tajuntansa keskus, jota osoittaa nauhan levein osa, ei ole fyysisellä ja astraalitasolla kuten useimpien ihmisten, vaan mentaalisen ja buddhisen tason välissä. Ylemmät mentaali- ja astraalitasot ovat kehittyneemmät kuin niiden alemmat osat, ja vaikka hän vielä pitää fyysisen ruumiinsa, se on enää vain piste. Tähän on selityksenä se, että hän pitää edelleen alemmat käyttövälineensä pelkästään työskennelläkseen niissä eikä siksi, että hänen ajatuksensa ja halunsa olisivat kiinnittyneet niihin. Tällainen ihminen on päässyt kaiken sellaisen karman tuolle puolen, joka sitoisi hänet ruumiistukseen, joten hän ottaa itselleen alemmat käyttövälineet pelkästään voidakseen työskennellä ihmiskunnan hyväksi ja valaa näille tasoille voimia, jotka eivät muuten voisi laskeutua niille toistaiseksi.

Tämän eri luomakuntien saavuttaman tajunnan asteen suhteellisuuden selittämiseksi tarpeellisen sivuhyppäyksen jälkeen on tärkeää panna merkille, että tajunnan ilmaissukyykyyn johtavan

evoluutioprosessin täytyy alkaa kontakteilla, jotka saadaan *uloimman* käyttövälineen kautta, toisin sanoen sen täytyy alkaa fyysiseltä tasolta. Tajunta tulee tietoiseksi ulkopuolises- ta vain sen ulkopuolelta tulevien vaikutusten kautta. Siihen saakka se uneksii itsessään, kun monadista lähtöisin olevat hienonhienot sisäiset väritykset aiheuttavat kevyttä painetta jivatmassa (atma-buddhi-manas) kuin maan alta esiin pulpuuva lähde etsiessään ulosvirtaustaan. Käsittelemme seuraavissa luvuissa nousevaa prosessia ja kolmatta vuodatusta, jonka tuloksena ihmisen syuruumis muodostuu.

Palataksemme toiseen vuodatukseen meidän on huomattava, että se ei ainoastaan jakaudu lähes rajattomassa määrin, vaan näyttää myös eriytyvän niin, että se kulkee lukemattomien miljoonien kanavien kautta jokaisella tasolla ja alatasolla. Näin se ilmentyy buddhisella tasolla Kristus-prinsiippinä ihmisessä. Ihmisen mentaali- ja astraaliruumiissa se elähdyttää useita aineen kerroksia näkyen astraaliaineen ylemmässä osassa jalona tunteena, alemmassa osassa ruumiin aineen energisoivana elämänvoiman syöksähdyksenä. Matalimmillaan se syöksyy astraaliruumiista eetteritsakroihiin eli voimakkeuksiin, missä se kohtaa ihmisruumiin sisältä kumpuavan kundalinin.

Toteamme tässä vain viitteenomaisesti, että kundalini eli käärmetuli, joka kumpuaa ihmisruumiin sisäosista, kuuluu ensimmäiseen vuodatukseen ja sitä esiintyy kaikilla tasoilla, joista tiedämme jotakin. Kundalini-voima eroaa täysin pranas- ta eli vitaliteetista, joka kuuluu toiseen vuodatukseen samoin kuin fohatista, toisin sanoen kaikista fyysisen energian muodoista kuten sähkö, valo, lämpö jne. (Ks. *Eetteriruumis*, *Astraaliruumis*, *Mentaaliruumis*). Ihmisruumiin kundalini tulee ”Pyhän Hengen laboratorion” syvältä maan sisältä, jossa edelleen valmistuu uusia kemiallisia alkuaineita, joiden muodoissa näkyy lisääntyvä kompleksisuus ja entistä energisempi

sisäinen elämä ja aktiviteetti. Mutta kundalini ei ole osa ensimmäistä vuodatusta, joka on mukana työssä rakentamassa uusia kemiallisia alkuaineita. Se on luonteeltaan enemmän kehittyneemmän voiman kaltaista kuten radiumin kaltaisten alkuaineitten keskuksessa. Kundalini on osa ensimmäistä vuodatusta sen jälkeen, kun se oli saavuttanut alimman pisteensä aineessa ja kun se on aloittanut nousun kohti niitä korkeuksia, joista se on lähtöisin.

Kuten on jo tullut mainituksi, yleisesti ottaen elonaalto saa aikaan lisääntyvässä määrin eriytymistä laskeutuessaan aineen maailmoihin alaspäisellä kaarellaan. Paluumatkallaan ylöspäin ykseyteen se kuitenkin saa aikaan yhteenliittymistä.

Luku 6 Atomien liittäminen

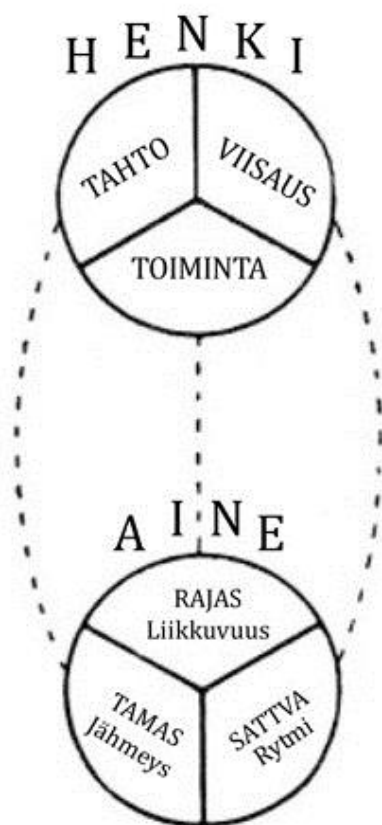
I Ylempi kolmio

Toinen vuodatus, kuten saatoimme todeta edellisessä kappalessa, ei ainoastaan virtaa viidelle tasolle antaen olemassaolon elementaali- ja muulle luomakunnalle, vaan se aktivoi myös monadit, jotka ovat odottaneet anupadaka-tasolla valmiina aloittamaan evoluutionsa, että aineen tasot ovat valmiina niille. Ei ehkä ole täysin paikkaansa pitävää sanoa, että monadit tulevat esiin, ne nimittäin pikemminkin loistavat itsensä näkyviin lähettämällä elämänsäteitään ulospäin. Ne itse pysyvät ikuisesti ”Isän helmassa” samalla, kun niiden elämänsäteet virtaavat aineen valtameriin ottaen siellä itselleen tarpeellista materiaalia alemmilla tasoilla tapahtuvaa evoluutiotaan varten, kuten saamme pian yksityiskohtaisesti nähdä.

H P Blavatsky on kuvannut graafisesti monadien loistamista näkyviin:

“Ikkiaikainen kolmio, (monadin kolmet kasvot: tahto, viisaus ja toiminta) katoaa ja palaa “hiljaisuuteen ja pimeyteen” niin pian kuin se on heijastunut ”taivaalliseen ihmiseen” (atma-buddhi-manas).”

Monadit itse pysyvät ikuisesti viisinkertaisen universumin tuolla puolen ja ovat tässä mielessä katselijoita. Ne asuvat viiden aineen tason tuolla puolen. Ne ovat

PIIRROS 7. –
Tietoisuuden
aspektit ja
aineen ominai-
suudet

Itse, joka on itsetietoinen ja itsensä määrittävä. Ne hallitsevat muuttumattomassa rauhassa ja elävät ikuisessa. Mutta ne omaksuvat aineen maailman ottaen itseensä eri tasojen atomeja, kuten olemme nähneet.

Monadeja on seitsemää eri tyyppiä, seitsemän “säteen” monadeja aivan kuten ainettakin on seitsemää tyyppiä eli seitsemän säteen ainetta. Universaalisen Itsen eli Logoksen tajunnan kolme aspektia ovat tahto (*ichchha*), viisaus (*jnanam*) ja toiminta (*kriya*). Vastaavat ominaisuudet aineessa ovat jähmeys (*tamas*), liikkuvuus (*rajas*) ja rytmi (*sattva*). Niiden keskinäiset suhteet ovat seuraavat:

- tahdon aspekti pakottaa aineen käyttäytymään jähmeästi (*tamas*), kykenemään vastarintaan, olemaan vakaata ja hiljaa paikallaan.
- toiminnan aspekti antaa aineelle kyvyn vastata toimintaan, liikkuvuuteen (*rajas*).
- viisauden aspekti antaa aineelle rytmin, harmonian (*sattva*).

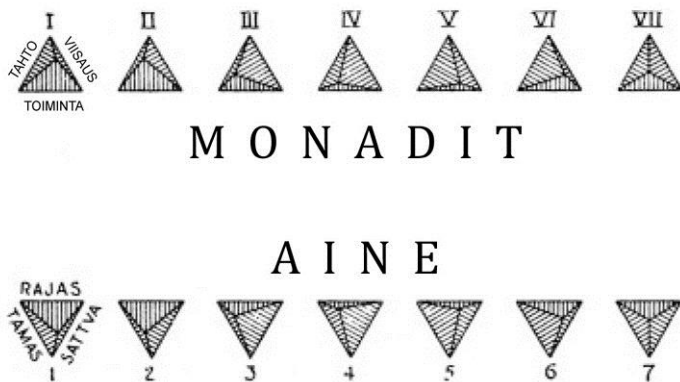
Piirros 7 näyttää nämä vastaavuudet.

Jokaisella monadilla on nämä kolme tajunnan aspektia, joiden keskinäiset suhteet voivat vaihdella seitsemällä tavalla:

Määrävä aspekti	Toissijainen aspekti	Kolmas aspekti
Tahto	Viisaus	Toiminta
Tahto	Toiminta	Viisaus
Viisaus	Tahto	Toiminta
Viisaus	Toiminta	Tahto
Toiminta	Tahto	Viisaus
Toiminta	Viisaus	Tahto

Seitsemäs variaatio on se, jossa kolme aspektia ovat samanarvoiset. Aineen seitsemän tyyppiä muodostuvat samoin. Niissä on vaihtelevissa suhteissa kolme ominaisuutta *tamas*, *rajas* ja *sattva*. Toisena vuodatuksena tunnettu elämänvirtaus koostuu todellisuudessa seitsemästä virtauksesta, jolloin jokaisessa virtauksessa on löydettävissä yksi seitsemästä ainekombinaatioitten tyyppistä.

Piirros 8 pyrkii osoittamaan seitsemän monadityypin ja seitsemän aineen tyyppin vastaavuuden.

PIIRROS 8. – Monadien seitsemän tyyppiä ja aineen seitsemän tyyppiä

Toinen tapa ilmaista sama totuus on sanoa, että jokainen monadi kuuluu yhteen seitsemästä säteestä. Se tarkoittaa, että se on peräisin jostain seitsemästä Logoksesta, joita voidaan pitää aurinkologoksen voimakeskuksina, kanavina, joiden kautta aurinkologoksen voima purkautuu ulospäin.

Vaikka on niin, että jokainen monadi kuuluu alun perin yhteen säteeseen, niin siinä on jotakin kaikista muista säteistä. Siinä ei ole grammaakaan voimaa tai jyvääkään ainetta, mikä ei olisi osa jostakin seitsemästä planeettalogoksesta. Se on itse

asiassa täynnä niiden ainetta, eikä vain yhden, vaan kaikkien, mutta yksi on aina vallitseva. Siksi mikään ei voi liikahtaakaan näissä suurissa tähtienkeleissä ilman, että se vaikuttaa jossain määrin jokaiseen monadin, koska ne ovat luuta hänen luustaan ja lihaa hänen lihastaan. Tämä on tietenkin astrologian todellinen perusta.

Lisäksi noiden monadien ruumiit, jotka alun perin tulivat tietyn planeettalogoksen kautta, koostuvat jatkossakin läpi niiden evoluution ennen kaikkea tuon Logoksen hiukkasista ja tällä tavalla ihmiset voidaan erotella kuuluviksi johonkin seitsemästä säteestä tai Logoksesta. Vaikka tavallinen sääntö on, että monadi pysyy läpi koko evoluutionsa saman säteen monadina niin, että se aikanaan palaa saman planeettaenkelin kautta kuin minkä kautta se tuli evoluutioon, niin on olemassa poikkeuksia, joskin ne ovat suhteellisen harvinaisia. Sillä monadin on mahdollista vaihtaa sädettä niin, että se palaa takaisin jonkin muun planeettaenkelin kautta kuin minkä kautta se ilmestyi. Tällaiset muutokset tapahtuvat tavallisesti ensimmäisen tai toisen säteen kohdalla, sillä evoluution alemmilla tasoilla suhteellisen harvat kuuluvat noihin säteisiin.

Ennen kuin voimme edetä kuvaamaan menetelmää, jolla atomit kiinnittyvät monadiin, on vielä eräs tekijä, jota meidän täytyy käsitellä. Elementaali- ja muitten luomakuntien muodon antamisen lisäksi toisen vuodatuksen työhön kuuluu myös tuoda mukanaan eri kehitysvaiheissa kehittyneitä olentoja, jotka muodostavat kolmen elementaalikunnan normaalit ja tyypilliset asukkaat. Logos on tuonut nämä olennot aiemmasta evoluutiosta. Ne lähetetään asuttamaan taso, johon he ovat soveliaita kehityksensä perusteella. He tekevät yhteistyötä Logoksen ja myöhemmin ihmisen kanssa yleisen evoluutiokaavan toteutumisessa. Ihminen saa heiltä katoavat ruumiinsa.

Joissain uskonnoissa heidät tunnetaan enkeleinä, hinduille he ovat deevoja, mikä merkitsee kirjaimellisesti loistaa. Platon puhuu vähäisemmistä jumalista. Sanan deeva käänös jumalaksi on johtanut moniin väärinkäsityksiin itäisen ajattelun suhteen. 330 miljoonaa jumalaa eivät ole jumalia sanan länsimaisessa merkityksessä, vaan deevoja, loistavia. Ne jakautuvat moniin asteisiin, mihin sisältyvät kaikki viisi alemmaa tasoa, atma, buddhi, manas, kama ja fyysisen tason eetterinen kaksoispuoli. Niiden ruumiit on muodostettu sen luomakunnan elementaalista elonaineesta, johon ne kuuluvat ja ne välkkyvät ja vaihtavat värvivahteita muuttaen muotoaan entiteetin itsensä tahdon mukaan. Ne muodostavat suuren joukon, joka on kaiken aikaa aktiivisesti työssä parantaen elementaalisen elonaineen laatua, josta ne muodostavat ruumiinsa. Ne voivat heittää osan aineesta pois ja ottaa osan jotain muuta saadakseen sen herkemmäksi.

Ensimmäisessä elementaalikunnassa ylemmällä mentaali- tai kausaalitasolla ne tekevät materiaaleja, joihin abstraktiset ajatukset voivat pukeutua. Toisessa elementaalikunnassa alemmalla mentaalisella ne tekevät materiaalia, jolla vaateetaan konkreettisia ajatuksia. Kolmannessa elementaalikunnassa ne valmistavat materiaalia halujen asuiksi.

Tasolla, joka on nyt tarkasteltavanamme, niiden ainoa työ on parantaa elementaalista elonainetta. Myöhemmin ne ovat jatkuvasti työssä muotoilemassa muotoja, auttamassa ihmisminuuksia niiden matkalla inkarnaatioon rakentamalla heidän uudet ruumiinsa tuoden tarvittavaa materiaalia ja auttaen sen järjestämisessä. Mitä kehittymättömämpi minuus, sitä suurempi on deevojen määräävä työ. Eläinten osalta ne tekevät melkein kaiken työn ja kasvien ja mineraalien osalta käytännöllisesti katsoen kaiken. Ne ovat aktiivisia Logoksen agentteja pannen toimeen Hänen suunnitelmaansa maailmasta ja auttaen lukemattomia kehittyviä elämiä löytämään materiaalia,

jota ne tarvitsevat verhoihinsa ja käyttöönsä. Niihin kuuluu suuri joukko keijukuntaa, joka tunnetaan luonnonhenkinä, peikkoina, tonttuina ja lukemattomilla muilla nimillä. Näitä olentojoukkoja on jossain määrin kuvattu kirjoissani *Astraaliruumis* ja *Mentaaliruumis*, joten ei ole tarpeen kuvata niitä tässä enempää. Olemme tässä yhteydessä pelkästään kiinnostuneita niiden alkuperästä ja roolista, joka niillä on monadien auttamisessa aloittamaan evoluutionsa alemmilla tasoilla.

Termi deeva ei tarkasti ottaen ole riittävän laaja kattamaan *kaikki* elävät toimijat, jotka tarvitaan työssä monadien ja niiden alemmilla tasoilla tapahtuvan pitkän pyhiinvaelluksen yhteydessä. Tätä työtä suorittavat olennot kuuluvat seitsemään veljeskuntaan, jotka tunnetaan luovina hierarkioina, joista monadit itse, kumma kyllä, ovat yksi.

Tämänhetkistä tarkoitusta varten ja välttääksemme liikaa mutkikkuutta nimitämme näitä kaikkia yhdellä termillä deevoiksi. Myöhemmin käymme jonkin verran laajemmin ja yksityiskohtaisemmin läpi asiaa erillisessä luvussa ja luettelemme seitsemän luovan hierarkian nimet ja tehtävät siinä määrin kuin ne tunnetaan.

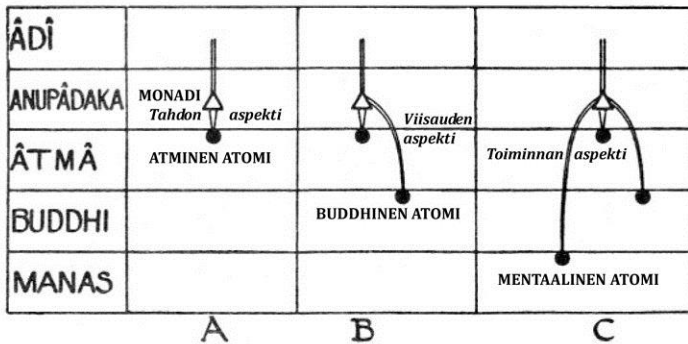
Siten näemme, että ennen kuin mikään ruumistunut tajunta, Logoksesta tai sen luovista hierarkioista puhumattakaan, voi ilmestyä tai tehdä mitään, on pitänyt tehdä suuri määrä valmistavaa työtä muodon kentän evoluution valmistelussa.

Kolme tekijää, jotka tarvitaan tekemään mahdolliseksi atomien kiinnittyminen monadeihin ovat:

1. Eri tasojen atomit
2. Monadien oma valmius anupadaka-tasolla
3. Deevojen apu, jota ilman monadit olisivat voimattomia panemaan toimeen evoluutionsa.

Monadin tajunnalla on, kuten olemme nähneet, kolme aspektia, joista jokainen käynnistää evoluutioprosessin alkamisen ajan koittaessa. Se on jotain, jota voidaan nimittää värinäälloksi, joka saa monadia ympäröivän aatmisen, buddhisen ja manasisen tason atomisen aineen värähtelemään. Edellisen universumin deevat, jotka ovat itse käyneet läpi samanlaisen kokemuksen aiemmin, ohjaavat värinäaallon monadin tahtoaspektista atman atomiin, joka näin kiinnittyy monadiin sen atmiseksi pysyväksi atomiksi. Sitä kutsutaan näin, koska se pysyy monadin yhteydessä koko evoluutioprosessin. Samoin deevat ohjaavat värinäaallon monadin viisaudsaspektista buddhin atomiin, josta tulee buddhinen pysyvä atomi. Samoin deevat ohjaavat myös monadin toiminta-aspektin värinäaallon ja kiinnittävät se manasiseen atomiin, josta tulee kolmas pysyvä atomi. Näin muodostuu atma-buddhi-manas, jota usein kutsutaan monadin säteeksi.

Piirros 9 esittää juurikuvattua prosessia.

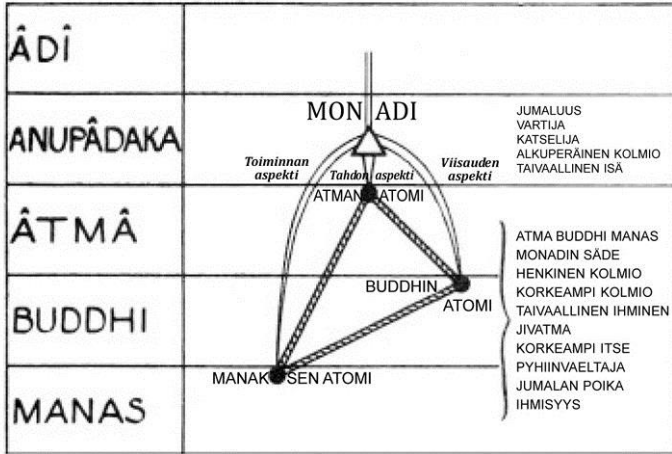
PIIRROS 9. – Atmisen, buddhisen ja mentaalisen pysyvien atomien kiinnittyminen

Kuten sanottu, näitä atomeja, jotka tulevat kiinnittymään monadeihin kutsutaan pysyviksi atomeiksi, ja H P Blavatsky

puhui niistä elämän atomeina (*Salainen oppi II*). Niitä eri tasojen atomeita, jotka eivät kiinnity monadeihin, kutsutaan jatkossakin kunkin tason monadiseksi elonaineeksi. Termi on ehkä hiukan harhaanjohtava, mutta sitä on käytetty alusta lähtien, koska kuten mainittu luvussa 5, tämän tason elonaine on *sopivaa* kiinnittymään monadeihin pysyvinä atomeina, joskaan kaikkien kohdalla kiinnittymistä ei tapahdu.

Monadin säde, atma-buddhi-manas tunnetaan myös monilla nimillä kuten taivaallinen ihminen henkinen kolmio tai ylempi kolmio, korkeampi Itse, erillinen Itse jne. Joskus käytetään myös termiä jivatma, vaikka jivatma, joka kirjaimellisesti merkitsee Elämä-Itse, on tietysti paikallaan myös tarkoittamassa monadia. Se tunnetaan myös ensimmäisen Logoksen jumalaisen pojan miehuutena, jumaluuden, toisin sanoen monadin eläväksi tekemänä. Sitä voidaan pitää myös astiana, johon monadi antaa elämänsä virrata. Tässä meillä on tarkkailijan, katsojan, toimimattoman atman mysteeri eli monadi, joka asustaa ikuisesti korkeimmassa luonnossaan omalla tasollaan ja elää maailmassa säteensä atma-buddhi-manaksen kautta, joka puolestaan tekee eläväksi varjonsa, alemman itsen elämät eli inkarnaatiot maan päällä.

Piirros 10 esittää monadia ja sen ylempää kolmiota.

PIIRROS 10. – Monadi ja ylempi kolmio

On tärkeää muistaa, että atma-buddhi-manas, ylempi kolmio, on luonnoltaan yhtä monadin kanssa, tosiasiaissa se on monadi, joskin voimaltaan vähäisempi johtuen sitä ympäröivistä aineen verhoista. Ei pidä antaa voiman vähäisyyden sokaista meitä tämän luonnon identiteetin suhteen. Ei tule hetkeksikään unohtaa, että inhimillinen tajunta on yksikkö, vaikka sen ilmennykset vaihtelevat riippuen siitä, mikä sen aspekteista on kulloinkin vallalla ja kuinka suuri on sen materiaalin suhteellinen tiheys, jossa aspekti kulloinkin toimii.

Monadi aloittaa työnsä otettuaan itselleen omaan käyttöönsä kolme atomia. Se ei itse voi laskeutua anupadaka-tasoa alemmas, siksi sen sanotaan olevan ”hiljaisuudessa ja pimeydessä”, toisin sanoen ei-ilmenneenä. Mutta se elää ja työskentelee atomeissa, jotka se on tehnyt omikseen ja niiden välityksellä. Vaikka monadi on *omalla tasollaan* anupadaka-tasolla *sisäi-*

sen elämänsä osalta vahva, tietoinen, kykenevä, niin alempien tasojen ajan ja paikan rajoituksissa se on pelkkä itu, alkio, voimaton, avuton, ilman aisteja. Vaikka aineen alempien tasojen aine ensialkuun pitää sitä vankinaan, niin se muovaa sitä omaa itseilmaisuaan varten hitaasti, mutta varmasti. Tässä sitä vartioi ja avustaa toisen Logoksen kaikkea ylläpitävä ja säilyttävä elämä, kunnes se aikanaan osaa elää alemmissa maailmoissa yhtä täydesti kuin ylhäällä ja siitä itsestään tulee vuorostaan luova Logos ja se synnyttää itsestään universumin. Sillä Logos ei luo mitään tyhjästä; se kehittää kaiken Itsestään.

Monadin ilmaiseman tajunnan kolmen aspektin ilmentyminen täytenä tapahtuu samassa järjestyksessä kuin kolminaisen Logoksen ilmentyminen universumissa. Kolmas aspekti, toiminta, joka toteutuu luovana mielenä, tiedon kerääjänä, on ensimmäinen, joka saa käyttövälineensä täydellisiksi. Toinen aspekti, viisautta puhtaana ja myötätuntoisena järkenä tai intuitionona on toinen. Se on Krishna, Kristus ihmisessä. Kolmas aspekti, tahto, Itsen jumalainen voima, atma tulee viimeisenä.

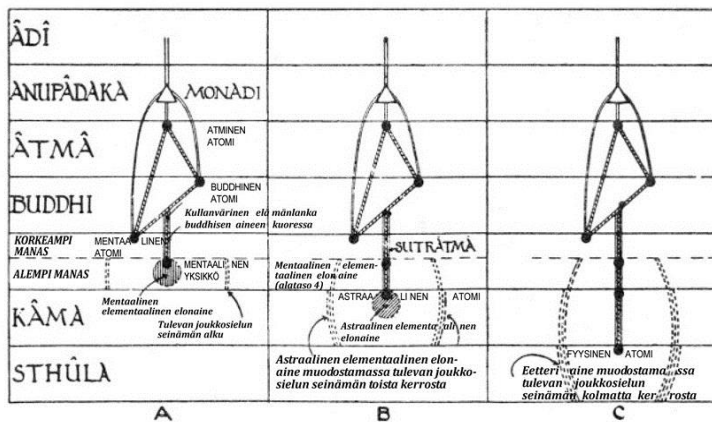
Luku 7 Atomien liittäminen

II Alempi kolmio

Kun henkinen kolmio atma-buddhi-manas on muodostunut, Logoksen elämänvirran lämpö nostattaa siinä heikkoja, vastaamaan kykenevän elämän väreitä. Pitkän valmistelun jälkeen kolmiosta lähtee hento juuri, kullankävyinen buddhisen verhon aineesta muodostunut lanka. Tätä lankaa kutsutaan joskus sutratmaksiksi, kirjaimellisesti lanka-Itseksi, koska pysyvät hiukkaset pujotetaan tähän lankaan kuin helmet. Termiä käytetään kuitenkin monilla eri tavoilla, mutta aina sillä tarkoitetaan ideaa langasta, joka yhdistää erilliset osat. Siten sitä käytetään myös jälleensyntyvästä minuudesta lankana, jolla monet erilliset elämät liitetään toiseen Logokseen ja toisesta Logoksesta, johon Logoksen universumin olennot liitetään jne. Se tarkoittaa pikemminkin tehtävää kuin erillistä entiteettiä tai entiteettiäluokkaa. Jokaisesta henkisestä kolmiosta tulee esiin tällaisia lankoja, jotka aaltoilevat heikosti elämän seitsemässä suuressa virrassa. Sitten jokainen niistä ankkuroidaan, aivan kuten ylemmän kolmion kohdalla, deevojen toimesta mentaaliseen molekyyliin tai yksikköön, kuten sitä tavallisesti kutsutaan, koska se on neljännen mentaalisen alatasen eli ylimmän mentaalitason hiukkanen.

Tämän mentaalisen yksikön ympärille kerääntyy toisen elementaalikunnan elementaalista elonainetta hajaantuen ja kerääntyen uudelleen yhteen. Elonaineen värähtelyt herättävät vähitellen mentaalisen yksikön vastaamaan niihin varovaisesti. Vastausvärähtelyt puolestaan väreilevät heikosti ylöspäin kohti kolmion tajunnan siementä saaden aikaan siellä heikkoja sisäisiä liikkeitä. Mentaalisella yksiköllä ei aina ole ympärillään omaa muotoa, sillä joissakin elonaineen tiheyksissä saattaa olla useita mentaalisia yksiköitä, kun taas toisissa on vain yksi tai ei yhtään. Sitten alkavat mentaaliset yksiköt kä-

sittämättömän verkkaisesti saada itselleen tiettyjä ominaisuuksia, toisin sanoen ne kykenevät värähtelemään tietyillä tavoilla, mikä on yhteydessä ajatteluun ja tulee myöhemmässä vaiheessa tekemään ajatukset mahdollisiksi. Tässä niitä auttavat toisen elementaalikunnan deevat, jotka ohjaavat niitä kohden värähtelyitä, joihin ne vähitellen alkavat vastata ja ympäröivät ne elementaalisella elonaineella, jonka deevat irrottavat omista ruumiistaan. Lisäksi jokainen seitsemän tyyppin ryhmistä on erotettu toisesta monadisesta elonaineesta, toisen Logoksen elävöittävästä atomisesta aineesta muodostuneella hienolla seinällä, mikä on alkua tulevan joukkosielun ympäröimiseksi. Piirros 11 A esittää juurikuvattua prosessia.

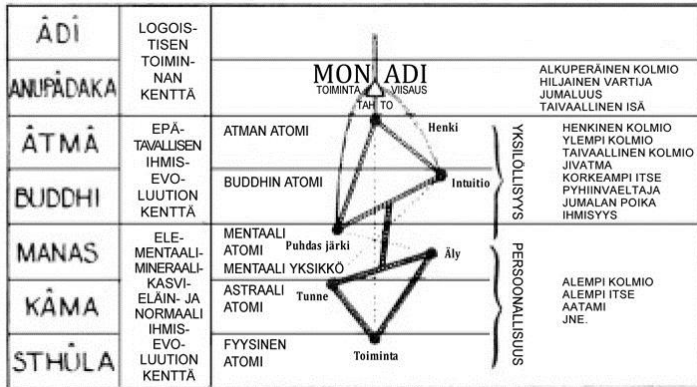

PIIROS 11. – Mentaalisen yksikön ja astraalisen ja fyysisen pysyvän atomin kiinnittyminen

Sitten, kun muodostetaan eetteristen protometallien eri tyyppisiä ja myöhemmin protometalleja, metalleja, epämetalleja ja mineraaleja, eetteristen alatasojen deevat sulauttavat fyysiset pysyvät atomit johonkin seitsemästä tyyppistä, johon ne kuuluvat. Tämä on pysyvän atomin pitkän fyysisen evoluution alku. Ja jälleen lisätään fyysisen tason atomisella alatasolla kolmas

kerros siihen seinämään, joka tulee muodostumaan kuoreksi uuden joukkosielun ympärille. Näin muodostuu se, mitä usein kutsutaan alemmaksi kolmioksi, mikä koostuu mentaalisesta yksiköstä, astraalisesta pysyvästä atomista ja fyysisestä pysyvästä atomista.

Piirros 12 näyttää vaiheen, jonka olemme nyt saavuttaneet. Monadi ja sen kolme aspektia on nyt saanut ylempään kolmioon atma-buddhi-manas ja ylempi kolmio on vuorostaan varustettu alemmalla kolmiolla, manas-kama-sthula.

PIIRROS 12. – Monadi ja sen atomit

Muistamme, että jokaisen tason aine kuuluu johonkin seitsemästä perustyyppistä sen mukaan, mikä kolmesta aineen ominaisuudesta – tamas, rajas ja sattva – on vallitseva. Niin ollen pysyvät atomit voidaan valita mistä tyyppistä tahansa. Nyt näyttää kuitenkin olevan niin, että jokainen monadi valitsee kaikki pysyvät atominsa samantyyppisestä aineesta. Valinnan tekee monadi, vaikka liittämisen suorittavat deevat, kuten olemme nähneet. Monadi itse kuuluu luonnollisesti yhteen seitsemästä perustyyppistä, ja tämä on sen ensimmäinen määrävä erityispiirre, sen perus“väri”, “sävel” tai “temperament-

ti”. Monadi saattaa valita, että käyttää uuden pyhiinvaelluksensa vahvistaakseen ja lisätäkseen tätä erityispiirrettä, jolloin deevat kiinnittävät sen sutratmaan pysyviä atomeja, jotka kuuluvat monadin tyyppiä vastaavaan aineen tyyppiin. Tällainen valinta tuottaa pysyvän atomin kakkosvärin, joka korostaa ja vahvistaa ensimmäistä myöhemmin evoluution kuluessa. Tällaisen tuplatemperamentin voimat ja heikkoudet tulevat näkyviin suuremmalla voimalla.

Toisaalta monadi voi valita, että käyttää uuden pyhiinvaelluksensa kehittääkseen jotain toista luontonsa aspektia. Silloin deevat kiinnittävät sen sutratmaan atomeja, jotka kuuluvat toiseen aineryhmään, jossa se aspekti on vallitseva, jota monadi haluaa kehittää. Tästä valinnasta on tuloksena kakkosävel tai -temperamentti, joka tekee ensimmäisestä uuden muunnoksen vastaavin tuloksin myöhemmin evoluution kuluessa. Tämä viimeainittu vaihtoehto on ensimmäistä yleisempi ja tähtää monimuotoisempaan luonteeseen erityisesti ihmisevoluution viime vaiheissa, kun monadin vaikutus on tuntuvampaa. Kun ylemmän ja alemman kolmion pysyvät atomit kuuluvat samaan tyyppiin, ylemmän kolmion ruumiit tuottavat kerran muodostuttuaan suhteellisen pysyviksi määrätietoisesti pysyvien atomien säveltä. Mutta alemman kolmion ruumiiden osalta on toiminnassa useita syitä, kun määritellään näitten ruumiiden materiaaleja.

Monadi ei voi kohdistaa *suoraa* toimintaa pysyviin atomeihin eikä mitään suoraa toimintaa voisi ollakaan ennen kuin ylempi kolmio on saavuttanut korkeamman evoluutioasteen. Mutta monadi voi vaikuttaa ylempään kolmioon ja kohdistaa sitä kautta *epäsuoraa* ja jatkuva toimintaa pysyviin atomeihin. Ylempi kolmio saa suurimman osan energiaansa ja kaiken ohjaavan kykynsä toiselta Logokselta. Mutta sen oma erikoistoiminta ei askaroi toisen Logoksen muoto- ja rakennustyön kanssa, vaan on suunnattu pikemminkin itse atomien evoluu-

tion kolmannen Logoksen yhteydessä. Ylemmstä kolmiosta peräisin oleva energia rajoittuu atomisille alatasoille ja näyttää kuuluvan pääasiassa pysyviin atomeihin neljänteen kierrokseen asti.

Pysyviä atomeja käytetään luonnollisesti säilyttämään itsessään värähtelykykyinä kaikkien kokemusten tulokset, jotka ne ovat läpikäyneet. Voimme ottaa fyysisen pysyvän atomin kuvaamaan tätä prosessia. Mikä tahansa fyysinen vaikutus saa aikaan fyysisessä ruumiissa, johon se kohdistuu, itsensä kanssa vastaavia värähtelyjä. Nämä värähtelyt välitetään pysyvään atomiin suorana tärähdyksenä, jos ne ovat väkivaltaisia, ja buddhisen elämänverkon kautta kaikissa muissa tapauksissa. Tuollainen värähtely, joka kohtaa atomin sen ulkopuolelta, tulee atomissa värähtelykyvyksi, tendenssiksi toistaa värähtely. Niinpä läpi koko fyysisen ruumiin elämän jokainen siihen suunnattu voima jättää vaikutelman fyysiseen pysyvään atomiin. Fyysisen ruumiin elämän päättyessä on fyysinen pysyvä atomi tällä tavoin säilönyt lukemattomat määrät värähtelykykyjä. Lisäksi tähän mennessä on tullut tutuksi se tosiseikka, että pysyvät atomit pysyvät nimensä mukaisesti ihmisentiteetin mukana läpi kaikkien hänen inkarnaatioittensa ollen tosiasiassa hänen erilaisten ruumiittensa ainoat osat, jotka selviävät hengissä ja ovat pysyvästi kehittyvän minuuden kanssa syyruumiissa.

Pyörre, joka on tämä atomi, on kolmannen Logoksen elämä. Atomin seinämä, joka vähitellen muodostuu tämän pyörteen pinnalle, syntyy toisen Logoksen elämän laskeutumisesta alaspäin. Mutta toinen Logos piirtää vain heikosti spirillien ääriviivat kuin ohuesta kalvosta muodostuviksi kanaviksi. Se ei tee niitä eläviksi. Vasta virratessaan alaspäin monadin elämä tekee ensimmäisen spirillin 'eläväksi', toimivaksi atomin osaksi. Tämä tapahtuu ensimmäisellä kierroksella. Vastaavasti jokaisella toistaan seuraavalla kierroksella jokin spirilli elä-

voitetaan ja saatetaan aktiiviseksi. Ensimmäistä spirillisettiä käyttää prana, joka vaikuttaa tiheään ruumiiseen. Toista settiä ja pranaa käyttää eetterinen kaksoispuoli, kolmatta settiä astraaliruumiiseen vaikuttava prana kehittäen näin aistimiskykyä. Neljättä settiä käyttää kama-manaksen prana tehden siitä sopivaa käytettäväksi aivojen rakentamiseen ajattelun välineeksi.

Nyt kun olemme neljännellä kierroksella, on neljä normaali määrä spirillejä sekä pysyvissä että tavallisissa kiinnittymätömissä atomeissa. Mutta korkeasti kehittyneen ihmisen kohdalla pysyvällä atomilla voi olla toiminnassa viisi, jopa kuusi spirillää. Viides setti spirillejä kehittyy normaalisti viidennellä kierroksella, mutta pitkälle ehtineet voivat tietyillä joogaharjoituksilla kehittää jopa nykyisellään viidennen ja kuudennen setin spirillejä.

Pysyvien atomien lisäksi monadi alkaa työskennellä samoin muitten atomien suhteen, joita vedetään pysyvän atomin ympärille. Tällainen eläväksi tekeminen on kuitenkin vain tilapäistä, sillä kun fyysinen ruumis hajoaa, nämä atomit palaavat atomisen aineen yleiseen varastoon. Jokin toinen monadi voi tietenkin ottaa ne käyttönsä, sillä ovathan ne nyt edellisten kokemustensa ansiosta helpommin elävöitettävissä. Näin tapahtuu monadin kaikkien pysyvien atomien osalta, jotka siten kehittyvät nopeammin kuin muutoin johtuen yhteydestä, joka niillä on monadin kanssa.

Luku 8 Luovat hierarkiat

Kuten luvussa kuusi oli puhetta, käymme nyt kuvaamaan yksityiskohtaisemmin niiden voimaltaan ja älyltään eriasteisten olentojen hierarkioita, jotka rakentavat universumin ja auttavat monadia toteuttamaan valtavan pyhiinvaelluksensa aineen maailmojen läpi. Tällä haavaa saatavilla oleva informaatio on jossain määrin hajanaista ja epätarkkaa, mutta kun olemme siitä selvillä, niin meidän täytyy pyrkiä saamaan mahdollisimman paljon irti niistä vähistä faktoista, jotka meillä on käytettävissämme. Olemme jo nähneet, että ainoa olemassaolo, korkein, josta kaikki ilmennyt elämä on lähtöisin, ilmaisee itseään kolminaisesti, kolmiyhteisenä. Tämä tunnustetaan käytännöllisesti katsoen kaikissa uskonnoissa eri nimillä: Sat, Chit, Ananda; Brahma, Vishnou, Shiva; Ichchha, Jnana, Kriya; Cochma, Binah, Kepher; Isä, Poika, Pyhä Henki; Voima, viisaus, rakkaus; tahto, viisaus, toiminta jne.

Näemme alkukolminaisuuden ympärillä niistä lähtevässä valossa ne, joita kutsutaan seitsemäksi. Hindut puhuvat Aditin seitsemästä pojasta. Niitä kutsutaan auringon seitsemäksi hengeksi. Egyptissä ne tunnetaan seitsemänä mysteerijumalana. Zoroasterilaisuudessa niiden nimi on seitsemän amshaspendiä. Juutalaisuudessa ne ovat seitsemän sefirotia. Kristittyillä ja muslimeilla ne ovat seitsemän arkkienkeliä, seitsemän henkeä valtaistuimen edessä. Teosofiassa niitä kutsutaan tavallisesti seitsemäksi planeettalogokseksi, joista jokainen hallinnoi omaa osastoaan aurinkojärjestelmässä. Ne on samaistettu myös seitsemään pyhään planeettaan, joiden sanotaan olevan niiden fyysisiä ruumiita.

Seitsemän ympärillä on laajempi kehä luovia hierarkioita, universumin kaksitoista luovaa hierarkiaa, kuten niitä kutsutaan. Niiden päänä ovat kaksitoista suurta jumalaa, jotka esiintyvät muinaisissa kertomuksissa ja joita symbolisoivat tutut

eläinradan merkit. Eläinrata on hyvin vanha symbolinen käsite, johon on kirjallisesti kuvattu aurinkojärjestelmän taso. Kun sanotaan, että planeetta hallitsee jotain eläinradan merkkiä, niin se tarkoittaa, että planeettahenki tai Logos hallitsee yhtä kahdestatoista luovasta hierarkiasta, joka muodostaa hänen hallinnassaan ja johdollaan hänen valtakuntansa ja auttaa monadeja kehittymään.

Kaksitoista luovaa hierarkiaa ovat läheisesti tekemisissä universumin rakentamisen kanssa. Nämä älyn hierarkiat ovat menneiden kalpojen tai universumien aikana saattaneet päätökseen oman evoluutionsa ja tulleet siten yhden tahdon, Ishvaran työtovereiksi uuden universumin eli brahmandan muodostamisessa. Ne ovat aurinkojärjestelmien arkkitehteja ja rakentajia. Ne täyttävät aurinkojärjestelmämme ja heille me ihmisolennot olemme velkaa henkisen, älyllisen ja fyysisen kehityksemme. Juuri he herättävät monadin ja sen säteen tajunnan himmeään tunteeseen muista ja minästä. Tämä kaipauksen väristys saada selkeämmin määrittynyt käsitys minästä ja muista on yksilöllinen tahto elää, joka johtaa monadit tiheämpiin maailmoihin, joissa yksistään selväpiirteisempi määrittely on mahdollista löytää. Nykyisessä evoluution vaiheessa neljä kahdestatoista luovasta hierarkiasta on siirtynyt edelleen vapautukseen ja yksi on koskettamassa vapautuksen kynnystä. Viisi maailman suurista ja kehittyneistä opettajista on siis siirtynyt pois ulottuviltamme ja siksi meillä on käsiteltävänäme vain seitsemän. Osaa työstä, jota jotkut näistä tekevät, nimittäin pysyvien atomien kiinnittäminen, on jo kuvattu luvuissa kuusi ja seitsemän. Täydentämisen vuoksi ne toistetaan tässä lisättyinä muutamilla saatavilla olevilla erityiseseikoilla. Työt luokitellaan osastojen mukaan, joista kukin jäljellä oleva hierarkia on vastuussa.

A Arupa

1. Ensimmäistä luovista hierarkioista arupaa, ilman muotoa olevaa on kuvattu sanoilla, jotka ovat yhteydessä tuleen. Ne tunnetaan tulisina henkäyksinä vailla muotoa, tulen herroina, jumalaisina liekkeinä, jumalaisina tulina, tulisina leijonina, elämän leijonina. Niitä kuvataan myös universumien elämänä ja sydämenä, atmana, kosmisena tahtona. Niiden välityksellä tulee paramatman jumalainen säde, joka herättää monadit.
2. Toinen hierarkia on kaksinainen luonnoltaan ja tunnetaan kaksinaisena yksikkönä, joka edustaa tulta ja eetteriä. Ne edustavat kosmista buddhia, järjestelmän viisautta, ilmennyttä järkeä. Niiden tehtävä on herättää buddhi monadeissa.
3. Kolmas tunnetaan kolmikantana, joka edustaa tulta, eetteriä ja vettä. Ne edustavat Mahatia, kosmista manasta eli toimintaa. Niiden tehtävänä on herättää manas monadeissa.

B Rupa

4. Neljäs luova hierarkia koostuu monadeista itsestään. Ensialkuun saattaa tuntua oudolta, että monadit itsensä luokitellaan toisiin hierarkioihin, mutta pienen ajattelun jälkeen luokitus näyttää oikeaan osuvalta. Monadeilla on todellakin paljon tekemistä oman kehityksensä suhteen. Ei ole ollenkaan niin, että ulkoiset toimijat yksinään määräävät niiden mukaantulon kehitykseen ja evoluutioon. Palautetaanpa lyhyesti mieleen muutamia tekijöitä monadeista itsestään.

- 1) Monadit ovat ensimmäisestä Logoksesta, joten sen tahto on myös niiden tahto: ne lähtevät liikkeelle omaehtoisesti.
- 2) Monadit säteilevät ulospäin lähettäen ulos elämäänsä, joka rakentaa ylemmän kolmion eli säteen ja työskentelee sen välityksellä.

- 3) Monadit itse valitsevat pysyvät atomit, jotka siihen kiinnitetään.
- 4) Kolmas vuodatus, jonka tuloksena muodostuu syyruumis, tulee monadien itsensä kautta.
- 5) Monadit itse vuodattavat elämänsä spirilleihin ja elävöittävät ne pysyvissä ja muissa atomeissa.
- 6) Evoluution mennessä eteenpäin monadit vuodattavat jatkuvasti enemmän elämäänsä päästen vähitellen läheisempään yhteyteen säteittensä, yksilöllisyyden kanssa ja yksilöllisyyden kautta persoonallisuuden kanssa.

5. Viides luova hierarkia on nimeltään makara ja sen symboli on viisisakarainen tähti. Siinä ilmenevät kaksinainen henkinen ja kaksinainen fyysinen aspekti, positiivinen ja negatiivinen, jotka ovat sodassa keskenään. Ne ovat monien myyttien ja legendojen kapinallisia. Jotkut niistä tunnetaan asuroina ja ne ovat ensimmäisen ketjun tuotoksia. Ne ovat olentoja, joilla on syvällistä henkistä tietoa ja voimaa. He kantavat syvällä sisällään ahamkaran itua, joka on kyky muodostaa minä. Se on tarpeellinen ihmisen evoluutiossa. Viides hierarkia ohjaa monadin atma-aspektin värähtelyaallon atman atomiin, minkä se kiinnittää pysyväksi atomiksi.

6. Kuudes luova hierarkia pitää sisällään niitä, jotka tunnetaan agnishvattoina ja myös kuusinkertaisina dhyaneina. Ne ovat tulosta toisesta planeettaketjusta. Tähän hierarkiaan sisältyy myös suuria deevajoukkoja. Ne ohjaavat värähtelyaaltoja monadin viisuspektistä buddhiseen pysyvään atomiin. Lisäksi ne antavat ihmiselle *kaiken* muun paitsi atman ja fyysisen ruumiin ja siksi niitä kutsutaan viiden keskimmäisen prinssiin antajiksi. Ne ohjaavat monadia saamaan pysyvät atomit (mukaan lukien tietysti mentaalisen yksikön), jotka ovat yhteydessä prinssiipeihin buddhi, manas, alempi manas, kama ja

eetterinen kaksoispuoli. Niillä on paljon yhteyttä ihmisen älyllisen kehityksen kanssa.

7. Seitsemäs luova hierarkia pitää sisällään ne, jotka tunnetaan kuupitreinä tai barhishad pitreinä. Ne ovat kolmannen ketjun tuotos. Ne ovat tekemisissä ihmisen fyysisen evoluution kanssa. Seitsemänteen hierarkiaan kuuluu myös suuria deevajoukkoja, alempia luonnonhenkiä, jotka ovat mukana ihmisen ruumiin varsinaisessa rakentamistyössä. Ohessa selvyiden vuoksi taulukko eri hierarkioista

SEITSEMÄN LUOVAA HIERARKIAA

Luokka	N:o	Nimi	Evoluution toiminta monadeissa	Huomautuksia
A R U P P A	1	Tuliset henkäykset	Herättävät atman	
	2	Kaksittaiset yksiköt	Herättävät buddhin	
	3	Kolmiot	Herättävät manaksen	
R U P A	4	Monadit	Tahtovat ilmentyä, loistaa ja muodostaa säteen. Valitsevat pysyvien atomien tyyppiin. Uurtavat kolmannen vuodatuksen kanavat. Herättävät atomien spirillit. Vaikuttavat yksilöllisyyteen ja persoonallisuuteen.	
	5	Makara (asurat mukaanlukien)	Kiinnittävät atman atomin	Asurat olivat ensimmäisen palloketjun tuote
	6	Agnishvattat	Antavat viisi "keski-prinsiippiä". Kiinnittävät neljä pysyvää atomia ja mentaalisen yksikön. Ovat yhteydessä ihmisen älylliseen evoluutioon.	Toisen palloketjun tuote
	7	Bardishadit	Ovat yhteydessä ihmisen fyysiseen evoluutioon.	Kolmannen palloketjun tuote

Luku 9 Joukkosielut

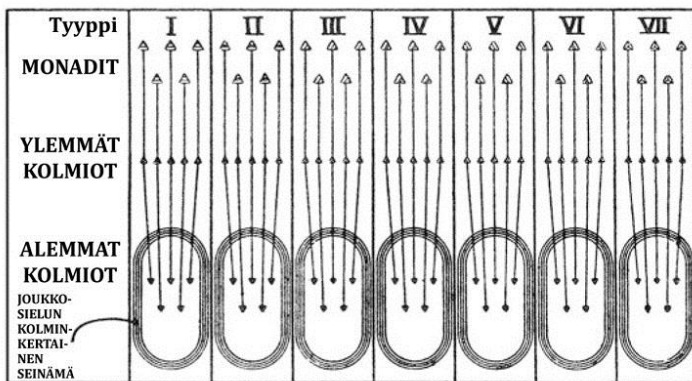
Olemme päässeet vaiheeseen, jossa jokainen monadi on saanut atma-, buddhi- ja manastasojen pysyvistä atomeista koostuvan ylemmän kolmion ja alemman kolmion, joka muodostuu mentaaliyksiköstä, ja astraali- ja fyysisen tason pysyvistä atomista. Nämä aineen hiukkaset ovat luonnollisesti pelkästään ytimiä, jotka tekevät monadille mahdolliseksi päästä säteensä välityksellä kosketuksiin eri tasojen kanssa ja rakentaa ruumiita tai käyttövälineitä, joiden avulla se voi kerätä kokemuksia noilta tasoilta ja oppia ilmaisemaan itseään niissä.

Jotta ymmärtäisimme mekanismia, jolla näitä tuloksia saavutetaan, meidän täytyy seuraavaksi tutkia ilmiötä, joka tunnetaan joukkosieluina. Olemme jo nähneet, että kun alemman kolmion atomit liitetään sutratmaan tai elämänlankaan, syntyy ohuen kalvon tapaista ainetta, joka erottaa seitsemän päätyypin kolmiot toisistaan. Näin muodostuu kolmioista seitsemän ensisijaista ryhmää tai sädettä, jotka jakautuvat edelleen alaryhmiin ja muodostavat suuren määrän joukkosieluja eri luomakunnissa. Nämä joukkosielujen seitsemän päätyyppiä tai ”sädettä” pysyvät erillisinä ja erilaisina läpi niiden evoluution vaiheiden, toisin sanoen seitsemän tyyppiä kehittyvät rinnakkaisina virtauksina eivätkä liity tai sekoitu toisiinsa. Kaikissa luomakunnissa voidaan erottaa selkeästi seitsemän tyyppiä, ja niissä kaikissa kehittyy toinen toistaan seuraten sarja elementaaleja, mineraaleja, kasveja ja eläimiä.

Nämä seitsemän ensisijaista joukkosielua ovat näkyvissä heikkoina, kalvomaisina palloina, jotka kelluvat aineen valtameren pinnalla. Ensin niitä esiintyy mentaalitasolla, sitten selkeämpinä astraalitasolla ja vielä selkeämpinä fyysisellä tasolla. Niitä kelluu yksi jokaisessa toisen elonaallon seitsemästä päävirrasta. Jokaisessa pääasiallisessa joukkosielussa on luonnollisesti lukematon määrä alempia kolmioita, joista

jokainen on yhdistetty loistavalla kultaisella langalla sen ylempään kolmioon, jotka puolestaan roikkuvat monadista. Vielä ei kolmioiden ympärillä näy elämän kultaista verkkoa, joka alkaa olla olemassa vasta, kun on päästy mineraalikuntaan.

Piirros 13 esittää karkeasti saavutettua vaihetta. Tilan puute tekee mahdolliseksi näyttää vain pienen määrän joukkosielujen kolmioita, mutta niiden tulee ajatella edustavan suurta määrää ylempien kolmioittensa ja monadiensa kanssa. Piirroksessa näkyy vaihe, jossa ohut kalvo tai hunttu, joka erottaa seitsemän pääasiallista joukkosielua toisistaan, on saanut kolme kerrosta. Ne koostuvat mentaalisestä elonaineesta, astraalisesta monadisesta elonaineesta ja fyysisen tason atomisesta aineesta. Kuten jo on todettu, nämä kalvot tai hunnut muodostavat aikanaan varsinaisten joukkosielujen seinämät tai kuoret. On huomattava, että nämä kuoret on muodostettu saman aineryhmän aineesta kuin johon kolmiot kuuluvat.

PIIROS 13. – Seitsemät alkeisjoukkosielut

Evoluutioprosessin yleinen suunnitelma, tarkemmin *involuutioprosessi* on, kuten olemme nähneet, jumalaisen elämän

suuren virran asteittainen eriytyminen, kunnes toistuvien jakautumisten ja alajakojen jälkeen saavutetaan määrätetty individuaatio ihmisolentona, minkä jälkeen jakautuminen edelleen on mahdotonta, koska ihmisenteetti on jakamaton yksikkö eli ”sielu”.

Mineraali-, kasvi- ja eläinkunnissa esiintyvät joukkosielut edustavat siten välivaiheita, jotka johtavat täyteen eriytymiseen erillisiksi ihmisenteeteiksi tai yksiköiksi. Mainituissa kolmessa luomakunnassa emme havaitse yhtä sielua yhdessä mineraalikappaleessa tai kasvissa tai eläimessä. Sen sijaan on kimppu elämää, voimme käyttää tätä termiä, joka varustaa suuren määrän mineraaliainetta, kasveja tai elämiä sielulla. Paneudumme näihin yksityiskohdittain myöhemmin ja keskitymme nyt joukkosielujen yleiseen funktioon ja tarkoitukseen. Ehkä paras joukkosielun vertaus on itämainen vertaus vedestä ämpärissä. Jos ämpäristä otetaan lasillinen vettä, se edustaa, sanokaamme vaikka yhden kasvin tai eläimen sielua tai osaa sielusta. Jonkin aikaa vesi lasissa on varsin erillään ämpärissä olevasta vedestä ja se muotoutuu lasin mukaan, jossa se on. Näin osa joukkosielusta valtaa ja elävöittää kasvin tai eläimen muodon.

Eläimellä on aivan yhtä erillinen sielu kuin ihmisellä fyysisen tason elämän aikana ja jonkin aikaa sen jälkeen astraalimaailmassa. Mutta kun eläin tulee astraalielämänsä päähän, sielu ei inkarnoidu yksittäiseen ruumiiseen, vaan palaa joukkosieluun, joka on eräänlainen sieluaineen säiliö. Eläimen kuolemaa edustaa vertauksessamme veden kaataminen lasista takaisin ämpäriin. Aivan kuten lasissa ollut vesi sekoittuu ja yhtyy täydellisesti ämpärissä olevaan veteen, niin osa tietyn eläimen sielua sekoittuu ja tulee yhdeksi joukkosielun kokonaissielun kanssa. Ja aivan samoin kuin on mahdotonta ottaa ämpäristä lasillista vettä, jossa olisivat samat molekyylit, niin ei sama osa joukkosielun kokonaissielua voi enää asettua toi-

sen yksittäisen eläimen muotoon. Jos jatkamme edelleen vertaustamme, niin on selvää, että voimme samanaikaisesti täyttää useita lasillisia saman ämpärin vedellä. Samoin sama joukkosielu voi antaa sielun ja tehdä eläväksi monia eläinmuotoja.

Jos edelleen oletamme, että jokin lasillinen vettä värjäytyy omalla sävyllään, niin kun vesi kaadetaan takaisin ämpäriin, värjäävä aine jakautuu koko ämpärilliseen ja veden väri muuttuu jossain määrin. Jos ajattelemme värjäävän aineen edustavan kokemuksia tai ominaisuuksia, joita tämä tietty eläin on hankkinut, niin kun osa tätä eläintä elähdyttäneestä sielusta palaa äitijoukkosieluunsa, niin noista kokemuksista tai ominaisuuksista tulee osa koko joukkosielun yleistä varastoa ja kaikki muut osat saavat osuutensa siitä, joskin vähäisemmässä määrin kuin siinä kokemuksesta, joka tapahtui tuolle yksittäiselle eläimelle. Voimme siis sanoa, että yksittäisen eläimen tiivistyneet kokemukset leviävät laimennetussa muodossa siinä joukkosielussa, jonka yhteydessä eläin on.

Mineraali-, kasvi- ja eläinkunnan joukkosielu toimii samoin, niin myös ihmislapsen ennen syntymää. Aivan kuten äidin elämänvirta ravitsee ihmislasta, niin tekee joukkosielun suojaava verho sisällään oleville elämille ottaen vastaan ja jaellen kokemuksia, joita siihen kertyy. Niissä kiertävä elämä on äidin elämä. Nuoret kasvit tai eläimet eivät ole vielä valmiita yksilöityneeseen elämään, vaan niiden on oltava riippuvaisia äidistään ravinnon osalta. Siten idussaan olevaa mineraali-, kasvi- ja eläimellistä elämä ravitsee elementaalisen ja monadisen elonaineen kuori, jossa väreilee Logoksen elämä.

Tässä varhaisessa vaiheessa joukkosielussa olevien elämien evoluution riippuu kolmesta tekijästä:

- a) Ennen kaikkea ja pääasiassa Logoksen vaalimasta elämästä
- b) Deevojen yhteistyöstä ja ohjauksesta
- c) Niiden omasta sokeasta painautumisesta niitä ympäröivän muodon rajoja vastaan

Näiden kolmen tekijän kautta toimivan prosessin yleinen mekanismi, jolla alemman kolmion atomien voimat herätetään, on seuraava: joukkosielun verhoissa toimiva toinen Logos varustaa fyysiset pysyvät atomit energialla. Ne upotetaan deevojen toimesta erilaisiin olosuhteisiin, joita mineraalikunta tarjoaa, jossa jokainen atomi kiinnittyy useisiin mineraalihiukkasiin. Kuumuuden, kylmyyden, iskujen, paineen, ravistelun ym. kokemukset, jotka mineraaliaines käy läpi, siirretään fyysisiin pysyviin atomeihin. Niissä ne herättävät heikkoja vastauksia myötäilevinä värähtelyinä, jotka ovat lähtöisin sisällä asustavasta syvässä uinuvassa tilassa olevasta tajunnasta.

Kun jokin pysyvä atomi on saavuttanut tietyn vastausasteen tai mineraalimuoto, toisin sanoen hiukkaset, joihin pysyvä atomi on kiinnittynyt, hajoaa, joukkosielu vetää tämän atomin itseensä. Atomin näin hankkimat kokemukset, toisin sanoen värähtelyt, joiden aikaansaamiseen se on ollut pakotettu, säilyvät siinä kykyinä värähdellä tietyllä tavalla eli värähtelykykyinä. Sitten pysyvä atomi, jolla ei enää ole ruumiistusta mineraalimuodossa, pysyy niin sanoaksemme alastomana joukkosielussa. Se jatkaa siellä oppimiensa värähtelyjen toistamista toistaen elämäkokemuksiaan ja pannen näin liikkeelle sykettä, joka tuntuu koko joukkosielun verhossa ja välittyy siksi toisiin pysyviin atomeihin joukkosielussa. Näin jokainen pysyvä atomi vaikuttaa kaikkiin toisiin ja auttaa toisia.

Nyt ilmaantuu toinen tärkeä ilmiö. On selvää, että ne pysyvät atomit, joilla on ollut samankaltaisia kokemuksia, vaikuttavat

enemmän toisiinsa kuin ne, joiden kokemukset ovat erilaisia. Siten joukkosielun sisällä tapahtuu tiettyä erottelua ja kalvo-
mainen erottava seinä kasvaa ympärillä olevasta verhosta
sisäänpäin jakaen erottelun tuloksena muodostuneet ryhmät.

Palataksemme vertaukseen vedestä ja ämpäristä voimme näh-
dä tuskin havaittavaa kalvoa muodostuvan keskelle ämpäriä.
Alkuun vettä suodattuu jossain määrin esteen lävitse, mutta
kuitenkin yhdeltä puolelta ämpäriä otetut vesilasilliset palau-
tetaan aina samalle puolelle niin, että vesi kahden puolen es-
tettä eroaa jossain määrin toinen toisestaan. Sitten este asteit-
tain tihenee ja tulee läpäisemättömäksi niin, että ämpäriässä on
aikanaan kaksi erillistä annosta vettä yhden asemesta. Samalla
tapaa joukkosielu jakautuu jonkin ajan kuluttua ja muodostaa
kaksi joukkosielua. Prosessi toistuu kerta toisensa jälkeen
tuottaen kasvavan määrän joukkosieluja, joiden sisältö osoit-
taa jatkuvasti lisääntyvää tajunnan eriytymistä, vaikka perus-
luonteenpiirteet ovat edelleen kaikilla samat.

Lait, jotka ohjaavat joukkosieluissa olevien pysyvien atomien
upottamista eri luomakuntiin, eivät vielä ole mitenkään selvät.
Eräät seikat osoittavat, että mineraalien, kasvien ja eläinkun-
nan alempien osien evoluutio kuuluu pikemminkin maan evo-
luutioon kuin kolmioiden kehitykseen ja edustaa monadeja,
jotka kehittyvät aurinkokunnassa ja jotka aikanaan tulevat
maapallolle jatkamaan evoluutiotaan käyttämällä hyväkseen
maapallon tarjoamia olosuhteita. Siten ruoho ja kaikenlaiset
pienet kasvit näyttävät olevan maan kanssa samassa suhteessa
kuin ihmisen hiukset ovat hänen ruumiiseensa eivätkä ne ole
yhteydessä monadeihin ja niiden kolmioihin. Ruohossa oleva
elämä tuntuu olevan toisen Logoksen elämää, joka pitää sen
yhdessä muotona samalla, kun elämä atomeissa ja molekyy-
leissä, joista ne muodostuvat, on tietenkin kolmannen Logok-
sen elämää. Sitä muuntelee meidän ketjumme planeettalogok-
sen lisäksi myös jossain määrin hämärä entiteetti, joka tunne-

taan Maan henkenä. Siten luomakunnat, jotka tarjoavat kenttää monadien ja niiden kolmioiden evoluutiolle, eivät näyttäsikään olevan olemassa yksinomaan tätä tarkoitusta varten.

Näemme, että pysyviä atomeja on hajallaan ympäri kasvi- ja mineraalikuntaa, vaikkakaan emme vielä ymmärrä syitä, jotka hallitsevat niiden sijoittumista. Pysyvä atomi on esimerkiksi helmessä, rubiinissa tai timantissa. Useita pysyviä atomeja voidaan löytää kultasuonista ja niin edespäin. Mutta toisaalta monet mineraaliainekset eivät sisällä ainuttakaan pysyvää atomia.

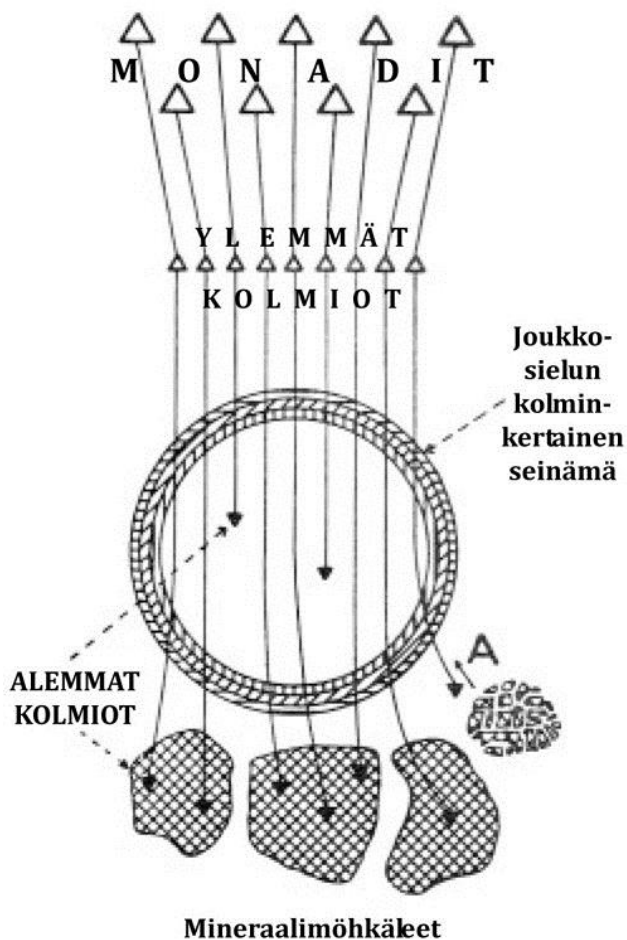
Opiskeltuamme joukkosielujen yleistä luonnetta ja funktiota, voimme siirtyä tarkastelemaan yksityiskohtaisemmin mineraali-, kasvi- ja eläinjoukkosieluja aloittaen mineraalien joukkosielusta.

Luku 10 Mineraalijoukkosielut

Piirros 14 on yritys kuvata mineraalijoukkosielua. Siitä näkyy, että joukkosielun kuori tai seinämä on kolminkertainen: uloin koostuu fyysisestä atomisesta aineesta, keskimäinen astraalisesta monadisesta elonaineesta ja sisin mentaalisesta elementtaalisesta elonaineesta, toisin sanoen neljännen mentaalisen alatasen aineesta. Mineraalijoukkosielu voidaan siis määrittää kolmiokokoelmaksi, joka on suljettu kolminkertaiseen mentaalisesta elementtaalisesta elonaineesta, astraalisesta monadisesta elonaineesta ja fyysisen atomin aineesta koostuvaan kuoreen.

Joukkosielussa näkyy joitakin alempia kolmioita, jotka ovat kiinnittyneinä luonnollisesti vastaaviin ylempiin kolmioihin, jotka puolestaan ovat yhteydessä toiselta puolelta kehitystä seuraaviin monadeihin. Nämä kolmiot joukkosielun sisällä eivät tällä hetkellä ole sukelluksissa minkään mineraaliaineen sisällä. Joukkosielun alapuolella on joitakin epäsäännöllisiä muotoja, joiden on tarkoitus edustaa mineraaliaineiden ryhmiä tai kimpaleita. Joissakin kimpaleissa on nähtävissä joitain alempia kolmioita, joista nousee viivoja ylöspäin, mikä osoittaa, että ne kuuluvat yläpuolella leijuvaan äitijoukkosieluun.

Kuvassa äärimmäisenä oikealla näkyy mineraaliaineen kimpale, jonka oletetaan saaneen töyssyjä niin, että se on pirstoutunut palasiksi. Aiemmin kokonaan sen sisällä ollut alempi kolmio näkyy olevan vetäytymässä kohti äitijoukkosieluaan. Mineraalijoukkosielun olemus voidaan sanoa olevan sen paksuun kuori, toisin sanoen fyysinen. Mineraalijoukkosielu toimii aktiivisimmin fyysisellä tasolla. Jokaisen alemman kolmion on kuljettava mineraalikunnan kautta. Se on paikka, jossa aine saavuttaa karkeimman muotonsa ja jossa suuri elonaalto saavuttaa alimman rajansa ja kääntyy kipuamaan ylöspäin.

PIIRROS 14. – Kivien joukkosielut

Lisäksi ensimmäiseksi herää fyysinen tajunta. Juuri fyysisellä tasolla elämän täytyy kääntyä lopullisesti ulospäin ja tunnistaa kosketukset ulkoisen maailman kanssa. Tajunta oppii vähitel-

len tunnistamaan ulkoapäin tulevat kosketukset, liittämään ne ulkoiseen maailmaan ja tajuamaan ominaan muutokset, jotka siinä tapahtuvat noiden kosketusten johdosta. Toisin sanoen juuri fyysisellä tasolla tajunta tulee ensi kertaa tietoiseksi itsestään. Jatkuvien kokemusten seurauksena tajunta tuntee nautinnon tai tuskan heräävän kosketusten ansiosta, samaistaa itsensä nautintoon tai tuskaan ja alkaa pitää ei-itseenään sitä, mikä koskettaa sen ulkopintaa. Näin muodostuu ensimmäinen karkea erottelu sen välille, mikä on ”ei-minä” ja ”minä”.

Kun kokemuksia kertyy, minä vetäytyy aina sisäänpäin läpi koko tulevan evoluutionsa ja aineen verho toisensa jälkeen liitetään ulkopuoliseen, joka kuuluu ”ei-minään”. Mutta samalla kun käsitesisällöt muuttuvat jatkuvasti, perusero subjektin ja objektin välillä pysyy. ”Minä” on tajunta, joka tahtoo, ajattelee, tuntee, toimii. ”Ei-minä” on se, johon tajunnan tahto, ajattelu, tunteminen ja toiminta kohdistuu.

Tajunta siis herää fyysisellä tasolla, kuten olemme puhuneet ja se ilmaisee itseään fyysisen pysyvän atomin kautta. Se maa siinä ja nukkuu. ”Tajunta nukkuu mineraaleissa”, kuten tunnetussa aforismissa todetaan. Ja täällä täytyy tapahtua jonkinlaista heräämistä niin, että se voidaan saada havahtumaan unennäöttömästä unestaan, jotta siitä tulisi riittävän aktiivinen siirtymään seuraavaan vaiheeseen, kasvikuuntaan, jossa sen on määrä ”uneksia”.

Mineraalikunnan tajunnan vastaukset ulkoisiin herätteisiin ovat suurempia kuin monet tajuavat. Jotkut vastaukset osoittavat, että astraalisessa pysyvässä atomissa saattaa jopa olla aavistus tajuntaa. Siten kemiallisesti alkuaineet osoittavat selvää keskinäistä vetovoimaa ja kemialliset yhdisteet hajoavat, kun jokin toinen alkuaine tunkeutuu niihin. Esimerkiksi kaksi alkuainetta, jotka muodostavat hopeasuolan, eroavat äkisti toisistaan, kun mukana on suolahappoa ja hopea yhdis-

tyy hapossa olevan kloorin kanssa jättäen hapossa olevan vedyn muodostamaan uuden parin tai yhdisteen hylätyn alkuaineen kanssa, joka alkujaan oli yhdistyneenä hopeaan. Kun tällaisia aktiivisia keskinäisiä muutoksia tapahtuu, esiintyy astraaliatomissa heikkoa liikettä niitten väkivaltaisten fyysisten värähtelyjen seurauksena, jotka kiinteiden suhteiden muodostuminen tai erottaminen saa aikaan. Näin astraalitajunta herää hitaasti fyysisestä. Nämä hennot väreet vetävät pienen pilven astraaliainetta astraalisen pysyvän atomin ympärille. Tämä astraaliaine on kuitenkin hyvin löyhästi kiinnittynyttä ja vaikuttaa varsin järjestäytymättömältä. Tässä vaiheessa ei mentaalisisä yksikössä näytä olevan mitään värähtelyä.

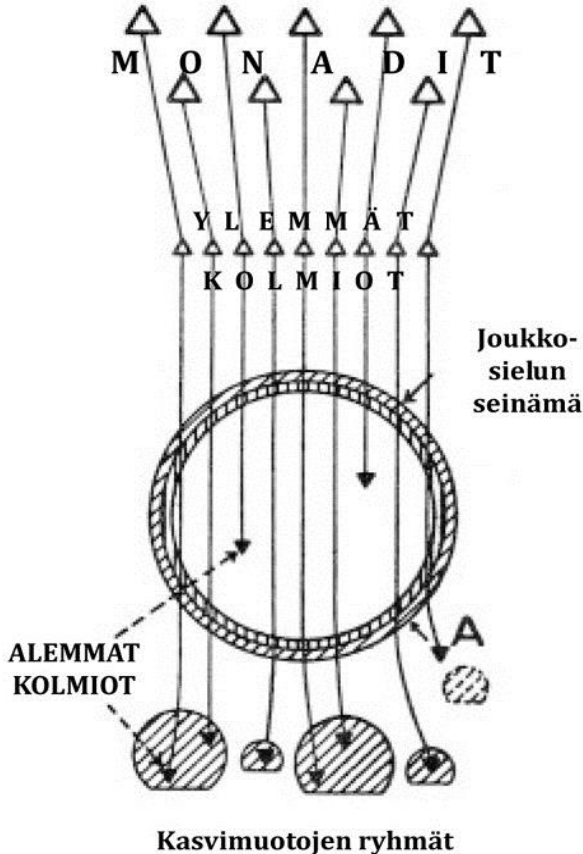
Yksityiskohtaista listaa seitsemän säteen tai tyyppin mineraaleista, kasveista tai eläimistä ei vielä ole, mutta oheinen lista jalokivistä ja mineraaleista on alkua luokittelulle, joka epäilemättä jonain päivänä toteutuu.

Säde	Säteen päämiehen kivi	Saman säteen muita kiviä
1	Timantti •	Vuorikide
2	Safiiri •	Lapis lazuli, turkoosi, sodaliitti.
3	Smaragdi •	Akvamariini, jade, malakiitti.
4	Jaspis •	Kalsedoni, agaatti, serpentiini.
5	Topaasi •	Sitriini, rasvakivi.
6	Rubiini •	Turmaliini, granaatti, karneoli, punainen jalokivi, tuliitti, rodoniitti
7	Ametisti •	Porfyryri, violaani

Luku 11 Kasvijoukkosielut

Kasvijoukkosielu on kuvattu piirroksessa 15. Huomataan, että joukkosielun seinämässä on vain kaksi kerrosta. Ulompi koostuu astraalisesta monadisesta elonaineesta, toisin sanoen astraalisesta atomisesta aineesta ja sisempi mentaalista elementaalista elonaineesta, neljännen mentaalisen alatasen aineesta. Fyysinen kerros, joka kuului mineraalijoukkosielun kuoreen, on poissa. Joukkosielun sisältö on ikään kuin imaissut sen vahvistaakseen omia eetteriruumiitaan.

Joukkosielussa näkyy joitakin alempia kolmioita kiinnittynei-

PIIRROS 15. – Kasvien joukkosielut

nä vastaaviin ylempiin kolmioihin, jotka taas yhdistyvät niitä toiselta puolelta vartioiviin monadeihin. Joukkosielun alemmat kolmiot eivät tällä hetkellä ole suoranaisesti yhteydessä mihinkään kasvielämään. Joukkosielun alla näkyy muotoja, joiden on tarkoitus osoittaa kasvielämien ryhmiä. Joissakin niistä on löydettävissä alempia kolmioita. Niistä joukkosieluun johtavat viivat osoittavat niiden kuuluvan joukkosieluun, joka häilyy niiden yllä.

Kuten mineraalijoukkosielun tapauksessa A piirroksessa äärimmäisenä oikealla osoittaa kasvia, jonka organismi on tuhouttu. Siinä sisällä ollut alempi kolmio on vapautettu muodon tuhoutuessa. Joukkosielu vetää sitten sen takaisin itseensä, kuten nuoli piirroksessa osoittaa. Joukkosielun aktiviteetti on näin siirretty fyysiseltä astraalitasolle ja se, mitä se on saanut aikaan, on ravintona siihen sisältyvien elämien astraaliruumiille.

Aivan kuten mineraalijoukkosielun tapauksessa haluamme toistaa, että ei tule olettaa, että jokaisella ruohonlehdellä, jokaisella kasvilla ja jokaisella puulla on sisällään pysyvä atomi, joka kehittyi ihmiskuntaan meidän järjestelmämme elämän aikana. On pikemminkin niin, että kasvikunta, joka on olemassa omaa tarkoitustaan ja muitten tarkoituksia varten, suo evoluutiokentän näille pysyville atomeille niin, että ne voivat kokea värähtelyjä, jotka vaikuttavat kasvimaailmaan. Pysyvät atomit varastoivat jälleen nämä värähtelykykyinä itseensä, kuten ne tekivät, kun olivat kahlittuina mineraalikuntaan. Keskinäinen värähtelyjen vaihto ja sitä seuraava erottelu jatkuvat kuten ennenkin. Joukkosielut jakautuvat yhä edelleen ja niistä tulee yhä lukuisempia, mutta myös enemmän toinen toisestaan poikkeavia johtavien ominaisuuksiensa osalta.

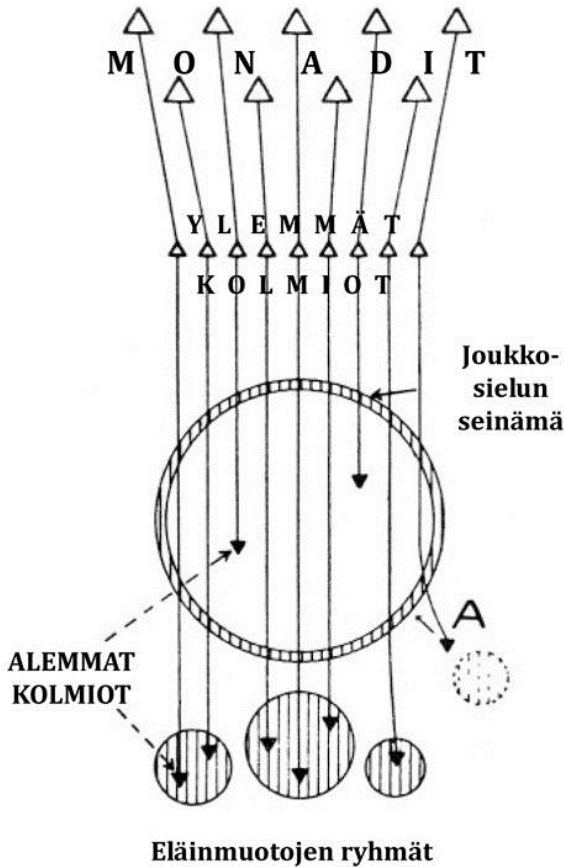
Kasvikunnassa vietettynä ajanjaksona on astraalisessa pysyvässä atomissa havaittavissa enemmän aktiviteettia kuin mine-

raalikunnassa vietettyä ajanjaksona. Sen seurauksena astraalinen pysyvä atomi houkuttaa ympärilleen astraaliainetta, jonka deevat järjestävät enemmän määrätyllä tavalla. Metsän puun pitkän elämän aikana astraaliaineen lisääntyvä keräytymä kehittyy joka suunnassa puun astraalimuodoksi. Aurin-gonpaiste, myrsky, tuuli ja sade, kuumuus ja kylmyys jne. saavat aikaan fyysisessä puussa ”massiivista” nautintoa tai epämukavuutta, jonka astraalimuoto kokee värähtelyinä. Nämä kokemukset välittyvät jossain määrin tämän yksittäisen puun pysyvään atomiin. Kuten aiemmin on todettu, kun puun muoto puuna häviää, pysyvä atomi vetäytyy joukkosieluun mukanaan rikas varasto kokemuksia, jotka se jakaa aiemmin esitetyllä tavalla joukkosielun muiden kolmioiden kanssa. Lisäksi, kun tajunta tulee kykenevämmäksi vastaamaan astraalisesti, se lähettää pieniä väreitä alas fyysiselle tasolle. Nämä nostattavat tunteen, joka tuntuu fyysisesti, vaikka onkin todellisuudessa peräisin astraalisesta. Kun kasvilla on pitkä, erillinen elämä kuten puulla, mentaalinen yksikkö herää hiu-kan ja kerää ympärilleen pienen pilven mentaaliainetta. Tähän vuodenaikojen vaihtelu jne. painautuvat hitaasti heikkona muistona, josta muodostuu hämärää odotusta.

Tosiasiassa vaikuttaa yleiseltä säännöltä, että jokainen alempi kolmio saa evoluutionsa myöhemmissä vaiheissa kasvimaailmassa pitkäaikaisen kokemuksen erillisenä muotona, jotta se kokisi joitain väreitä mentaalisesta elämästä ja alempi kolmio valmistuisi näin hyötymään eläimen vaeltavasta elämästä, kun aika tulee. Sääntö ei kuitenkaan ole yleispätevä, sillä näkyy olevan myös niin, että siirtyminen eläinkuntaan tapahtuu varhaisemmalla asteella niin, että ensimmäinen väreily mentaalisesti tapahtuu jossain paikallaan pysyvässä muodossa eläimen elämässä ja hyvin vähän kehittyneessä eläinorganismissa. Mineraali- ja kasvikunnan osalta kuvattuja olosuhteita näyttää esiintyvän myös alemman tyyppin eläimissä.

Luku 12 Eläinjoukkosielut

Piirros 16 esittää eläinjoukkosielua. Kuten voimme nähdä kaavakuvasta, joukkosielun kuori on nyt yksikerroksinen koostuen neljännen mentaalisen alatasen elementaalisesta elonaineesta. Kasvijoukkosielun astraalikerros on imeytetty

PIIRROS 16. – Eläinten joukkosielut

joukkosielun sisään vahvistamaan kolmioiden epämääräisiä astraaliruumiita.

Joukkosielun aktiviteetti on nyt siirtynyt yhtä tasoa ylemmäs alemmalle mentaalitasolle ja se ravitsee vasta alullepantuja kolmioiden mentaaliruumiita vahvistaen niiden ääriviivoja vähemmän epämääräisiksi.

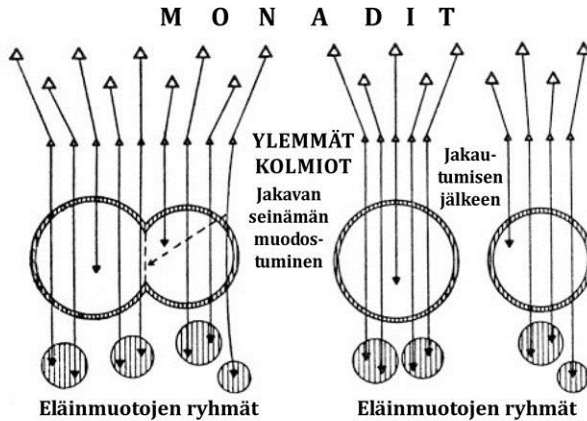
Piirros 16 on ääriviivoiltaan täysin samanlainen kuin piirros 14 ja 15. A tarkoittaa eläinmuotoa, joka on tuhoutunut. Siitä seuraa, että sen alempi kolmio on vedetty joukkosieluun, kuten nuoli kuviossa osoittaa.

Aivan kuten varhaisemmissa luomakunnissa deevat ohjaavat kolmioita eläinmuotoihin. Kuten myös mineraali- ja kasvikunnissa eläinelämän alemmissa muodoissa, mikrobeissa, ameboissa, polypeeissa jne. pysyvä atomi näyttäytyy vain silloin tällöin vierailevana eikä elämä ja kasvu riipu pysyvistä atomista. Ne eivät myöskään hajoa, kun pysyvä atomi vetäytyy pois. Nämä eläinmuodot toimivat pelkästään isäntinä, jotka aika ajoin saavat pysyviä atomeja tilapäisiksi vieraisiksi. Niiden ruumiit eivät missään mielessä muodostu pysyvän atomin ympärille.

Tosiasiassa ennen kuin deevat paljon myöhäisemmässä vaiheessa rakentavat muotoja näiden pysyvien atomien ympärille, on atomien pitänyt saada ja varastoida monia kokemuksia eläinkunnassa. Lisäksi on huomionarvoista tässä vaiheessa, että kultainen elämänverkko ei mitenkään edusta ”isännän” ruumiin järjestelmää. Elämänverkko näyttää pikemminkin toimivan kuten hiusjuuret maassa kiinnittyen maahiukkasiin ja imien niistä ravintoa, jota tarvitaan organismille, jota ne palvelevat.

On tarpeetonta sanoa, että eläinkunnassa pysyvät atomit ottavat vastaan paljon vaihtelevampia värähtelyitä kuin alemmissa luomakunnissa. Siitä on seurauksena, että ne eriytyvät nopeammin. Kun tämä eriytyminen etenee, joukkosielujen monistuminen tapahtuu lisääntyvällä nopeudella ja alempien kolmioiden määrä yhdessä joukkosielussa vähenee tasaisesti.

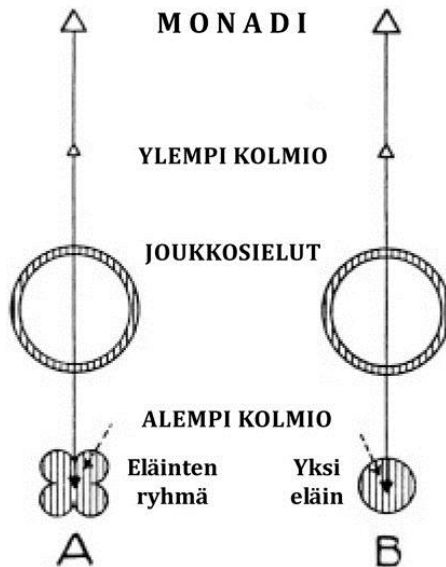
Piirros 17 esittää eläinjoukkosielun jakautumisen. Mineraali- ja kasvijoukkosielut jakautuvat myös samalla tavalla, kuten on jo kuvattu.

PIIRROS 17. – Eläinten joukkosielujen jakautuminen

Joukkosielut jakautuvat yhä uudestaan, kunnes jokaisella alemmalla kolmiolla on oma erillinen kuori. Kolmio on edelleen elementaalisen elonaineen muodostaman ympäröivän kuoren sisällä, mikä suojaa ja ravitsee sitä. Se on vetäytymässä lähemmäs ”yksilöitymistä” eikä sitä enää voi tarkasti ottaa kutsua termillä joukkosielu, koska yksi alempi kolmio ei selvästikään ole ”joukko”. Se on yksittäinen alempi kolmio, joka on erotettu joukosta, johon se aiemmin kuului.

Piirros 18 A näyttää nyt saavutetun vaiheen: joukkosielun kuoressa ei ole kuin yksi alempi kolmio, mutta edelleen useita eläimen muotoja on kiinnittyneinä joukkosieluun. Seuraava vaihe saavutetaan, kun vain yksi eläinmuoto on kiinnittyneenä joukkosieluun. Tätä esittää piirros 18 B. Suuret määrät korkeampia kotieläimiä on saavuttanut tämän vaiheen ja niistä on tullut todella erillisiä entiteettejä, jotka inkarnoituvat toisiaan seuraaviin eläinruumiisiin, vaikka niillä ei vielä ole omaa syyruumista, mikä on yksilöitymisen todellinen merkki.

PIIRROS 18. – Eläinten joukkosielut sisältäen yhden alemman kolmion

- (A) Yhdistyneenä eläinten ryhmään
- (B) Yhdistyneenä yhteen eläimeen

Ennen siirtymistä kuvaamaan hyvin kiinnostavaa yksilöitymisprosessia voisimme tässä panna merkille samankaltaisuuden, joka vallitsee yksilöitymistä lähestyvän eläimen ja syntymättömän ihmiselämän välillä. Tässä vaiheessa oleva eläin vastaa ihmissikiötä kaksi kuukautta ennen syntymää. Tiedetään, että seitsemännellä kuulla syntyvä lapsi voi selvittää hengissä, mutta siitä tulee vahvempi, terveempi ja voimakkaampi, jos se voi käyttää hyväkseen vielä kaksi kuukautta äitinsä suojaavaa ja ravitsevaa elämää. Siten on myös egon normaallille kehitykselle parempi, ettei se murra joukkosielun kuorta liian aikaisin, vaan pysyy sen sisällä imien elämää sen läpi ja vahvistaen sen koostumuksella oman mentaaliruumiinsa hienointa osaa. Kun tämä mentaaliruumis on saavuttanut kasvumahdollisuutensa rajat näissä suojatuissa oloissa, silloin on aika kypsä yksilöitymisen tapahtua.

Näiden tosiseikkojen tuntemus on joskus saanut okkultistit varoittamaan ihmisiä, jotka pitävät eläimistä, olemaan liioittelelutta kiintymyksessään tai olemaan osoittamatta sitä epäviisaasti. Sillä saattaa olla mahdollista, että eläimen kasvu vahvistuu epäterveellä tavalla, aivan kuten tiedämme lapsen kehityksen voivan tulla vahvistetuksi epäterveesti. Näin eläimen yksilöitymistä kiirehditään ennen aikojaan. On ilmeistä, että on paljon parempi antaa eläimen kehittyä luonnollisesti siihen asti, kun se on valmis yksilöitymään kuin pakottaa siihen keinotekoisesti ja aiheuttaa sen yksilöityminen ennen kuin se on valmis seisomaan omin jaloin ja elämään maailmassa erillisinä entiteettinä.

Täytyy palauttaa mieliin, että olemme tällä haavaa hiukan yli puolen välin neljännen ketjun neljättä kierrosta, toisin sanoen hiukan yli puolen välin maailmojen ketjun evoluutiossa. Eläinkunnan odotetaan saavuttaman ihmisyyden vasta tämän evoluution lopussa. Kun on näin, niin eläimen, joka nyt saavuttaa tai edes lähestyy yksilöitymistä, täytyy olla huomatta-

vasti edellä muita. Tällaisten tapausten määrä on luonnollisesti hyvin pieni. Oli miten oli, niin niitä esiintyy satunnaisesti. Tämän tuloksen aikaansaamiseen tarvitaan läheinen yhteys ihmisen kanssa.

Voimme nähdä kaksi tekijää toiminnassa:

- 1) Ihmisen tunteet ja ajatukset toimivat jatkuvasti eläimessä ja niillä on taipumus kohottaa sitä korkeammalle tasolle emotionaalisesti ja älyllisesti
- 2) Jos eläintä kohdellaan ystävällisesti, se kehittää palvovaa kiintymystä ihmisystäväänsä kohtaan. Se kehittää myös älyllisiä kykyjään yrittäessään ymmärtää ystäväänsä ja olla valmiina hänen toiveilleen.

On huomattu, että yksilöityminen, joka kohottaa entiteetin lopullisesti eläinkunnasta ihmiskuntaan, voi tapahtua vain tietynlaisten eläinten osalta, joita on yksi jokaista suurta tyyppiä eli sädettä kohti. Tosiasiassa se voi tapahtua vain kotieläimissä eikä se tapahdu aina niissäkään kaikissa luokissa, joissa yksilöitymistä esiintyy. Tiedämme jo joitakin näistä luokista, elefantin, apinan, koiran ja kissan ja mahdollisesti hevosen viidentenä. Näitten tyyppien yläpään johtaa pitkä jono villieläimiä, joita ei ole vielä täysin tutkittu. Tiedetään kuitenkin, että sudet, ketut, sakaalit ja muut samantapaiset eläimet saavuttavat huippunsa koirassa, leijonat, tiikerit, leopardit, jaguaarit ja oselotit kotikissassa. On myös pantava merkille, että kun tietyn tyyppin eläin yksilöityy ihmisolennoksi, hänestä tulee saman tyyppin ihminen, ei toisen.

Sekä mehiläiset että muurahaiset (jotka Tulen Herrat toivat Venukselta yhdessä vehnän kanssa) elävät melko eri tavalla kuin puhtaasti maan oliot. Niissä joukkosielu elävöittää koko muurahais- tai mehiläisyhdyskunnan niin, että yhdyskunta toimii yhden tahdon mukaan. Sen eri yksiköt ovat oikeastaan

yhden ruumiin jäseniä samoin kuin kädet ja jalat ovat ihmisrakenteen jäseniä. Niistä voidaan todella sanoa, että niillä ei ole vain joukkosielua, vaan myös joukkoruumis.

M Maerelinckin tutkimukset näyttävät vahvistava ylläolevan. Hän kirjoittaa: ---

Mehiläispesän, muurahais- tai termiittikeon asukkaat näyttävät olevan yksi yksilö, yksi erillinen elävä olen- to, jonka lukemattomista soluista koostuvat elimet ovat ulkoisesti hajallaan, mutta pysyvät aina saman energian tai elävän persoonallisuuden, saman keskuslain alaisina. Kollektiivisen kuolemattomuuden ansiosta ei satojen kuolleiden termiittien korvaaminen toisilla vaikuta tai kosketa keskusolentoa. Sama hyön- teinen on jatkanut elämäänsä miljoonia vuosia, mistä seuraa, että yksikään sen kokemuksista ei ole hävin- nyt. Sen olemassaolossa ei ole ollut katkosta eivätkä sen muistot ole hävinneet. Yksilöllinen muisti on säi- lynyt eikä se ole koskaan lakannut toimimasta tai kes- kittämästä kollektiivisen sielun jokaista taitoa. Ne ui- vat samassa elämännesteessä kuin oman olemuksem- me solut, mutta niiden tapauksessa tämä neste näyttää olevan hajanaisempaa, elastisempaa, hienojakoisem- paa, psyykkisempää ja eeterisempää kuin oman ruu- miimme. Ja tämä keskusykyisyys on epäilemättä sidok- sissa mehiläisten universaalisen sielun kanssa ja eh- kääpä itse asiassa koko universaalisen sielun kanssa (Maurice Maeterlinck: *Life of the White Ant*, ss. 199-207).

Mitä tulee joukkosieluun kiinnittyneiden erillisten eläinten määrään, niin kärpäsiä ja hyttysiä voi olla kvadriljoonittain, jäniksiä ja varpusia satoja tuhansia, sellaisia eläimiä kuin lei- jonia ja tiikereitä, leopardveja, kauriita, susia tai villisikoja

muutama tuhat. Sellaisten kotieläinten osalta kuin lammas ja härkä luku on vielä pienempi.

Niiden seitsemän eläimen osalta, joissa yksilöityminen on mahdollista, on vain muutama sata kiinnitettyä jokaiseen joukkosieluun ja kun niiden kehitys jatkuu, ne irrottautuvat nopeasti. Saattaa olla, että tuhat kulkukoira on kiinnittyneenä yhteen joukkosieluun, mutta todella älykkään lemmikkikoiran tai kissan tapauksessa joukkosielu häilyy ehkä korkeintaan kymmenen tai kahdentoista ruumiin yllä.

Viisauden mestarit auttavat huomattavasti eläinjoukkosieluja vaikutuksillaan, joita lähettävät jatkuvasti ja jotka toimivat jossain määrin kaikessa hyvin laajalla säteellä.

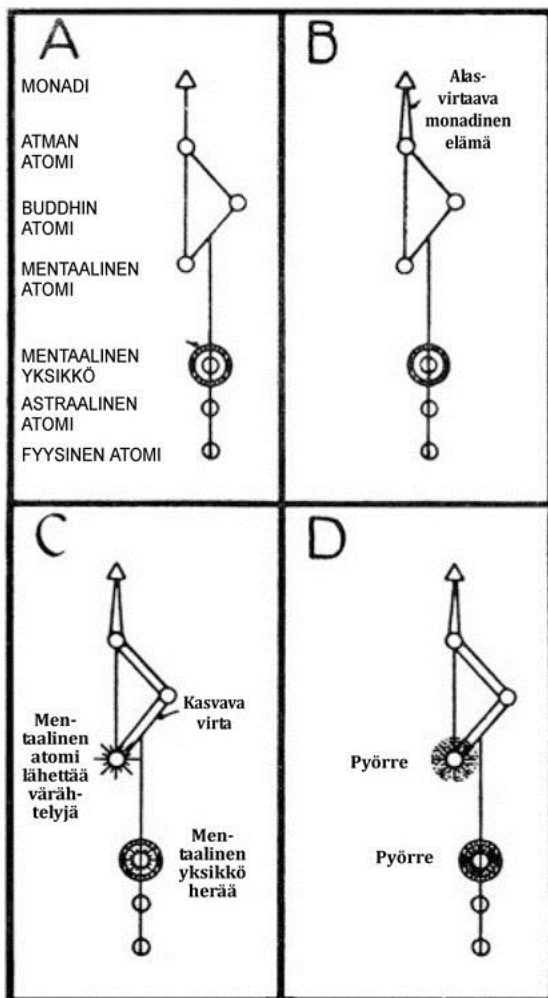
Luku 13 Yksilöityminen: mekanismi ja tar- koitus

Olemme nyt päässeet vaiheeseen, jossa kehittyvässä elämässä on tapahtumassa valtavan tärkeä muutos, toisin sanoen eläimen yksilöityminen, syyruumiin muodostuminen, astuminen ihmiskuntaan. Jotta ymmärtäisimme koko ilmiötä ja tunnus- taisimme sen täyden merkityksen, kerrataanpa lyhyesti taakse jätetyt vaiheet. Näimme ensin, että monadit, joiden olemus on peräisin ensimmäisestä Logoksesta, tulee esiin ja asustaa anu- padaka-tasolla kautta niiden aikakausien, joita olemme tarkas- telleet. Deevojen avulla jokainen monadi varaa itselleen kol- me pysyvää atomia, jotka edustavat sitä jivatmana atma-, buddhi- ja manas-tasoilla muodostaen ylemmän kolmion. Lisäksi jokaiseen ylempään kolmioon on kiinnitetty myös alempi kolmio, joka koostuu mentaalisestä yksiköstä ja astraa- lisesta ja fyysisestä pysyvästä atomista.

Alempi kolmio on joukkosielun suojaamana ja ravitsemana syösty elämän varhaisempiin luomakuntiin. Eriytyvä kokemi- nen on saanut aikaan jatkuvaa jakautumista alaosastoihin, minkä seurauksena jokainen alempi kolmio on saanut oman joukkosielusta peräisin olevan kuoren tai pussin. Toistaan seuraavien kokemusten jälkeen erillisissä eläimen muodoissa alempi kolmio on yleisesti ottaen riittävän herännyt takaa- maan seuraavan askeleen ottamisen evoluution suunnitelmas- sa, askeleen, joka asettaa sen seuraavaan virkaansa, jos tällai- nen ilmaus sallitaan, jumalaisen elämän aspektiksi.

Aivan kuten äiti ravitsee sikiötä kohdussaan siihen asti, että lapsi on riittävän vahva omaan itsenäiseen olemassaoloon ulkoisessa maailmassa, niin toinen Logoskin suojaa ja ravitsee pieniä lapsiaan joukkosielun avulla, kunnes kolmio on riittä- vän vahva lähetettäväksi ulkoiseen maailmaan itsellisenä elä-

mänyksikkönä etsimään omaa itsenäistä evoluutiotaan. Näin on monadin elämän sisäänsä sulkeva jivatma (ylempi kolmio atma-buddhi-manas) päässyt syntymää edeltävän elämän päätökseen ja aika on nyt kypsä sen syntyä alempaan maailmaan. Toisen Logoksen äitielämä on rakentanut sille ruumiita, joissa se voi elää muotojen maailmassa erillisenä entiteettinä. Se omistaa nyt ilman välikäsiä nuo ruumiinsa ja aloittaa ihmisevoluutionsa. Tähän vaiheeseen asti monadin ja alempien tasojen yhteys on tapahtunut sutratman eli lankaitsen välityksellä, johon pysyvät atomit on pujotettu (ks. piirros 19 A). Mutta nyt on tullut täydemmän yhteyden aika kuin mitä tämä hento lanka alkuperäismuodossaan edustaa. Kuten on tarpeen, sutratma laajenee (ks. piirros 19 B), monadista lähtevä säde hehkuu ja kasvaa muuttuen torven muotoon: hiljaisen tarkkailijan ja sen varjon välinen lanka tulee vahvemmaksi ja säteilevämmäksi (*Salainen oppi I*).

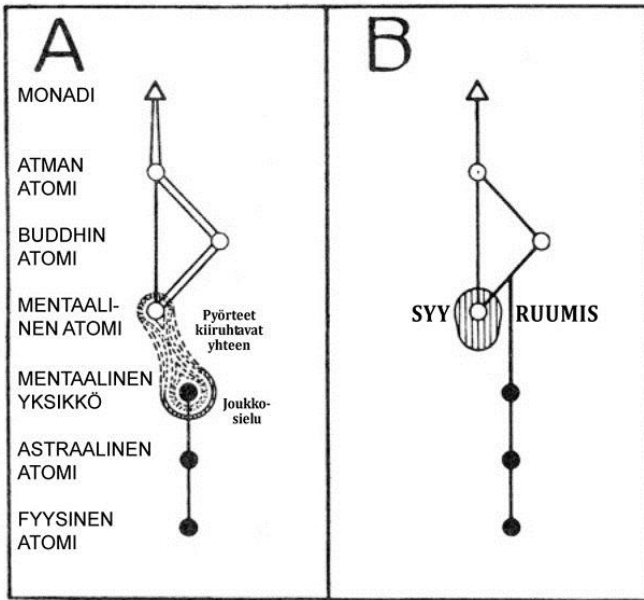
PIIRROS 19. – Yksilöityminen

Monadisen elämän vuodatus alaspäin tapahtuu yhtä aikaa lisääntyvän virtauksen kanssa buddhisen ja manasisen pysyvän atomin välillä (ks. piirros 19 C). Manasinen pysyvä atomi herää ja lähettää väreitä joka suuntaan. Muut manasiset atomit ja molekyylit kerääntyvät sen ympärille (ks. piirros 19 D) ja vinhasti pyörivä pyörre muodostuu mentaalitason kolmelle ylemmälle alatasolle. Samanlaista pyöröliikettä tapahtuu joukkosielun kuoren sisällä olevassa pilvimassassa mentaalisen yksikön ympärillä.

Joukkosielun seinämä repeytyy ja joutuu pyörteeseen. (ks. piirros 20 A). Täällä se hajoaa ja päättyy kolmannen mentaalisen alatasoinen aineeksi. Kun pyörre väistyy, seinämä muodostuu ohueksi kalvomaiseksi kuoreksi, syyruumiiksi. (ks. piirros 20 B). Tätä prosessia kuvattaessa käytetään idässä tavallisesti kuvaa vesipatsaasta. Siinä meillä on suuri pilvi meren yllä, jonka pinnalla muodostuu jatkuvasti liikkeessä olevia aaltoja. Pilvestä pistää ulospäin voimakkaan pyörteisestä höyrystä muodostunut yläsalaisin käännetty kartio, kuin sormi. Tämän alla on nopeasti muodostumassa pyörre mereen, mutta sen sijaan, että se olisi painauma pinnassa kuten tavallinen pyörre, se on pyörteinen kartio, joka kohoaa veden pinnasta. Vähitellen nämä kaksi vetäytyvät lähemmäs toisiaan, kunnes ne tulevat niin lähelle, että vetovoima on riittävän suuri. Silloin niiden välissä oleva tila katoaa ja yhtäkkiä muodostuu vedestä ja höyrystä koostuva suuri pylväs siihen, missä ei vielä äsken ollut mitään.

Aivan samalla tavalla eläinjoukkosielu lähettää jatkuvasti osia itsestään ruumiistumaan kuten meren pinnan satunnaiset aallot. Viimein, kun eriytymisprosessi on jatkunut mahdollisimman pitkään, tulee aika, jolloin yksi aalloista kohoaa riittävän korkealle, jotta meren yllä olevan pilven on mahdollista saada aikaan yhteys aaltoon. Sitten se vedetään uuteen olemassaoloon, joka ei ole pilvessä eikä meressä, vaan niiden kahden

välillä ja kummankin luontoisena. Siten se on erotettu joukkosielusta, jonka osa se on ollut tähän saakka eikä se enää putoa takaisin mereen. Teknisesti kuvattuna eläimen elämä alemmalla mentaalitasolla pyörihtelee vinvasti ylöspäin kohtamaan monadista lähtevän vuodatuksen alaspäin, joka saa ilmiänsä ylemmän mentaali- tai kausaaliaineen kautta.

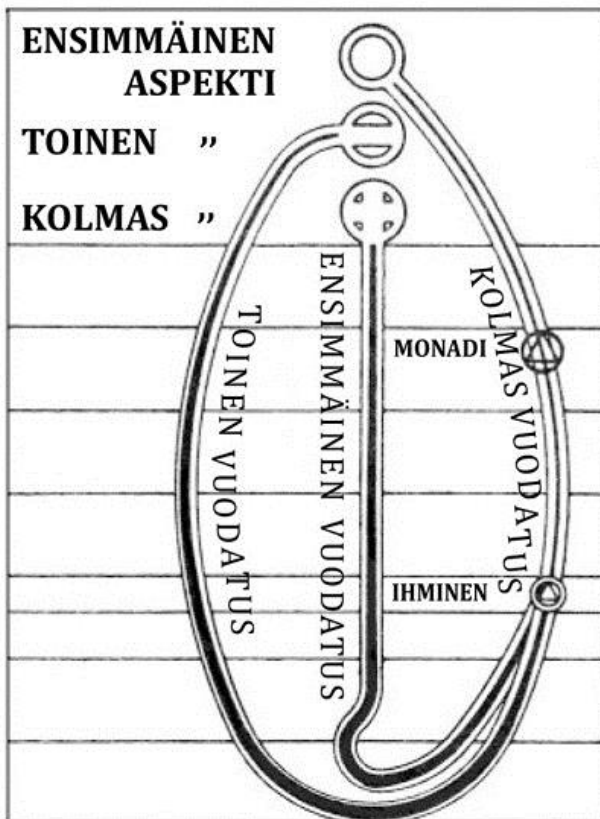

PIIRROS 20. – Syyruumiin muodostuminen

Voimme ajatella monadin odottavan omalla tasollaan niin kauan kuin alempia ruumiita muodostetaan siihen kiinnittyvien atomien ympärille. Monadi pitää niitä mietiskelynsä kohteena hitaan evoluution pitkien aikakausien ajan. Kun ne ovat riittävän kehittyneet, se syöksähtää alaspäin ja ottaa ne haltuunsa käyttäkseen niitä omaan evoluutioon. Kun se kohtaa ylöspäin kasvavan, avautuvan mielen sisällön, se yhtyy siihen,

hedelmöittää sen ja muodostaa tämän yhtymisen hetkellä syyruumiin, yksilön käyttövälineen. Elämän vuodatus, jonka tuloksena on syyruumiin muodostuminen, tunnetaan kolmantena elonaaltona eli kolmantena vuodatuksena, joka saa alkunsa ensimmäisestä Logoksesta, ikuisesta rakastavasta Isästä, josta myös monadit itse ovat lähtöisin alkujaan, kuten olemme nähneet.

Kolmen vuodatuksen toiminta yksilöityneen ihmisolennon tuottamisessa on graafisesti esitetty tunnetussa kuviossa kirjassa *Ihminen näkyväisenä ja näkymättömänä* ja sivulla 16 kirjassa *Tsakrat*. Olemme uskaltaneet muuntelemaan tätä kuviota hiukan (ks. piirros 21) kirjoista *Tsakrat* ja *Mestarit ja polku* esitetyn tiedon mukaan.

PIIRROS 21. – Kolme vuodatusta

Piirroksen 21 selitys:

Ensimmäinen elonaalto tai vuodatus kolmannesta Logoksesta tai aspektista sukeltautuu suoraan alaspäin aineeseen. Viiva piirroksessa osoittaa tätä, koska se tulee paksummaksi ja tummemmaksi alaspäin tullessaan. Se osoittaa, kuinka Pyhä Henki elähdyttää eri tasojen aineen rakentaen ensin atomit ja yhdistäen atomit molekyyleiksi (kuten kuvattu luvussa viisi).

Täten eläväksi tehtyyn aineeseen laskeutuu toinen elonaalto tai vuodatus toisesta Logoksesta tai aspektista Jumala Pojasta ensimmäisen, toisen ja kolmannen elementaalikunnan läpi alas mineraalikuntaan. Sitten se nousee kasvi- ja eläinkunnan kautta ihmiskuntaan, jossa se kohtaa ensimmäisen Logoksen voiman, kolmannen vuodatuksen ensimmäisestä Logoksesta tai aspektista.

Sillä aikaa kolmannen Logoksen voima, ensimmäinen vuodatus kolmannelta aspektista alkaa myös nousta kosketettuaan alinta kohtaa. Paluumatkallaan ylöspäin se on kundalini ja toimii kehittyvien olentojen ruumiissa läheisessä kontaktissa alkuperäisen elämänvoiman kanssa. Nämä kaksi toimivat yhdessä saattaakseen olennon pisteeseen, jossa se voi vastaanottaa ensimmäisen Logoksen vuodatuksen ja tulla egoksi, ihmisolennoksi ja jatkaa käyttövälineissään sen jälkeenkin. Voimme siksi sanoa, että vedämme itseemme Jumalan mahtavaa voimaa alapuolellemme olevasta maasta samoin kuin taivaasta ja olemme siksi maan lapsia samoin kuin auringon. Kaksi voimaa kohtaavat meissä ja toimivat yhdessä evoluution hyväksi. Yhtä ei voi olla ilman toista, mutta jos toista on paljon liikaa, on edessä vakavia vaaroja. Siksi varoitetaan tarkoituksellisesta kundalinin syvempien kerrosten kehittämisestä ennen kuin ihmisen elämä on puhdasta ja jalostunutta.

Vaikka kaikki kolme vuodatusta ovat todella itse Jumalan elämää, niin yhtäältä ensimmäisen ja toisen vuodatuksen ja toisaalta kolmannen vuodatuksen välillä on ratkaiseva ja tärkeä ero. Ensimmäinen ja toinen vuodatus ovat laskeutuneet alaspäin hitaasti ja vähitellen kaikkien alatasojen läpi vetäen itseensä kaikkien niiden ainetta ja sekoittuen niihin niin perusteellisesti, että on tuskin mahdollista tietää, mitä ne ovat ja tunnistaa niitä lainkaan jumalaiseksi elämäksi. Kolmas vuodatus sen sijaan iskee suoraan alaspäin alkulähteestään sekoittumatta mitenkään väliaineeseen. Se on puhdasta valkoista

valoa ilman, että sitä on saastuttanut mikään, minkä läpi se on kulkenut. Lisäksi vaikka kuvassa sellaisena kuin se on alun perin julkaistu kolmas vuodatus näytetään tulevana *suoraan* Logoksesta, niin se on kuitenkin tosiasiaa (kuten näimme luvussa 4) laskettu Hänestä liikkeelle kauan sitten. Se on häilynyt välietapissaan, toisin sanoen toisella eli *anupadaka*-tasolla, jossa tunnemme sen monadina. Olemme siksi rohjenneet muunnella alkuperäistä piirrosta sijoittamalla monadia edustavan kolmion asianomaiseen kohtaan kolmannen vuodatuksen virtauksessa.

Tämä ”monadinen virtaus”, jonka tuloksena oli monadin evoluutio eläimestä ihmiskuntaan, jatkui neljännen rodun (atlantilaisen) keskiväliin. Ihmisväestö sai siis siihen asti uusia tulokkaita. Tämä kohta edustaa meidän planeettaketjumme evoluutiomallin ”keskikohtaa” ja kun se on sivuutettu, vain hyvin harvat eläimet voivat saavuttaa yksilöitymisen. Eläin, joka onnistuu yksilöitymään, on kehityksessään yhtä paljon edellä tovereitaan kuin ihmisolento, joka saavuttaa adeptiuden ennen keskivertoihmistä. Molemmat ovat evoluution keskivaiheilla kohdassa, jossa niiden odotetaan olevan vasta sen lopussa. Ne, jotka saavuttavat sen normaaliajassa seitsemännen kierroksen lopussa, lähestyvät päämääräänsä niin vähitellen, että se tapahtuu lähes kokonaan ilman kamppailua. *Salaisessa opissa, osa I* viitataan tähän asiaan, kun siinä todetaan, että evoluutionjakson keskikohdan käännekohdan jälkeen ei uusia monadeja enää astu ihmiskuntaan. Ovi on suljettu tämän jakson osalta.

On syytä panna merkille, että kolmas vuodatus eroaa muista vielä eräässä toisessa tärkeässä suhteessa. Kun ensimmäinen ja toinen vuodatus vaikuttavat tuhansiin tai miljooniin samanaikaisesti, kolmas vuodatus tulee jokaiselle yksilöllisesti vasta, kun hän on valmis ottamaan sen vastaan. Kolmas vuodatus on, kuten olemme nähneet, laskeutunut jo niin alas kuin buddhi-

selle tasolle, mutta ei etene siitä pidemmälle ennen kuin eläimen sielu ponnistaa alhaalta ylöspäin. Silloin nämä kaksi yhtyvät ja muodostavat egon pysyväksi yksilöksi, kuten on kuvattu. Kun puhumme ihmisen yksilöllisyydestä pysyvänä, niin täytyy ymmärtää, että sen pysyvyys on vain suhteellista, sillä paljon myöhemmässä vaiheessa evoluutiossa ihminen astuu sen tuolle puolen ja saavuttaa jälleen jumalaisen ykseyden, josta on lähtöisin. Tätä asiaa käsitellään myöhemmässä luvussa.

Lyhyenä kertauksena voimme nähdä, että Logos lähettää itsestään kolme mahtavaa elämänsä aaltoa peräkkäin kolmen aspektinsa kautta: ensimmäinen antaa aineelle muodon ja elävöittää sen; toinen antaa niille ominaisuuksia ja rakentaa muotoja; kolmas tuo alas ihmismonadin yhtymään toisen aallon valmistamien muotojen kanssa. On huomattava, että ennen yksilöitymistä joukkosielun osanen on näytellyt henkeväyttävän voiman osaa. Yksilöitymisen jälkeen kuitenkin se, mikä oli joukkosielua, muutetaan syyruumiiksi, josta tulee siten käyttöväline, jonka korkeammista maailmoista alas laskeutunut jumalainen kipinä elävöittää. Siten se, mikä on tähän asti ollut elävöittävää elämää, tulee itse vuorostaan elävöittäjäksi. Se rakentaa itsestään muodon, jota muinaisessa mytologiassa symboloi kreikkalainen idea kraatterista tai kupista ja keskiaikaisessa tarinassa pyhä Graalin malja. Sillä Graalin malja tai kuppi on alemman evoluution täydellinen tulos, johon kaadetaan jumalaisen elämän viini niin, että ihmisen sielu voi syntyä. Näin siitä, mikä aiemmin oli eläimellinen sielu, tulee ihmisen tapauksessa syyruumis, jonka haltija on ego eli ihmissielu. Kaikki, mitä on opittu evoluutiossa, siirretään näin tähän uuteen elämänkeskukseen.

Nyt, kun syyruumis on muodostettu, on ylemmällä eli henkellisellä kolmiolla pysyvä käyttöväline kehityksessä tästä eteenpäin. Kun tajunta tulee ajallaan kykeneväksi toimimaan va-

paasti tässä käyttövälineessä, voi ylempi kolmio kontrolloida ja ohjata alempia käyttövälineitä paljon tehokkaammin kuin ennen. Varhaisimmat ponnistelut eivät tietenkään ole kovin älykäs Kuvaus asiasta enempää kuin lapsen ensimmäiset liikkeet ovat älykkäitä, vaikka tiedämme, että niiden takana on äly. Monadi on nyt varsin kirjaimellisesti syntynyt fyysiselle tasolle, mutta sitä on pidettävä vauvana siellä, todellisena yksilöllisyytenä, mutta lapsiegona. On kuluva valtaisia aikakausia ennen kuin sen kyky kontrolloida fyysistä ruumista on jotain muuta kuin lapsen.

Sielua tai egoa voimme pitää sinä, mikä yksilöittää universaalisen hengen, joka keskittää universaalisen valon yhteen pisteeseen. Se on astia, johon henki valutetaan niin, että se, mikä on itsessään universaalista, vaikuttaa tähän astiaan kaadettuna erilliseltä, aina identtinen oleellisilta osiltaan, mutta erillinen ilmennyksessä. Tämän erottamisen tarkoitus on kuten olemme nähneet, että yksilö voisi kehittyä ja kasvaa ja että yksilöitynyt elämä olisi voimissaan universon kaikilla tasoilla tietäen fyysisellä ja muilla tasoilla samoin kuin se tietää henkisillä tasoilla ilman tajunnan katkoa. Tarkoitus on, että se voisi tehdä itselleen käyttövälineet, joita se tarvitsee tajuntaa varten oman tason ulkopuolella ja voisi sitten vähitellen puhdistaa ne yksi toisensa jälkeen, kunnes ne eivät enää ole kaihtimena tai esteenä, vaan puhdas ja läpikuultava väline, jonka kautta jokaisen tason tiedon on mahdollista päästä läpi.

Yksilöitymisprosessia ei kuitenkaan tule käsittää pelkäsi muodon tai astian valmistamiseksi ja jonkin kaatamiseksi siihen sen jälkeen, jotta se, mikä siihen kaadetaan, muotoutuisi astian muodon ja ääriviivojen mukaan. Todellinen ilmiö on enemmän samankaltainen kuin aurinkokunnan rakentuminen tähtisumusta. Ikiaikaisesta avaruusaineesta nouseva ohut usva vaikuttaa melkein liian hienolta, jotta sitä voisi kutsua edes usvaksi. Usva tiivistyy vähitellen, kun hiukkaset liittyvät ti-

viimmin toisiinsa. Aikanaan usvaan muodostuu muotoja, jotka tulevat ajan kuluessa selväpiirteisemmiksi, kunnes muodostuu järjestelmä, jossa on aurinko keskellä ja planeetat ympärillä.

Näin tapahtuu hengen yksilöityminen. Se on kuin heikko varjon aavistus universaalisessa tyhjiydessä; varjosta tulee usva, joka selkenee ja selväpiirteistyy, kunnes yksilö aloittaa aikanaan olemassaolonsa. Sielu eli yksilö ei siis alkuun ole mikään valmis asia, joka hyppää kuin sukeltaja aineen valtameren. Pikemminkin se tiivistyy ja rakentuu hitaasti, kunnes universaalisesta tulee yksilöllinen, mikä jatkaa kasvuaan evoluutionsa edetessä. Siten kolmas vuodatus valmistaa jokaiseen ihmiseen sen muista erottautuvan ”ihmisen hengen, joka nousee ylöspäin” toisin kuin ”eläimen henki, joka laskeutuu alas päin”. Tämä tulkitaan siten, että kun eläimen sielu valuu ruumiin kuoleman jälkeen takaisin joukkosieluun, johon se kuuluu, ei jumalainen henki ihmisessä voi vaipua enää takaisin, vaan nousee aina korkeammalle ja edemmäs kohti jumalaista, josta se on peräisin.

Kuten on jo todettu kolmannen elonaallon edustama jumalainen elämä näyttää olevan kykenemätön laskeutumaan alemmas kuin buddhiselle tasolle, jossa se häilyy kuin mahtava pilvi odottaen tilaisuutta muodostaa yhteys toisen vuodatuksen kanssa, joka nousee ylöspäin kohtaamaan sen. Vaikka tämä pilvi näyttää pyrkivän jatkuvasti vetämään puoleensa elonainetta alapuoleltaan, niin ponnistelun, joka tekee yhtymisen mahdolliseksi, täytyy tulla alapuolelta. Käsittelemme tämän ponnistelun luonnetta seuraavassa luvussa. Kolmannen vuodatuksen yhtyminen ensimmäiseen ja toiseen vuodatukseen on älyllisen evoluution alku, jossa ego ottaa hallintaansa fyysisen temppelinsä ja yhdistää tähän temppeliin Hengen, joka on viipynyt sen yläpuolella ja muotoillut ja tyyllitellyt sitä hienovaraisella vaikutuksellaan.

H P Blavatsky sanoo tästä:

Nyt tulee selväksi, että luonnossa on kolminkertainen kehitysjärjestelmä kolmen periodisen upâdhin muodostamiseksi eli oikeammin kolme erilaista kehitysjärjestelmää, jotka meidän järjestelmässämme ovat erottamattomasti yhteen kiedotut ja sekoittuneet joka kohdassa. Nuo kehitykset ovat: monadinen (eli henkinen), älyllinen ja fyysinen. Nämä kolme ovat ÂTMANIN, seitsemännen, AINOAN TODELLISUUDEN, rajallisia olemuspuolia eli heijastuksia kosmisen harhan tasolla.

Luonnossa on kolminainen evoluutiosuunnitelma kolmen aikakautisen upadhin muodostamiseksi tai pikemminkin kolme erillistä evoluutiosuunnitelmaa, jotka meidän järjestelmässämme ovat toisiinsa kietoutuneet ja sekoittuneet joka kohdassa- ---

Monadinen, niin kuin nimi ilmaisee, koskee monadien kasvua ja kehitystä vielä korkeampiin toimintamuotoihin yhdessä: 2. Älyllisen kanssa, jota edustavat mânasa-dhyânit (aurinkodevat eli agnishvâta-pitrit), ihmisen ”älyn ja tajunnan antajat”,¹ ja 3. Fyysisen kanssa, jota edustavat kuupitrien chhâyat, joiden ympärille luonto on aineellistanut nykyisen fyysisen ruumiin. ... Ja näiden kolmen virran yhtyminen hänessä tekee hänet siksi monimutkaiseksi olennoiksi, joka hän nyt on. (*Salainen oppi, osa I*)

Okkultismi määrittelee ”ihmisen” sellaiseksi olennoiksi universumissa, missä tahansa osassa universumia, jossa *äly* yhdistää korkeimman hengen ja alimman aineen saaden näin aikaan ilmenneen Jumalan, joka jatkaa olemassaoloaan kautta koko eteensä levittymän rajattoman tulevaisuuden. Ihmistä

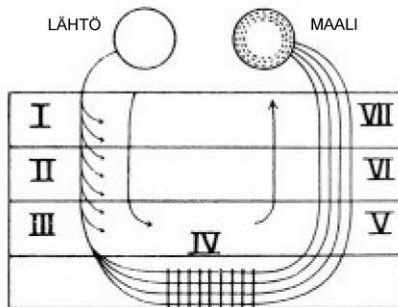
itseään inkarnoituvana egona tulisi mieluiten pitää *ajattelijana* pikemmin kuin *mielenä*. Sana ajattelija viittaa yksilölliseen entiteettiin, kun taas sana mieli viittaa johonkin melko epä-määräiseen ja yleiseen

Jos ajatteleme involuution ja evoluution vaiheita laajemmassa perspektiivissä, niin voimme ajatella niiden koostuvan seitsemästä vaiheesta. Kolmen vaiheen ajan henki laskeutuu, neljäntenä pysyy paikallaan, sillä siinä aine, johon on nyt ympätty erilaisia voimia ja ominaisuuksia, tulee moninaiseen yhteyteen hengen kanssa, joka astuu aineeseen. Tämä on universumin suuri taistelu, hengen ja aineen konflikti, valtaisten toisiaan vastaan asettuneiden armeijoiden Kurukshetran taistelu. Tässä taistelukentän osassa on tasapainopiste. Lukemattomilla tavoilla aineen yhteyteen tuleva Henki on ensin alakynnessä. Sitten tulee tasapainon piste, kun kummallakaan ei ole yliotetta toisesta. Sitten Henki alkaa hitaasti saada voittoa aineesta niin, että kun neljäs vaihe on ohi, Henki on aineen mestari ja valmis nousemaan kolmen seuraavan vaiheen aikana, jotka yhdessä edellisten kanssa tekevät yhteensä seitsemän. Näiden vaiheiden aikana Henki järjestää ainetta, jonka herraksi se on tullut ja jolle se on antanut sielun ja tekee siitä omia tarkoituksiperiään palvelevan. Henki muotoilee sitä ilmaisemaan itseään niin, että aineesta tulee keino ja väline, jonka avulla Hengen kaikki voimat ilmentyvät ja aktivoituvat. Kolme viimeistä vaihetta kuuluvat henkiseen kohoamiseen. Seitsemän vaihetta voidaan esittää taulukon muodossa seuraavasti:

Involuution ja evoluution seitsemän vaihetta
Vaiheiden 1, 2 ja 3 aikana Henki laskeutuu varustaen ainetta erilaisilla ominaisuuksilla (näitä merkitsevät samansuuntaiset nuolet).
Vaiheen 4 aikana henki ja aine ovat konfliktissa, mitä osoittavat vastakkaiset nuolet ja taistelukenttää kuvaava ristikudos.
Vaiheiden 5, 6 ja 7 aikana Henki nousee ylöspäin saavuttaen vähitellen aineen herruuden.
Piirros pyrkii myös kuvaamaan Hengen viivan jakautumista useammaksi yhtenäisyyden vaihtuessa moninaisuudeksi ja Hengen paluuta alkulähteen tasolle aineen herruuden tuomia kokemuksia rikkaampana.

Piirros 22 on yritys esittää sama ajatus graafisesti.

I, II, III	Laskeva	Ominaisuuksien osallisuus	Aineellistuminen	Involuutio
IV	Käännepiste: tasapaino	Käännepiste: tasapaino	Konflikti	Käännepiste: tasapaino
V, VI, VII	Nouseva	Organismit rakentuneet	Henkisyys	Evoluutio

PIIRROS 22. – Evoluution ja involuution seitsemän astetta

Tämän esimerkin kuvaama periaate toistuu jatkuvasti yhä uudelleen luonnon prosessissa, esimerkiksi ihmisen inkarnaatiokierroksessa. Tämä periaate on syytä hallita, koska se auttaa ymmärtämään monia muita osia ”aikain viisaudesta”. Alaspäin aineeseen suuntautuvan liikkeen kulkua kutsutaan Intiassa *pravritti margaksi* tai ulospäin johtavaksi poluksi. Kun alin kiertoon kuuluva piste on saavutettu, ihminen astuu *nivritti margalle*, paluun polulle. Ihminen palaa päivän työstään sadonkorjuussa kantaen mukanaan lyhteitään täydellisesti heränneen tietoisuuden muodossa, mikä tekee hänestä paljon käyttökelpoisemman kuin hän olisi kyennyt olemaan ennen laskeutumistaan aineeseen.

Ihmisen kehityksen kulussa älyllinen evoluutio peittää välttämättä allehen henkisen evoluution. Henkisen täytyy antaa tietä älyn vallatessa tilaa ja vetäytyä taka-alalle joksikin aikaa jättäen älyn pitämään hallussaan ohjaksia ja ohjaamaan evoluution seuraavia vaiheita. Monadi alkaa hiljaa ja vienosti informoida älyä toimien epäsuorasti sen kautta, stimuloiden sitä energioillaan, kehittäen sitä jatkuvalla vaikutuksella sisältään. Samalla äly mittelee voimiaan alempien käyttövälineiden kanssa joutuen alkuun niiden vallan alle, mutta päästen loppujen lopuksi niiden herraksi ja kontrolloimaan niitä. Näin ollen henki on jonkin aikaa pimennossa kypsyen hiljaisuudessa samalla, kun soturi äly jatkaa taisteluaan. Tulee aika, jolloin äly laskee sotasaaliinsa hengen jalkojen juureen ja ihminen on tullut jumalaiseksi ja hallitsee 'maan' päällä, toisin sanoen alemmilla tasoilla herrana, ei enää orjana.

Äly on ihmisessä perusolemukseltaan erottava periaate, joka erottaa ”minän” ”ei-minästä”, joka on tietoinen itsestään ja näkee kaiken muun ulkopuolellaan vieraana. Se on taistelunvalmis, kamppaileva, itseään tehostava periaate. Älyn tasolta alaspäin maailman edustaa katkerien konfliktien näyttämöä, koska äly puuttuu asioihin siellä. Jopa himoluonto on spontaanisti taistelunhaluinen vain, kun halun tunteet sekoittavat sitä ja löytää kaiken, mikä asettuu sen itsensä ja halun kohteen väliin. Siitä tulee yhä aggressiivisempi, kun mieli inspiroi sen toimintaa, sillä silloin se yrittää tyydyttää tulevia tarpeita ja saada yhä enemmän itselleen luonnon varastoista. Mutta äly vaikuttaa spontaanisti taistelunhaluiselta, onhan sen luonto nimenomaan olla varma itsestään erillisenä toisista. Siksi älyssä on erillisyyden juuri, jatkuvasti esiintulevan jaottelun alkulähde ihmisten keskuudessa. Ykseys sen sijaan tuntuu välittömästi, kun päästään buddhiselle tasolle. Mutta käsittelemme sitä myöhemmässä luvussa.

Ei kuitenkaan pidä rakentaa sellaista ajatusta, että ihminen olisi *vain* se, mikä toimii mielenä tai älynä syryruumiissa. Oleellisilta osiltaan ihminen on, kuten olemme nähneet, jumalaisen tulen kipinä, toisin sanoen monadi ja tuo monadi ilmennyy kolmena aspektina henkenä atman maailmassa, intuition buddhin maailmassa ja älynä manasin maailmassa. Nämä *kolme aspektia yhdessä muodostavat egon*, joka asuu syryruumiissa, joka rakentui joukkosielun kappaleesta. Niinpä ihminen, vaikka hän todellisuudessa on monadisessa maailmassa asustava monadi, näyttäytyy sellaisena kuin hänet tiedämme, egona ylemmässä mentaalimaailmassa ilmentäen itseään kolmena aspektina, jotka olemme nimittäneet hengeksi, intuitioksi ja älyksi

Ego on ihminen evoluution inhimillisellä asteella. Hän vastaa todellisuudessa lähinnä tavallista ja jossain määrin epätieteellistä käsitettä sielu. Hän elää muuttumattomana (kasvua lukuun ottamatta) yksilöitymisen hetkestä siihen asti, kunnes siirtyy ihmisyyden tuolle puolel ja sulautuu jumaluuteen. Häneen ei vaikuta se, mitä kutsumme syntymäksi ja kuolemaksi, sillä se, mitä me kutsumme hänen elämäkseen, on vain päivä hänen todellisessa elämässä. Alemmat ruumiit, jotka syntyvät ja kuolevat, ovat vain vaatteita, joihin hän pukeutuu evoluutionsa tiettyjen osien tarkoitusta varten. Täsmällinen tapa todeta asia on sanoa, että ihminen on kuolematon yksilöllisyys, jolla on kuolevainen persoonallisuus.

Ihmisen koko olemassaoloon kuuluu kolme selkeää muutosta, jotka ovat tärkeydessään ja merkityksessään ylitse muiden:

- 1) Ensimmäinen on, kun hän yksilöityy ja astuu eläinkunnasta ihmiskuntaan ja aloittaa uransa egona.
- 2) Toinen on ensimmäisen suuren vihkimyksen läpikäyminen.
- 3) Kolmas on adeptiuden saavuttaminen.

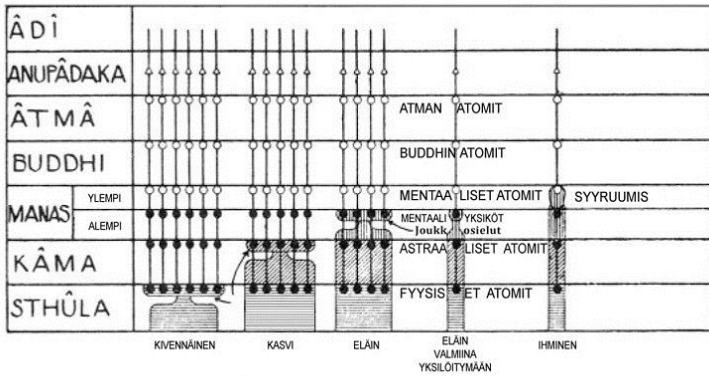
Käsitlemme kakkosta (2) ja kolmosta (3) myöhemmissä luvuissa ja keskitymme tässä vain ykköseen (1) yksilöitymisen saavuttamiseen. Tämän yksilöllisyyden saavuttaminen on eläinevoluution päämäärä ja sen kehittyminen palvelee tiettyä tarkoitusta. Tarkoitus on muodostaa vahva yksilöllinen keskus, johon Logoksen voima voidaan aikanaan vuodattaa.

Kun sellainen keskus alkuun muodostuu, niin se on luonnollisesti pelkkä heikko ja epävarma vauvaego. Jotta siitä tulisi vahva ja määrittyneenä, se on aidattava itsekkyydellä, kiihkeällä villi-ihmisen itsekkyydellä. Vahvan itsekkyyden muurin on pysyttävä pystyssä useiden elämien ajan niin, että keskus sen sisällä voi kasvaa täsmällisemmäksi. Itsekkyyttä voidaan siksi pitää eräänlaisina rakennustelineinä, jotka ovat ehdottoman välttämättömiä rakennuksen pystyttämiseksi, mutta jotka on tuhottava niin pian kuin rakennus on valmis, jotta rakennus palvelisi sitä tarkoitusta, jota varten se rakennettiin. Telineet eivät ole kauniit, ja jollei niitä poisteta, ei rakennuksessa voi asua, ja kuitenkin ilman telineitä ei olisi mitään rakennustakaan.

Keskuksen luomisen tarkoitus on, että sen kautta Logoksen voima säteilisi maailmaan. Sellainen säteily olisi mahdotonta, jos *itsekkyyks* ei häviä. Ja siitä huolimatta ilman varhaisempien vaiheitten itsekkyyttä ei vahvaa keskusta muodostuisi. Niinpä näemme tämän analogian valossa, että jopa kaikkein vähiten viehättävillä ominaisuuksilla on paikkansa evoluutiosuunnitelmassa – *oikeaan aikaan*. Monien ihmisten kohdalla on kuitenkin niin, että itsekkyyden aika on ohi ja heidän tulisi päästä siitä eroon kokonaan. On hyödytöntä ja epäviisasta olla vihainen ihmisille, jotka ovat itsekkäitä, sillä heidän käytöksensä viittaa siihen, että mikä oli villi-ihmisessä tarpeellinen hyve, on vielä voimissaan sivistyneissä oloissa. Viisaampi asenne

itsekkäitä kohtaan on pitää heitä jäänteinä esihistoriallisesta villi-ihmisestä, ajastaan jälkeen jääneinä.

Piirroksessa 23 kuvataan yhteenvetona neljän edellisen luvun tulokset mineraalijoukkosielun, kasvijoukkosielun, eläinjoukkosielun, jo yksilöityneen eläimen ja syyruumiissa olevan ihmisen evoluutiosuunnitelman vaiheista.

PIIRROS 23. – Kivennäisestä ihmiseen

Luku 14 Yksilöityminen: metodit ja asteet

Edellisessä luvussa todettiin, että yksilöitymiseen johtavan ponnistuksen tulla alhaaltapäin eläimen toimesta. Tämä ponnistus voi tapahtua kolmella toisistaan eroavalla tavalla ja sillä on kauaskantoista vaikutusta entiteetin koko tulevaan elämään. Kun ego muodostuu, tarvitaan ylemmän kolmion kolmea aspektia, atma-buddhi-manasta. Ensimmäisen yhteyden voi kuitenkin muodostaa mikä tahansa näistä kolmesta:

- 1) Alemman ja ylemmän mielen välillä
- 2) Astraaliruumiin ja buddhin välillä
- 3) Fyysisen ruumiin ja atman välillä

Eläin siis yksilöityy ensimmäisessä tapauksessa älyn avulla, toisessa tunteiden avulla ja kolmannessa tahdon avulla. Tarastelemme nyt lyhyesti näitä kolmea metodologiaa.

(I) Yksilöityminen älyn avulla – Jos eläin on yhteydessä ihmisolentoon, joka ei ole ensisijaisesti emotionaalinen, vaan jonka toiminta on luonteeltaan mentaalista, niin eläimen syntymässä oleva mentaaliruumis herää läheisen yhteyden ansiosta ja on todennäköistä, että yksilöityminen tapahtuu mielen avulla eläimen mentaalisten ponnistusten tuloksena sen yrittäessä ymmärtää isäntäänsä.

(II) Yksilöityminen tunteiden avulla – Toisaalta jos isäntä on tunteellinen ihminen, jolla on voimakkaita kiintymyksen tunteita, on todennäköistä, että eläin kehittyy pääasiassa astraaliruumiinsa kautta. Silloin lopullinen yhteyden katkaisu joukkosielun kanssa aiheutuu jostain äkillisestä voimakkaan kiintymyksen purkauksesta, joka saavuttaa yläpuolella kelluvalle monadille kuuluvan *buddhisen* aspektin ja saa näin aikaan egon muodostumisen.

(III) *Yksilöityminen tahdon avulla* – Jos sen sijaan isäntä on henkisesti tai tahdoltaan vahva ihminen ja eläin kehittää voimakkaan kiintymyksen ja ihailun häntä kohtaan, niin eläimesä oleva tahto on se, joka saa pääasialliset ärsykkeet. Tämä näkyy sen fyysisen ruumiin kiihkeänä aktiivisuutena ja vankumattomana päättäväisyytenä, mitä ikinä eläin yrittääkään, erityisesti palvellessaan isäntäänsä.

Näemme siis, kuinka isännän luonteella ja tyyppillä on suuri vaikutus eläimen kohtaloon. Suuri osa työstä tapahtuu luonnollisesti ilman suoranaista pyrkimystä kummankaan puolelta, vaan se tapahtuu jatkuvan ja väistämättömän toiminnan ansiosta kahden entiteetin ollessa läheisessä yhteydessä toisiinsa. Ihmisen astraaliset ja mentaaliset värähtelyt ovat voimakkaampia ja monimutkaisempia kuin eläimen ja ne aiheuttavat siitä syystä jatkuvaa painetta eläimeen.

Tulee välttää sitä virhettä, että ajattelee ”etäisyyden” atman ja fyysisen ruumiin välillä olevan suuremman kuin alemman ja korkeamman mielen tai astraali- ja buddhisen prinssiipin välillä. Ei ole lainkaan kysymys etäisyydestä tilassa, vaan pikemminkin resonanssivärähtelyn välittymisestä heijastuksesta alkuperäiseen. Kun asiaa katsoo tällä tavalla, on selvää, että jokaisen heijastuksen tulee olla jonkinlaisessa suorassa yhteydessä alkuperäiseen, olipa ”etäisyys” niiden välillä mikä tahansa. Suora yhteys on läheisempi kuin yhteys sellaisen kohteen kanssa, joka on suoran linjan ulkopuolella, vaikka tämä kohde olisi tilassa lähempänä.

Eläimen halu nousta muodostaa jatkuvaa ylöspäin suuntautuvaa painetta edellä mainittuja linjoja kohtaan ja kohta, jossa paine lopulta murtautuu esteiden läpi ja muodostaa vaadittavan linkin monadin ja persoonallisuuden välille, määrittää nyt olemassaoloon astuvan uuden egon tiettyjä luonteenpiirteitä. Linkin muodostuminen on tavallisesti välitöntä, kun on ky-

seessä yksilöityminen kiintymyksen tai tahdon avulla; se on asteittaisempaa, kun se tapahtuu älyn avulla. Tämä tekee huomattavan eron entiteetin tulevan evoluution kulun suhteen. Suuresta massasta ihmisiä, jotka yksilöityivät tietystä kohtaa kuuketjua, inkarnoituivat ne, jotka olivat saavuttaneet yksilöitymisen vähitellen älyllisen kehityksen kautta, maapallolle noin miljoona vuotta sitten. Sen jälkeen niiden elämien välillä vietetty aika on ollut keskimäärin 1 200 vuotta. Ne joukosta, jotka olivat saavuttaneet yksilöitymisen välittömän kiintymyksen tai tahdon purkauksen seurauksena, aloittivat inkarnoitumisen maapallolle noin 600 000 vuotta sitten. Heidän inkarnaatioittensa väli on ollut keskimäärin 700 vuotta. Molempien ryhmien tilanne on tällä hetkellä kuitenkin saman.

Näyttää siltä, että ne, jotka yksilöityivät rakkauden avulla, kykenevät kuluttamaan mahdollisesti hiukan *enemmän* voimaa kuin älyn kautta yksilöityneet. Mutta parempi tapa kuvata näiden kahden ryhmän välistä eroa on sanoa, että ne kuluttavat *erilaista* voimaa. Lyhyempi aika elämien välillä johtuu siitä, että tämän ryhmän autuus on tiivistyneemmässä muodossa ja sen tuloksena sama määrä voimaa kulutetaan vähemmässä ajassa. Tosiasiassa näyttää siltä, että aika, jolloin nämä kaksi ryhmää astuvat maalliseen elämääseen, on varta vasten järjestetty, jotta ne käytyään läpi suunnilleen saman määrän inkarnaatioita päätyisivät samaan kohtaan ja voisivat työskennellä yhdessä. Voiman kuluttamisen sääntelyssä ratkaisevana tekijänä on välttämättömyys tuoda ihmisryhmiä inkarnoitumaan yhdessä, ei pelkästään keskinäisten karmaattisten suhteitten hoitamiseksi, vaan myös siksi, että ne oppisivat työskentelemään yhdessä.

Paitsi eroavaisuuksia yksilöitymismenetelmässä on eroja myös yksilöitymisasteesta johtuen vaiheesta, jossa yksilöityminen tapahtuu. On suuri ero sillä, missä kehityksen vaiheessa eläimen yksilöityminen tapahtuu. Esimerkiksi jos kulku-

koira yksilöityisi, mikä on oletettavasti mahdollista, niin seurauksena voisi olla vain hyvin matalan tyyppin yksilöityminen. Todennäköisesti se ei olisi mitään muuta kuin kappale joukkosielua ja monadi sen yläpuolella yhdellä tai kahdella henkisen aineen langalla yhdistettynä. Tämänkaltainen tapaus vastaa ”kuueläin ihmisiä”, noita egoja, jotka yksilöityivät varhaisimman asteen eläinkunnasta, jossa yksilöityminen oli mahdollista. Ne aloittivat ihmiselämänsä ilman mitään, mitä voisi varsinaisesti kutsua syyruumiiksi. Vain monadi leijui persoonallisuuden yläpuolella, johon se oli yhdistetty tietyillä nirvanisesta aineesta tehdyillä langoilla. Ne täyttivät maakauden ensimmäisellä kierroksella muodot, jotka Kuun herrat olivat valmistaneet tehden näin pioneerityötä kaikille luomakunnille.

Toisaalta todella älykäs ja kiintymystä osoittava lemmikki-koira tai –kissa, jonka omistaja huolehtii siitä ja ystäväystyy sen kanssa, saa varmasti yksilöityessään syyruumiin, joka vastaa ainakin ensimmäisen sarjan kuuihmisten syyruumista. Erilaisia välityyppisiä edustavat kotieläimet saavat ”korin pohjasyyruumiin”, samanlaisen kuin toisen sarjan kuuihmisillä. Viimeksi mainittu egoluokka ei ollut vielä täysin kehittänyt syyruumiita, mutta heillä oli jotain, mitä voi kuvata sellaisen käyttövälineen luurangoksi eli jokin määrä toistensa lomassa olevia voimavirtoja, jotka osoittivat sen soikion ääriiviivat, joka ei ole vielä valmis. Heidän ulkonäkönsä oli jossain määrin uteliaisuutta herättävä ikään kuin heidät olisi suljettu eräänlaisen ylemmästä mentaaliaineesta tehdyn korin sisään.

Näiden erilaisten syyruumiiden määräävä tekijä on vaihe, jossa yksilöityminen tapahtuu. Jos eläin, esimerkiksi koira on pitkään ollut ihmisen yhteydessä ja on yksi pienestä 10–20 koiran joukosta, niin yksilöitymisessä muodostuu täydellinen syyruumis. Jos joukossa on noin sata eläintä, kuten lammas-koiravaiheessa, niin muodostuva syyruumis on koripunontainen. Jos eläimiä on useita satoja, kuten kulkukoironien tapauk-

nessa, niin toisiinsa yhteydessä olevat viivat merkkäavat syyruumiin.

Työn määrä, joka tehdään tietyn tason saavuttamiseksi evoluutiossa, on käytännöllisesti katsoen aina sama, mutta joissain tapauksissa yhdessä luomakunnassa tehdään enemmän kuin toisessa. Sillä eri luomakuntien luonteenpiirteet ovat melkoisesti päällekkäiset niin, että eläin, joka on saavuttanut älyn ja kiintymyksen huipun eläinkunnassa, hyppää toiselle puolelle ihmiskunnan primitiivisiin oloihin ja osoittautuu ihmisuransa alusta asti ensiluokkaiseksi yksilöllisyydeksi. Toisaalta se, joka jättää eläinkunnan alemmalla asteella, joutuu aloittamaan vastaavasti alemmasta ihmiskunnan mittakaavassa. Tässä on erään Mestarin selitys huomioon, jossa hän viittasi julmuuteen ja taikauskoon, jota suuret massat ihmiskunnassa osoittavat: he ovat yksilöityneet liian pian. He eivät ole vielä ihmismuodon arvoisia.

Kolme tapaa yksilöityä – älyn, kiintymyksen ja tahdon avulla – ovat normaaleja menetelmiä. Joskus satunnaisesti yksilöityminen kuitenkin saavutetaan muilla tavoilla, joita voimme kutsua epänormaaleiksi tai epäsäännöllisiksi tavoiksi. Esimerkiksi Kuu-ketjun alussa eräs tietty ryhmä olentoja oli yksilöitymisen partaalla ja niitä veti sitä kohti niiden yhteys joihinkin täydellisiin asukkaisiin, joita kutsumme Kuun herroiksi. Niiden kehityksessä tapahtui epäonninen käänne ja ne alkoivat olla niin ylpeitä älyllisestä edistymisestään, että siitä tuli silmiinpistävä piirre niiden luonteeseen. Ne eivät enää tehneet niin paljon työtä isäntiensä hyväksynnän tai kiintymyksen saavuttamiseksi kuin näyttääkseen edistyneensä eläinkumppaneitaan pidemmälle ja herättääkseen niiden kateuden. Tämä viimeainittu motiivi sai ne ponnistelemaan siten, että tuloksena oli yksilöityminen ja näin muodostuneissa syyruumiissa ei ole juuri muuta väriä kuin oranssia. Niiden sallittiin yksilöi-

tyä, ilmeisesti siksi, että jos he olisivat jatkaneet eläinkunnassa pitempään, ne olisivat tulleet pahemmiksi eikä paremmiksi.

Tämä erillisosasto tai ”laivalastillinen”, kuten sitä joskus kutsutaan, oli lukumäärältään noin kaksi miljoonaa. He yksilöityivät ylpeydellä ja vaikka he ovatkin nokkelia omalla tavallaan, ei heillä ole juuri mitään muita ominaisuuksia. Tämän oranssin laivalastillisen jäsenet Kuu-ketjun planeetalta A kieltäytyivät asettumasta käyttövälineisiin, jotka oli varattu heitä varten Maa-ketjulla. Samanaikaisesti kullaväriset egot pallolta B ja ruusunpunaiset egot pallolta C hyväksyivät olosuhteet, asettuivat käyttövälineisiin ja täyttivät kohtalonsa. Kautta koko historiansa nämä oranssiegot aiheuttivat ongelmia itselleen ja muille ylimielisyytensä ja kurittomuutensa takia. Heitä on kuvattu epävakaaiksi ja aggressiivisiksi, itsenäisiksi ja erillisiksi, tyytymättömyyteen taipuvaisina ja muutosta haluavina. Joistakin nokkelimmista tuli kuuluisia ”mustan naamion herroja” Atlantiksella ja myöhemmin hävitystä levittäviä maailmanvalloittajia, jotka eivät välittäneet tuhansista, jotka tapettiin tai kuolivat nälkään heidän hullun kunnianhimosuuden tyydyttämisessä. Myöhemmin heistä tuli häikäilemättömiä miljonäärejä, joita on syystä kutsuttu ”finanssialan Napoleoneiksi”.

Toinen epänormaali tapa yksilöityä on pelolla. Joissakin tapauksissa eläimet, joita ihminen on kohdellut julmasti, ovat kehittyneet viekkaiksi ponnistellessaan jatkuvasti yrittäessään ymmärtää ja välttää julmuutta, niin että ne ovat irronneet joukkosielusta ja tuottaneet egon, jonka on älyllisesti hyvin matalaa tyyppiä. Eräs muunnos tästä tyypestä on ego, jossa julmuus on saanut aikaan vihaa pelon asemesta. Tässä on selitys niille julman vihamielisille ja verenhimoisille villi-ihmisille, joista joskus kuulemme, keskiajan inkviisittoreille ja nykypäivän lastenkiduttajille.

Vielä eräs muunnos on entiteetti, joka on yksilöitynyt kiihkeän vallanhalun kautta, jota joskus osoittaa lauman johtava härkä. Ego, joka on kehittynyt tällä tavoin, ilmentää usein suurta julmuutta ja näyttää nauttivan siitä ehkä siksi, että toisten kiduttaminen on osoitus siitä, että toiset ovat hänen vallasaan.

Toisaalta ne, jotka ovat yksilöityneet verrattain matalalla tasolla jotain säännönmukaista tapaa noudattaen, kuten rakkauksella esimerkiksi, antavat meille tyypiltään yhtä primitiivisen, iloisen ja hyväluontoisen villi-ihmisen. Sellaiset villi-ihmiset ovat vilttejä vain nimeltään, sillä he ovat ystävällisiä kuten monet heimoista Etelämeren saarilla.

Luku 15 Syyruumiin tehtävä

Syyruumis saa nimensä siitä, että siinä pitävät majaa syyt, jotka ilmentyvät vaikutuksina alemmilla tasoilla. Sillä syyruumiiseen varastoidut menneiden elämien kokemukset ovat syy yleiseen asenteeseen elämää kohtaan ja toimintaan, johon ryhdymme. Sanskritiksi syyruumis tunnetaan nimellä karana sharira, jossa karana merkitsee syytä.

Lyhyesti voimme sanoa, että syyruumiilla on kaksi tehtävää:

- 1) Toimia egon käyttövälineenä: syyruumis on ”manak- sen ruumis”, yksilön, todellisen ihmisen, ajattelijan muoto
- 2) Toimia ihmisen eri inkarnaatiossa saamien kokemus- ten oleellisen sisällön vastaanottopisteenä tai varasto- na. Syyruumis on se, johon nivotaan kaikki, mikä on kestävä ja mihin on kätkeyty niiden ominaisuuksien idut, jotka viedään rajan yli seuraavaan inkarnaatioon. Tästä voidaan nähdä, että ihmisen alempi ilmennys, toisin sanoen miten hän ilmaisee itseään mentaali-, astraali- ja fyysisessä ruumiissa, riippuu äärimmäisen suuresti todellisen ihmisen, sen, jolla ei ole viimeistä hetkeä, kasvusta ja kehittämisestä.

Kuten olemme nähneet luvussa 13, ei *ihmistä*, todellista *ih- misolentoa* ole olemassa ennen kuin on olemassa syyruumis. Jokaisella yksilöllisellä olenalla täytyy olla syyruumis. Syy- ruumiin omaaminen muodostaa yksilöllisyyden. Suunnaton määrä työtä syyruumiin syntyä edeltävinä pitkinä aikakausina on omistettu fyysisen, astraali- ja alemman mentaalitason aineen kehittämiseen ja rakentamiseen, kunnes niistä saadaan sopiva asumus jumalaiselle hengelle *ihmisenä*. Alussa syy- ruumista tai todellisen ihmisen muotoaspektia voidaan kuvata

ohuista ohuimmasta aineesta tehdyksi, juuri ja juuri näkyväksi kalvoksi, joka osoittaa, missä yksilö aloittaa erillisen elämänsä. Tämä hieno, lähes väritön ohut kalvo on ruumis, joka säilyy läpi koko inhimillisen evoluution: tähän lankaan – lankaitse eli sutratma, kuten sitä joskus kutsutaan, pujotetaan kaikki tulevat inkarnaatiot.

Syyruumis vastaanottaa, kuten on todettu kaiken, mikä on kestävä, toisin sanoen *vain* mikä on jaloa ja sopusointuista ja hengen lain mukaista; jokainen suuri ja jalo ajatus, jokainen puhdas ja ylevä tunne tuodaan mukana ja sen oleellisin sisältö työstetään syyruumiin aineeksi. Näin ollen syyruumiin tila on todellinen rekisteri – *ainoa* todellinen rekisteri – ihmisen kasvusta, hänen saavuttamastaan evoluution asteesta.

Kaikkia ihmisen erilaisia ruumiita voidaan pitää pakkauksena tai käyttövälineenä, joka tekee Itselle mahdolliseksi toimia jollain tietyllä universon alueella. Aivan kuten ihminen käyttää maalla vaunuja, merellä laivaa, ilmassa ilmapalloa matkatakseen paikasta toiseen pysyen kuitenkin itsensä joka paikassa, niin käyttää Itse, todellinen ihminen eri ruumiitaan kutakin sopivaan tarkoitukseen ja pysyy kuitenkin itsensä riippumatta siitä, missä käyttövälineessä hän toimii kunakin hetkenä. Ihmiseen nähden kaikki nämä ruumiit ovat tilapäisiä, hänen työvälineitään ja palvelijoitaan. Ne kuluvat käytössä ja niitä vaihdetaan uusiin aika ajoin ja sovitetaan hänen vaihteleviin tarpeisiinsa ja alati kasvaviin voimiinsa.

Erityisesti siksi, että mieli on pohjimmiltaan kaksinainen toimintoiltaan, ihminen tarvitsee ja hänelle on annettu kaksi mieliruumista. Kuten näimme kirjassani *Mentaaliruumis*, mentaaliruumis palvelee konkreettista mieltä, joka käsittelee konkreettisia asioita. Samoin syyruumis on abstraktin ajattelun elin. Ajattelijassa, joka pitää majaa syyruumiissa, ovat kaikki voimat, jotka luokittelemme mieleksi, toisin sanoen

muisti, intuitio ja tahto. Ajattelijalla kerää läpikäymiensä maa-elämien kaikki kokemukset muunnettaviksi syyruumiissa itsessään oman jumalaisen alkemiansa avulla olennaiseksi kokemukseksi ja tiedoksi, jota kutsumme viisaudeksi. Me teemme eron jopa yhden lyhyen maaelämän aikana hankkimamme tiedon ja vähitellen, vaikka turhan harvoin, tiedosta tislammamme viisauden välillä. Viisaus on elämäkokemuksen kypsytämä hedelmä, ikääntymisen kruunaava omaisuus. Täydemmässä ja rikkaammassa mielessä viisaus on monien inkarnaatioiden kypsytämä hedelmä ja runsaan kokemuksen ja tiedon tuote. Ajattelijassa on siten niiden kokemusten varasto, jotka olemme keränneet monissa elämissä monien jälleensyntymien satona.

Kun ihmisen ruumiit luokitellaan verhoina, niin syyruumis tunnetaan erottelukyvyn verhona, kuten seuraava taulukko osoittaa:

Ihmisen prinsiippi	Kosha	
	Sanskrit	Suomi
Buddhi . . .	Anandamayakosha . . .	Autuuden verho
Korkeampi manas . . .	Vijnanamayakosha . . .	Erotteleva verho
Alempi manas ja kama	Manomayakosha	Tunteva verho
Prana	Pranamayakosha	Elinvoiman verho
Sthula	Annamayakosha	Ravintoverho

Sanassa vijnanamayakosha partikkeli vi tarkoittaa erottelevaa, erottavaa ja asioita järjestelevää, sillä se on tämän verhon oma tehtävä. Kokemukset heijastuvat manomayakoshasta vijnanamayakoshaan ideakäsitteinä. Manomayakosha kerää ja työstää, vijnanamayakosha järjestelee ja erottelee. Alemmat ruumiit ottavat vastaan ja käsittelevät tuntemuksia ja havain- toja valmistellen ja työstäen ideoita, mutta syyruumiin työtä

on järjestellä niitä, tehdä eroja niiden välillä ja suorittaa abstraktin järjestyksen työ niiden suhteen. Siinä ollaan tekemisissä puhtaiden ideoiden kanssa erottaen ne konkreettisesta esityksestä.

Syyruumiissa meillä on vain abstrakti, ei lainkaan konkreettista, puhdas sisäinen työstäminen, jota aistit eivät enää sekoita ja johon ulkoinen maailma ei puutu mitenkään. Siellä on puhdas äly, selkeä visio, äly, jota aistit eivät häiritse, rauhallinen, vahva ja tyyni äly. Syyruumiissa on myös meditaation luova voima, energiat, jotka kasvavat yhteen keskittyvässä kontemplaatioissa. Tämä on ihmisen luovuuden verho, sillä manas ihmisessä vastaa kosmoksessa mahatia, universaalista mieltä, jumalaista ideointia, muovaavaa ja ohjaavaa voimaa, joka on luova voima, josta kaikki syntyy. Tässä ihmisen verhossa ovat olemassa kaikki muodot, jotka voivat syntyä, joille tämä luova voima voi antaa objektiivisen todellisuuden.

Salainen oppi I sanoo:

4) KRIYĀSHAKTI. – Ajatuksen salaperäinen kyky, jonka avulla se saa aikaan ulkonaisia, havaittavia, ilmiöllisiä seurauksia omalla sisäisellä voimallaan. *Muinaisajan viisaat arvelivat, että mikä tahansa aate tulee ulkonaisesti ilmenemään, jos ihmisen huomio on syvästi siihen keskittynyt. Samoin voimakasta tahtomista seuraa toivottu tulos.*

Tämä on luonnollisesti kaiken tosi magian salaisuus.

Älykkyys ihmisessä on, kuten sanottu, heijastusta Brahmasta, universaalisesta mielestä, luovasta energiasta. Mielikuvituksen luova kyky ihmisessä, joka nykyisellään toimii hienommassa aineessa, tulee toimimaan myös karkeammassa aineessa, kun ihminen tulee täydelliseksi, koska, kuten sanottu, ku-

vittelukyky ihmisessä on heijastusta siitä voimasta, joka loi universumin. Brahma meditoi ja kaikki muodot syntyivät: mielen luovassa voimassa piilevät kaikki mahdolliset muodot. Siksi H P Blavatsky kutsuu toisinaan manasta deevaegoksi tai jumalaiseksi itseksi erotettuna persoonallisesta itsestä. Korkeampi manas on jumalainen, koska sillä on positiivinen ajattelu, voima tehdä asioita. Se on kriyashakti. Manas, mieli on siten luonnoltaan aktiviteettia. Kaikki työ tehdään todellisuudessa ajatusvoimalla. Kuvanveistäjän käsi ei tee työtä, vaan ajatusvoima, joka ohjaa kättä, tekee sen. On itsestäänselvyys sanoa, että ajatus *edeltää* toimintaa. Vaikka onkin tilanteita, joissa ihminen toimii, kuten sanomme ajattelematta, niin jopa silloin toiminta on tulosta aiemmasta ajattelusta. Hän on luonut tiettyjä ratoja noudattavan ajatustavan ja toimii vaistomaisesti tämän ajatusradan mukaisesti. Korkeampi manas on jumalainen, koska, kuten sanottu, se on positiivinen ajattelija käyttäen siihen oman elämänsä ominaisuuksia, jotka loistavat sen sisältä. Tätä tarkoittaa sana *divine*, jumalainen, joka tulee sanasta *div* loistaa.

Syyruumiissa toimiva atman ulospäinsuuntautuva energia on voima, joka hallitsee ja muovaa kaikkea sen ulkopuolista. Manonayakoshassa toimiva atman ulospäinsuuntautuva energia on puolestaan halu ja sen ominaispiirteisiin kuuluu, että ulkopuoliset kohteet vetävät sitä puoleensa ja sen suuntautumista hallitaan ulkoapäin. Mutta syyruumiissa toimiva atma on tahtoa, joka ei ole enää *tekemisissä* ulkoapäin ohjatun valinnan kanssa, vaan sen valinnat saavat alkunsa sisältäpäin erottelevan heijastusprosessin sisäisten kuvien muovaamina. Siten syyruumiissa ulospäinsuuntautuvaa energiaa *ohjataan sisältäpäin*, kun alemmissa ruumiissa sitä vetää puoleensa *jokin ulkoapäin*. Tämä on ydinero tahdon ja halun välillä. Tahto on lisäksi pääasiassa egon ominaisuus eikä persoonallisuuden.

Chit eli ihmisen älyllinen aspekti kehittyy ensimmäisenä: tämä on analysoiva kyky, joka käsittää monenkertaisuuden ja eroavaisuudet. Sitten tulee ananda, viisaus, joka tajuaa asioiden ykseyden ja täydentää yhtymisen ja löytää ilon eli autuuden, joka on elämän sydämessä. Lopuksi tulee kolmas eli korkein aspekti sat, itsen olemassaolo, ykseys, joka on jopa yhdistymisen tuolla puolen. Rotujen kiertokulussa viides rotu kehittää chit-aspektia eli älyä. Kuudes kehittää anandaa, yhdistymistä eli autuutta, ”onnen maata”. Seitsemäs kehittää sat-aspektia, itsen olemassaoloa.

Luku 16 Syyruumiin koostumus ja rakenne

Syyruumiis koostuu mentaalitason ensimmäisen, toisen ja kolmannen alatasen aineesta. Voimme palauttaa mieleen, että mentaaliaineen atomi sisältää 49 potenssiin 4 eli 5 764 801 eli suunnilleen 5, 75 miljoonaa ”kuplaa koilonissa”. Tavallisessa ihmisessä syyruumis ei vielä ole täysin aktiivinen ja siitä johdun vain kolmannelle alatasolle kuuluva aine on elävöittänyt. Kun ego paljastaa evoluutionsa pitkän kulun aikana piileviä mahdollisuuksiaan, niin ylempi aine saatetaan vähitellen aktiiviseksi. Mutta vasta täydellistyneissä ihmisissä, joita kutsumme adepteiksi tai mestariksi se on kehittynyt täyteen määräänsä.

On vaikeaa kuvailla täysin syyruumista, koska kausaalimaailmaan kuuluvat aistit ovat niin tyystin erilaisia ja korkeamantasoisia kuin mitä käytämme fyysisellä tasolla. Muistossa syyruumiin ulkoisesta olemuksesta sellaisena kuin selvänäkijä voi sen saada fyysisiin aivoihinsa se näyttäytyy ovaalina soikiona, mikä on todellisuudessa kaikkien ylempien ruumiiden muoto ja se ympäröi ihmisen fyysistä ruumista ulottuen noin 45 cm päähän fyysisen ruumiin pinnasta.

Ihmisolennolla, joka on juuri yksilöitynyt eläinkunnasta, on minikokoinen syyruumis. Primitiivisen ihmisen tapauksessa syyruumis muistuttaa kuplaa ja vaikuttaa tyhjältä. Se on pelkkä väritön kalvo, joka on ilmeisesti riittävä vain pitämään itsensä koossa ja muodostamaan näin jälleensyntyvän entiteetin eikä enempää. Vaikka kupla on täytetty ylemmällä mentaaliaineella, niin sitä ei ole vielä aktivoitu ja siksi se on väritöntä ja läpinäkyvää. Kun ihminen kehittyy, alemmista ruumiista peräisin olevat värähtelyt sekoittavat vähitellen tätä ainetta tehden sen valppaaksi. Näin tapahtuu, mutta hyvin

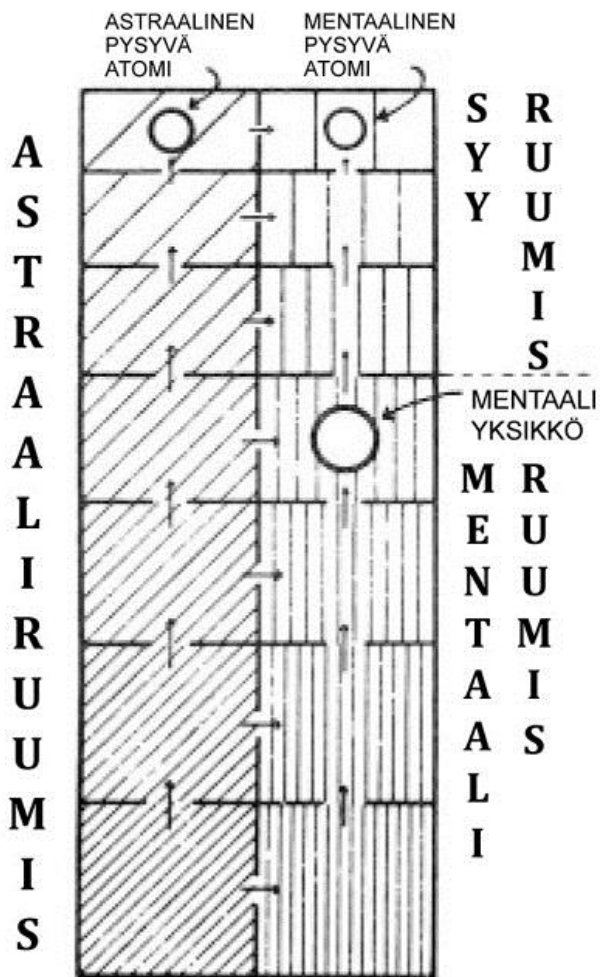
hitaasti, koska ihmisen aktiviteetti evoluution varhaisemmissa vaiheissa ei ole senluonteista, että se saattaisi tulla ilmaistuksi niin hienossa aineessa kuin syyruumiin. Mutta kun ihminen saavuttaa tason, jossa hän kykenee joko abstraktiin ajatteluun tai epäitsekkääseen tunteeseen, niin syyruumiin aine herää reagoimaan. Näin heräävät värähtelyt näkyvät syyruumiissa väreinä niin, että pelkän läpinäkyvän kuplan asemesta siitä tulee vähitellen käsittämättömän kaunis pallo, joka on täynnä mitä viehkeimmän ja hienostuneimman sävyistä ainetta.

Olemme tutustuneet eri värien merkityksiin tutustuessamme samaan ilmiöön astraali- ja mentaaliruumiiden osalta. Kalpea roosa ilmaisee epäitsekästä kiintymystä, keltainen korkean älyllistä kykyä ja sininen omistautumista. Sympatiaa kuvaa vihreä ja läpikuultava lilasininen korkeampaa henkisyyttä. Nämä samat värit ovat kiinteämissä ruumiissa luonnollisesti vähemmän hienostuneita ja vähemmän eläviä.

Vaikka ihminen evoluutionsa kuluessa alemmissa maailmoissa usein omaksuu käyttövälineisiinsä ominaisuuksia, jotka ovat vähemmän toivottavia ja kerta kaikkiaan sopimattomia hänen elämäänsä egona, kuten ylpeys, ärtyneisyys, aistillisuus, niin mitään näistä ei voi ilmaista syyruumiilla. Piirros 24 saattaa auttaa selventämään tämän tärkeän ilmiön syytä.

Jokainen astraaliruumiin lohko vaikuttaa voimakkaasti vastaavan mentaalisen alatason aineeseen. Kun astraaliruumiin karkeimmat värähtelyt ilmenevät vain astraalimaailman alemmilla alatasoilla, niin ne vaikuttavat vain mentaaliruumiinseen, mutta eivät syyruumiinseen. *Syyruumiinseen vaikuttaa vain astraaliruumiin kolme ylintä osaa ja näiden osien värähtelyt edustavat vain hyviä ominaisuuksia.* Tästä seuraava käytännön vaikutus on, että ihminen voi rakentaa egoaan vain hyvistä ominaisuuksista. Huonot ominaisuudet, joita hän kehittää, ovat egon näkökulmasta vain tilapäisiä ja ne heitetään

pakostakin syrjään, kun ihminen edistyy, koska hänessä ei enää ole ainetta, joka voi ilmaista niitä.

PIIRROS 24. – Astraaliset vaikutukset mentaali- ja kausaaliruumiissa

Austraali- ja mentaalitasojen alatasot näytetään tässä kooltaan pienenevinä, jotta kuvattaisiin niiden lisääntyvää hienojakoisuutta, kun nousemme alemmilta ylempille tasoille. Aukot jokaisen tosiinsa liittyvän alatasen välissä osoittavat, että jostain vastaavan alatasen värähtelyistä voidaan välittää välittömästi yläpuolella olevalle alatasolle. Nämä aukot tai portit tulevat koko ajan kapeammiksi, mikä osoittaa, että vain hienoimmat ”värähtelyt” voivat päästä eteenpäin korkeammille tasoille. Aukot astraalitason jokaisen alatasen ja vastaavan mentaalitason alatasen välillä osoittavat, että on myös mahdollista välittää astraalivärähtely oktaavia korkeammalta vastaavalle mentaaliseen alatasolle. Piirroksessa kuvataan edelleen, kuinka mentaaliruumiiseen vaikuttaa enemmän suorasti astraalitason neljä alemmaa tasoa, kun taas syyruumiiseen vaikuttaa vain astraaliaineen kolme ylintä tasoa.

Syyruumiin kehityksen eri asteiden värikuvat löytyvät C W Leadbeaterin kirjasta *Ihminen näkyväisenä ja näkymättömänä* seuraavasti:

Villi-ihmisen syyruumis (Piirros V)

Keskivertoihmisen syyruumis (Piirros VIII)

Kehittyneen ihmisen syyruumis (Piirros XXI)

Arhatin syyruumis (Piirros XXVI)

Kuten on jo todettu, kehittymättömän villi-ihmisen syyruumis on kuin jättimäinen läpinäkyvä, mutta sateenkaaren väreissä kimalteleva saippuakupla. Se on melkein tyhjä ja se vähä, mitä sen sisällä on, edustaa tiettyjä ominaisuuksia, jotka ovat saattaneet kehittyä jo joukkosielussa, jonka osana se aiemmin oli. Näitten värähtelyiden astetta osoittaa heikosti nuoren syyruumiin sisällä havaittavissa oleva alkuvaiheessa oleva värin hehku. Saattaisi ajatella, että primitiivisen ihmisen syyruumis olisi hyvin pieni, mutta niin ei ole asianlaita. Hänen syyruumiinsa on samankokoinen kuin muitten. Se kasvaa koossa

myöhemmissä vaiheissa, mutta ei ennen kuin se on elävöitetty ja täytetty aktiivisella aineella.

Keskivertoihmisen tapauksessa suuren kalvosoikion sisältö kasvaa selvästi. Tietty määrä erittäin hienostunutta ja eteeristä väriä on nyt sen sisällä, vaikka se ei ole puoliksikaan täynnä. Siinä näkyy jotakin korkeammasta älystä ja jotakin omistautumiskyvystä ja epäitsekästä rakkaudesta. Siinä on myös aavistus erittäin hienoa violettia, mikä osoittaa rakkauden kykyä ja korkeimpien ihanteiden puoleen suunnattua omistautumista ja aavistus selkeää sympatian ja säälin vihreää.

Niin pian kuin ihminen aloittaa kehittymisen henkisesti tai edes korkeamman älyn osalta, alkaa tapahtua muutoksia. Todellisella yksilöllä alkaa silloin olla pysyvä luonteensa, joka on oma eikä pelkästään se, mikä on muotoutunut hänen persoonallisuuksissaan harjoituksen ja ympäröivien olosuhteitten tuloksena. Tämä luonne näkyy syuruumiin koossa, värissä, hohtavuudessa ja ääriviivojen täsmällisyydessä aivan samoin kuin persoonallisuus näkyy mentaaliruumiissa lukuun ottamatta sitä, että korkeampi käyttöväline on luonnollisesti hienompi ja kauniimpi.

Henkisesti kehittyneen ihmisen tapauksessa voidaan huomata valtava muutos. Sateenkaaren väreissä hohtava kalvokupla on nyt täynnä mitä kauneimpia värejä, jotka edustavat rakkauden korkeampia muotoja, omistautumista ja sympatiaa, jota avustaa hienostunut ja henkistynyt äly ja aina kohti jumalaista tavoittelevat pyrkimykset. Jotkut näistä väreistä eivät esiinny fyysisen tason spektrissä. Tällaisen syuruumiin käsittämättömän ohut ja hieno aine on kiihkeästi elävää ja sykkii elävää tulta muodostaen välähtelevien värien pallon. Sen korkeat värähtelyt lähettävät muuttuvien sävyjen väreitä sen pintaväreisiin, joista maapallolla ei tiedetä mitään. Ne ovat loistavia,

pehmeitä ja hohtavat tavalla, jota mikään kieli ei kykene kuvaamaan.

Sellainen syyruumis on täynnä elävää tulta, jota se vetää itseensä vielä korkeammalta tasolta, johon sillä näyttää oleva yhteys valoa täynnä olevan sykkivän langan sutratman avulla. Tämä tuo elävästi mieleen *Dzyanin stanzan*: ”Kipinä riippuu liekistä mitä hienoimmalla fohatin langalla”. Kun sielu kasvaa ja kykenee ottamaan vastaan yhä enemmän jumalaisen hengen loputtomasta valtamerestä, joka vuodattautuu langan kautta käyttäen sitä kanavana. Kanava laajenee ja sallii virran tulvia laajemmin lävitseen, kunnes seuraavalla alatasolla sen voidaan kuvitella olevan kuin vesipatsas, joka yhdistää taivaan ja maan. Vielä korkeammalla se voidaan kuvitella palloksi, jonka läpi purkautuu elävä lähde, kunnes syyruumis näyttää sulaan sisään tulvehtivaan valoon. Kuten stanzassa sanotaan:

”Lanka hiljaisen vartijan ja hänen varjonsa välillä tulee vahvemmaksi ja loistavammaksi jokaisesta muutoksesta. Aamun auringonpaiste on muuttunut keskipäivän kirkkaudeksi. Tämä on nykyinen pyöräsi, sanoi liekki kipinälle. Sinä olet minä itse, minun kuvani ja minun varjoni. Minä olen verhoutunut sinuun ja sinä olet minun *vahanini* ”ole meidän kanssamme” -päivään asti, jolloin sinä tulet jälleen minuksi ja muiksi, itsekseksi ja minuksi.”

Kehittymättömän ihmisen osalta sanottiin, että syyruumis on melkein tyhjä ja kun ihminen kehittyy, soikio vähitellen täyttyy. Kun se on täynnä, se ei ainoastaan ala kasvaa kooltaan, vaan lisäksi voimavirrat virtaavat ulospäin eri suuntiin. Tämä on tosiasiaassa kehittyneen ihmisen suuremmois in erityispiirre – hänen kykynsä palvella kanavana korkeammalle voimalle. Sillä hänen auttavainen asenteensa ja valmiutensa antaa tekee jumalaiselle voimalle mahdolliseksi laskeutua häneen jatku-

vana virtana ja saavuttaa hänen kauttaan monia, jotka eivät ole vielä riittävän voimakkaita ottamaan vastaan jumalaista voimaa suoraan.

Lisäksi syyruumiin ylemmistä osista nousee loistavien kipinöiden kruunu, joka osoittaa henkisen pyrkimyksen aktiviteettia ja lisää luonnollisesti suuresti ihmisen olemuksen kauneutta ja arvokkuutta. Mitä alempi ihminen tekeekään fyysisellä tasolla, niin tämä kipinöiden virta nousee jatkuvasti. Syy tähän on, että kun ihmisen ego tai sielu on kerran herännyt oman tasonsa yläpuolella ja alkanut ymmärtää jotakin itsestään ja suhteestaan jumalaiseen, hän katsoo aina ylöspäin lähteeseen, josta tuli riippumatta siitä, mitä aktiviteettia hän on käynnistämässä alemmilla tasoilla. Täytyy muistaa, että jaloinkin persoonallisuus on vain hyvin pieni ja osittainen ilmaus todellisesta korkeammasta Itsestä niin, että kun korkeampi Itse alkaa katsella ympärilleen, se löytää lähes rajattomasti mahdollisuuksia avautumassa edessään. Tästä meillä ei tässä tiukkaan ahdetussa fyysisessä elämässä ole aavistustakaan. Ylöspäin syöksyvä henkinen pyrkimys, joka tekee kehittyneen ihmisen kruunusta niin loistavan, on itsessään kanaava, jota pitkin jumalainen voima laskeutuu niin, että mitä täydemmäksi ja vahvemmaksi hänen pyrkimyksensä tulee, sitä suurempi on ylhäältä tulevan armon määrä.

Arhatin, toisin sanoen sen, joka on läpäissyt neljännen suuren vihkimyksen, syyruumiin väreissä on kaksi erityispiirrettä, joita ei voi esiintyä fyysisellä tasolla. Värit ovat hienos-tuneemmat, eteerisemmät kuin mikään aiemmin kuvattu, mutta samalla täydemmät, loistavammat ja hohtavammat. Syyruumis on kooltaan monta kertaa fyysistä ruumista suurempi ja se osoittaa korkeimman tyyppisen älyn, rakkauden ja omis-tautumisen, ylitsevuotavan sympatian ja korkeimman henki-syyden suurenmoista kehittymistä. Värien raidat asettuvat nyt samankeskisiksi renkaiksi, joiden läpi ja joiden ulkopuolelle

ulottuu valkoisen valon virtoja säteillen keskuksesta ulospäin. Jumalaisen vaikutuksen purkautuminen ulospäin on valtavasti voimakkaampaa, sillä ihmisestä on tullut lähes täydellinen kanava Logoksen elämälle ja voimalle. Hänen sädekehänsä ei säteile vain valkoisena, vaan kaikissa sateenkaaren väreissä hänen ympärillään jatkuvasti väritystä vaihtaen kuin helmiäinen. Tässä säteilyssä on jotain, mikä vahvistaa jokaisen häntä lähestyvän henkilön korkeimpia ominaisuuksia, olivatpa ne mitä tahansa. Kukaan ei voi tulla hänen vaikutuspiiriinsä tulematta paremmaksi. Hän loistaa valoaan kaikkien ylle kuin aurinko, sillä tämän valolähteen lailla hänestä on tullut Logoksen ilmentymä.

Adeptin tai mestarin syyruumis on kasvanut valtavasti kooltaan ja loistaa auringonkaltaisena loistavassa ihanuudessa, jota on vaikea kuvitella. Kuten C W Leadbeater on todennut, sanat eivät riitä kuvaamaan noiden loistavien sfäärien kauneutta ja värejä. Tuollainen käyttöväline ansaitsisi erillisen tutkimuksen, mutta se on kaukana muitten kuin polulla jo pitkälle ehtineitten ulottumattomissa. Kuten arhatin syyruumiin tapauksessa, niin tässäkin värit eivät enää liiku pyörteisinä pilvinä, vaan asettuvat kuoriksi, joilla on yhteinen keskipiste. Elävän valon säteet lävistävät nämä kuoret purkautuessaan keskuksesta. Värien järjestys vaihtelee riippuen siitä, minkä tyypin adeptista on kyse niin, että heidän loistossaan on useita selvästi erottuvia muunnoksia. Tämä tosiseikka on säilynyt täydellisen paikkansapitävänä traditiossa, jolla herra Buddhaa kuvataan monissa karkeasti piirrettyissä kuvissa Ceylonin temppeleiden seinissä. Suuri opettaja on niissä tavallisesti kuvattuna auran ympäröimänä. Vaikka ympäröivän auran väritys ja asettelu yleensä saattaa olla hyvin epätarkkaa ja jopa mahdotonta, jos tarkoitetaan tavallisen ihmisen auraa tai jopa Mestarin auraa, niin se on kuitenkin karkea ja aineellinen esitys sen tietyn tyypin adeptin oikeasta korkeammasta käyttövälineestä, johon tämä suuri opettaja kuului.

Syyruumista kutsutaan joskus ”auriseksi munaksi”. Mutta kun H P Blavatsky puhui pyhästä aurisesta munasta, niin näyttää siltä, että hän tarkoitti neljää pysyvää atomia, tarkemmin fyysistä ja astraalista pysyvää atomia, mentaalista yksikköä ja mentaalista pysyvää atomia nirvaanisen tason atmisen aineen kuoressa. Syyruumis tunnetaan myös nimellä augoeides, ihminen kunniansaan. Se ei ole kuva mistään aiemmasta käytövälineestä, vaan sisältää itsessään kaiken oleellisen sisällään siitä, mikä oli parasta kaikissa niissä. Se siis osoittaa enemmän tai vähemmän täydellisesti, kun se kasvaa kokemuksen myötä, mitä se jumaluus merkitsee, jollainen ihmisestä on tuleva. Sillä kuten olemme nähneet syyruumista tarkastellessamme, on mahdollista nähdä evoluution aste, jonka ihminen on saavuttanut. Eikä ole pelkästään mahdollista nähdä hänen mennyt historiansa, vaan myös huomattavassa määrin hänen edessään oleva tulevaisuus.

Hohtava muoto syyruumiin sisällä on mahdollisimman lähellä arkkityyppiä ja lähestyy sitä edelleen, kun ihminen kehittyy. Inhimillinen muoto näyttää olevan tässä erityisessä järjestelmässä korkeimman evoluution malli. Se vaihtelee hiukan eri planeetoilla, mutta on laajasti ottaen sama yleispiirteiltään. Muissa aurinkokunnissa voivat muodot mahdollisesti olla erilaisia, mutta tästä meillä ei ole tietoa.

Pranaa eli elinvoimaa esiintyy kaikilla planeetoilla ja se näyttelee siksi jotain osaa syyruumiissa, mutta tästä ei tällä hetkellä ole saatavissa tietoa. Voimme kuitenkin panna merkille, että syyruumiin muodostumisen jälkeen pranin kierto monimutkaistuu suuresti fyysisen ruumiin hermostossa ja se rikastuu entisestään ihmisevoluution edistytessä. Sillä kun tajunta aktivoituu mentaalitasolla, tämän tason prana sekoittuu alempaan, kun tajunnan aktiivisuus korkeammilla alueilla jatkuu.

Syyruumiissa on tsakroja eli voimakeskuksia kuten muissakin käyttövälineissä, jotka muitten tehtäviensä lisäksi palvelevat yhteyspisteinä, joiden kautta voima virtaa käyttövälineestä toiseen. Tällä hetkellä ei kuitenkaan ole saatavilla tietoa syyruumiin tsakroista.

Luku 17 Kausaaliajatus

Kuten tiedämme, mentaalitaso on sen toiminnan aluetta, jota kutsumme mieleksi eli manakseksi. Kuten olemme jo nähneet, taso on jaettu kahteen osaan ylemmän koostuessa kolmesta ylemmästä alatasosta ja alemman neljästä alemmasta alatasosta. Kaksi osaa tunnetaan nimellä arupa, ilman muotoa ja rupa, se, jolla on muoto. Ihmisessä älyn käyttöväline on syyruumis ja sen tehtävä on abstraktinen ajattelu, kun taas mielen tehtävä on konkreettinen ajattelu ja käyttövälinen mentaaliruumis. Mieli hankkii tietoa hyödyntämällä aisteja havainnoimaan: se työstää havaintoja ja rakentaa niistä käsitteitä. Sen kykyjä ovat huomiointi, muisti, järkeily induktion ja deduktion avulla ja mielikuvitus muun muassa.

Nimiä arupa ja rupa käytetään osoittamaan mentaalitason aineen tiettyä ominaisuutta. Alemmassa osassa ihmisajatuksen toiminta muovaillee ainetta hyvin helposti tiettyihin muotoihin. Ylemmässä osassa näin ei tapahdu, vaan sen tason abstraktimpi ajatus näkyy selvänäkijän silmälle välähdyksinä tai nauhoina. Arupa-tasoilla ero ajattelun vaikutuksessa on hyvin näkyvä erityisesti, mitä tulee elementaaliseen elonaineeseen. Mitä tapahtuu tason aineessa, on samakaltaista, joskin paljon voimakkaampaa tässä hienostuneemmassa aineen muodossa. Mutta elementaalisisessa elonaineessa ei synny minkäänlaista muotoa ja toimintamethodi on kokonaan toisenlainen. Alemmilla alatasoilla elementaali tai ajatusmuoto, mikä on siellä luotu, häilyy sen henkilön vaiheilla, jota ajatellaan ja odottaa suotuisaa tilaisuutta käyttää energiansa joko hänen mentaaliruumiiseensa, astraaliruumiiseensa tai jopa fyysiseen ruumiiseensa. Mutta kolmella ylemmällä alatasolla tuloksena on ajattelijan syyruumiista lähtevä elonaineen salamavälähdys suoraan ajatuksen kohteen syyruumiiseen. Niin että kun alemmilla alatasoilla ajatus suunnataan aina pelkästään persoonallisuuteen, niin ylemmillä alatasoilla vaikutamme jäl-

leensyntyvään egoon, todelliseen ihmiseen itseensä. Jos viestillä on mitään viittausta persoonallisuuteen, se saavuttaa persoonallisuuden vain yläkautta syyruumiin toimiessa välineenä.

On sanottu olevan hämmästyttävä näky tarkkailla, kuinka abstrakti tai arupa-idea muuttuu konkreettiseksi tai rupa-ajatukseksi, kun se pukeutuu neljän alemman alatasen aineeseen. Vakioesimerkki tästä on kolmio. Niin vaikeaa kuin sitä on kuvata sanoin, jotka kuuluvat muodon tasoille, niin kolmion abstrakti idea on todellisuutta arupa-tasoilla. Se tarkoittaa ei-kuviota, joka kuitenkin on kuvio. Kuvio, joka ei vielä ole mikään erityinen kuvio, on kolmen viivan ympäröimä, ja kuitenkin nämä viivat eivät ole mitään erityisiä viivoja: sen kolmen kulman ominaisuuksia on, että ne muodostavat kollektiivisesti kaksi suoraa kulmaa: ne eivät kuitenkaan ole mitään erityisiä kulmia.

Arupa-tasoilla tämä kolmion abstrakti idea on todella olemassa. Syyruumiin aisteilla se voidaan nähdä tai käsittää. Se on havainnoijan ulkopuolinen tajunnallinen tosiasia, vaikka se ei olekaan sitä, mitä tavallisesti tarkoitamme muodolla. Jos tällainen abstrakti kolmio heitetään yhteyteen aineen kanssa rupa-tason alatasoille, niin siitä tulee välittömästi lukematon määrä kolmioita, joista jokaisella on tietty muoto. Kaikenmuotoiset kolmiot – tasasivuiset, tasakylkiset, erisivuiset, suorakulmaiset, teräväkulmaiset, tylppäkulmaiset jne. Kaikki ovat näkyvästi olemassa. Jos abstrakti idea tuodaan alas syyruumiiseen, niin tarkkailijasta tulee kolmioiden suihkulähde, joka pulppuaa kaikkiin suuntiin kuten vesisuihku enemmän tai vähemmän yhtenäisenä massana ja putoaa alaspäin hajoten lukemattomiin suihkupisaroihin. Tämä on ehkä paras fyysinen vertaus esitetystä prosessista.

Kuten olen selittänyt kirjassani *Mentaaliruumis*, konkreettinen ajatus saa sen objektin muodon, jota ajattelemme: rupa-

tasolle heitetyt abstraktiset ideat esiintyvät yleensä kaikenlaisina täydellisinä ja kauniin geometrisina kuvioina. Täytyy kuitenkin muistaa, että monet ajatukset, jotka tulevat tänne alas, ovat hiukan enemmän kuin abstraktioita ja niistä tulee mentaalitasolla konkreettisia tosiasioita.

Kausaalitajunta käsittelee näin ollen asian *oleellista* ydintä, kun alempi mieli tutkii sen yksityiskohtia. Mielen avulla puhumme aiheesta monelta kannalta ja pyrimme selittämään sitä. Kausaalitajunnan avulla otamme aiheen idean oleellisimman ytimen ja liikutemme sitä kokonaisuutena kuten liikutamme shakkinaappulaa pelissä. Kausaalitaso on realiteettien maailma; emme enää ole tekemisissä tunteitten, ideoitte tai käsitteitten kanssa, vaan itse asian kanssa.

Saattaa olla hyvä kuvata yksityiskohtaisemmin sitä, miten kausaalijatukseen päädytään. Alempi mieli viipyy täydellisesti mentaalisisissa kuvissa, jotka on saatu aistimuksista, järkeilee puhtaasti konkreettisista objekteista ja keskittyy ominaisuuksiin, jotka erottavat objektit toisistaan. Opittuaan erottamaan kohteet selkeästi toisistaan niiden keskinäisiä erilaisuuksia tarkastellen ego alkaa nyt ryhmitellä niitä kausaalitajuntaa käyttäen jonkin sellaisen ominaisuuden mukaan, joka näyttää olevan useissa *muuten erilaisissa* kohteissa ja yhdistää ne keskenään. Se ottaa tämän yhteisen ominaisuuden erilleen, abstrahoi sen ja asettaa kaikki kohteet, joissa se esiintyy, erilleen niistä, joissa sitä ei ole. Näin se kehittää kykyä tunnistaa yhtäläisyys moninaisuudessa, mikä on askel kohti myöhemmin tapahtuvaa monen takana olevan Yhden tunnistamista. Näin se luokittelee kaiken ympärillään ja kehittää synteessin kyvyn ja oppii tekemään rakennelmia ja analysoimaan.

Tässä vaiheessa se ottaa toisen askeleen ja käsittää yhteisen ominaisuuden ideana erillään kaikista muodoista, joissa se esiintyy ja rakentaa eräänlaisen mentaalisen korkeamman

kuvan, joka on korkeampi kuin konkreettisen kohteen kuva – kuva ideasta, jolla ei ole olemassaoloa muotojen ilmiömaailmassa, mutta joka on olemassa mentaalitason ylemmillä tasoilla ja toimittaa egolle, itse ajattelijalle materiaalia, jota se voi työstää. Alempi mieli tavoittaa abstraktia ideaa järjellä ja saattaa näin tehdessään päätökseen ylevimmän taistelunsa koskettaen ei-muotojen maailman kynnystä ja nähden hämähästi, mitä sen toisella puolella on. Ajattelija ja hänen kausaalitajuntansa näkee nämä ideat ja elää niiden keskellä normaalisti. Kun hän harjoittaa ja kehittää abstraktin järjelyn kykyä, hänestä tulee tehokas omassa maailmassaan ja hän aloittaa elämänsä aktiivisena toimijana omassa elinpiirissään. Sellainen ihminen ei juurikaan välitä aistien elämästä tai ulkoisesta huomioinnista tai mentaalisen kiinnittämisestä ulkoisten objektien kuviin. Hänen kykynsä suuntautuvat sisäänpäin, ei enää ulospäin tyydytystä etsimään. Hän viihtyy tyynenä omassa itsessään, pohdiskelee filosofian ongelmia elämän ja ajattelun syvempien aspektien parissa. Hän pyrkii ymmärtämään syitä ennemminkin kuin rasittaa itseään seurauksilla ja lähestyy ulkoisen luonnon kaiken monimuotoisuuden takana olevan Yhden tunnistamista.

Siirtymismenetelmä alemmasta mentaalitajunnasta kausaaliseen järjestelmällisen keskittymis-, meditaatio- ja kontemplatioprosessin kautta on kuvattu yksityiskohtaisesti kirjassani *Mentaaliruumis* eikä sitä siis ole tarvis toistaa tässä. Mentaalitason korkeammilla tasoilla ajatukset toimivat suuremmalla voimalla kuin alemmilla tasoilla. Eräs syy tähän on, että koska vielä suhteellisen harvat kykenevät ajattelemaan ajatuksia, jotka synnytetään korkeammilla tasoilla, niin näillä on käytännöllisesti katsoen koko kenttä käytettävissään, toisin sanoen tässä maailmassa ei ole paljon muita ajatuksia, joiden kanssa niiden tulee sopia yhteen. Suurin osa tavallisen ihmisen ajatuksista alkaa mentaaliruumiissa alemmilta mentaalitasoilta, ja ne pukeutuvat laskeutuessaan alaspäin sopivaan astraaliseen

elementaaliaineeseen. Mutta kun ihminen on aktiivinen kausaalitasoilla, hänen ajatuksensa alkavat sieltä ja pukeutuvat ensiksi mentaalitason alempien tasojen elementaaliaineeseen, mikä on äärettömän paljon hienompaa, läpitunkevampaa ja kaikin tavoin tehokkaampaa.

Jos ajatus suunnataan korkeampiin kohteisiin, sen värähtelyt voivat olla liian hienoja luonteeltaan, jotta ne saisivat ilmaisansa astraalitasolla ollenkaan. Mutta jos ne vaikuttavat alempaan aineeseen, ne saavat aikaan paljon kauaskantoisemman vaikutuksen kuin jos ne olisivat syntyneet lähempänä alempaa ainetta. Jos seuraamme tätä periaatetta astetta edemmäs, niin on selvää, että buddhiselta tasolta, kokonaan mentaalisen maailman yläpuolelta alkunsa saanut ajatus pukeutuu kausaalitason elementaaliseen elonaineeseen. Samoin adeptin ajatus vuodattautuu alas atmiselta tasolta tuoden mukanaan järjestyttäviä ja kerta kaikkiaan ennalta aavistamattomia voimia alueilta, jotka ovat tavallisen ihmiskunnan ulottumattomissa. Niin ollen on totta, kun sanotaan, että yhden päivän työ näillä tasolla ylittää tehokkuudessaan tuhansien vuosien uurastuksen fyysisellä tasolla.

Niiden, jotka eivät ole tottuneet kausaaliajatteluun, ajattelemaan periaatteilla, tulee olla varovainen yrittäessään ajatella abstraktisesti, jotteivät he alkuun aiheuta itselleen päänsärkyä, mikä luonnollisesti merkitsee, että aivojen mekanismi on kuormittunut. Vuosien ajan säännöllisesti harjoitetun meditaation tulisi luoda kausaalitajuntaan tietty suuntaus ottaa vaikutuksia mentaaliruumiin tajunnasta. Kun tämä on luotu, abstrakti ajattelu kausaalitasolla pitäisi olla mahdollista ilman mekanismin kuormittumisen vaaraa.

Kun yritys muodostaa abstrakti käsite, sanotaan vaikka kolmiosta, on onnistunut, saattaa yritys käsittää abstrakti idea ensin tuntua hiukan hämmentävältä. Myöhemmin tajunta

muuttuu yhtäkkiä ja tulee selkeäksi. Tämä merkitsee, että tajunnan keskus on siirretty mentaaliruumiista syruumiiseen ja on tultu tietoiseksi selkeästä olemassaolosta itsensä ulkopuolella syruumiissa. Tämä on syruumiin ”intuitio”, joka tunnistaa ulkoisen. Buddhin ”intuitio”, kuten tulemme näkemään myöhemmässä luvussa, tunnistaa sisäisen tehden mahdolliseksi nähdä asiat sisältä käsin. Älyllisen intuition avulla käsitetään asia, joka on oman itsen ulkopuolella. Tässä on syytä huomauttaa, että huolimatta toiminnan ulkoisista eroavaisuuksista ylempi ja alempi mieli, manas, ajattelija ovat yhtä, nimittäin Itse syruumiissa. Se on lukemattomien mennenlaisten värähtelyjen energioitten lähde. Ne lähetetään ulos ja ne luovat säteitään itsestä ulospäin. Hienoimpia ja herkimpiä näistä ilmaistaan syruumiin aineella, mikä on ainoa riittävän hieno aine vastaamaan niihin. Ne muodostava sen, mitä joskus kutsutaan puhtaaksi järjeksi. Sen ajatukset ovat abstraktisia ja tiedonhankkimismenetelmänä on intuitio. Sen varsinainen ”luonto on tietoa” ja se tunnistaa totuuden yhteneväiseksi itsensä kanssa.

Vähemmän hienot värähtelyt matkaavat ulospäin ainoasta ajattelijasta ja vetävät puoleensa alemman mentaalimaailman ainetta ja muodostuvat alemman mielen toiminnaksi, kuten on jo kuvattu. Ei ehkä ole niin onnekasta, että buddhista puhutaan toisinaan puhtaana järkenä ja sen toimintaa kuvataan intuitioksi. Kun psykologia menee eteenpäin, tulevat sopivat termit epäilemättä valituiksi ja käyttöön erikoisesti ja pelkäävät erottamaan kausaalitajunnan toiminnot buddhisista kyvyistä.

Ylempänä on sanottu manaksesta, että sen ”luonto on tietoa”. Näin on, koska manas on Itsen – Itsen tietäjänä - kognitiivisen aspektin heijastus mentaalitason atomisessa aineessa. On siksi mahdollista kehittää kykyä tietää totuus ensinäkemältä. Tämä näyttäytyy vain, kun päästään alemman mielen ja sen hitaan

järkeilyn tuolle puolen. Sillä aina, kun ”minä” – sen Itsen ilmauksena, jonka ”luonto on tietoa” – pääsee kontaktiin toisuuden kanssa, sen värähtelyt ovat sille säännöllisiä ja siksi se on kykenevä tuottamaan yhteensopivan kuvan itsessään. Väärä tuottaa vääristyneen, epäsuhtaisen kuvan ja kertoo näin olemuksellaan todellisesta luonnostaan.. Kun alempi mieli omaksuu yhä enenevässä määrin alisteisen aseman, nämä egon kyvyt näyttävät ylivaltaansa ja intuitio, joka vertautuu suoraan näkemiseen fyysisellä tasolla, ottaa järkeilyn paikan, mitä taas voidaan verrata fyysisen tason tuntoaistiin. Siten intuitio kehittyy järkeilystä samalla yhtenäisellä tavalla kuin silmä kehittyy ilman tuntoa oleellisen luonnon muuttumatta. Tavan muutoksen ei tule antaa sokaista meitä näkemästä kyvyn kehittymistä hyvässä järjestyksessä ja jaksoittain. Täytyy luonnollisesti olla varovainen, jotta erottaisi aidon intuition epä-älyn pseudointuitiosta, mikä on pelkkä halusta syntynyt impulssi eikä järkeilyä korkeampi, vaan matalampi.

Ajattelutoiminta kehittää fyysisen atomin spirillejä, joten he, jotka päivästä toiseen ajattelevat päättäväisesti ja huolellisesti, eivät pelkästään paranna omia ajattelukykyjään, vaan myös lisäävät korkeatasoisen materiaalin määrää ja saatavuutta muille ja helpottavat näin korkeampaa ajattelua.

Ihmisen eetteriruumiissa otsatsakra eli voimakeskus, joka käyttää tummansinistä pranaa, yhdistetään ylemmän manak-sen prinssiippiin.

Luku 18 Syyruumiin kehitys ja kyvyt

Luvussa 15 näimme, että vain hyvät elementit voivat varastoitua syyruumiiseen eikä paha löydä ilmaisuaan tässä ruumiissa. Voimme nyt tarkastella tätä asiaa hiukan enemmän ja tutkia, mitä enemmän tai vähemmän suoria vaikutuksia pahan harjoittamisella on syyruumiiseen. Primitiivisessä ihmisessä syyruumiin kasvu on väistämättä äärimmäisen hidasta. Kuten olemme nähneet, menetelmä, jolla alempien tasojen elämän kehittämät korkeammat ominaisuudet rakentuvat syyruumiiseen, on sympaattisten värähtelyjen herättäminen. Kehittymättömän ihmisen elämässä on hyvin vähän tunteita tai ajatuksia, jotka kuuluvat korkeampaan maailmaan ja jotka voivat olla ravintona todellisen ihmisen kasvulle. Niinpä kasvu on hidasta, sillä muu elämä ei sitä auta. Mutta huonoinakin ihmisistä voi yleisesti näyttäytyä kausaalitasolla, joskin täysin kehittymättömänä entiteettinä. Hänen paheensa eivät voi tahrata syyruumista, vaikka niitä olisi harjoitettu jatkuvasti elämästä toiseen. Ne voivat kuitenkin tehdä vastakohtaisten hyveiden kehittämisen vaikeammaksi. Joka tapauksessa huonon ominaisuuden olemassaolo persoonallisuudessa merkitsee vastaavan hyvän ominaisuuden puuttumista syyruumiista. Sillä ego ei voi olla paha, vaikka se voi olla epätäydellinen. Ominaisuudet, joita ego kehittää, eivät voi olla kuin hyviä ja kun ne ovat hyvin määritettyjä, ne näkyvät kaikissa hänen monista persoonallisuuksistaan. Vastaavasti nuo persoonallisuudet eivät voi koskaan syyllistyä paheisiin, jotka ovat noiden hyvin ominaisuuksien vastaisia. Puuttuvan hyvän ominaisuuden sanotaan kuitenkin olevan olemassa egossa, vaikka sitä ei vielä ole saatu aktiiviseksi. Niin pian kuin se on saanut kutsun *aktivoitua*, sen voimakkaat värähtelyt alkavat toimia alemmissä käyttövälineissä ja sen vastakohtana olevalle pahalle ei enää löydy tilaa.

Kun egossa on aukko, joka osoittaa kehittymättömän ominaisuuden olemassaoloa, ei persoonallisuudessa välttämättä tarvitse olla selkeää pahetta, mutta persoonallisuudessa ei myöskään ole *positiivista* estämässä kyseessä olevan paheen kasvua. Kun kaiken todennäköisyyden mukaan monissa muissa ihmisissä hänen ympärillään on jo tuo pahe ja kun ihminen on jäljittelevä eläin, niin on enemmän kuin todennäköistä, että hän kehittää tuon paheen. Pahe kuuluu kuitenkin, kuten olemme nähneet, vain alempiin käyttövälineisiin eikä todelliseen ihmiseen syyruumiissa. Paheen toistaminen voi saada noissa alemmissä käyttövälineissä aikaan tilanteen, jossa ne on vaikea voittaa, mutta jos ego ryhdistäytyy ja kehittää itsensä vastakohtaisen hyveen, pahe tulee kitketyksi juurineen eikä voi enää jatkaa olemassaoloaan, ei tässä elämässä eikä tulevaisuudessa. Siten lyhin tie pahasta irtipääsemiseksi sen uudelleen ilmestymisen estämiseksi on täyttää egossa oleva aukko, niin että täten kehitetty hyvä ominaisuus tulee ihmisen luonteen erottamattomaksi osaksi läpi hänen tulevien elämiensä. Vaikka paha ei loppujen lopuksi varastoidu syyruumiiseen, niin pahan harjoittaminen vaikuttaa siihen, sillä jokainen paheen voimistuminen alemmissä käyttövälineissä, jokainen paheen suosiminen alemmissä maailmoissa pyrkii himmentämään jossain määrin vastakohtaisten hyveiden valovoimaisuutta syyruumiissa.

”Minä” syyruumiissa ei voi omaksua mitään, mikä on pahaa, sillä se ei voi koskettaa tietoisuuden ”minä”-tasoa. Ego ei ole tietoinen pahasta. Se ei tiedä siitä mitään, joten sillä ei ole vaikutusta egoon. Hyvin, hyvin pitkäaikaisen alemman tyyppin elämän jatkumisen äärimmäinen vaikutus syyruumiiseen on jotain, mitä voisi kutsua kykenemättömyydeksi ottaa vastaan vastakkaisen hyvän vaikutuksia hyvin huomattavan ajanjakson ajan jälkeenpäin. Se on eräänlainen puutumis- tai halvaantumistila syyruumiissa. Tämä ei ole niin paljon tiedostamista kuin tiedostamattomuutta: tiedostamattomuutta, joka panee

vastaan vastakkaista tyyppiä edustavan hyvän vaikutuksille. Asian aikaan saama harmi rajoittuu tähän. Siten kun pahan elämää on jatkettu hyvin pitkään, tarvitaan monta elämää ennen kuin voidaan saada aikaan ensimmäinen vastakaiku aktiviteetin hyvän puolen aktiviteettia kohtaan.

Tämä tulos havaittiin menneiden elämien tutkimuksessa, kun pyrittiin ymmärtämään, miten syyryumis ei ollut vahingoittanut monien villi-ihmiselämien aikana. Pitkittyneissä tapauksissa, kun havaittiin epänormaalin suuri määrä tällaisia elämiä, huomattiin pitkän aika jatkuneen toistuvan tunnottomuuden vaikutus, jonka oli saanut aikaan pavana jatkuva pommitus syyryumista kohtaan. Sen jälkeen tarvittiin useita elämiä palauttamaan kyseiseen osaan syyryumista sen kyky reagoida elinvoimaisesti. Tällaiset tapaukset ovat kuitenkin epänormaaleja.

Voimme jatkaa pahan vaikutusten tutkimista hiukan pidemmälle. Kun paha on hienovaraista ja jatkuva, se kiskoo jotakin pois yksilöstä itsestään, mikäli tällainen ilmaus sallitaan. Jos pahaa jatketaan, mentaaliruumis sekoittuu astraaliruumiiseen niin, että se ei pääse kokonaan irti kuoleman jälkeen: jotakin varsinaisesta mentaaliaineesta on revitty irti ja kun astraaliruumis vuorostaan kuolee ja hajoaa, mentaaliruumiin aine, joka on revitty irti, palaa mentaaliaineen yleiseen varastoon ja on yksilön kannalta menetetty. Tavallisissa tapauksissa syyryumiin kärsimät vahingot rajoittuvat tähän. Käsittelemme aiheemme tätä aspektia teknisemmin yksityiskohdin luvussa 25.

Mutta siellä, missä ego on tullut vahvaksi älyn ja tahdon osalta ilman, että se on samanaikaisesti lisännyt epäitsekkyyttä ja rakkautta, se käpertyy oman erillisen keskuksensa ympärille sen sijaan että laajenisi kasvaessaan. Siten se rakentaa ympärilleen itsekkyyden muurin ja käyttää kehittyviä voimiaan

omaksi hyväkseen toisten asemesta. Sellaisissa tapauksissa syntyy mahdollisuus, johon viitataan monissa maailmanluokan kirjoituksissa, että ego asettuu tietoisesti ”hyvän lakia” vastaan taistelemaan tietien tahtoen evoluutiota vastaan. Silloin syyruumiissa näkyy supistumisen aiheuttamia tummia sävyjä ja se menettää häikäisevän säteilynsä, mikä on sille luonteenomaista. Tällaista vahinkoa ei saa aikaan heikosti kehittynyt ego tai tavalliset himoluonnon tai mentaalitason virheellisyydet. Egon täytyy olla huomattavan kehittynyt ja mentaalitason energioiden tulee olla herätetyt, ennen kuin voi saada aikaan näin kauaskantoisia vaikutuksia.

Tästä syystä itsekkäisiin tarkoituksiin käytetyt kunnianhimo, ylpeys ja älyn kyvyt ovat niin paljon vaarallisempia ja vahingollisempia vaikutuksiltaan kuin alemman luonnon kouriintuntuvammat virheet. Siksi ”fariseus” on usein kauempaan ”Jumalan valtakunnasta” kuin syntinen ja publikaani. Näiden linjojen mukaisesti on ”musta maagikko” kehittynyt ihminen, joka voittaa intohimon ja halun, kehittää tahtoa ja mielen korkeampia voimia, mutta ei tarjotakseen ne voimiksi auttamaan evoluution eteenpäin viemistä kokonaisuudessaan, vaan haaliakseen itselleen yksikkönä kaiken, minkä voi ja pitääkseen ne jakamatta muille. Sellaiset ihmiset asettuvat ylläpitämään erillisyyttä ykseyttä vastaan ja pyrkivät viivyttämään evoluutiota nopeuttamisen asemesta. He värähtelevät epäharmonisesti kokonaisuuden kanssa ja on vaara, että se repii egon kappaleiksi, mikä merkitsee evoluution hedelmien menettämistä.

Olemme tähän asti puhuneet pääasiassa pahan vaikutuksista ihmisen kasvuun. Katsokaamme nyt kuvan toista puolta. Kaikki ne, jotka alkavat ymmärtää jotain syyruumista, voivat tehdä sen evoluutiosta selkeän päämäärän elämässään. He voivat pyrkiä ajattelemaan, tuntemaan ja toimimaan epäitsekkäästi ja edistämään näin kasvua ja aktiviteettia. Yksilön evo-

luutio menee eteenpäin elämä elämältä ja auttamalla kasvua tietoisin ponnistuksin työskentelemme sopusoinnussa jumalaisen tahdon kanssa ja toteutamme tarkoitusta, jota varten olemme täällä. Mikään hyvä, mikä on kudottu syyruumiiseen, ei voi enää kadota tai haihtua, sillä tämä on ihminen, joka elää niin kauan kuin ihminen pysyy olemassa. Siten näemme, että evoluution lain mukaan kaikessa, mikä on paha, näyttääpä se kuinka voimakkaalta tahansa, on itsessään sen oman tuhon siemen, kun taas kaikessa, mikä on hyvää, on kuolematomuuden siemen. Tämän salaisuus on siinä tosiasiasa, että kaikki paha on epäharmonista, koska se asettuu kosmista lakia vastaan. Ennemmin tai myöhemmin se murskautuu ja hajooa palasiksi törmätessään tätä lakia vastaan. Toisaalta laki kantaa ja vie eteenpäin kaikkea, mikä on hyvää ja sopusoinnussa lain kanssa. Siitä tulee osa evoluution virtaa, osa siitä, mikä ei ole itsensä tekemistä vanhurskaaksi. Siksi se ei voi koskaan hävitä tai tuhoutua.

Voimme ymmärtää ihmisen kaikkien kokemusten kulkevan hienosilmäisen siivilän tai verkon läpi: vain se, mikä on hyvää, voi päästä läpi. Se, mikä on paha, jää jäljelle ja heitetään pois. Tässä syyruumiin, ihmisen kestävän käyttövälineen rakentumismekanismissa ei ainoastaan piile ihmisen ainoa toivo, vaan myös varmuus lopullisesta voitosta. Olipa kasvu kuinka hidasta tahansa, se on olemassa. Olipa tie kuinka pitkä tahansa, se päättyy joskus. Yksilö, joka on Itsemme, kehittyy eikä voi tuhoutua lopullisesti. Vaikka hidastamme tarpeettomasti kasvuaamme mielettömyydellämme, niin siitä huolimatta kaikki, mikä edesauttaa sitä, kuinka vähän tahansa, kestää ikuisesti ja on omaisuuttamme kaikkina aikakausina tulevaisuudessa.

Vaikka mikään paha ei voi varastoitua syyruumiiseen, niin sitä voi varastoida, mikäli haluamme käyttää tätä termiä, alempiin käyttövälineisiin, joissa se pysyy. Sillä oikeudenmukaisuuden lain perusteella jokaisen täytyy vastaanottaa omien

toimiensa tulokset, olivatpa ne hyviä tai pahoja. Mutta paha kuluttaa itsensä loppuun alemmilla tasoilla, koska sen värähtelyt voivat löytää ilmaisunsa vain noiden tasojen aineen kautta eikä sillä ole hitustakaan kykyä herättää vastausta syyruumiissa. Siksi sen voima käytetään sen omalla tasolla ja se reagoi kokonaisuudessaan luojaansa astraali- ja fyysisellä tasolla joko tässä tai tulevaisuudessa inkarnaatioissa. Tarkemmin sanoen pahan tulokset varastoidaan mentaaliseen yksikköön ja astraaliseen ja fyysiseen pysyvään atomiin ja näin ihmisen on kohdattava ne yhä uudelleen, mutta se on aivan eri asia kuin säistää ne egoon ja tehdä niistä todella osa itseään.

Hyvät teot ja ajatukset tuottavat luonnollisesti tuloksia myös alemmilla tasoilla, mutta sen lisäksi ne keskittävät valtavan paljon korkeamman ja pysyvämmän vaikutuksen syyruumiin. Siten kaikki samankaltainen tuottaa vaikutuksia alemmilla tasoilla ja ilmentyy alemmissä tilapäisissä käyttövälineissä, mutta vain hyvät ominaisuudet säilyvät syyruumiissa todellisen ihmisen saavuttamana tietynä etuna. Tällä tavoin ensialkuun hitaasti ja myöhemmissä vaiheissa kasvavalla nopeudella rakentuu ihmisen syyruumi. Kasvun jokaisessa vaiheessa syyruumiin värien ja juovituksen tutkiminen paljastaa edistyksen, jonka ego on saanut aikaan siitä lähtien, kun syyruumi ensi kertaa muodostui, kun entiteetti nousi eläinkunnasta siihen evoluution vaiheeseen, johon hän on nyt päässyt.

Kuten olemme nähneet, evoluution myöhemmissä vaiheissa syy- ja mentaaliruumiit laajenevat valtavasti ja näyttävät moniväristen valojensa suurenmoisen sädehdinnän hehkuen vahvasti levossa ollessaan ja väreillen häikäisevästi ollessaan täydessä toiminnassa. Kun syyruumi kykenee ilmaisemaan yhä enemmän egoa, se laajenee edelleen ja muodostaa jatkossa sen fyysisen keskuksen, kunnes ihminen on kykenevä kehittämään itsestään satoja ja jopa tuhansia persoonia ja näin saamaan aikaan laajalti hyvää vaikutusta. Persoonallisuus

vuodattaa syruumiiseen hankkimiaan kykyjä samoin kuin muodot, joihin osia joukkosielusta on ruumiistunut, vuodattavat hankkimiaan kokemuksia joukkosieluun.

Oletetaan esimerkiksi, että persoonallisuus on kehittänyt ominaisuutta nimeltä täsmällisyys. Kun tämä ominaisuus palaa egoon syruumiissa, sama määrä sitä leviää koko syruumiin. Määrä, joka riitti tekemään persoonallisuudesta hyvinkin täsmällisen, on vain pieni osa vaaditusta, kun se sisällytetään egoon. Tästä seuraa, että hänen täytyy käyttää monia elämiä kehittääkseen saman määrän ominaisuutta tehdäkseen siitä näkyvästi huomattavan seuraavassa elämässä. Näin on erityisesti siksi, koska egolla ei ole sisällytettävissä seuraavaan persoonallisuuteensa samaa omaa kokonaispalasta, vaan vain palanen koko omasta kokonaisuudesta. Kun tutkimme tätä asiaa, tulee pitää mielessä, että syruumis ei ole ego, vaan pelkästään sellaista ylemmän mentaalitason ainetta, jota elävöittävät ja joka ilmaisee ominaisuuksia, joita ego on hankkinut.

Emme ehkä näe todellista ihmistä itseään – jumalaista kolminaisuutta hänessä, mutta mitä enemmän näkökykymme ja tietomme lisääntyy, sitä lähemmäs pääsemme sitä, joka verhoutuu häneen. Siten voimme ajatella syruumiin olevan lähimpänä todellisen ihmisen käsitettä, johon meidän näkökyvyllämme tässä vaiheessa päästään. Muistamme myös, että syruumiin koko ja muoto määrittävät mentaaliruumiin koon ja muodon. Todellisuudessa ihmisen aura, jolla on tietty koko, on samankokoinen kuin syruumiin osa. Kun syruumis kasvaa, tämä osa laajenee ja näin ihmisen aura on suurempi. Lisäksi kehittyneen ihmisen tapauksessa mentaaliruumiista tulee syruumiin heijastuma, koska ihminen oppii seuraamaan pelkästään korkeamman Itsen ehdotuksia ja ohjaa järkeään yksinomaan niiden perusteella.

Kun mentaaliruumis hiljennetään meditaatioprosessissa (ks. *Mentaaliruumis*), tietoisuus karkaa ja siirtyy laya-keskukseen, mentaali- ja syyruumiin neutraaliin kontaktipisteeseen ja edelleen sen kautta ulos. Siirtymiseen liittyy hetkellinen tajunnan menetys – tajuttomuus – tietoisuuden kohteen katoamisen välttämätön seuraus – jota seuraa tietoisuus korkeammalla. Alempiin maailmoihin kuuluvien tietoisuuden kohteiden pois pudottamista seuraa korkeamman maailman tietoisuuden kohteiden ilmestyminen. Silloin ego voi muotoilla mentaaliruumista ylevien ajatustensa mukaisesti ja kyllästää sen omilla värähtelyillään. Hän voi muovata sitä omia tasojaan korkeampien näkyjen mukaan, joista hän on saanut välähdyksen ylevimpinä hetkinään ja voi siten johtaa alas ja ulospäin ideoita, joihin mentaaliruumis ei muuten kykenisi vastaamaan. Sellaiset ideat ovat neron inspiraatioita, jotka välähtävät mieleen häikäisevänä valona ja valaisevat maailmaa.

Tässä on hyödyllistä kerrata, mitä on sanottu kirjassani *Mentaaliruumis* ja suunnata huomio ei niin paljon alempaan aivo-tietoisuuteen kuin egon tietoisuuteen sen toimissa syyruumiissa. Egon nerous näkee sen sijaan, että väittelisi. Tosi intuitio on eräs sen ominaisuuksia. Alempi manas tai mieli työskentelee aivokoneistossa ja järjestelee faktoja, kerää huomioita, tasapainottelee niitä toisiaan vastaan ja vetää niistä johtopäätöksiä. Se työskentelee rationalisointiprosessin kautta induktoiden ja deduktoiden. Intuitio on toisaalta aivan kuten sen etymologia osoittaa, in – sisäänkatsomista – yhtä suora ja nopea prosessi kuin fyysinen näkeminen. Se on älyn silmien toimintaa, mentaalitason näyttämän totuuden erehtymätöntä tunnistamista. Sitä ei tarvitse tarkistaa, koska se on järjen ylä- ja ulkopuolella. Täytyy tietysti olla hyvin huolellinen, jotta erottaa kamasisen impulssin todellisesta intuitiosta. Alemmassa persoonallisuudessa on mahdollista kuulla ylemmän mielen ääntä vain, kun alemman kamasisen itsen halut ja mieltymykset ovat hiljentyneet ja levossa.

Kirjassa *Hunnuton Isis* H P Blavatsky selittää asiaa voimallisesti ja selkeästi. Ihmisluonnon fyysisen puolen kumppanina on järki, hän sanoo, ja hänen henkisen puolensa kumppani on omatunto, joka on se silmäräpäyksellinen havainto oikeasta ja väärästä, jota henki voi käyttää, koska se on osa jumalaista viisautta ja puhtautta ja on siksi itsekkin ehdottoman puhdas ja viisas. Sen ehdotukset ovat järjestä riippumattomia ja voivat ilmaista itsensä selvästi vain, kun alemman luonnon alemmat viehtymykset eivät häiritse. Järki ei voi olla ominaisuus, joka tunkeutuu suoraan jumalaiseen henkeen, hän sanoo, koska järki on täysin riippuvainen muiden aistien todisteista. Sillä henki *tietää* ja siksi järkeily on tarpeetonta. Siksi muinaiset theurgistit olivat sillä kannalla, että ihmissielun (hengen) rationaalinen osa ei koskaan kokonaan laskeudu alas ihmisruumiiseen, vaan enemmän tai vähemmän varjostaa häntä irrationaalisen eli astraalieselun kautta, joka palvelee välittäjänä, agenttina ja meediona hengen ja ruumiin välillä. Ihminen, joka on voittanut aineen riittävässä määrin vastaanottaakseen suoraa valoa loistavasta *augoeidesistaan*, tuntee totuuden intuitiivisesti. Hän ei voi erehtyä arvostelussaan, sanoivatpa järjen viisaudet mitä tahansa, sillä hän on *valaistunut*. Niin ollen profetointi, ennustaminen ja niin kutsuttu jumalainen inspiraatio ovat yksinkertaisesti tämän valaistumisen ja oman kuolemattoman henkemme tuotteita. Kun sytytämme öljylampun sydämeen liekin, palavan sydämen väri riippuu sydämen laadusta ja nesteestä, johon se on upotettu. Niin myös jokaisessa ihmisessä oleva manasin liekki sytyttää aivot ja kamasisen lampun sydämen. Valon väri riippuu sydämen kamasisesta luonteesta ja aivokoneisto kehityksestä.

Artikkelissaan *Nero* H P Blavatsky selittää tätä asiaa ymmärrettävästi. Se, mitä kutsumme nerouden ilmentymiseksi henkilössä, on vain egon enemmän tai vähemmän onnistuneita yrityksiä tehdä itsensä ymmärretyksi ulkoisen objektiivisen muo-

tonsa läpi. Newtonin, Aiskhyloksen ja Shakespearen *egot* ovat oleellisilta ainesosiltaan samaa ainetta kuin maajussin, tietämättömän, hullun tai jopa idiootin. Heissä muodostuvien *nerouksien* kyky tulla näkyviin riippuu fyysisen ihmisen rakenteen materiaalista ja fysiologiasta. *Egojen* välillä ei ole eroja, mitä tulee niiden alkuperäiseen oleelliseen aineeseen ja luontoon. Se, mikä tekee yhdestä kuolevaisesta suurmiehen ja toisesta alhaisen ja typerän on, kuten sanottu kuoren, pakkauksen laatu ja tekotapa, aivojen ja ruumiin soveltuvuus tai epäsopivuus välittämään ja ilmaisemaan egon, todellisen sisäisen ihmisen valoa. Käyttääksemme tuttua vertausta fyysinen ihminen on instrumentti, ego esiintyvä taiteilija. Täydellisen melodian potentiaali on instrumentissa eikä mikään taiteilijan taito voi herättää eloon moitteetonta melodiaa huonosti rakennetulla tai rikkonaisella instrumentilla. Tämä harmonia riippuu sananmukaisesti siitä, kuinka alkuperäiselle uskollinen on ihmisen subjektiivisen eli *sisäisen* luonnon, *egon* syvyyksissä asuvan sanattoman jumalaisen ajatuksen välittyminen objektiiviselle tasolle. Mentaaliset kyvyt, älyllinen vahvuus, terävyys, vivahteidentaju ovat ihmisen alemman manakseen ilmentymiä. Ne voivat yltää jopa ”keinotekoisien neron” asteelle, joka on kulttuurin ja puhtaasti älyllisen terävyyden tuote ja josta H P Blavatsky puhuu, Sen luonteelle ovat ominaisia sitä ilmentävät kamasiset elementit kuten intohimo, turhamaisuus ja ylimielisyys.

Ihmisevoluution nykyisessä vaiheessa ylempi *manas* ei pääse usein ilmentymään. Sen satunnaisia välähdyksiä kutsutaan *neroudeksi*. ”Nähkää jokaisessa *hyveen kanssa yhdistyneessä* nerouden ilmentymässä taivaallisessa maanpaossa olevan jumalaisen egon kiistämätön läsnäolo. Olet hänen vanginvartijansa, oi aineen ihminen.” Tällaiset ilmentymät riippuvat egon aiemmassa elämässä tai aiemmissa elämissä keräämästä entisistä kokemuksesta. Sillä vaikka nerous on luonteeltaan ja olemukseltaan kaikkiallista, se tarvitsee kuitenkin *persoonal-*

lisuuksiensa kautta hankittua kokemusta maan asioista voidakseen soveltaa abstraktin kokemuksensa hedelmiä niihin. Ja tiettyjen taipumusten viljeleminen pitkässä sarjassa inkarnaatioita kulminoituu väistämättä jossakin elämässä *neroutena* tavalla tai toisella. Yllä esitetyn perusteella on selvää, että todellisen neron ilmentymisessä elämän puhtaus on oleellista.

Ennen kuin käsittelemme mahdollisuutta toimia tietoisena kausaalitasolla, meidän tulee muistuttaa itseämme siitä, että voidakseen liikkua täysin tietoisena alemmalla tai ylemmällä mentaalitasolla fyysiseen ruumiiseen sidoksissa olevan ihmisen täytyy olla joko adepti tai heidän vihitty oppilaansa, sillä ennen kuin Mestari on opettanut oppilasta, kuinka käyttää mentaaliruumistaan, hän ei kykene liikkumaan vapaasti edes alemmilla mentaalitasoilla. Toimiminen tietoisena korkeammilla tasoilla fyysisen elämän aikana vaatii luonnollisesti vielä suurempaa edistymistä, sillä se merkitsee ihmisen yhdentymistä niin, että täällä alhaalla ei ole enää pelkkä persoonallisuus, johon ylempänä oleva yksilöllisyys vaikuttaa enemmän tai vähemmän, vaan hän on itse tämä yksilöllisyys tai ego. Hän on ilman muuta vielä ruumiinsa vanki ja sen kahlitsema, mutta hänellä on kuitenkin käytössään korkeasti kehittyneen egon kyvyt ja tieto.

Nykyisellään useimmat ihmiset eivät ole enempää kuin juuri ja juuri tietoisia kausaalitasolla. He kykenevät työskentelemään vain kolmannen alatason aineessa, toisin sanoen syyruumiin alimmassa osassa ja tosiasiaassa vain sen alimman tason aine on tavallisesti toiminnassa. Kun ihminen on polulla, toinen alataso avautuu. Adepti käyttää luonnollisesti koko syyruumistaan, kun hänen tietoisuutensa on fyysisellä tasolla. Näitä yksityiskohtia tarkastellaan täydemmin myöhemässä luvussa.

Jos siirrymme nyt syyruumiin yksityiskohtaisiin ja erityisiin kykyihin, niin kuten tämän sarjan kahdessa aiemmassa teoksessani on selitetty, ihmisen ei ole mahdollista siirtyä toiselle planeetalle ketjussamme enempää astraali- kuin mentaaliruumiissakaan. Se on kuitenkin mahdollista pitkälle kehittyneessä syyruumiissa, vaikka ei silloinkaan missään nimessä helposti tai nopeasti kuten se on mahdollista buddhisella tasolla niille, jotka ovat onnistuneet kohottamaan tietoisuutensa sille tasolle. Nyt on kuitenkin niin, että syyruumis ei normaalisti kykene liikkumaan tähtien välisessä tilassa. Tässä tilassa atomit näyttävät olevan erillään ja saman välimatkan päässä toisistaan, mikä on todennäköisesti niiden normaali tila, kun niitä ei häiritä. Tätä tarkoitetaan, kun puhutaan atomeista ”vapaina”. Planeetan ilmakehän sisällä ne eivät koskaan ole tällaisessa tilassa, sillä silloinkin, kun ne eivät ole ryhmittyneet muodostelmiin, ne ovat joka tapauksessa kovassa puristuksessa vetovoiman takia. Planeettojen välisessä avaruudessa olosuhteet eivät todennäköisesti ole samat kuin tähtien välisessä, sillä siellä saattaa olla paljon häiriötä johtuen komeetoista ja meteoreista. Myös auringon suunnaton vetovoima saa aikaan huomattavaa painetta järjestelmän rajojen sisällä. Niin ollen vetovoima pakottaa ihmisen syyruumiin atomisen aineen määrittäytyä ja melko tiiviiseen muotoon, vaikka atomit eivät itsessään koe muutoksia eivätkä ryhmitä molekyyleiksi. Vaikka tällainen ruumis voi olla mukavasti olemassa omalla atomisella tasollaan, planeetan naapurustossa, missä atominen aine on yhteen puristettu, se ei kykene liikkumaan tai toimimaan etäavaruudessa, missä atomit ovat ”vapaita” eikä yhteenpuristettuja.

Suurentamiskyky kuuluu syyruumiille ja on yhteydessä otsakraan, kulmakarvojen välissä olevaan voimakeskukseen. Tämän tsakran keskiosasta suuntautuu ulos jotain, mitä voidaan kutsua pikkuruiseksi mikroskoopiksi, jonka linssinä on vain yksi atomi. Näin saadaan aikaan elin, jonka mittasuhteet

sopivat pienten kohteiden tarkasteluun. Atomi, jota käytetään, voi olla fyysinen, astraalinen tai mentaalinen, mutta olipa se mikä tahansa, erityisvalmistelut ovat tarpeen. Sen kaikkien spirillien tulee olla auki kuten tulee olemaan meidän ketjumme maailmojen seitsemännellä kierroksella. Jos okulaarina käytetään kausaalitasoa alempana olevaa atomia, täytyy käyttää järjestelmää, jossa on heijastava vastakappale. Atomi voidaan säätää mille alatasolle tahansa, niin että saadaan vaadittava suurennusaste, joka on sopiva tarkasteltavaan kohteeseen. Saman kyvyn käyttäminen laajemmin tekee mahdolliseksi operaattorille fokusoida oma tietoisuutensa linssi, jonka läpi hän katselee ja näin kohdistaa tarkastelunsa kaukaisiin pisteisiin. Samaa kykyä voi käyttää erilaisin järjestelyin pienentämään, kun haluaa katsella kokonaisuutena jotain, mikä on liian suuri tavalliselle näkökyvylle.

Syyruumiin näkökyky tekee mahdolliseksi ennustaa tulevaisuutta jossain määrin. Jopa fyysisin aistein on mahdollista joskus ennustaa tiettyjä asioita. Siten esimerkiksi, jos näemme ihmisen viettävän irستاilevaa elämää, voimme turvallisin mielin ennustaa, että ellei hän muutu, hän menettää terveytensä ja omaisuutensa. Mitä emme fyysisin keinoin osaa kertoa on, tuleeko ihminen muuttumaan vai ei. Mutta ihminen, jolla on syyruumiin näkökyky, voisi usein kertoa tämän, koska hänelle toisen maailman voimien varastot ovat näkyviä. Hän voi nähdä, mitä ego ajattelee tästä kaikesta ja onko se kyllin vahva puuttuakseen asiaan. Pelkkä fyysinen ennuste ei ole varma, koska on niin paljon elämään vaikuttavia syitä, jotka eivät ole näkyviä alemmalla tasolla. Mutta kun tietoisuus on kohotettu korkeammille tasoille, voimme nähdä enemmän syitä ja voimme päästä lähemmäs vaikutusten arvioinnissa. On tietysti helpompaa ennustaa kehittymättömän ihmisen tulevaisuutta kuin edistyneemmän. Sillä tavallisen ihmisen tahdonvoima on vähäinen; karma osoittaa hänet tiettyyn ympäristöön ja hän on tämän ympäristön luomus. Hän hyväksyy hänelle osoitetun

kohtalon, koska hän ei tiedä, että hän voi muuttaa sitä. Kehittyneempi ihminen ottaa kuitenkin kohtalonsa omiin käsiinsä ja muovaa sitä. Hän tekee tulevaisuudestaan, mitä hän haluaa sen olevan ja tekee karmaa tehottomaksi laskemalla liikkeelle uusia voimia. Näin hänen tulevaisuutensa ei ole niin helposti ennustettava. Mutta *adepti* voi epäilemättä myös tässä tapauksessa nähdä piilevän tahdon ja laskea, kuinka hän tulee sitä käyttämään.

Ne, jotka ovat lukeneet kirjani *Mentaaliruumis*, voivat palauttaa mieleen siellä annetun kuvauksen akashisista aikakirjoista eli luonnon muistista, kuten sitä joskus kutsutaan. Näitä aikakirjoja luettaessa työ tehdään syruumiin avulla, mentaaliruumis värähtelee vain vastauksena syruumiin aktiviteettiin. Tästä syystä akashisten aikakirjojen lukeminen luotettavasti tai tyydyttävästi ei voi tapahtua ilman syruumiin täsmällistä kehittämistä.

C W Leadbeater kuvaa mielenkiintoista ja epätavallista tapausta, jossa ihminen herätti syruumiinsa kyvyt mistään piittaamattomalla mentaalisella ylläsituksella niin, että hän kykeni aika ajoin lukemaan akashisia aikakirjoja hyvin yksityiskohtaisesti. Lisäksi hän kykeni harjoittamaan suurentamiskykyä jossain määrin erityisesti, mitä tulee parfyymeihin. Tuloksena oli tälle kyvyille ominaisesti hajuaistin tuleminen *karkeammaksi* ja vähemmän tasalaatuiseksi. Siitä tuli kuin villakangasta tai vadillinen hiekkaa. Syynä tähän oli se, että suurentamiskyky, mikä kuuluu syruumiiseen, aiheuttaa hajuaistin aikaansaavien pienten fyysisten hiukkasten muuttumisen erillisinä havaittaviksi kuten hiekkapaperin hiekanjyvät. Seuraus oli hajuaistin tuleminen karkeammaksi. On tarpeetonta sanoa, että syruumiin kykyjen herättäminen ylläsituksella on erittäin paheksuttavaa, koska on paljon todennäköisempää, että tuloksena on romahdus aivojen tai hermoston

toiminnassa kuin kausaalikykyjen herääminen, kuten tapahtui tässä tapauksessa.

Jos ihminen kohottaa tietoisuutensa syyruumiin korkeimpaan osaa ja keskittää sen yksinomaan mentaalitason atomiseen aineeseen, hänellä on valittavanaan kolme mahdollisuutta liikkua tietoisuudessaan. Ne vastaavat jossain määrin avaruuden kolmea ulottuvuutta. On ilmeistä, että

(1) tie on avoin hänen liikkua alaspäin mentaalitason toiselle alatasolle tai ylöspäin buddhisen tason alimmalle alatasolle edellyttäen, että hän on kehittänyt buddhiruumistaan riittävästi hyödyntääkseen sitä käyttövälineenä.

(2) Toinen liikkumisen suunta on oikotie yhden tason atomiselta alatasolta vastaavalle atomiselle alatasolle alemmalla tai ylempällä tasolla koskettamatta mitään väliasteen alatasoa.

(3) Kolmas mahdollisuus ei ole *liikkumista* jotain linjaa pitkin oikeassa kulmassa, vaan pikemminkin sellaisen linjan etsimistä. Se on viiva, joka yhdistää egon ja monadin. Siinä on paljolti kysymys samasta asiasta kuin jos kaivon pohjalla oleva ihminen etsii tähteä taivaalta yläpuoleltaan. Sillä on olemassa suora kommunikaatiolinja alimman kosmisen tason mentaalisen atomisen alatason ja vastaavan atomisen mentaalisen välillä *kosmisella* mentaalitasolla. Vaikka olemme vielä määrätömän kaukana siitä, että kykenisimme kiipeämään tätä linjaa ylöspäin, niin C W Leadbeater toteaa, että kokemus siitä, että kykenee katsomaan sitä hetken ajan, voi tulla kerran. Sitä, mitä silloin näkee, hän sanoo, on toivotonta yrittää kuvailla, sillä mitkään ihmissanat eivät kykene kuvaamaan edes, mistä siinä on kysymys. Mutta sen verran kuin tästä nousee esiin, tapahtuu sellaisella varmuudella, että se ei ikinä horju. Se, mitä olemme tähän asti olettaneet meidän tietoisuudeksemme, meidän älyksemme ei yksinkertaisesti olekaan meidän, vaan

Hänen, ei vain heijastus Hänestä, vaan kirjaimellisesti ja toden teolla osa Hänen tajuntaansa, osa Hänen älyään. Vähän apua tämän ymmärtämiseen voi johtaa siitä tiedosta, että ihmisego itse on kolmannen vuodatuksen ilmentymä, joka on lähtöisin Hänen ensimmäisestä aspektistaan, ikuisesta ja rakastavasta Isästä.

Mestarit avustavat suuresti työllään syyruumiin kasvua ja kehittymistä, sillä he ovat enemmän tekemisessä egojen kanssa niiden syyruumiissa kuin alemmissa käyttövälineissä. He omistautuvat vuodattamaan henkistä vaikutusta ihmisiin säteillen kuin auringonpaiste kukkiin saaden heistä esiin jalointa ja kauneinta ihmisissä ja edistäen näin heidän kasvuaan. Monet ihmiset ovat joskus tietoisia tämän kuvauksen mukaisista avustavista vaikutuksista, mutta eivät lainkaan kykene jäljitämään niitä niiden lähteeseen. Tätä työtä selitetään jonkin verran täydellisemmin myöhemässä luvussa.

Luku 19 Kuolemanjälkeinen elämä: viides taivas

Kirjoissani *Astraaliruumis* ja *Mentaaliruumis* olemme käsitelleet ihmisen elämää kuoleman jälkeen astraalitasolla ja myös alemmalla mentaalitasolla mentaaliruumiissa ensimmäisessä, toisessa, kolmannessa ja neljännessä taivasmaailmassa seitsemännellä, kuudennella, viidennellä ja neljännellä alatasolla. Nyt on kuvailtava kuoleman jälkeistä elämää syyruumiissa mentaalitason kolmella ylemmällä tasolla.

Ero mentaalitason kahden suuren osaston – alemman eli rupa (muoto) ja ylemmän eli arupa (ilman muotoa) – on erittäin huomattava. Niin erilaisia ovat nämä kaksi maailmaa, että tajunta tarvitsee eri käyttövälineet toimiakseen niissä.

Kirjassani *Mentaaliruumis* on jo selitetty deevakhanelämän yleisesitys ja tarkoitus, joten ei ole tarpeen toistaa niitä tässä. Kirjassa on myös selitetty, miksi deevakan on välttämätön suurimmalle osalle ihmisiä. Näimme myös, että tietyissä erikoistapauksissa riittävän edistyneen ihmisen on mahdollista hyvin korkean auktoriteetin luvalla ”luopua deevakhanista” ja elää sarja nopeita inkarnaatioita ilman merkittävää taukoa niiden välillä.

Alemmalla mentaalitasolla aine on vallitsevassa asemassa. Se on ensimmäinen silmiinpistävä piirre ja tajunnalla on vaikeuksia paistaa muotojen läpi. Mutta korkeammilla tasoilla elämä on ensisijainen seikka ja muodot ovat siellä vain elämän tarkoituksia varten. Vaikeutena alemmilla tasoilla on antaa elämälle ilmaus muodoissa. Korkeammalla asia on päin vastoin – antaa muoto elämänvirralle ja pitää se. Vasta alemman ja ylemmän mentaalitason erottavan viivan yläpuolella tietoisuuden valo loistaa oman voimansa ansiosta eikä ole altis

tuulille. Puhe hengen tulesta on hyvin osuva symboli noilla tasoilla erona alempiin tasoihin nähden, jossa polttoainetta polttava tuli on sopivampi symboli. Arupa-tasoilla aine on alistettu elämälle, joka vaihtelee joka hetki. Entiteetti muuttaa muotoa jokaisen ajatusmuutoksen myötä. Aine on hänen elämänsä instrumentti eikä hänen itsensä ilmaus. Muoto on tehty hetkelliseksi ja se muuttuu jokaisen elämänmuutoksen myötä. Tämä ei ole totta vain manaksen arupa-tasoilla, vaan myös hienovaraisemmalla tavalla buddhin ja henkisen egon osalta.

Niin ihanaa kuin elämä alemman mentaalitason taivasmaailmoissa onkin, se loppuu aikanaan. Mentaaliruumis putoaa vuorostaan pois, kuten on tapahtunut muille ruumiille ja ihmisen elämä syruumiissa alkaa. Viimeisen fyysisen elämän persoonallisuus säilyy selkeästi läpi koko taivaselämän ja vasta kun tietoisuus lopulta vetäytyy syruumiiseen, tämä persoonallisuudentunne sulautuu yksilöllisyyteen ja ihminen tajuaa ensi kertaa inkarnoitumisensa jälkeen itsensä todelliseksi ja suhteellisen pysyväksi egoksi. Syruumiissa ihminen ei tarvitse ”ikkunoita”, jotka alemmissa taivaissa olivat, kuten muistamme, hänen omien ajatustensa muodostamia, sillä kausaalitaso on hänen todellinen kotinsa ja kaikki muurit hänen ympäriltään ovat kaatuneet.

Ihmisten enemmistöllä on hyvin vähän tietoisuutta näissä korkeuksissa. He lepäävät uneksivan tarkkaamattomina ja tuskin hereillä. Mitä he näkevätkin, on totta, vaikka se olisi kuinka rajoittunutta kehityksen puutteesta johtuen. Korkeampi taivaselämä näyttää hyvin pientä roolia tavallisen ihmisen elämässä, sillä hänen tapauksessaan ego ei ole riittävän kehittynyt ollakseen valveilla syruumiissa. Jälkeenjääneet egot eivät tosiasiallisesti saavuta taivasmaailmaa, kun taas vielä suurempi määrä saa vain verrattain kevyen kosketuksen alempiin alatasoihin. Mutta henkisesti kehitty-

neen ihmisen tapauksessa hänen elämänsä egona hänen omassa maailmassaan on ihanaa ja suurta tyydytystä antavaa.

Oli miten oli, niin jokaisen ihmisolennon täytyy koskettaa mentaalitason korkeampia tasoja tietoisena tai tiedottomana ennen kuin jälleensyntyminen voi tapahtua. Evoluution mennessä eteenpäin tästä kosketuksesta tulee hänelle selkeämpi ja todellisempi. Hän ei ainoastaan ole enemmän tietoinen siellä, kun hän edistyy, vaan aika, jonka hän tässä todellisuuden maailmassa viettää, tulee pidemmäksi, sillä hänen tietoisuutensa on hitaasti, mutta varmasti nousemassa järjestelmän erilaisten tasojen läpi. Korkeammassa mentaalimaailmassa vietetty aika vaihtelee kehitysvaiheen mukaan tavallisen ihmisen parin päivän tiedottomuudesta poikkeuksellisen edistyneiden pitkiin vuosikausiin tietoisessa ja ihanassa elämässä.

Inkarnaatioiden välissä taivasmaailmoissa vietetyn ajan pituus riippuu kolmesta päätekijästä: (1) luokasta, johon ego kuuluu, (2) tavasta, jolla hän yksilöityi ja (3) viimeisen elämän pituudesta ja luonteesta. Koska tätä asiaa on käsitelty yksityiskohdaisesti kirjani *Mentaaliruumis* luvussa 21, ei ole tarpeen toistaa, mitä siellä on sanottu.

Silloinkin, kun olemme täysin käsittäneet, kuinka pieni osa jokaisesta elämänjaksosta vietetään fyysisellä tasolla, meidän täytyy pitää selkeästi mielessä elämän paljon suurempi todellisuus korkeammassa maailmoissa, jotta arvioisimme asianmukaisesti sen todellisia mittasuhteita verrattuna kokonaisuuteen. Tätä seikkaa ei voi korostaa tarpeeksi voimakkaasti, sillä ihmisten suuri enemmistö on edelleen kokonaan fyysisten aistiensa ylivallan alla niin, että alemman maailman epätodellisuudet näyttävät heistä ainoalta todellisuudelta, kun taas mitä lähemmäs tosi todellisuutta tullaan, sitä epätodemmalta ja käsittämättömämmältä se heistä vaikuttaa.

Tarpeeksi hyvin ymmärrettävistä syistä astraalimaailmaa on kutsuttu illuusion maailmaksi, mutta se on kaikesta huolimatta ainakin askeleen verran lähempänä todellisuutta. Vaikka astraalinäkökyky on kaukana ihmisen selkeästä, kaiken käsittävästä näkemisestä hänen omalla tasollaan, se on ainakin tarkempi ja luotettavampi kuin fyysinen aisti. Ja samassa suhteessa kuin astraalinen on fyysiseen, on mentaalinen astraaliseen, paitsi että suhde kohoaa korkeampaan potenssiin. Niin ollen ei ainoastaan näillä korkeammilla tasoilla vietetty aika ole pitempi kuin fyysinen elämä, vaan jokainen hetki siitä asianmukaisesti käytettynä on valtavan paljon hedelmällisempää kuin sama aika fyysisellä tasolla voisi olla.

Kun evoluutio menee eteenpäin, on kuoleman jälkeistä elämää koskevana periaatteena, että elämä alemmilla tasoilla, sekä astraali- että mentaalitasoilla vähitellen lyhenee ja korkeampi elämä tulee tasaisesti pitemmäksi ja täydemmäksi. Aikanaan tulee aika, jolloin tajunta on yhdentynyt, toisin sanoen, kun korkeampi ja alempi itse ovat erottamattomasti yhdistyneet eikä ihminen enää kykene kääriytymään oman ajattelunsa pilveen ja pitämään erheellisesti sitä vähää, minkä hän näkee ympärillään taivasmaailman kokonaisuutena. Hän tajuaa elämänsä mahdollisuudet ja alkaa ensi kerran todella elää. Mutta kun hän saavuttaa nämä korkeudet, hän on jo astunut polulle ja ottanut tulevan edistymisensä lopullisesti omiin käsiinsä.

Vasta kun tietoisuus on vetäytynyt alemmista ruumiista ja on taas kerran keskittynyt egoon, tiedetään juuri päättyneen inkarnaation lopullinen tulos. Silloin nähdään, mitä uusia ominaisuuksia ihminen on hankkinut tämän tietyn pienen evoluutionsa syklin aikana. Se on myös aika, jolloin saadaan välähdys elämästä kokonaisuutena. Hetken ajan egolla on selkeämpi tietoisuus, jossa hän näkee juuri päättyneen elämän tulokset ja mitä siitä seuraa seuraavassa syntymässä. Tämän välähdyksen voi tuskin sanoa sisältävän tietoa seuraavan inkarnaation

luonteesta muuten kuin aivan yleisessä ja epämääräisessä mielessä. Tulevan elämän päätarkoitus epäilemättä nähdään ja erityinen edistyminen, jonka ihminen aikoo saavuttaa sen aikana, mutta pääasiassa näky on arvokas läksynä menneisyyden toiminnan karmaattisista seurauksista. Se tarjoaa hänelle tilaisuuden, jonka hän käyttää hyväkseen enemmässä tai vähäisemmässä määrin riippuen hänen saavuttamastaan kehityksen asteesta.

Ensin tästä ei ole hänelle paljon hyötyä, koska hän on vain hyvin hämärästi tietoinen eikä mitenkään hyvin varustettu käsittämään tosiasioita ja niiden erilaisia keskinäisiä suhteita. Mutta vähitellen hänen kykynsä arvostaa näkemäänsä lisääntyy ja myöhemmin tulee kyky muistaa sellaiset välähdykset edellisten eläminen lopussa ja verrata niitä ja näin tehdä arviota edistymisestä, johon hän on yltänyt tiellä, jota hänen on kuljettava. Lisäksi hän omistaa jonkin aikaa suunnitelmille elämää varten, joka hänellä on edessään. Hänen tietoisuutensa lisääntyy vähitellen, kunnes hän pääsee siihen, että hänellä on tuntuva elämää mentaalitason ylemmillä asteilla joka kerta, kun hän niitä koskettaa.

Viides taivas: kolmas alataso

Tämä on luonnollisesti alin arupa eli ilman muotoa oleva mentaalinen alataso. Tämä on myös kansoitetuin kaikista alueista, jotka tunnemme, koska täällä ovat läsnä lähes kaikki **60 miljardia sielua**, joiden on sanottu olevan mukana nykyisessä ihmisevoluutiossa. Täällä ovat kaikki, paitsi ne verrattain harvat, jotka kykenevät toimimaan toisella ja ensimmäisellä alatasolla. Kuten olemme nähneet, jokaista sielua edustaa soikiomuoto, joka alkuun on pelkkä väritön kalvo, mutta joka myöhemmin egon kehittyessä alkaa näyttää himmeän sateenkaarenväriseltä kuin saippuakuplalta värien leikkiessä sen pinnalla kuin sävyt vesiputouksen yllä auringonvalossa. Ne, jotka ovat yhteydessä fyysiseen ruumiiseen, erottautuvat niistä,

jotka ovat ruumiittomassa tilassa syyruumiin pinnalla näkyvien värähtelyjen erilaisuuden avulla. Siksi on helppo tällä tasolla nähdä yhdellä silmäyksellä, onko yksilö tällä hetkellä inkarnoituneena vai ei. Valtava enemmistö, olivatpa he ruumiistuneina tai ei, eivät ole kuin juuri ja juuri unenomaisesti puoliksi tietoisia. Jotkut harvat ovat nytkin pelkän värittömän kalvon tilassa. Ne, jotka ovat täysin hereillä, näkyvät loistavina poikkeuksina ja erottautuvat vähemmän säteilevästä joukosta ensimmäisen suuruusluokan tähtinä. Näiden ja vähiten kehittyneiden väliin järjestäytyvät kaiken kokoiset ja eri kaukusasteita edustavat. Jokainen edustaa tarkasti sitä evoluution astetta, johon on päässyt.

Suurin osa ei ole vielä riittävän tarkasti rajattuja edes siinä tietoisuudessa, joka heillä on, ymmärtämään evoluution lakien tarkoitusta, jossa he ovat osallisina. He hakeutuvat inkarnoitumaan kuuliaisina kosmisen tahdon impulssille ja myös *tanhalle*, sokealle ilmenneen elämän janolle, halulle löytää jokin alue, jossa he voivat tuntea ja olla tietoisia siitä, että elävät. Varhaisemmissa vaiheissa tällaiset entiteetit eivät voi tuntea oman tasonsa korkeasti hienostuneen aineen varsin nopeita ja läpätunkevia värähtelyjä. Fyysisen tason raskaamman aineen voimakkaat ja karkeat, mutta verrattain hitaat liikkeet ovat ainoat, jotka voivat herättää heissä vastakaikua. Niin ollen fyysinen taso on ainoa, jossa he voivat tuntea itsensä eläviksi ja se selittää heidän voimakkaan kaipauksensa syntyä jälleen maaelämään. Siten heidän halunsa ovat tällä hetkellä tarkalleen evoluution lain mukaisia. He voivat kehittyä vain ulkopuolelta tulevien sysäysten avulla, joihin he vähitellen havahduttuvat vastaamaan. Varhaisella asteella he voivat saada näitä vain maaelämässä. Hitain askelin heidän kykynsä vastata lisääntyy ja herää ensin korkeampia ja hienompia fyysisiä värähtelyjä kohtaan ja vielä hitaammin astraalitasoon värähtelyille. Seuraavaksi heidän astraaliruumiinsa, jotka tähän asti ovat olleet pelkästään siltoja, jotka välittävät tuntemuksia egoon,

muuttuvat vähitellen selkeämmin määritetyiksi käyttövälineiksi, joita he voivat käyttää ja heidän tietoisuutensa alkaa keskittyä enemmän tunteisiin kuin pelkkiin fyysisiin aistimuksiin. Myöhemmässä vaiheessa, mutta kuitenkin saman prosessin mukaisesti oppiessaan vastaamaan ulkopäin tuleviin impakteihin egot oppivat keskittämään tietoisuutensa mentaaliruumiiseen, elämään siinä itselleen muodostamiensa mentaalisten kuvien mukaan ja hallitsemaan näin tunteitaan mielensä avulla.

Päästessään pidemmälle evoluution tiellä keskus siirtyy ylemmäs syyruumiiseen ja egot tajuavat todellisen elämänsä. Kun tämä aste on saavutettu, he ovat jo korkeammalla alatasolla kuin tämä kolmas eikä alempi maaelämä ole enää heille välttämätön. Mutta tällä haavaa käsittelemme vähemmän kehittyneitä enemmistöä, joka vielä työntää alempien tasojen elämään, olemassaolon valtamerta kohti hamuavia, heiluvia lonkeroita, persoonallisuuksia, jotka ovat he itse. Mutta he eivät vielä ole missään mielessä selvillä siitä, että nämä persoonallisuudet ovat keino, jonka avulla heitä ravitaan ja he kasvavat. He eivät näe mitään menneisyydestään tai tulevaisuudestaan, koska eivät ole vielä tietoisia omalla tasollaan. Kuitenkin kun he imevät hitaasti itseensä kokemuksia ja omaksuvat ne, kehittyy tunto siitä, että toisia asioita on hyvä tehdä ja toisia ei. Tämä näyttäytyy persoonallisuudessa epätäydellisesti omantunnon alkuna, oikean ja väärän tuntona. Vähitellen, kun he kehittyvät, tunto muotoutuu selkeämmäksi alemmassa luonnossa ja tulee tehokkaammaksi käytöksen ohjaajaksi.

Tietoisuuden välähdysten tarjomien tilaisuuksien avulla, joihin olemme aiemmin viitanneet, edistyneimmät egot tällä alatasolla kehittyvät siihen pisteeseen, että he ryhtyvät tutkimaan menneisyyttään ja syiden jäljittäminen lähtee liikkeelle. Tapahtuu paljon oppimista retrospektin avulla niin, että alas-

päin lähetettävät impulssit tulevat selkeämmiksi ja määrämuo-
toisimmiksi ja ne muuttuvat alemmassa tietoisuudessa lujaksi
vakuudeksi ja käskeväksi intuitioksi. Ei pitäisi olla tarpeen
huomauttaa, että rupa- eli muodon tason ajatuskuvia ei voi
tuoda korkeampaan taivasmaailmaan. Kaikki illuusio on nyt
jäänyt taakse ja jokainen ego tietää todellisen sukunsa. Hän
näkee itsensä omassa kuninkaallisessa luonnossaan todellise-
na kuolemattomana ihmisenä, joka matkaa elämästä elämään
ilman että, mikään side, mikä on punottu hänen todelliseen
olemukseensa voisi katketa.

Tällä kolmannella alatasolla on myös suhteellisen harvojen
eläinkunnasta yksilöityneiden syyruumiita. Tarkasti ottaen,
kuten olemme edellä nähneet, ne eivät ole enää eläimiä. Ne
ovat käytännöllisesti katsoen ainoat havaittavissa olevat mel-
ko primitiiviset syyruumiit. Ne ovat kooltaan kehittymättömiä
ja toistaiseksi niitä värittävät vain hyvin heikosti vastasynty-
neiden ominaisuuksien ensimmäiset värähtelyt. Kun yksilöi-
tynyt eläin vetäytyy syyruumiiseensa odottamaan evoluution
pyörän pyörähtämistä, mikä antaa sille tilaisuuden inkarnoitua
primitiivisenä ihmisenä, se näyttää menettäneen lähes kaiken
tietoisuutensa ulkoisista asioista ja viettävän aikansa eräänlai-
sessa miellyttävässä transsissa, joka on syvää rauhaa ja tyyty-
väisyyttä. Tällöinkin tapahtuu varmasti jonkinlaista sisäistä
kehitystä, vaikka meidän on vaikea ymmärtää sen luonnetta.
Joka tapauksessa se nauttii korkeinta mahdollista autuutta,
mihin kykenee.

Luku 20 Kuolemanjälkeinen elämä: kuudes taivas

Kuudes taivas: toinen alataso

Siirrymme nyt tiukkaan ahdetusta viidennestä taivaasta harvemmin kansoitettuun maailmaan ikään kuin siirtyisimme suurkaupungista hiljaiselle maaseudulle. Ihmisen evoluution nykyvaiheessa vain pieni vähemmistö yksilöitä on noussut tälle ylevämmälle tasolle, jossa vähäisinkin edistyminen on selkeästi itsetietoista ja myös tietoista ympäristöstään. Täällä ihminen on kykenevä ainakin jossain määrin tarkastelemaan kulkemaansa menneisyyttä ja on tietoinen evoluution metodista ja tarkoituksesta. Hän tietää, että hän on mukana itsensäkehittämistyössä ja tunnistaa fyysisen ja *kuolemanjälkeisen* elämän vaiheet, joiden kautta hän kulkee alemmissa käyttövaiheissaan. Hän näkee persoonallisuuden, johon hänet on liitetty, osana itseään ja pyrkii ohjaamaan sitä käyttämällä menneisyyden tietoa kokemusvarastona, josta hän muodostaa käyttäytymisperiaatteita, selkeän ja pysyvän vakaumuksen oikeasta ja väärästä. Nämä hän lähettää alas alempaan mieleen valvoen ja ohjaten sen toimintaa.

Aiemmassa osassa elämänsä tällä alatasolla hän epäonnistui jatkuvasti yrityksissään saada alempi mieli ymmärtämään loogisesti niiden periaatteiden perusteita, joita hän siihen isosti. Nyt hän kuitenkin onnistuu saamaan aikaan vaikutuksen niin, että sellaisilta abstrakteista ideoista kuin totuus, oikeus ja kunnia tulee kiistattomia ja hallitsevia käsitteitä alemman mentaalitason elämässä. Niin lujasti ovat nämä periaatteet kirjautuneet hänen olemuksensa kuituihin, että olipa olosuhteiden paine tai kiusauksen tuska millainen tahansa, periaatteiden vastaan toimiminen tulee mahdottomaksi, sillä nämä periaatteet ovat egon elämä. Vaikka hän siten onnistuu oh-

jaamaan alemmaa käyttövälinettään, niin hänen tietonsa tästä käyttövälineestä ja sen tekemisistä ovat usein kaukana täsmällisestä ja selkeästä. Hän näkee alemmat tasot, joskin hämärästi ja ymmärtää niiden periaatteet, muttei yksityiskohtia. Osa hänen evoluutiostaan tällä alatasolla on tulla yhä enenevässä määrin tietoisesti suoraan kosketukseen persoonallisuuden kanssa, joka niin epätäydellisesti edustaa häntä alhaalla.

Tällä alatasolla elää vain sellaisia henkilöitä, jotka tarkoituksellisesti tähtäävät henkiseen kasvuun. Sen seurauksena heistä on tullut varsin vastaanottavaisia yläpuolisten tasojen vaikutuksille. Yhteys kasvaa ja laajenee ja vuodatuksen virta täydentyy. Tämän vaikutuksesta ajattelu saa erikoisen selkeän ja läpitukevan ominaisuuden myös vähemmän kehittyneissä. Sen vaikutus näkyy alemmassa mielessä taipumuksena filosofiseen ja abstraktiin ajatteluun. Korkeammin kehittyneen näkökantaa kauas, Se kattaa selkeän sisänäkemyksen menneestä, ja liikkeelle laskettujen syiden tunnistamisen, sen, mitä ne saivat aikaan ja mitkä niiden vaikutuksista ovat vielä täyttymättä. Tällä tasolla elävillä egoilla on paljon tilaisuuksia kasvuun, kun ne ovat vapautuneet fyysisestä ruumiista, sillä täällä ne voivat saada opetusta edistyneemmiltä entiteeteiltä ja päästä suoraan kontaktiin opettajiensa kanssa. Idean oikea ydinsisältö ei enää ilmene ajatuskuvina, vaan valon välähdyksinä, joita on mahdoton kuvata. Ne lentävät kuin tähti egosta toiseen, niiden suhteet ilmenevät keskustähdestä lähtevinä valoaaltona ilman, että ne täytyy erikseen saattaa mihinkään sanalliseen muotoon. Täällä ajatus on kuin huoneeseen asetettu valo. Se näyttää kaiken ympärillä olevan eikä vaadi sanoja kuvaamaan niitä.

Täällä kuudennessa taivaassa ihminen näkee myös jumalaisen mielen valtavat aarteet luovassa toiminnassa ja voi tutkia kaikkien muotojen arkkityyppejä, jotka kehittyvät vähitellen alemmissa maailmoissa. Hän voi ratkoa ongelmia, jotka ovat

yhteydessä noiden arkkityyppien toimintaan, tutkia osittaista hyvää, joka lihaan sidotun ihmisen rajoittuneelle näkökyvylle näyttäytyy pahana. Tämän tason tarjoamassa laajemmassa katsannossa ilmiöt saavat niille kuuluvat suhteelliset mittasuhteet ja ihminen näkee jumalaisten toimintatapojen oikeutuksen, mitä tulee alempien maailmojen evoluutioon.

Luku 21 Kuolemanjälkeinen elämä: seitsemäs taivas

Seitsemäs taivas: ensimmäinen alataso

Tällä loistavimmalla taivasmaailman tasolla on vain harvoja asukkaita meidän ihmiskunnastamme, sillä näissä korkeuksissa eivät asu muut kuin viisauden ja säälin mestarit ja heidän vihityt oppilaansa. Erään mestarin aiemmin vastaanotetussa kirjeessä todettiin, että muiden kuin vihittyjen on mahdotonta ymmärtää kausaali- ja alempien mentaalitasojen ensimmäisen ja toisen elementaalikunnan olosuhteita. Niin ollen suurta menestystä niiden kuvaamisessa fyysisellä tasolla ei ole odotettavissa. Kausaalitason muodon, värin ja äänen kauneudesta ei voi sanoa mitään, sillä kuolevaisten kielessä ei ole termejä, joilla voi ilmaista niissä esiintyvää säteilevää loistoa.

Käsitellessämme seitsemättä taivasta tulemme ensi kertaa kosketuksiin tason kanssa, joka on ulottuvuudessaan kosminen, sillä meidän mentaalitasomme atominen osa on planeetatalogoksen mentaaliruumiin alin alataso. Siksi tällä tasolla voi kohdata monia entiteettejä, joille ei ole ihmiskielessä sanoja, joilla kuvata niitä. Käsillä olevia tarkoituspieriä varten on parasta jättää kerta kaikkiaan syrjään nuo olentojoukot, joiden ulottuvuus on kosminen ja rajoittua tiukasti meidän maailmaketjumme mentaalitason asukkaisiin. Tällä alatasolla olevat ovat saattaneet päätökseen mentaalisen evoluutionsa niin, että heissä korkeampi loistaa ulospäin jopa alemman kautta. Heidän silmiltään on nostettu persoonallisuuden illuusion verho ja he tietävät ja tajuavat, että he eivät ole alempi luonto, vaan käyttävät sitä vain kokemusten käyttövälineenä. Vähemmän kehittyneissä heistä se voi vielä kyetä ravisuttamaan ja hait-

taamaan, mutta he eivät voi enää koskaan langeta siihen, että sekoittaisivat käyttövälineen sen takana olevaan itseen. He ovat pelastuneet tästä, koska he vievät mukanaan tietoisuutensa ei pelkästään päivästä toiseen, vaan inkarnaatiosta toiseen. Niin ollen menneisiin elämiin ei katsota taaksepäin, vaan ihminen tuntee niiden olevan pikemminkin yksi aina tietoisuudessa läsnä oleva elämä kuin monta elämää. Tällä alatasolla ego on tietoinen alemmasta taivasmaailmasta samoin kuin omastaan. Jos hänellä siellä on ajatusmuotona mitään ilmenyksiä ystävistään taivasmaailmassa, hän voi käyttää niitä täysimääräisesti.

Kolmannella ja jopa toisen alatasen alemmassa osassa hänen tietoisuutensa alatasoista alapuolellaan oli vielä hämärä ja hänen toimintansa ajatusmuodossa oli suuresti vaistonvaraista ja automaattista. Mutta niin pian kuin hän on asettunut toiselle alatasolle, hänen näkökykynsä tulee nopeasti kirkaammaksi ja hän tunnistaa mielihyvää tuntiessaan ajatusmuodot käyttövälineiksi, joiden avulla hänen on mahdollista ilmaista enemmän itsestään tavalla, joka ei ollut mahdollista persoonallisuuden avulla. Nyt, kun hän on toimivana syyruumiissa ylimmän taivaan suurenmoisessa valossa ja loistossa, hänen tietoisuutensa on hetkessä ja täydellisesti aktiivinen missä tahansa alempien osastojen kohdassa, mihin hän haluaa sen suunnata. Siksi hän voi tarkoituksella projisoida lisää energiaa ajatusmuotoon, kun hän haluaa käyttää sitä opetustarkoituksiin. Tältä mentaalitason korkeimmalta tasolta tulee suurin osa viisauden mestarien vuodattamasta vaikutuksesta, kun he työskentelevät ihmisrodun evoluution puolesta vaikuttaen suoraan ihmisten sieluihin eli egoihin valaen niihin inspiroivaa energiaa, joka stimuloi henkistä kasvua, valaisee älyä ja puhdistaa tunteita. Täältä nero saa valaistuksensa ja täältä saavat kaikki ylöspäin suuntautuvat ponnistelut opastuksensa. Kuten auringonsäteet laskeutuvat yhdestä keskuksesta ja jokin, joka vastaanottaa ne, käyttää niitä oman luontonsa

mukaan, niin loistaa valo ja elämä kaikille ihmisille rodun vanhemmilta veljiltä, joiden tehtävä on lähettää sitä. Jokainen käyttää sitä niin paljon kuin voi omaksua ja kasvaa ja kehittyy sen avulla. Tässä niin kuin muuallakin taivasmaailman korkein kunnia on palvelemisen kunnia ja he, jotka ovat saattaneet päätökseen mentaalisen kehityksen, ovat lähteitä, joista virtaa voimaa niille, jotka vielä kiipeävät.

Mentaalitason kolmella korkeammalla tasolla ovat arupa- eli ei-muodon maailman deevojen joukot, joilla ei ole tiheämpää ruumista kuin syyruumis. Heidän elämänsä näyttää olevan luonteeltaan niin oleellisesti erilaista kuin elämä, jota me viettämme, että on mahdotonta kuvata sitä fyysisen sanoin. Arupa-deevat ovat tekemisissä kansakuntien, rotujen ja maailmoiden opastuksen kanssa. Siellä on myös hyvin rajallinen määrä mentaalitason arupa-tasoilla tietoisia ihmisiä, jotka ovat olleet ”velhoja” menneisyydessä. Heissä korkeampi äly on herännyt ja sen myötä älyllinen ykseyden tunnistaminen. Nyt he havaitsevat, että he ovat olleet väärällä polulla ja ettei ole mahdollista pidättää maailmaa ja estää sitä kiipeämästä ylöspäisellä kaarella. Koska he ovat vielä hankkimansa karman sitomia, heidän on työskenneltävä väärällä puolella, toisin sanoen hajaannuksen puolella. Mutta heidän motiivinsa on muuttunut ja he pyrkivät kääntämään voimansa kohti niitä ihmisiä, jotka tarvitsevat vahvistusta taistellessaan henkisen elämän kohtaamaan vastustusta vastaan. Marie Corelli näyttää havainneen tämän totuuden ja käsittelee sitä kirjassaan *The Sorrows of Satan (1895)* (Ei suom.). Siinä saatanan on kuvattu olevan iloinen aina hävitessään. Se lähtee vastustamaan, mutta iloitsee, kun ihminen osoittautuu itse riittävän henkiseksi pakenemaan vastaan.

Tämä puoli elämästä tunnustetaan myös hindulaisten puranoissa. On tapauksia, joissa ihminen on kehittynyt tiedoiltaan hyvin korkeaan pisteeseen ja inkarnoituu sitten sovittaakseen

jotain menneestä karmastaan hyvän vastustajan muodossa kuten Ravanna. Menneen karmansa perusteella hänen on kerättävä itseensä maailman pahat voimat, jotta ne voitaisiin tuhota. Muissa uskonnoissa on sama idea eri muodoissa.

Luku 22 Trishna – jälleensyntymisen syy

Olemme käytännöllisesti katsoen saaneet päätökseen tutkimuksemme syyruumiin luonteesta, tehtävistä, kasvusta ja kehityksestä. Tutkittuamme näin sitä, mitä voimme kutsua egon muotopuoleksi, on nyt tarpeen yrittää ymmärtää paremmin egoa itseään tietoisena, toimivana entiteettinä. Tässä kapaleessa alamme tutkia egoa sen suhteessa persoonallisuksiinsa. Käytännössä tämä merkitsee jälleensyntymän fyysisen elämän puolta. Ensimmäinen aiheemme on trishna, se ”jano”, joka on pääasiallinen syy, miksi ego hakeutuu syntymään uudelleen. Seuraavassa luvussa käsittelemme erityisemmin muodon puolta jälleensyntymässä, toisin sanoen sen mekanismia. Sen jälkeen käsittelemme egon ja persoonallisuuden suhteen muita aspekteja. Sitten siirrymme tutkimaan egon elämää sen omalla tasolla. Lopuksi tarkastelemme egon suhdetta monadiin siinä määrin kuin materiaali sallii.

Pääasiallinen ja oleellinen syy jälleensyntymään on kosminen tahto, joka painaa jälkensä egoon ilmeten siinä haluna ilmentyä. Kuuliaisena tälle ego kopioi Logoksen toimintaa vuodattaen itseään alemmille tasoille. Tarkemmin tämä halu tunnetaan sanskritin kielessä trishnana eli janona ja palin kielessä tanhana. Se on sokeaa ilmenneen elämän janoa, halu löytää jokin alue, jolla ego voi (1) ilmaista itseään ja (2) vastaanottaa vaikutelmia ja vaikutuksia ulkoapäin. Vain niiden avulla hän on tietoinen elämisestään, tuntee elävänsä. Tämä ei ole elämänhalua sanan tavanomaisessa merkityksessä, vaan pikemminkin halua ilmentyä täydellisemmin, halua tuntea itsensä perusteellisemmin eläväksi ja aktiiviseksi, halua saavuttaa täysi tietoisuus, johon sisältyy kyky vastata kaikkiin mahdollisiin värähtelyihin jokaisen tason ympäristössä niin, että ego saavuttaa täydellisen sympatian tunteen, toisin sanoen tuntee olevansa mukana.

Kuten tulemme näkemään myöhemmin, ego ei ole omalla tasollaan läheskään täydellisesti tietoinen, mutta sen verran, kun sillä on tietoisuutta, tuo tämä tunne sille suurta mielihyvää ja herättää eräänlaisen nälän elämän täydempään tajuamiseen. Tämä egon nälkä on tosiasiaassa niiden täydemmän elämän vaatimusten takana, joita egolla on maailmassa. Ulkoinen paine *ei* aja ihmistä takaisin inkarnoitumaan, vaan hän tulee takaisin, koska hän haluaa tulla. Jos ego ei haluaisi, se ei tulisi, mutta niin kauan kuin mikään halu on jäljellä mitään kohtaan, mitä maailma voi antaa sille, se haluaa tulla takaisin. Näin ollen egoa ei ajeta vastoin sen tahtoa takaisin tähän murheen maailmaan, vaan sen oma voimakas nälkä tuo sen takaisin.

Voimme käyttää fyysistä ruumista vertauksena. Kun ruoka on nautittu ja käytetty täysin hyväksi, ruumis vaatii lisää ruokaa, se tulee nälkäiseksi. Kenenkään ei tarvitse pakottaa ihmistä syömään. Kun hän saa ruokaa, hän syö sen, koska hän haluaa sitä. Samoin niin kauan kuin ihminen on epätäydellinen, niin kauan kuin hän ei ole käyttänyt hyväkseen kaikkea, mitä maailma voi antaa ja hyödyntänyt sitä viimeiseen asti niin, että hän ei enää halua mitään tästä maailmasta, niin kauan hän palaa syntymään uudestaan.

Trishna voidaan käsittää yhtenä monista tavoista, joilla universaalinen jaksottaisuuden laki ilmentyy. Esoteerisessa filofiassa tämän lain tunnustetaan ulottuvan universumien esiintuloon ja imeytymiseen takaisin. Se on Brahman yö ja päivä, suuren hengityksen uloshengitys ja sisäänhengitys. Hindut ovat kuvanneet halun jumalaa ilmentymisimpulssina. ”Kama” ... on Rig Vedassa (x.129) sen tunteen henkilöitymä, mikä johtaa luomiseen ja antaa sille vauhtia. Se oli *ensimmäinen liukahdus*, joka havahdutti YHDEN luomaan sen ilmennyttyä puhtaasti abstraktina prinsiippinä. ”Halua syntyi ensin Siinä, mikä oli mielen ensimmäinen itu ja minkä viisaat älyllään etsiessään ovat huomanneet olevan yhdysside, joka

yhdistää Olevaisen Eiolevaiseen.” (*Salainen oppi*, II). *Kama* (halu) on varsinaisesti kaipausta aktiiviseen tuntevaan olemassaoloon, voimalliseen tuntemiseen, intohimoisen elämän heittelevään turbulenssiin.

Kun henkinen älykkyys pääsee yhteyteen aistimusten janon kanssa, se ensitöikseen voimistaa janoa. Kuten stanzassa sanotaan: ”He täyttivät (voimistivat) kaman omasta ydinsisällöstään.”. Siten kamasta tulee yksilölle kuten kosmokselle ensimmäinen syy uudelleensyntymiseen ja kun haluprinsiippi eriytyy haluiksi, ne kahlitsevat ajattelijan maahan ja tuovat hänet takaisin kerta toisensa jälkeen syntymään uudelleen. Hindulaiset ja buddhalaiset kirjoitukset ovat luonnollisesti täynnä tämän totuuden toteamuksia. Trishna on aina olemassa, kunnes Brahman on toteutunut. Kun ihminen on käyttänyt hyväkseen kaiken hankkimansa kokemuksen ja tehnyt siitä osan itseään, silloin viriää trishna ja ajaa hänet etsimään uusia kokemuksia. Alkuun tämä on *ulkoisten* kokemusten janoa ja tässä mielessä trishnaa tavallisesti käytetään. On kuitenkin olemassa toinen ja voimakkaampi jano, jota on hyvin ilmaistu lauseessa: ”minun sieluni janoaa Jumalaa, aivan, jopa elävää Jumalaa”. Tämä on osasen janoa löytää kokonaisuus, johon kuuluu. Jos ajattelemme osasen tulevan jostain ilman, että se on koskaan kadottanut yhteyttä kokonaisuuteen, niin on aina olemassa tietty reaktiivinen voima, joka yrittää tuoda osasen takaisin. Henki, joka on jumalainen, ei voi löytää pysyvää tyydytystä jumaluuden ulkopuolella. Tämä tyytymättömyys, tämä halu etsiä, on trishnan alkujuuri. Se saa ihmisen lähtemään deevakhanista tai tosiasiaassa mistä tahansa, kunnes etsiminen on päättynyt.

On ihan mahdollista ihmiselle saavuttaa eräänlainen alemmantasoinen moksha – tilapäinen vapautuminen jälleensyntymästä. Siten tietyt vähemmän kehittyneet joogit Intiassa tappavat tarkoituksellisesti kaikki tähän tiettyyn maailmaan kuuluvat halut. Kun ihminen tajuaa maailman katoavaisuuden

ja sen, että ei juuri kannata nähdä vaivaa pysyäkseen täällä erityisesti, jos täällä on paljon kärsimystä ja pettymyksiä, hän saavuttaa erään *vairagyan* (kiintymättömyys) muodon, jota kutsutaan teknisesti poltetun maan *vairagya*ksi. Tämä ei johda täyteen vapautumiseen, vaan tuloksena on osittainen vapautuminen.

Kuten eräässä *Upanishadissa* todetaan, ihminen syntyy siihen maailmaan, johon hänen halunsa hänet johtavat. Näin ollen, kun ihminen on tappanut kaikki halunsa tässä maailmassa, hän jättää sen eikä synny uudelleen sinne. Hän siirtyy *lokaan* (maailma), joka ei ole pysyvä, mutta jossa hän viipyy pitkiä aikoja. On olemassa lukuisia tällaisia maailmoita, jotka ovat yhteydessä usein jonkun tietyn jumalaisen muodon palvontaan, tietäntyyppiseen meditaatioon jne. Ihminen siirtyy johonkin näistä ja viettää siellä määrättömän pitkän ajan. Niiden halu, jotka ovat antautuneet meditaatiolle hyvin huomattavassa määrin, kohdistuu pelkästään meditaation kohteeseen. Sen seurauksena he pysyvät mentaalimaailmassa, johon heidän omat halunsa ovat heidät johtaneet. Vaikka tällaiset ihmiset ovat järjestäneet itsensä vapaiksi tämän maailman ongelmista, he tulevat loppujen lopuksi takaisin joko tähän maailmaan, jos se on vielä olemassa tai johonkin samankaltaiseen, missä he voivat jatkaa kehitystään siitä, mihin se jäi. Näin ollen ongelmat vain siirtyvät eikä vaikuta siksi olevan vaivan arvoista käyttää kuvattua suunnitelmaa.

Koska on mahdollista tappaa halu, okkulttiset opettajat ohjaavat muuntamaan halun sen sijaan. Mikä on tapettu, nousee uudelleen, mikä on muunnettu, on muuttunut toiseksi ikuisiksi ajoiksi. Henkilö, joka hyvin epätäydellisessä evoluution tilassa ollessaan tappaa halun, tappaa samalla mahdollisuudet korkeampaan evoluutioon, koska hänellä ei ole mitään muunnettavaa. Halu on tapettu tämän elämän osalta, mikä tarkoittaa, että kaikki tunteiden ja mielen korkeampi elämä on joksikin

aikaa tapettu. Väärä *vairagya* on alemman *torjumista*, joka syntyy pettymyksestä, ongelmista tai jonkinlaisesta kyllästy-
misestä. Todellinen *välipitämättömyys* alempiin asioihin on
tulosta halusta korkeampaan elämään ja saa aikaa melko toi-
senlaisen tuloksen.

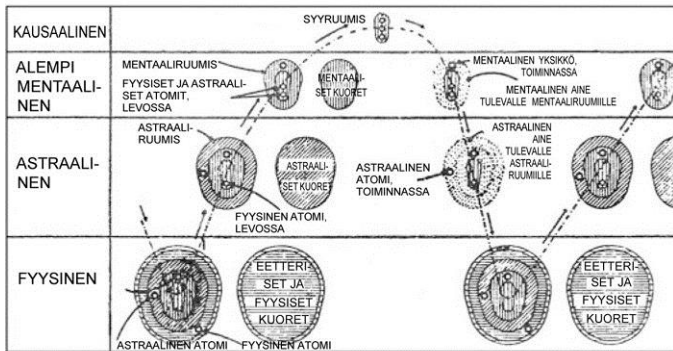
Hiljaisuuden äänessä sanotaan, että sielu haluaa kiinnekohtia,
jotka ”vetävät sitä ylöspäin”. Tappamalla halun ihminen pää-
see eroon elämänmausta vain tilapäisesti: maku on siellä pii-
levänä ja herää eloon aikanaan. Jos ihminen, joka on tappanut
halun edellä kuvatulla tavalla, on keskivertohenkilö ilman
erityisiä älyllisiä tai moraalisia ominaisuuksia, hän pysyy,
kuten sanottu, poissa tästä maailmasta tilassa, jossa hän on
melko onnellinen, mutta jossa hänestä ei ole mitään erityistä
hyötyä enempää hänelle itselleen kuin kellekään muullekaan.

Toisaalta, jos ihminen on kulkenut huomattavan matkan po-
lulla, hän on saattanut saavuttaa meditaatioissa asteen, jossa
hänen mentaaliset kykynsä ovat hyvin suuresta arvosta. Hän
saattaa kyetä, vaikkapa vain tiedostamatta vaikuttamaan ma-
ailmaan ja auttamaan siinä mentaalisen ja henkisen energian
suuresta virrassa, jota mestarit vetävät työhönsä maailmassa.
Tämä on varasto, jota nirmanakayat (ks. *Mentaaliruumis*)
täyttävät henkisellä energialla. Tällainen ihminen, joka on
täynnä palvelun henkeä, siirtyy maailmaan, jossa hän voi
työskennellä tämän erityislinjan mukaisesti. Se on syruumiin
yläpuolella oleva maailma. Täällä hän elää kirjaimellisesti
aikakausia vuodattaen keskitetyn ajattelun virtaansa auttaak-
seen toisia ja auttaakseen näin varustamaan säiliötä henkisellä
voimalla.

Luku 23 Pysyvät atomit ja jälleensyntymisen mekanismi

Tässä luvussa käsittelemme pysyvien atomien roolia jälleensyntymässä ja jälleensyntymisen mekanismeista tiettyjen yksityiskohtien osalta. Useissa kirjoissa on selitetty, että fyysisen ruumiin kuoleman jälkeen ego vetäytyy asteittain tasolta toisensa jälkeen, kunnes se aikanaan on pelkästään kausaalikäytövälineensä verhoama. Fyysisessä kuolemassa elämänverkko ja prana vetäytyvät sydämeen, fyysisen pysyvän atomin ympärille. Sitten fyysinen pysyvä atomi kohoaa sushumna-nadia pitkin – sydäimestä kolmanteen aivokammioon johtava kanaali – päähän, kolmanteen aivokammioon. Sitten koko elämäkudoksesta pysyvän atomin ympärille keräytyneenä kohoaa hitaasti päältä saumakohtiin ja jättää ruumiin. Kuolema on tosiasia.

Kun ego jättää ruumiin kerrallaan, siirtyvät noitten ruumiitten pysyvät atomit uinuvaan tilaan ja pysyttelevät syyruumiissa liikkumattomana. Kun ihminen on syyruumiissaan, hänen kanssaan siellä ovat fyysinen pysyvä atomi, astraalinen pysyvä atomi ja mentaalinen pysyvä molekyyli tai yksikkö, kuten sitä tavallisesti kutsutaan. Nämä kolme näkyvät buddhiseen elämäkudokseen verhoutuneen loistavina ytimenkaltaisina hiukkasina syyruumiissa. Ne ovat kaikki, mitä egolla on jäljellä edellisen inkarnaationsa fyysisestä, astraali- ja mentaaliruumiista.

PIIRROS 25. – Jälleensyntymisen sykli

Nämä vaiheet käyvät ilmi piirroksen 25 vasemmanpuoleisesta osiosta. Kun ihmisellä on hallinnassaan kaikki käyttövälineensä, pysyvät atomit näkyvät niistä lähtevinä säteinä, mikä osoittaa, että ne ovat aktiivisesti toiminnassa. Kun ruumiit yksi toisensa jälkeen kuolevat ja ne jätetään, asianomainen pysyvä atomi muuttuu uinuvaksi ja vetäytyy syyruumiiseen, mitä osoittaa pelkää rengas ilman säteitä. Kun pysyvä atomi ”menee nukkumaan”, normaali elämänvirta spirilleissä vähenee ja pysyy koko lepovaiheen ajan pienenä ja hitaana. Piirroksessa syyruumis on kuvattu kausaalitasolla kolmen uinuvan pysyvän atomin kanssa.

Tulee ymmärtää, että evoluutiolle on välttämätöntä, että nämä pysyvät atomit siirtyvät mukaan, koska kehittyneen ihmisen tulee kyetä hallitsemaan kaikki tasot tai maailmat ja pysyvät atomit muodostavat ainoan suoran, joskin epätäydellisen kanavan henkisen kolmion eli egon ja hänen käytössään olevien muotojen välillä. Jos olisi ajateltavissa, että ihminen voisi kehittyä ilman pysyviä atomeja, hänestä saattaisi tulla loistava arkkienkeli korkeammilla tasoilla, mutta hänestä ei olisi mitään hyötyä alemmissa maailmoissa, kun hän olisi täysin il-

man tuntemis- ja ajattelukykyä. Meidän ei siksi pidä päästää irti pysyvistä atomeista: meidän tehtävämme on puhdistaa ne ja kehittää niitä.

Meidän tulee huomata tässä, että pysyvät atomit ovat paljon kehittyneempiä kuin muut atomit ja ne ovat täydemmillään kehityksessään seitsemännen kierroksen atomeina ihmisissä, jotka ovat tulossa adepteiksi. Ne ovat siten niin kehittyneitä kuin atomit voivat olla ja kuten olemme nähneet, ne on varustettu kaikilla ominaisuuksilla, jotka ne ovat tuoneet mukanaan aiemmista syntymistä. Kun ihminen saavuttaa buddha-tason, on melko mahdotonta löytää häntä varten atomeja, joista olisi hyötyä hänelle, paitsi niitä, jotka ovat olleet käytössä ihmisolentojen pysyvinä atomeina. Herra Gautama Buddhan käyttövälineitä varten kerättiin yhteen kaikkien tämän maailman ja todennäköisesti tämän ketjun maailmojen kanssa yhteydessä olleiden ja adeptiuden saavuttaneiden pysyvät atomit, jotka he olivat jättäneet. Koska tällaisia ei ollut aivan riittävästi kokonaisuudesta käyttövälineitä varten, käytettiin joitakin parhaimpia tavallisia saatavilla olleita atomeja, jotka toiset olivat sähköistäneet toimiviksi. Ne korvataan pysyvillä atomeilla, joita saadaan jokaisesta uudesta adeptista, joka pukeutuu sambhogakaya tai dharmakaya verhoon. Tämä ruumiskokoelma on ainutlaatuinen eikä ole materiaalia tehdä toista kokoelmaa. Gautama Buddha käytti niitä ja ne säilöttiin jälkeensä. Buddhan syyruumista, mentaali- ja astraaliruumista käyttivät myös Kristus yhdessä Jeesuksen fyysisen ruumiin kanssa ja Shankaracharya, ja nyt niitä käyttää herra Maitreya.

Palataksemme tästä sivuhyppäyksestä pysyviin atomeihin takaisin aikaan, jolloin elämä korkeammilla mentaalisilla alatasoilla tulee päätökseensä, havaitsemme, että trishna, toisin sanoen halu uusiin kokemuksiin aktivoituu ja ego kääntää jälleen kerran huomionsa ulospäin. Se ylittää deevakhanin kynnyksen astuen paikkaan, jota kutsutaan jälleensyntymä-

tasoksi ja tuo mukanaan deevakhanissa suorittamansa työn pienet ja suuret tulokset. Huomio ulospäin suunnattuna ego lähettää elämän väreen, mikä havahduttaa mentaalisen yksikön. Virtaus tämän yksikön spirilleissä ja muissa pysyvissä atomeissa vuorollaan on ollut lepokauden aikana pientä ja hidasta. Se lisääntyy nyt, ja näin virkistynyt mentaalinen yksikkö alkaa värähdellä voimakkaasti. Tämä näkyy piirroksessa oikealla puolella säteiden ilmestymisenä uudelleen mentaaliseen yksikköön. Elämänverkko alkaa avautua jälleen ja värähtelevä mentaalinen yksikkö toimii magneetin tavoin vetäen puoleensa mentaalista ainetta värähtelyvoimin, jotka muistuttavat sen omia tai ovat sen kanssa yhteensopivia. Toisen elementaalikunnan deevat tuovat tämän materiaalin mentaalisen yksikön ulottuville ja evoluution varhaisemmissa vaiheissa myös muotoilevat aineen hölläksi pilveksi pysyvän yksikön ympärille. Mutta kun evoluutio menee eteenpäin, ego itse harjoittaa kasvavaa vaikuttamista materiaalin muotoiluun. Tätä aineen pilveä, mikä ei vielä tietenkään ole käyttöväline sanan varsinaisessa merkityksessä, osoittaa piirroksessa katkoviiva. Kun mentaaliruumis on osittain muodostettu, elämänväre egosta herättää astraalisen pysyvän atomin ja tapahtuu samankaltainen prosessi. Astraaliaineen pilvi vedetään astraalisen pysyvän atomin ympärille.

Näemme, että laskeutuessaan inkarnaatioon ego ei saa valmiita mentaali- ja astraaliruumiita, vaan sen sijaan materiaalia, josta nämä ruumiit rakennetaan sen elämän kuluessa, joka nyt seuraa. Lisäksi aine, jonka hän saa, on kykenevää varustamaan hänet tarkalleen samantyyppisillä mentaali- ja astraaliruumiilla kuin hänellä oli viimeisessä mentaali- ja astraalielämässä. Metodi, jonka avulla ego saa uuden eetteriruumiin, johon uusi fyysinen ruumis rakennetaan kuin muottiin, on kuvattu täydellisesti kirjassani *Eetteriruumis* eikä niin ollen ole tarpeen toistaa sitä tässä. Voimme kuitenkin lisätä, että ihmisen syntymää edeltävän elämän aikana muodostuu sut-

ratman jatko, joka muodostuu yhdestä ainoasta langasta. Se kutoutuu käsittämättömän hienoksi ja kauniiksi hohtavaksi verkoksi, jossa on pienet verkonsilmät ja joka muistuttaa tiiviisti kudottua silkkimadon koteloa. Tämän verkon silmien avulla ruumiiden karkeimmat hiukkaset kootaan yhteen. Siten jos ruumiita katsotaan buddhisella näkökyvyllä, ne häviävät kaikki ja tilalla voidaan nähdä tämä elämänverkko, kuten sitä kutsutaan, joka tukee ja elähdyttää kaikkia ruumiita. Syntymää edeltävänä aikana fyysisestä pysyvästä atomista kasvaa ulos lankaa, joka haarautuu kaikkiin suuntiin. Kasvu jatkuu, kunnes fyysinen ruumis on täysin kasvanut. Fyysisen elämän aikana prana eli elinvoima kiertää pitkin näitä haaroja ja verkonsilmiä.

Vaikuttaa siltä, että pysyvän atomin läsnäolo on tavallisesti se, mikä tekee mahdolliseksi munasolun hedelmöittymisen, josta kasvaa uusi ruumis. Kuitenkin on niin, että kun lapsi syntyy kuolleena, sen takana ei tavallisesti ole ollut egoa (ja oletettavasti siksi ei myöskään pysyvää atomia) eikä tietenkään eetterielementaalia (ks. kirjani *Eetteriruumis*). Vaikka on olemassa laajat joukot egoja, jotka etsivät mahdollisuutta inkarnoitua, monet niistä ovat niin varhaisella asteella, että melkein mikä tavallinen ympäristö tahansa olisi sopiva heille. Kuitenkin sattuu joskus, että tarvittavaan aikaan ei ole egoa, joka kykenee hyötymään erityisestä tilaisuudesta. Siinä tapauksessa ei egoa ole eikä ruumis ole todella elävä, vaikka se muodostuu tiettyyn pisteeseen saakka äidin ajatuksen avulla.

Tavallinen ego ei luonnollisestikaan ole siinä asemassa, että voi valita itselleen ruumiin. Sen syntymäpaikka määräytyy tavallisesti kolmen voiman yhteistoimena. Nämä ovat: (1) evoluution laki, joka saa aikaan sen, että ego syntyy olosuhteisiin, jotka suovat hänelle tilaisuuden kehittää tarkalleen niitä ominaisuuksia, joita hän eniten tarvitsee, (2) karman laki. Ego ei ehkä ole ansainnut parhainta tilaisuutta ja siksi sen on

tydyttävä toiseksi parhaaseen. Se ei ehkä ole ansainnut lainkaan tilaisuutta ja niin sen kohtalona on myrskyisä elämä ja vähän edistystä. Palaamme hiukan myöhemmin tähän kysymykseen egon karmasta tai (3) egon aiemmin muodostamien henkilökohtaisten rakkauden tai vihan siteiden voima. Joskus ihminen voi tulla vedetyksi asemaan, jota hänen ei voida sanoa ansainneen mitenkään muuten kuin voimakkaalla henkilökohtaisella rakkaudella, jota hän tuntenut, jota kuta itseään korkeammalla evoluutiossa olevaa kohtaan.

Edistyneempi ihminen, joka on jo polulla, saattaa voida harjoittaa tietystä määrin valintaa maan ja perheen suhteen, mihin syntyy. Mutta tällainen ihminen panee ensitöikseen kokonaan syrjään persoonalliset toiveet asiassa ja antautuu kokonaan ikuisen lain käsiin luottavaisena, että mitä ikinä se tuo, on paljon parempaa kuin hänelle kuin mikään oma valinta. Vanhemmat eivät voi valita egoa, joka asuttaa ruumiin, jolle he antavat syntymätilaisuuden, mutta niin eläen, että he voivat tarjota poikkeuksellisen hyvän tilaisuuden edistymiseen pittemälle ehtineelle egolle, he voivat hyvin todennäköisesti saada sellaisen egon luokseen.

Olemme nähneet, että kun ego laskeutuu uuteen inkarnaatioon, sen on otettava kannettavakseen menneisyytensä taakka, josta paljon on varastoitu värähtelytaipumuksina pysyviin atomeihin. Buddhalaiset tuntevat nämä idut tai siemenet skandhoina, joille ei vielä ole löytynyt tarkkaa vastinetta muissa kielissä. Ne koostuvat aineellisista ominaisuuksista, aistimuksista, abstraktisista ideoista, mielen suuntauksista ja mentaalisisistä kyvyistä. Kaiken tämän puhdas aromi on rakentunut syyruumiiseen ja loput on varastoitu, kuten sanottu, pysyviin atomeihin ja mentaaliseen yksikköön.

H P Blavatsky kuvaa elävällä, voimallisella ja jäljittelemättömällä kielellään egon tuloa jälleensyntymään ja skandhojen kohtaamista seuraavasti:

”Karma odottaa skandha-joukkoineen deevakhaanin kynnyksellä, mistä minä taas lähtee uuteen ruumistukseen. Tässä silmänräpäyksessä vavahtelee vastikään levänneen minän tuleva kohtalo oikean tuomion vaakakupissa, kun se taas joutuu karman toimivan lain valtaan. Tässä jälleensyntymässä, joka minää odottaa, ja jonka on valinnut ja valmistanut tämä salaperäinen ja taipumaton — mutta tuomioittensa tasapuolisuudessa ja viisaudessa erehtymätön LAKI, — rangaistaan minän edellisessä elämässä tekemät synnit. Mutta minää ei heitetä mihinkään kuviteltuun helvettiin, missä olisi teatraalisia liekkejä ja naurettavia hännällisiä ja sarvellisia paholaisia, vaan juuri tähän maahan, sille tasolle ja alueelle, missä hän on syntinsä tehnyt ja missä hän saa sovittaa jokaisen pahan ajatuksen ja teon. Kuten hän on kylvänyt, siten hän saa niittää. Jälleensyntyminen kerää hänen ympärilleen kaikki ne muut minät, jotka joko suoranaisesti tai epäsuorasti ovat kärsineet menneen *persoonallisuuden* käsissä vaikkapa vain sen itsetiedottomasta vaikutuksesta. Nemesis työntää ne *uuden* ihmisen tielle, koska hän kätkee *vanhan*, ikuisen *minän*, ja... Uusi "persoonallisuus" ei ole enemmän kuin vaatekerta, jolla on tietyt ominaisuudet, väri ja muoto, mutta *todellinen* ihminen, joka sitä käyttää, on sama pahantekijä kuin ennenkin.”

(*Teosofian avain*, suomennos Pekka Ervast).

Näin ollen karman laki on se, joka ohjaa ihmisen erehtymättömästi rotuun ja kansakuntaan, josta on löydettävissä ne yleiset piirteet, jotka tuottavat ruumiin ja tarjoavat sosiaalisen

ympäristön egon aiemmissa maaelämässään rakentaman yleisen luonteen ilmentymiseen ja sen kylvämän sadon korjaamiseen. Karma siis piirtää linjat, jotka muodostavat egon polun uuteen inkarnaatioon. Tämä karma on niiden syiden kollektiivinen ilmennys, jotka ego itse on pannut liikkeelle. Tarkasteltaessa karman voimien leikkiä on kuitenkin eräs tekijä, jolle on annettava sen vaatima paino, toisin sanoen, egon valmius hyväksyä selkeästi nähden persoonallisuudelleen toisenlaiset olosuhteet kuin persoonallisuus olisi halukas itse valitsemaan itselleen. Kokemuksen kouluminen ei aina ole miellyttävää ja maaelämän kokemuksessa on varmaankin paljon, mikä tuntuu tarpeettoman tuskalliselta, epäoikeudenmukaiselta ja hyödyttömältä persoonallisuuden rajoittuneen tiedon perusteella. Mutta ennen kuin ego astuu ”ruumiin Lethe-virtaan”, se näkee syyt, joiden tuloksia ovat inkarnaation olosuhteet, johon se on astumaisillaan ja tarjoutuvat kasvun tilaisuudet. Niin ollen on helppo nähdä, kuinka vähän painavat vaa’assa kaikki menneet surut ja tuskat ja kuinka mitättömiä ovat maanpiirin ilot ja surut läpituñkevan, pitkälle näkevän katseen näkymässä.

”Sillä mitä muuta on jokainen elämä kuin jokaisen ruumistuvan minän eli jumalaisen sielun askel ”lakkaamattomassa kehittämisessä ulkopuolisesta sisäiseen, aineellisesta henkiseen, jolloin jokaisen eri ajanjakson lopussa tullaan jumalaisen prinssiin ehdottamaan yhteyteen. Voimasta voimaan, yhden tason kauneudesta ja täydellisyydestä toisen tason suurempaan kauneuteen ja täydellisyyteen, ja aina uutta ihanuutta, uutta tietoa ja voimaa kunakin kiertokauteña — se on jokaisen minän kohtalo.” (*Teosofian avain*).

Ja kuten Annie Besant kuvaavasti sanoo: ”Kun on tällainen kohtalo, niin mitä väliä on ohimenevällä kärsimyksen hetkellä tai edes synkän elämän tuskalla?”

Jos jatkamme vähän egon karmakysymyksen tutkimista, niin on mahdollista nähdä suuret määrät kertynyttä karmaa, joka tunnetaan *sanchitana* eli kerääntyneenä karmana, häilyvän egon yllä. Se ei tavallisesti ole kaunis näky, sillä asioiden luonteesta johtuen se sisältää enemmän pahaa kuin hyvää. Syy siihen on seuraava: kehityksensä varhaisemmillä asteilla useimmat ihmiset ovat tietämättömyyttään tehneet monia asioita, joita heidän ei olisi pitänyt tehdä ja ovat sen johdosta kasanneet päälleen fyysisenä seurauksena koko joukon kärsimystä fyysisellä tasolla. Toisaalta keskivertosivistynyt ihminen yrittää tehdä enemmän hyvää kuin harmia ja hankkii sen vuoksi kokonaisuutena ottaen enemmän hyvää kuin pahaa karmaa. Mutta läheskään kaikki hyvä karma *ei* siirry kertyneeseen massaan ja niin meille syntyy vaikutelma, että tässä massassa pahaa on enemmän kuin hyvää.

Tässä on tarpeen selittää asiaa hiukan enemmän. Hyvien ajatusten tai hyvin tekojen luonnollinen tulos on ihmisen itsensä ja hänen käyttövälineittensä tuleminen paremmiksi ja sellaisen ominaisuuksien kuin rohkeus, kiintymys, omistautuminen jne. esiintuleminen ihmisessä. Nämä vaikutukset näkyvät siis ihmisessä ja hänen käyttövälineissään, mutta eivät kertyneessä karmassa, joka odottaa häntä. Jos hän kuitenkin suorittaa hyvän teon ajatellen mielessään saavansa siitä palkkion, silloin hyvä karma tästä teosta tulee hänelle ja se varastoidaan muun kertymän kanssa, kunnes tulee aika, jolloin se voidaan tuoda esiin ja materialisoida aktiiviseksi. Tällainen hyvä karma sitoo luonnollisesti ihmisen maahan yhtä tehokkaasti kuin paha karma. Tästä seuraa, että ihminen, joka tähtää todelliseen edistykseen, oppii tekemään kaiken täysin ilman ajatusta itsestä tai toiminnan tuloksesta. Tämä ei tarkoita, että kuka tahansa voi välttää toimintansa tuloksia, olivatpa ne hyviä tai pahoja, mutta hän voi muuttaa tuloksen luonnetta. Jos ihminen unohtaa itsensä täysin ja tekee hyviä tekoja sydämensä kyllyydestä,

silloin tuloksen koko voima käytetään hänen oman luonteensa rakentamiseen eikä mitään jää sitomaan häntä alempiin tasoihin. Tosiasia on, että jokaisessa tapauksessa ihminen saa, mitä hän haluaa, Jeesuksen sanoin: ”Totisesti minä sanon teille, he ovat jo palkkansa saaneet.”

Ego saattaa joskus valita, ottaako tietyn karman nykyiseen elämäänsä, vaikka aivotietoisuus ei useinkaan tiedä valinnasta. Vastoinkäymiset, joista ihminen nurisee, saattavat siten olla juuri sitä, mitä hän on itselleen valinnut mennäkseen eteenpäin evoluutiossaan. Mestarin oppilas voi usein hallita ja muuttaa suurestikin karmaansa pannen liikkeelle uusia voimia moniin suuntiin, mikä luonnollisesti muuntaa entisen karman työstämistä. Kaikilla meillä on enemmän tai vähemmän huonoa karma takanamme ja se on jatkuvana esteenä korkeammassa työssämme, kunnes se on hoidettu pois. Niin ollen eräs ensimmäisiä askeleita vakavaan edistykseen on työstää pois vielä jäljellä oleva paha. Tästä on tuloksena, että karman toimeenpanijat antavat meille tilaisuuden maksaa pois enemmän velastamme, jotta tie tulevaan työhön tulisi raivatuksi. Tähän voi kuulua ja usein kuuluukin kärsimyksen lisääntyminen huomattavasti eri suunnissa.

Se annos karmaa, joka on valittu sovitettavaksi kulloisessakin elämässä, tunnetaan ”kypsänä” karma eli *prarabdana*. Tämä tähtäimessä mentaali-, astraali- ja fyysinen ruumis rakennetaan tietyn pituista elämää silmällä pitäen. Tämä on yksi syy, miksi itsemurha on niin vakava virhe: se merkitsee suoranaista kieltäytymistä tätä tiettyä inkarnaatiota varten valitun karman sovittamisesta ja pelkästään siirtää ongelmia tuonnemmaksi luoden uutta luonteeltaan hyvin epämiellyttävää karmaa. Toinen syy itsemurhaa vastaan on, että jokainen inkarnaatio tuottaa egolle huomattavasti vaivaa sen valmistelussa ja varhaisen lapsuuden vaivalloisena kautena, jolloin hän vähitellen ja suurin ponnistuksin saa jollain lailla hallintaansa

uudet käyttövälineensä. Siksi on ilmeistä, että on ihmisen velvollisuus ja hänen etunsa mukaista hyödyntää nämä käyttövälineet niin hyvin kuin mahdollista ja pitää niistä mahdollisimman hyvää huolta. Varmaa on, että hänen ei missään tapauksessa tule luopua niistä ennen kuin suuri laki niin määrää, paitsi jonkin korkeamman ja ylhäältä hänelle määrätyn velvollisuuden vuoksi, kuten sotilaan velvollisuus maataan kohtaan.

”Kypsan” karman valinta tiettyä inkarnaatiota varten on tietysti hyvin monimutkainen prosessi. Sen tulee esimerkiksi olla riittävän *yhteensopiva* työstettäväksi tiettyyn maailmanaikaan, tietyissä perheissä, tiettyjen ihmisten ja olosuhteiden ympäristössä. Kun ihmisen tahto on vapaa, niin saattaa käydä niin, että hänelle valittu karma jossain tietyissä elämässä tulee suoritetuksi pois nopeammin kuin karman hallitsijat olivat odottaneet, jos voimme käyttää tällaista ilmausta. Sellaisessa tapauksessa he antavat hänelle lisää, mikä on selityksenä muutoin hämmentävään toteamukseen, että ”ketä Jumala rakastaa, sitä Hän kurittaa.”

Yksilön prarabdana-karma jakautuu kahteen osaan. Sen, mikä näkyy fyysisessä ruumiissa, tekevät devarajat elementaaliksi, joka rakentaa ruumiin, kuten on kuvattu kirjassani *Eetteriruumis* luvussa 15. Toinen paljon laajempi kokonaisuus, joka on osoittava ihmisen kohtalon, hyvän tai huonon onnen, mikä hänelle on tuleva, tehdään toiseksi ajatusmuodoksi, mikä ei laskeudu alas. Se pysyy mentaalitasolla häilyen sikiön yllä. Tältä tasolta se leijuu ihmisen yllä ja käyttää tilaisuuksia kuluttaa energiaansa osissa lähettäen alaspäin välähdyksen kuin salaman, joka iskee tai sormen, joka koskettaa joskus aina fyysiselle tasolle asti, joskus vain jatkeena, joka ulottuu astraalitasolle ja joskus horisontaalisena välähdyksenä tai sormena mentaalitason yllä. Tämä ajatusmuoto tyhjentää itseään, kunnes se on melko tyhjä ja palaa sitten asianomaisen tason aineeseen. Ihminen voi tietysti muuntaa sen toimintaa uudella

karmalla, jota hän tekee jatkuvasti. Tavallisella ihmisellä on harvoin riittävästi tahtoa luomaan mitään vahvoja uusia syitä ja niin elementaali tyhjentää itseään sisällöstään alkuperäisen ohjelman mukaisesti käyttäen hyödyksi sopivia astrologisia kausia ja ympäristöolosuhteita, jotka tekevät sen työn helpommaksi ja tehokkaammaksi. Ja näin ihmisen horoskooppi voi toteutua huomattavan tarkasti.

Mutta jos ihminen on riittävän kehittynyt omatakseen vahvan tahdon, elementaalin toiminta muuttuu paljon eikä elämä mitenkään seuraa horoskoopin mukaisia suuntaviivoja. Joskus tehdyt muutokset ovat sellaisia, että elementaali on kykenevän tyhjentämään energiaansa ennen ihmisen kuolemaa. Siinä tapauksessa se, mitä on jäljellä, imeytetään jälleen suureen *sanchita*- eli kertyneen karman massaan ja siitä tehdään enemmän tai vähemmän samanlainen elementaali valmiiksi seuraavaa fyysistä elämää varten.

Fyysisen syntymän aika ja paikka määräytyvät temperamentin mukaan, jota joskus kutsutaan henkilön ”väriksi” tai ”perusväleksi”, mikä puolestaan määräytyy jossain määrin pysyvän atomin toimesta. Fyysisen ruumiin tulee syntyä maailmaan sellaiseen aikaan, jolloin fyysiset planeettavaikutuksen ovat temperamentille sopivia. Se syntyy siis oman astrologisen ”tähtensä alla”. Ei liene tarpeen sanoa, että tähti ei anna temperamenttia, vaan temperamentti päättää syntymäajan tietyn tähden alla. Niin syntyy vastaavuus tähtien ja luonteiden välillä ja taidolla tehdyn horoskoopin käyttökelpoisuus kasvatustarkoituksiin oppaaksi lapsen henkilökohtaiseen temperamenttiin. Näyttää mahdolliselta, että suurimmassa osassa tapauksia ihmisen kuoleman tarkka aika ja tapa eivät määräydy ennen syntymää tai syntymässä. Astrologit vakuuttavat usein, että he eivät voi ennustaa henkilön kuolemaa, vaikka he laskevat, että tietyinä aikana epäsuotuisat vaikutukset ovat voimakkaita niin, että ihminen *saattaa* kuolla. Jos hän ei kui-

tenkaan kuole silloin, niin hänen elämänsä jatkuu johonkin toiseen tilanteeseen sakka, jolloin huonot aspektit jälleen uhkaavat häntä jne. On todennäköistä, että nämä epävarmuudet edustavat pisteitä, jotka on jätetty avoimiksi myöhempää päätöstä varten riippuen suuresti muutoksista, joita ihminen on toimillaan saanut aikaan elämänsä aikana ja tilaisuuksiensa hyödyntämisestä. Kaikessa tapauksessa meidän tulee välttää erehdystä pitää kuoleman aikaa ja tapaa liian tärkeänä. Voimme olla vakuuttuneita siitä, että niillä, joiden hoidossa asia on, on todempi arvio asian arvosta ja he pitävä mielessään egon edistykseen tärkeänä asiana.

Kun nyt käsittelemme kuoleman aihetta, voidaan mainita, että perustavaa laatua oleva vastustus tappamiselle on, että se puuttuu evoluution kulkuun. Ihmisen tappaminen merkitsee hänen erottamistaan tilaisuudesta, joka hänellä muutoin olisi tässä ruumiissa. Tietysti hän saa uuden ruumiin, mutta myöhässä, ja siitä koituu lisävaivaa karman toimeenpanijoille, joiden on löydettävä uusi paikka hänen evoluutiolleen. On ilmeistä, että ihmisen tappaminen on vakavampaa kuin eläimen, koska ihmisen on kehitettävä kokonaan uusi persoonallisuus, kun taas eläin palaa joukkosieluun, josta inkarnoituminen on verrattain helppo asia, mutta ei edes tätä vähäisempää karmaa ole syytä aikaan saada ajattelemattomasti tai tarpeettomasti.

Edistyneelle egolle kaikki varhaisimmat lapsuusvaiheet ovat erittäin kuluttavia. Joskus todella pitkälle edistynyt henkilö välttää kaikkea tätä ja pyytää jota kuta toista antamaan hänelle aikuisen ruumiin. Se on uhraus, jonka jokainen hänen oppilaistaan on aina tekee iloisena hänen puolestaan. Tällä metodilla on myös haittapuolensa. Jokaisella egolla on omat pienet kummallisuutensa ja tapansa, joita ei voi noin vain muuttaa niin, että sen täytyy olla jossain määrin kiusallista toiselle egolle. Tarkastelemassamme tapauksessa ihminen piti vanhat

mentaali- ja astraaliruumiinsa, jotka ovat vastaavia hänen aikaisempaan fyysiseen ruumiiseensa. Sopeuttaa nämä uuteen fyysiseen ruumiiseen, jonka joku toinen on kasvattanut, on ilmeisestikin hyvin vaikea tehtävä. Lisäksi jos uusi fyysinen ruumis on vauva, sopeuttaminen voidaan tehdä vähitellen, mutta jos se on aikuisen ruumis, se on tehtävä välittömästi, mikä merkitsee sen kokoista räsitystä, että se on ilmiselvästi epämiellyttävää.

Kirjassani *Eetteriruumis* on selitetty, kuinka uusi fyysinen ruumis rakennetaan vähitellen muottiin, jonka eetterinen kaksoispuoli valmistaa. Saapuvan egon eetterisen kaksoispuolen rakentaa etukäteen elementaali, joka on neljän deearajan yhteinen ajatusmuoto. Elementaali on vastuussa ruumiista ensin, mutta jonkin aikaa ennen fyysistä syntymää myös ego tulee tulevan asuinpaikkansa yhteyteen ja tästä alkaen nämä kaksi voimaa työskentelevät yhdessä. Joskus piirteitä, joita elementaalin on määrä tuoda mukaa, ei ole kovin paljon ja sen seurauksena elementaali voi vetäytyä verrattain varhaisessa vaiheessa ja jättää egon hallitsemaan ruumista yksin. Toisissa tapauksissa, joissa rajoitukset ovat sen luonteisia, että tarvitaan hyvän aikaa niiden kehittämiseen, niin elementaali voi pysyä mukana, kunnes ruumis on seitsemän vuotta vanha. Suurimmassa osassa tapauksia egon varsinainen työ uusien käyttövälineiden kimpussa, kun elementaali on vetäytynyt pois, on vähäinen. Se on totta kai yhteydessä ruumiiseen, mutta ei kiinnitä siihen paljon huomiota, vaan odottaa mieluummin, että se saavuttaa vaiheen, jossa se vastaa paremmin egon ponnisteluihin.

Sikiökauden aikana, kun fyysistä ruumista rakennetaan äidin aineksista, ego leijuu äidin yläpuolella, mutta ei voi tehdä paljoakaan ruumiin muotoilemiseksi. Sikiö ei ole tietoinen tulevaisuutensa suhteen ja on hämärästi tietoinen vain äidin elämän virtaamisesta. Siihen vaikuttavat äidin toiveet ja pelot,

ajatukset ja halut. Mikään egosta lähtevä ei voi vaikuttaa siihen, lukuun ottamatta heikkoa, fyysisestä pysyvästä atomista tulevaa vaikutusta eikä sillä ole yhteyttä egon kauaskantoisiin ajatuksiin ja esiin pyrkiviin tunteisiin sellaisina kuin ne ilmenevät hänen syruumiissaan. Se ei voi vastata niihin. Niiden vuosien aikana, jolloin ego on hitaasti pääsemässä täyteen kosketukseen uusien käyttövälineittensä kanssa, se viettää omalla tasollaan laajempaa, rikkaampaa elämäänsä. Sen kosketus uuteen fyysiseen ruumiiseen ilmenee *aivotietoisuuden* kasvuna.

Egot eroavat suuresti toisistaan sen suhteen, miten ne ovat kiinnostuneita fyysisistä käyttövälineistään. Jotkut häilyvät niiden ympärillä innokkaina alusta lähtien ja kantavat suuresti huolta niistä, kun taas toiset ovat täysin huolettomia koko asian suhteen. Adeptin tapauksessa tilanne on hyvin erilainen. Kun ei ole huonoa karmaa kulutettavana, ei ole keinotekoisia elementaalia työssä, vaan ego on itse yksin vastuussa ruumiin kehityksestä alusta lähtien vain perinnöllisyyden rajoittaessa häntä. Tämä tekee mahdolliseksi paljon hienostuneemman ja herkemmän instrumentin aikaansaamisen, mutta se aiheuttaa myös enemmän vaivaa egolle ja vie joidenkin vuosien ajan huomattavan määrän sen aikaa ja energiaa. Muun muassa tästä ja epäilemättä myös muista syistä seurauksena on, että adepti ei toivo, että sen täytyy toistaa prosessi useammin kuin on tiukasti ottaen välttämätöntä. Siksi hän toimii niin, että hänen fyysinen ruumiinsa kestää niin pitkään kuin mahdollista. Kun meidän ruumiimme vanhenevat ja kuolevat eri syistä alkaen perityistä heikkouksista, sairaudesta, onnettomuudesta, hillittömyydestä, huolesta ja liikarasituksesta, niin adeptin tapauksessa mitään näistä ei esiinny, vaikka meidän tulee tietenkin muistaa, että hänen ruumiinsa on sovelias työhön ja kykenee kestäämään paljon enemmän kuin tavallisten ihmisten.

Tavallisen ihmisen kyseessä ollen ei persoonallisella ulko-
muodolla näytä olevan paljoakaan jatkuvuutta elämästä toi-
seen, joskin esiintyy tapauksia, joissa on havaittavissa voima-
kasta samankaltaisuutta. Mutta yleissääntönä on, että rodulliset,
perhe- ja muut ominaisuudet voittavat tämän suuntauksen.
Kun ihminen on niin edistynyt, että persoonallisuus ja ego
ovat yhtä, niin persoonallisuus pyrkii painamaan siihen omat
kirkastetun syyruumiin ominaisuudet, mitkä tietysti ovat suhteellisen
pysyviä. Kun ihminen on adepti, kaikki hänen karmansa on kulutettu
pois. Fyysinen ruumis on tuon kirkastetun muodon lähin mahdollinen
esitys. Siksi mestarit pysyvät tunnistettavina lukuisissa inkarnaatioissa
niin, ettei voi odottaa näkevänsä paljon eroavaisuutta heidän
ruumiissaan edes silloin, kun se edustavat toista rotua. Prototyyppejä
seitsemän rodun ruumiista on ollut nähtävillä ja niitä kuvataan
ylimaallisen kauniiksi.

On usein painotettu seitsemän vuoden kautta puhuttaessa egon
laskeutumisesta alas ottamaan omistukseensa fyysinen ruumis.
Tähän on fyysinen syy ihmissikiössä, jossa tietyt soluryhmät
eivät toisten solujen tapaan käy läpi jakaantumisprosessia.
Tämä solusarja kulkeutuu sikiön yläosaan, mutta ei jakaudu.
Kun lapsi syntyy, ne ovat edelleen erillisiä ja pysyvät sellaisina
huomattavan ajan syntymän jälkeen. Kuitenkin soluissa tapahtuu
muutoksia ja ne lähettävät haarakkeita. Jonkin ajan kuluttua
nämä haarakkeet kohtaavat välissä olevat jakavat seinämät ja
imeytyvät niihin niin, että solut ovat täydellisesti keskinäisessä
yhteydessä toisiinsa. Näin rakentuu kanava. Prosessiin kuluu
noin seitsemän vuotta, ennen kuin kunnan verkoston on muodostunut.
Se tulee myöhemmin yhä mutkikkaammaksi. Fysiologit ja psykologit
huomaavat, että lapsi ei voi järkeillä mitenkään kattavasti
ennen kuin tämä monimutkainen verkosto on valmis ja hänen ei
tulisi antautua mutkikasta järkeilyä vaativiin mentaalisiin
prosesseihin, mikä kuormittaa häntä liikaa. Materialistinen
tiede vakuuttaa, että

järkeilykyky kasvaa tämän verkoston kasvun myötä. Okkultisti selittää ilmiön sanoen, että kun fyysinen mekanismi on täydellinen, järkeilykyky, joka on jo olemassa egossa, voi ilmentyä. Egon on odotettava, kunnes aivot ovat valmiit sen tulla lähempään yhteyteen ja täyttää ne.

Aiempana on todettu, että ego laskeutuessa jälleensyntymään, pysyvien atomien ympärille vedetään uuden mentaali- ja astraaliruumiin rakennusainetta. Jos pieni lapsi kasvaa itsekseen kenenkään puuttumatta, astraalisen pysyvän atomin automaattinen toiminta pyrkii tuottamaan hänelle täsmälleen samanlaisen astraaliruumiin kuin hänellä oli edellisessä elämässä. Ei kuitenkaan ole mitään syytä, miksi kaikki tämä materiaali pitäisi ottaa käyttöön. Jos lasta kohdellaan viisaasti ja ohjataan järkevästi, hän rohkaistuu kehittämään mahdollisimman täydeksi kaikki hyvän idut, jotka hän on tuonut edellisestä elämästä, kun taas huonojen itujen sallitaan jäädä uinuviksi. Jos näin tehdään, nämä huonot idut surkastuvat vähitellen ja putoavat pois hänestä ja ego kehittää itsessään vastakkaisia hyveitä ja tulee olemaan vapaa kaikissa tulevaisuissa elämässään niistä huonoista ominaisuuksista, joiden iduista oli kyse. Vanhemmat ja opettajat voivat auttaa häntä kohti tätä toivottavaa toteutumista ei niin paljon määrätyillä faktoilla, joita he opettavat hänelle kuin rohkaisulla, jota he antavat hänelle sovitetulla järkevällä ja ystävällisellä kohtelulla ja ennen kaikkea häneen kohdistetun kiintymyksen määrällä.

Kirjoissani *Astraaliruumis* ja *Mentaaliruumis* jälleensyntymää käsittelevissä luvuissa olemme jo painottaneet valtavaa palvelusta, jonka ne, jotka ovat vastuussa egon kasvatuksesta ja harjoittamisesta, voivat ja heidän tulisi tehdä egolle. On tarpeetonta toistaa tässä, mitä noissa kirjoissa on sanottu. Voimme kuitenkin lisätä, että se, joka rakkauden ja hyvien ominaisuuksien asemesta herättää hoidossaan olevissa huono- ja ominaisuuksia, kuten pelkoa, petosta ja muuta sellaista,

haittaa kyseessä olevien egojen kehitystä ja aiheuttaa heille vakavaa positiivista harmia. Tällaisen tilaisuuden väärinkäyttö on ihmiselle kauhea lankeemus. Joissain tapauksissa esimerkiksi tämäntapainen julmuus on tuottanut mielenvikaisuutta, hysteriaa ja heikkohermoisuutta. Toisissa tapauksissa sen seurauksena on romahdusmainen lasku sosiaalisilla tikkailloilla, kuten brahmanin syntyminen pariaksi lapsia kohtaan harjoitetun julmuuden seurauksena.

Saman periaatteen mukaisesti, jos ihminen, jolla on omaisuutta ja valtaa, käyttää asemaansa sortaa alaisiaan, hän aikaansaa hyvin pahaa karmaa. Ainoa aspekti, josta karman toimeenpanijat ovat kiinnostuneita on, että tällaisessa asemassa olevalla ihmisellä on käsissään tilaisuus vaikuttaa auttavasti monien ihmisten elämään. Hän lyös laimin tai väärinkäyttää tällaista tilaisuutta omaksi vahingokseen.

Luku 24 Ego ja jälleensyntymä

Pääsemme nyt tarkastelemaan lähemmin egon asennoitumista inkarnaatioonsa persoonallisuudessa. Koska egon piilevien ominaisuuksien evoluutiomenetelmänä on ulkoapäin tulevat vaikutukset, on selkeästi välttämätöntä, että ego laskeutuu riittävän alas kohdatakseen hänen kehittämisekseen tarkoitetut vaikutukset. Menetelmä tähän tulokseen pääsemiseksi on, kuten tiedämme, jälleensyntymä, jossa ego sijoittaa osan itsestään alemmille tasoille kokemustenhankkimiseksi siellä ja vetäytyy sitten takaisin itseensä pyrkimystensä tulokset mukanaan. Ei kuitenkaan pidä ajatella, että ego liikkuu mitenkään tilassa. Asia on pikemminkin niin, että se keskittää tietoisuutensa alemmalle tasolle ilmetäkseen aineen tiheämmän muodon välityksellä. Sitä, että ego sijoittaa osan itseään inkarnaatioon, on usein verrattu ”investointiin”. Jos kaikki menee hyvin, ego odottaa saavansa takaisin ei ainoastaan koko sijoittamansa pääoman, vaan myös huomattavan määrän korkoa ja tavallisesti hän sen saakin. Mutta kuten muussakin sijoitustoiminnassa, tappioitakin tulee satunnaisesti. Sillä on mahdollista, että jokin osa siitä, minkä ego sijoittaa alemmille tasoille, sotkeutuu niin pahasti alempaan aineeseen, että sitä on mahdotonta vetää takaisin kokonaisuudessaan. Käsittelemme jälleensyntymän investointiaspektia yksityiskohtaisesti seuraavassa luvussa.

Ymmärrämme nyt, että jokainen vaihe egon laskeutuessa inkarnaatioon merkitsee alistumista rajoituksiin. Siitä seuraa, ettei mikään egon ilmennys millään alemmalla tasolla voi koskaan olla täydellinen. Se on pelkästään osoitus sen ominaisuuksista aivan kuten kuva edustaa kaksiulotteisella pinnalla kolmiulotteista näkymää. Aivan samoin egossa oleva todellinen ominaisuus ei voi olla sen täysi ilmaus aineessa alemmalla tasolla. Alemman aineen värähtelyt ovat aivan liian vivahteettomia ja hitaita esittämään egon ominaisuuksia. Kieli ei

ole tarpeeksi kireä, jotta se voisi vastata ylhäältä sointuvaan säveleeseen. Se voidaan kuitenkin virittää vastaamaan sitä oktaavia alempana, kuten miehen äänellä voidaan laulaa yksinäisesti pojan äänen kanssa ilmaisten samaa ääntä niin tarkasti kuin huonompilaatuisen organismin ominaisuudet sallivat. Ei ole mahdollista ilmaista tarkasti fyysisellä kielellä egon laskeutumisasiaa. Ennen kuin kykenemme kohottamaan oman tietoisuutemme noille tasoille ja näkemään tarkkaan, mitä tapahtuu, paras vaikutelma, mikä meillä on, on ehkä ego sijoittamassa itseään alemmas, kuten tulenliekki tasoilla, joiden aine on karkeampaa kuin sen oma.

Korkeammille tasoille kuuluvana ego on paljon suurempi ja suurenmoisempi asia kuin mikään sen ilmennys voi olla. Sen suhde persoonallisuuksiinsa on sama kuin yhden ulottuvuuden suhde toiseen, neliön viivaan ja kuution neliöön. Mikään määrä neliöitä ei voi muodostaa kuutiota, koska neliössä on vain kaksi ulottuvuutta, kun kuutiossa on kolme. Niin ollen suuriakaan määrä ilmiäsuja alemmalla tasolla ei voi vähentää egon täyteyttä. Vaikka egolla olisi tuhat persoonallisuutta, ei se olisi riittävästi ilmaisemaan egoa kokonaisuudessaan. Parasta, mitä ego voi toivoa, on että persoonallisuudessa ei ole mitään, mitä ego ei tarkoittanut siinä olevan, että persoonallisuus ilmaisee egoa niin paljon kuin *voi* täällä alemmassa maailmassa.

Vaikka egolla ei ole kuin yksi fyysinen ruumis, sillä se on laki, se voi elävöittää vaikka kuinka monta ajatusmuotoa, jotka ystävät, jotka sitä rakastavat, tekevät siitä. Se ei voi olla muuta kuin iloinen näistä lisätilaisuuksista ilmentää itseään, koska se kykenee noiden ajatusmuotojen välityksellä kehittämään ominaisuuksia itsessään. Aivan kuten ihminen fyysisessä tietoisuudessaan voi samanaikaisesti olla tietoinen monista fyysisistä kontakteista samoin kuin tunteista ja ajatuksista ilman mitään sekaannusta, niin egokin voi olla samanaikaisesti tietoinen ja aktiivinen sekä oman persoonallisuutena välityksellä

että ystäviensä hänestä tekemien ajatusmuotojen välityksellä. Niinpä viisas tunnistaa, että ego on todellinen ihminen eikä persoonallisuus tai fyysinen ruumis ja hän näkee, että egon elämä on todellinen elämä ja että kaiken ruumiin kanssa yhteydessä olevan täytyy epäröimättä alistua korkeammille tarkoituksille. Hän tunnistaa, että tämä maaelämä on annettu hänelle edistymistarkoituksissa ja että tuo edistyminen on tärkeä asia. Elämän todellinen tarkoitus on hänen kykyjensä avautuminen egona, hänen luonteensa kehitys. Hän tunnistaa, että tämä kehitys on hänen omissa käsissään ja mitä pikemmin hän täydellistyy, sitä onnellisempi ja hyödyllisempi hän on. Lisäksi hän oppii pian kokemuksesta, että mikään ei ole todella hyväksi hänelle egona tai jollekin toiselle, mikä ei ole hyvä kaikille. Aikanaan hän siten oppii unohtamaan itsensä kokonaan ja pyytämään vain sitä, mikä on parasta ihmiskunnalle kokonaisuutena.

Koko aineeseen laskeutumisprosessin tarkoitus on egon kehitys. Ego ottaa ylleen aineen verhot nimenomaan siksi, että niiden avulla sen on mahdollista vastaanottaa värähtelyjä, joihin vastata, niin että sen piilevät kyvyt voivat niin päästä esiin. Egon asettumisella alemmille tasoille on tarkoituksena, että siitä tulee määritellympi, että kaikki sen epämääräisesti kauniit tunteet kristallisoituvat selkeäksi päätökseksi toimia. Kaikki inkarnaatiot muodostavat prosessin, jonka keinoin ego tarkentuu ja määrittyy. Niin ollen erikoistuminen on tapa mennä eteenpäin. Ego laskeutuu alas jokaiseen rotuun tai alarotuun, jotta se hankkisi ominaisuuksia, joiden täydellistämiseksi kukin alarotu työskentelee. Se osa egoa, joka sijoitetaan alemmille tasoille, on korkeasti erikoistunut. Kun jokin ominaisuus on kehitetty, ego imee sen itseensä aikanaan ja tekee sen yhä uudelleen ja uudelleen. Persoonallisuus sirottelee jotain erikoistumisaaavutuksistaan kokonaisuuden ylle, kun se vetäytyy egoon, niin että egosta tulee hiukan vähemmän epämääräinen kuin aiemmin.

Kirjassa *Teosofian avain* H P Blavatsky kuvaa jälleensynty-
män päämäärää elävästi:

"Koettakaa kuvitella "henkeä", taivaallista olentoa, millä nimellä sitä mainittaneenkin, joka oikealta luonnoltaan oli jumalainen, mutta ei kyllin puhdas olakseen *yhtä Kaiken kanssa*, ja jonka näin ollen on puhdistettava luontoaan, että se lopulta pääsisi tuohon päämäärään. Se voi tapahtua ainoastaan siten, että se *yksilöllisesti ja persoonallisesti*, so. henkisesti ja fyysisesti, käy lävitse jokaisen kokemuksen ja jokaisen tunteen, mikä on olemassa erilaistuneen maailman-kaikkeuden moninaisuudessa. Sen on sen tähden koottava kokemuksia alemmista luontokunnista, ja noustuaan olemassaolon portaita yhä korkeammalle askel askeleelta sen on lopulta käytävä inhimillisten tasojen kaikkien kokemusten kautta. Oikeassa olemuksessaan se on *ajatusta*, ja sen tähden nimitetäänkin sen monikkoa nimellä *maanasaputrat* eli "kaikkeuden järjen pojat". Tämä *yksilöitynyt* "ajatus" on se, mitä me teosofit sanomme *todelliseksi* inhimilliseksi minäksi, lihan ja luun kuoreen vangituksi ajattelevaksi olennoiksi. Se on varmasti henkinen olento, ei *ainetta*, ja sellaisia olentoja ovat ruumistuvat minät, jotka elähdyttävät eläimellisen aineen joukkoa, ihmiskunnaksi sanottua, ja joita nimitetään "järjiksi" eli *maanasoiksi*.

On huomattava, että termiä *manasaputra*, joka merkitsee sananmukaisesti 'mielen pojat', käytetään edellä olevassa lainauksissa erityisessä mielessä. Termi on laaja ja kattaa monenasteisia älyjä "liekin pojista" itsestään aina kuuketjulla yksilöityneihin entiteetteihin asti, joiden ensimmäinen puhdas ihmisinkarnaatio tapahtui maaketjussa. Eri aikoina on käytetty

monia vertauksia ja metaforia kuvaamaan egon ja sen persoonallisuuksien tai inkarnaatioitten suhdetta. Jokaista inkarnaatiota on kuvattu koulupäiväksi. Jokaisen uuden elämän aamu-
na ego jatkaa läksyjään siitä, mihin jäi edellisiltana. Oppilas päättää täysin itse, paljonko hän käyttää aikaa ja energiaa päästäkseen läpi. Viisas oppilas käsittää, että koulu ei ole itsetarkoitus, vaan pelkästään valmistusta loistavampaan ja laaja-alaisempaan tulevaisuuteen. Hän työskentelee yhdessä opettajiensa kanssa ja ottaa suorittaakseen maksimimäärän työtä, mikä hänelle on mahdollista, jotta hän voisi valmistua niin nopeasti kuin mahdollista ja astua valtakuntaansa kirkastettuna egona. Egon sukeltautumista fyysiseen maailmaan lyhyiksi katoavaisen elämän tuokioiksi on verrattu linnun sukeltamiseen mereen pyydystämään kalaa. Persoonallisuudet ovat myös kuin puun lehdet; ne vetävät itseensä materiaalia ulkopuolelta, muuttavat sen hyödylliseksi aineeksi ja lähettävät sen puulle mahlana, joka ravitsee puuta. Tehtyään tehtävänsä vuodenajan päättyessä lehdet kuihtuvat ja putoavat. Uudet tuoreet lehdet seuraavat niitä aikanaan.

Kuten sukeltaja sukeltaa valtameren syvyyksiin etsimään helmeä, niin sukeltaa ego elämän valtameren etsimään kokemuksen helmeä. Mutta hän ei voi viipyä siellä pitkään, sillä se ei ole hänen oma elementtinsä. Hän kohoaa uudestaan omaan ilmakehäänsä, ravistaa yltään raskaamman elementin ja jättää sen jälkeensä. Siksi on totisesti sanottu, että maan piiristä vapaaksi päässyt sielu on palannut omaan paikkaansa, sillä sen koti on ”jumalten maa”. Maa on pakopaikka ja vankila.

Egoa voidaan pitää työmiehenä, joka menee töihin pellolle raataen sateessa ja auringossa, kylmässä ja kuumassa ja palaa kotiin illalla. Mutta työmies on myös omistaja ja kaikki hänen työnsä tulokset täyttävät hänen omia aittojaan ja paisuttavat hänen varastoaan. Jokainen persoonallisuus on välittömästi

vaikuttava osa yksilöllisyyttä edustaen sitä alemmassa maailmassa. Missään, mikä persoonallisuutta kohtaa, ei ole epäoikeudenmukaisuutta, koska ego on kylvänyt karman menneisyydessä ja sen on kerättävä sato. Työmiehen, joka siemenen kylvi, on korjattava se, vaikka vaatteet, joissa hän teki työtä kylväjänä, kuluivat puhki kylvön ja sadonkorjuun välisenä aikana. Hän, joka korjaa sadon, on sama, joka kylvi, ja jos hän kylvi vain vähän tai huonoa siementä, hän on se, joka löytää heikon sadon, kun hän palaa pellolle elonkorjaajana. Egon on kuvattu liikkuvan ikuisuudessa kuin heiluri maallisen ja sen jälkeisen elämän kausien välillä. Sille, joka todella ymmärtää, kuolemanjälkeisen elämän aika on ainoa todellinen. Niin kovin usein *ego* todella alkaa henkilökohtaisen elämänjakson astuessaan taivasmaailmaan ja kiinnittää äärimmäisen vähän huomiota persoonallisuuteen aikana, jolloin kokoaa materiaalia. Kuten olemme nähneet, niin inkarnaatioiden kierrossa deevakhanissa vietettyä aikaa voidaan kutsua normaalitilaksi. Se on kaikkien osalta, hyvin primitiivisiä lukuun ottamatta, kestoltaan valtavan paljon pitempi verrattuna maassa vietettyihin katkoihin siinä. Toinen syy pitää tätä normaalina ja maaelämää epänormaalina on, että deevakhanissa ihminen on paljon lähempänä jumalaisen elämänsä alkulähdettä.

Egoa voidaan pitää näyttelijänä ja hänen lukuisia ja erilaisia inkarnaatioitaan näyttelijän rooleina. Kuten näyttelijän egonkin on näyteltävä lukuisia rooleja, mikä on usein hänestä epämiellyttävää, mutta ego on kuin mehiläinen, kokoaa hunajaa jokaisesta kukasta. Ego vain kokoaa tietoisuuden ja katoavien ominaisuuksien nektaria jokaisesta maaelämän persoonallisuudesta, joihin hänen on pukeuduttava, kunnes hän lopulta yhdistää kaikki nämä ominaisuudet yhdeksi ja tulee täydelliseksi, jota joskus kutsutaan nimellä *dhyani-tsohan*.

Kirjassa *Hiljaisuuden ääni* persoonallisuuksista puhutaan ”varjoina”. Vihkimyskokelasta kehotetaan siten:

”Ole hellittämätön, niin kuin se, joka aina kestää. Varjosi elävät ja katoavat. Se mikä sinussa elää ikuisesti, se mikä sinussa *tietää* – sillä se on tieto – ei ole katoavaa elämää: se on ihminen, joka oli, on ja tulee olemaan, jonka lopun hetki ei milloinkaan lyö.”

Niin ego, kuolematon ajattelija ahkeroi kärsivällisesti työssään halki aikakausien viemässä eläinihmistä ylöspäin, kunnes se on sopiva tulemaan yhdeksi jumalaisen kanssa. Yhdestä elämästä se ei kostu kuin pienen palasen työstään ja kuitenkin tämä hiukan parannettu malli muodostetaan seuraavaksi ihmiseksi ja jokainen inkarnaatio osoittaa jotain edistymistä, joskin varhaisimmilla asteilla se on hädin tuskin havaittavaa. Hitaasti etenee työ eläimen vähentämiseksi ja ihmisen lisäämiseksi. Tämän edistymisen tietyssä vaiheessa persoonallisuudet alkavat tulla läpikuultaviksi, vastata ajattelijan värähtelyihin ja tuntea heikosti, että ne ovat muuta kuin erillisiä elämiä ja ovat kiinnitetyt johonkin pysyvään ja kuolemattomaan. Ne eivät ehkä tunnista päämääräänsä, mutta ne alkavat väristä ja vapista egon kosketuksesta. Sen jälkeen edistyminen nopeutuu ja kehityksen aste lisääntyy valtavasti viime vaiheissa.

Ylläesitetyt ovat vertauksia, hyödyllisiä kenties, mutta kömpelöitä, sillä on äärimmäisen vaikeaa ilmaista egon suhdetta persoonallisuuteen. Kaiken kaikkiaan ehkä paras tapa esittää asia on sanoa, että persoonallisuus on kappale egoa, pienen pieni osa sitä, joka ilmaisee itseään vakavien vaikeuksien vallitessa. Kun tapaamme toisen henkilön fyysisellä tasolla, olemme jossain määrin lähellä totuutta sanoessamme, että tunnemme yhden tuhannesosan todellisesta ihmisestä ja osa, jonka näemme, on huonoin osa. Jopa silloin, jos kykenemme katsomaan toisen ihmisen syruumista, näemme vain egon ilmentymän omalla tasollaan ja olemme vielä kaukana todellisen ihmisen näkemisestä. Pitäessämme egoa todellisena ihmisenä ja katsellessamme sitä sen omalla tasolla, näemme, että

se on toden totta loistava olento. Ainoa tapa muodostaa käsitys siitä, mitä se on, on ajatella sitä jonain suurenmoisena enkelinä. Mutta tämän kauniin olennon ulkoinen ilmiö fyysisellä tasolla voi olla kaikkea muuta. Todellisuudessa sen täytyykin olla, ensinnäkin, koska se on vain pieni osanen ja toiseksi koska se on olosuhteiden puristuksessa.

Jos ihminen panee sormensa reikään seinässä tai pieneen metalliputkeen, niin että hän ei voi taivuttaa sormeaan, on ilmeistä, että hän voi ilmaista hyvin vähän itseään tällä sormella. Tämän egon osasen elämä tässä tiheässä ruumiissa on paljolti tämän kaltaista. Voimme jatkaa vertausta hiukan ja olettaa, että sormella on huomattavasti omaa tietoisuutta, niin että muusta ruumistaan erotettuna se tilapäisesti unohtaa olevansa vain osa koko ruumiista. Se unohtaa laajemman elämän vapauden ja yrittää sopeutua reikään. Se kulta reiän sivut ja tekee reiästä nautittavan hankkimalla rahaa, omaisuutta, mainetta jne. Se ei tajua, että se alkaa todella elää vasta, kun se vetää itsensä kokonaan pois reiästä ja tunnistaa itsensä osaksi ruumista. Vaikka kuva on kömpelö, se voi antaa jonkinlaisen idean egon ja persoonallisuuden suhteesta.

Kuvaannollisempia vertauksia löytyy muinaisista myyteistä. Narkissos oli kaunis nuorukainen, joka rakastui omaan kuvaansa veden peilissä. Se veti häntä puoleensa niin, että hän putosi veteen ja hukkui. Jumalat muuttivat hänet myöhemmin maahan sidotuksi kukaksi. Tämä viittaa tietysti egoon, joka katselee astraalitason ja alemman maailman vesien puoleen peilailien itseään persoonallisuudessa ja samaistuen siihen. Se rakastuu omaan kuvaansa ja joutuu sidotuksi maahan. Niin myös Proserpina joutui tuonpuoleisen maailman halun valtaan, kun hän poimi narssissin. Ja vaikka hänen äitinsä ponnistelut pelastivat hänet täydelliseltä vankeudelta, hänen oli vietettävä puolet elämästään alemmassa maailmassa ja toinen puoli ylemmässä, toisin sanoen puoleksi aineellisessa inkarnaatiossa.

Toinen vanha mysteeriopetus on tarina Minotauruksesta, mikä tarkoitti alemmaa luontoa ihmisessä, persoonallisuutta, joka on puoleksi ihminen ja puoleksi eläin. Minotauruksen tappoi korkeampaa Itseä, yksilöllisyyttä esittävä Theseus, joka oli kasvanut ja kerännyt voimia, kunnes saattoi kohottaa jumalaisen isänsä, hengen miekan. Korkeamman itsen opastaa illuusion labyrintin läpi Ariadnen (joka edustaa intuitiota) antama okkulttisen tiedon lanka. Se kykenee tappamaan alemman ja pakenemaan turvallisesti illuusion verkosta. Häntä vaanii kuitenkin vaara: älyllisen ylpeyden kehittyessä hän voi olla piittaamatta intuitiosta aivan kuten Theseus teki Ariadnen suhteen ja epäonnistua sillä kertaa korkeimman potentiaalinsa toteuttamisessa.

On täysin selvää, että oikea perspektiivi jälleensyntymään voidaan saada vain tarkastelemalla asiaa egon näkökulmasta. Egon jokainen liike kohti alempia tasoja on laaja kiertävä pyyhkäisy. Persoonallisuuden rajoittunut näkökyky on taipuvainen ottamaan pienen kappaleen ympyrän kehää ja tarkastellen sitä suorana viivana ja pitäen sen alkua ja loppua tarpeettoman tärkeinä, samalla, kun ympyrän todellinen käännekohta jää kokonaan huomaamatta. Egon näkökulmasta katsoen egon ulospäin suuntautuva voima on vielä vahva sen pienen fyysisellä tasolla vietetyn olemassaolon katkelman aikana, jota kutsumamme elämäksi. Sen voima ehtyy tavallisissa tapauksissa puolivälissä ja alkaa suuri kaari sisäänpäin. Tästä huolimatta ei ole kyseessä äkillinen tai väkivaltainen muutos, sillä tämä ei ole kulma, vaan edelleen osa saman kehän kaarta vastaten apheliumia planeetan kiertäessä rataansa. Se on kuitenkin tämän pienen evoluution syklin todellinen käännekohta, vaikkei mitenkään näkyvästi merkitty elämässämme.

Vanhassa elämänmallissa Intiassa se huomioitiin *grihastan* eli taloudenhoitokauden päättymisenä ihmisen maallisessa ole-

massaolossa. Muinaisessa järjestelmässä mies käytti ensimmäiset 21 vuotta koulutuksen hankkimiseen ja seuraavat 21 hoitaen velvollisuutensa talouden ja perheen päänä. Mutta sitten keski-iässä hän luopui kaikista maallisista toimistaan, luovutti talonsa ja omaisuutensa poikansa käsiin ja vetäytyi vaimonsa kanssa lähistölle pieneen majaan, jossa omisti seuraavat 21 vuotta lepoon ja henkiseen kanssakäymiseen ja meditaatioon. Sen jälkeen seurasi neljäs vaihe täydellinen eristäytyminen ja kontemplaatio viidakossa, mikäli hän näin toi-voi. Kaikessa tässä elämän keskivaihe oli käännekohta ja on ilmeistä, että se on paljon tärkeämpi kohta kuin fyysinen syntymä tai kuolema. Se merkitsee egon ulospäin suuntautuva energian rajaa, muutosta uloshengityksestä sisäänhengitykseen.

Tästä kohdasta lähtien ihmisen koko voiman tulisi suuntautua vakaasti sisäänpäin ja hänen huomionsa tulisi jättää puhtaasti maalliset asiat ja keskittyä ylempien tasojen asioihin. Tällaiset ajatukset tekevät meille aivan selväksi sen, kuinka huonosti nykyaikaisen eurooppalaisen elämän olosuhteet soveltuvat todelliseen edistymiseen.

Tämän evoluution kaaren kannalta se kohta, jossa ihminen pudottaa pois fyysisen ruumiinsa, ei ole erityisen tärkeä. Todellisuudessa se ei ole ollenkaan niin tärkeä kuin seuraava muutos, hänen kuolemansa astraalitasolla ja hänen syntymänsä taivasmaailmaan eli toisin ilmaistuna tietoisuuden siirtäminen astraalisesta aineesta mentaaliseen sisäänpäin vähittäisen vetäytymisen tapahtuessa. Kuten mainittiin luvussa 13 koko kierrosta aineeseen päin kutsutaan Intiassa *pravritti margaksi*, sananmukaisesti eteenpäinmenon tavoittelun poluksi. *Nivritti marga* on paluun, vetäytymisen, luopumisen polku. Nämä termit ovat suhteellisia ja niitä voidaan käyttää koko egon evoluutiosta, yksilön inkarnoitumisesta persoonallisuuteen jne. Pravritti margalla, jolla valtaosa ihmisistä kulkee, halut ovat välttämättömiä ja hyödyllisiä, sillä ne ovat motiiveja, jotka

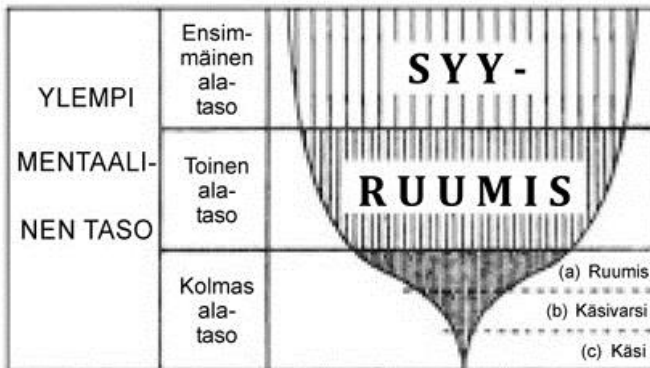
saavat heidät toimimaan. Nivritti margalla halujen on lakattava. Mikä oli *halua* privritti margalla, tulee *tahdoksi* nivritti margalla. Vastaavasti valppaasta ja taistelunvalmiista *ajatuksesta* tulee *järki*, työ, aktiivisuus, levoton *toiminta* muuttuu vuorostaan *uhraukseksi*, jolloin sen sitova voima murtuu.

Luku 25 Ego ja sen ”investoinnit”

Pääsemme nyt tutkimaan jälleensyntymäaihetta. Pidämme egon tuottamaa persoonallisuutta sen ”investointina”. Vertaus ”investointiin” ei ole pelkkä kielikuva, vaan sillä on määrätty aineellinen puolensa. Kun ego syruumiissaan ottaa itselleen lisäksi mentaali- ja astraaliruumiin, tähän operaatioon sisältyy syruumiin aineen osan sekoittuminen alemman astraali- ja mentaalityyppin aineeseen. Ottaa osa itseään ja ”sijoittaa” se alemmas muistuttaa läheisesti investointia. Kuten kaikissa investoinneissa ego toivoo saavansa takaisin enemmän kuin sijoitti. Riskit ovat olemassa, on pettymyksen riski, mahdollisuus, että menettää jotain sijoituksestaan. Tosiasiassa hyvin poikkeuksellisissa tapauksissa kaiken menetys on mahdollista, minkä jälkeen edessä ei ole pelkästään vararikko, vaan jääminen ilman käytettävissä olevaa pääomaa. Kun työstämme tätä vertausta edelleen, on syytä muistuttaa, että syruumis koostuu mentaalitason ensimmäisen, toisen ja kolmannen alatason aineesta. Ylivoimaisesti suurin osa kuuluu ensimmäiselle alatasolle, vähäisempi toiselle ja vielä vähäisempi kolmannelle. Ihmiskunnan enemmistö ei vielä ole aktiivinen näiden kolmen alimman tyyppin tuolla puolen ja jos on, niin tavallisesti osittain. Siksi vain alimman tyyppin kausaalialainetta voidaan sijoittaa alemmille tasoille ja vain pieni osa siitä voi sekoittua mentaali- ja astraaliaineeseen. Näin ollen vain hyvin pieni osa egoa on aktiivinen suhteessa persoonallisuuteen. Todellisuudessa kehittymättömien ihmisten osalta on niin, että todennäköisesti vain yksi sadasosa kolmannen alatason aineesta on aktiivista. Okkultismin oppilaiden osalta pieni määrä toisen alatason ainetta on yleensä myös aktiivista. Suuri osa edistyneempien oppilaiden alatasosta on aktiivista ja arhatin alapuolisella tasolla puolet egosta on aktiivinen.

Koska ego on toistaiseksi puoliunessa, sillä on hyvin heikko ja epätäydellinen kontrolli sen suhteen, mitä se sijoittaa

alemmas. Mutta kun sen fyysinen ruumis kasvaa ja astraali- ja mentaaliruumiitkin kehittyvät, voimakkaat värähtelyt herättävät niihin sekoittuneen kausaaliaineen astraali- ja mentaaliaineen läpi. Osasen osanen, joka on täysin sekoittunut astraali- ja mentaaliaineeseen, antaa elämän ja voiman ja yksilöllisyyden tunteen näille käyttövälineille. Ne puolestaan reagoivat voimakkaasti siihen ja saavat vahvan elämäntoteutumisen tunteen heräämään siinä. Tämä voimakas elämän toteutuminen on tietenkin juuri se, mitä se tarvitsee, tarkoitus, mitä varten se on sijoitettu alemmille tasoille. Tämän voimakkaan tunteen kaipuu on *trishna*, jota olemme käsitelleet edellä olevassa luvussa. Mutta juuri siksi, että tällä pienellä osalla on ollut näitä kokemuksia, se on niin paljon enemmän hereillä kuin muu osa egoa. Se voi joskus innostua niin suuresti, että ajattelee olevansa kokonaisuus itse ja unohtaa joksikin aikaa suhteensa ”Isäänsä, joka on taivaassa”. Se voi tilapäisesti samaistua aineeseen, jonka välityksellä sen pitäisi työskennellä ja saattaa vastustaa sen toisen osan vaikutusta, joka on sijoitettu alemmille tasoille, muttei ole *sekoittunut* ja joka muodostaa linkin egon suuren massan kanssa sen omalla tasolla.

PIIRROS 26. – Syyruumis maljana

Piirros 26 saattaa selvittää asiaa hiukan enemmän. Syyruumis on tässä kuvattu karkeasti osiin jaettuna maljana. Se osa egoa, joka on hereillä kausaalilla alatasolla on jaettu kolmeen osaan (a), (b) ja (c). (a) on hyvin pieni osa egoa ja pysyy omalla tasollaan. (b) sijoitetaan alemmas, mutta pysyy sekoittumattomana alempien tasojen aineeseen. Se toimii linkkinä (a):n ja (c):n välillä. (c) puolestaan on pieni osa (b:tä) ja on täysin sekoittunut astraali- ja mentaaliruumiiden alempaan aineeseen. (a) voidaan ajatella ihmisen ruumiina, (b) hänen levitettyinä käsivarsinaan ja (c) kätenä, joka tarttuu tai kenties sormenpäinä, jotka on kastettu aineeseen.

Tässä meillä on herkästi tasapainotettu järjestely, johon voidaan vaikuttaa monin tavoin. Tarkoitus on, että käsi (c) tarttuu kiinni tukevasti ja ohjaa ainetta, jonka kanssa se on kietoutunut yhteen ja sitä johtaa koko ajan ruumis (a) käsivarren (b) avulla. Suotuisissa olosuhteissa ruumiista (a) vuodattuu lisää voimaa ja jopa lisää ainetta käsivarren (b) kautta käteen (c), niin että kontrollista tulee täydellisempi. Käsi (c) voi kasvaa kooltaan ja voimiltaan ja aina parempi, mitä enemmän se niin tekee, niin kauan kuin yhteys ruumiiseen käsivarren (b) välityksellä pidetään vapaana ja ruumis (a) pitää kontrollin hallussaan. Sillä kausaaliaineen sekoittuminen, josta käsi (c) koostuu, herättää sen voimakkaasti aktiiviseksi ja vastaamaan tarkasti värähtelyjen hienompiin vivahteisiin, mitä se ei tavoittaisi mitenkään muuten. Kun tämä välittyy käsivarren (b) kautta ruumiiseen (a), se merkitsee egon itsensä kehittymistä. Valittavasti tapahtumien kulku ei aina noudata edellä esitettyä ihannesuunnitelmaa. Kun ruumiin (a) harjoittama kontrolli on heikkoa, tapahtuu joskus, että käsi (c) sekoittuu niin perusteellisesti alempaan aineeseen, että samaistuu alemman aineen kanssa, unohtaa korkean asemansa joksikin aikaa ja pitää itseään koko egona.

Jos aine on alemman *mentaali*tason ainetta, on kyseessä ihminen, joka on täysin materialisti. Hän saattaa olla kovasti älylinen, muttei henkinen. Hän saattaa olla hyvin suvaitsematon henkisyyttä kohtaan ja kerta kaikkiaan kykenemätön ymmärtämään tai arvostamaan sitä. Hän kutsuu todennäköisesti itseään käytännölliseksi, asialliseksi ja epäsentimentaaliseksi, kun hän todellisuudessa on kova kuin kivi. Kovuuden tähden hänen elämänsä on egon näkökulmasta katsottuna epäonnistunut eikä hän edisty henkisesti. Toisaalta jos aine, johon hän on kohtalokkaasti sekoittunut, on astraaliainetta, hän ajattelee fyysisellä tasolla vain omaa tyydytystään. Hän on täysin piittaamaton, kun hän tavoittelee jotain aineellista kohdetta, jota hän kovasti haluaa, periaatteeton ja karkean itsekäs henkilö. Sellainen ihminen elää intohimoissaan, kuten ihminen, joka on kokonaan uppoutunut mentaaliaineeseen, elää mielessään. Tällaisista tapauksista on puhuttu ”kadotettuina sieluina”, vaikka eivät ne ole peruuttamattomasti menetettyjä. H P Blavatsky sanoo tällaisista ihmisistä:

”On kuitenkin vielä olemassa toivoa henkilölle, joka on kadottanut Korkeamman Itsensä paheittensa takia, niin kauan kuin hän on vielä ruumiissa. Hänet voidaan vielä pelastaa ja saada tekemään käänнос materialistisessa luonnossaan. Sillä kiihkeä katumuksentunne tai yksi ainoa vilpiton vetoisuus egolle, joka on paennut tai paras kaikista aktiivinen yritys parantaa tapansa voi tuoda Korkeamman egon jälleen takaisin. Yhteyslanka ei ole katkennut kokonaan.” (*Salainen oppi*, III).

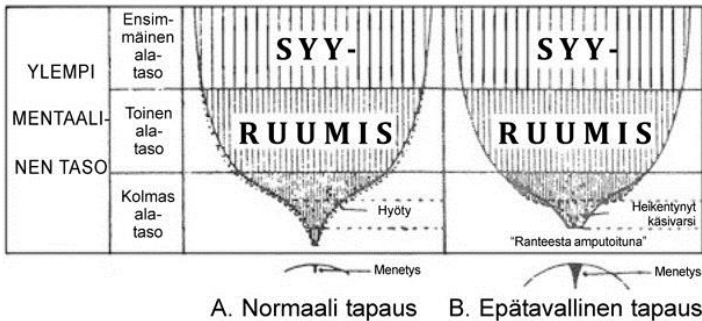
Palataksemme vertauksemme huomaamme, että sijoitusta tehdessään ego ei ainoastaan odota voivansa saada kätensä (c) takaisin, vaan odottaa, että se on parempi *laadultaan* ja kooltaan. Sen tulisi olla laadultaan parempi, koska sen on määrä olla paremmin hereillä ja kyetä nopeasti ja tarkasti vastaa-

maan yhä kirjavampaan värähtelykimaraan kuin aiemmin. Kun käsi (c) vedetään takaisin, se luovuttaa tämän kykynsä ruumiille (a), joskin energiavarasto, joka teki mahdolliseksi voimakkaan energia-aallon kädessä (c), kykenee myös saamaan aikaan väreitä, kun se suunnataan ruumiin (a) koko ainemassaan. Tässä tulee palauttaa mieleen, että vaikka käyttövälineet voivat vastata pahoihin ajatuksiin ja tunteisiin ja ilmaista niitä ja vaikka niiden kiihtymys tällaisten värähtelyjen vaikutuksesta voi aiheuttaa hämminkiä alempiin aiheisiin sekoittuneessa kausaaliaineessa (c), niin (c) ei kykene tuottamaan noita värähtelyitä itse eikä välittämään niitä tiedoksi käsivarrelle (b) tai ruumiille (a). Tähän on syynä yksinkertaisesti se, että kolmen ylemmän mentaalitason aine ei enää kykene värähtelemään alimman tason taajuudella yhtään enempää kuin tietylle sävelkorkeudelle viritetty viulunkieli voi tuottaa alemman sävelen kuin viritystaso. Käsi (c) kasvaa myös kooltaan, koska syyruumiin aine muuttuu jatkuvasti, kuten kaikkien muittenkin *käyttövälineiden*. Kun jotain osaa harjoitetaan erityisesti, se kasvaa koossa ja vahvistuu aivan kuten fyysinen lihas, kun sitä käytetään.

Jokainen maelämä on huolellisesti laskettu tilaisuus egolle kehittää laadun ja *määrän* osalta sitä, mitä se eniten tarvitsee. Tilaisuuden käyttämättä jättäminen merkitsee ongelmia ja viivytyksiä toisessa samankaltaisessa inkarnaatioissa ja aiheutettu lisäkarma todennäköisesti pahentaa kärsimyksiä. Sen kasvun rinnalla, jota egolla on oikeus odottaa jokaisesta inkarnaatiosta, meidän täytyy laskea tietty määrä tappioita, jotka tuskin ovat vältettävissä varhaisemmissa vaiheissa. Jotta sekoittuminen alempaan aineeseen olisi tehokasta, suhteen pitää olla hyvin läheinen. On käynyt ilmi, että kun näin on, ei juuri ole mahdollista saada takaisin jokaista hiukkasta erityisesti yhteydestä astraaliruumiin kanssa.

Kun tulee aika erota astraaliruumiista, jätetään jäljelle astraalitasolle aina varjo eikä pelkkä kuori (ks. *Astraaliruumis*). Tämä merkitsee, että jotain kausaaliaineesta on menetetty. Epätavallisen huonoa elämää lukuun ottamatta tämän osan tulee olla paljon pienempi kuin mitä on saatu kasvun ansiosta, joten tämä kauppa on kokonaisuutena ottaen voitollista.

Piirros 27 valottaa tätä tapausta, mitä voidaan pitää normaali-
na asiainatilana.

PIIRROS 27. – Ego ja sen verhot (I)

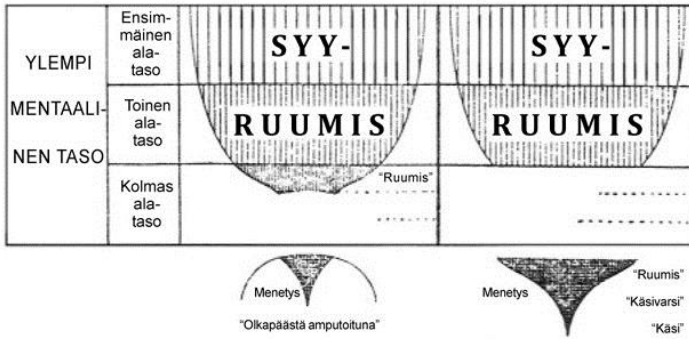
Ei tule antaa vertauksen käsivarresta ja kädestä antaa johtaa harhaan ja ajattelemaan, että nämä olisivat egon pysyviä ominaisuuksia. Elämän aikana niitä voidaan kyllä pitää erillisinä, mutta jokaisen elämänkauden jälkeen ne vetäytyvät ruumiiseen (a) ja kokemusten tulokset leviävät koko ainemassaan. Siksi, kun tulee aika egon jälleen sijoittaa osa itseään inkarnaatioon, se tekee niin, mutta se ei kurota alaspäin entistä käsivarttaan (b) ja käyttää (c), sillä ne on imetty egon sisään ja niistä on tullut osa sitä itseään aivan kuten vesiämpäriin tyhjennetty kupillinen vettä. Sitä ei voi enää erottaa erilliseksi. Mahdollinen kokemusten avulla kehitettyjä ominaisuuksia symboloiva väriaine vesikupillisessa leviää haileana sävynä

koko ämpäriin ja siinä olevaan vesimäärään. Suunnitelma on siis aivan samanlainen kuin mitä olemme tutkineet joukkosielujen tapauksessa, paitsi että joukkosielu kurottaa alapäin monia lonkeroita samanaikaisesti, kun taas ego sijoittaa vain yhden kerrallaan. Siksi persoonallisuus on mitä ilmeisimmin melko erilainen jokaisessa inkarnaatiossa verrattuna edelliseen, vaikka egon kaiken takana pysyy tietenkin samana.

Edellä kuvattujen ihmisten kaltaisissa tapauksissa, joissa ihmiset elävät täysin intohimoissaan tai mielessään, ei egolla ole mitään saatavaa enempää laadullisesti kuin määrällisestikään, koska värähtelyt eivät ole sellaisia, että ne varastoituisivat syyruumiiseen. Ja toisaalta, kun sekoittuminen on ollut niin voimakasta, niin tappiot ovat huomattavat, kun erottelu tapahtuu. Niissä tapauksissa, joissa käsi (c) on noussut käsivartta (b) vastaan ja painanut sen takaisin ruumiiseen (a), käsivarsi (b) heikkenee ja lähes halvaantuu ja sen voima ja aine vetäytyy ruumiiseen. Käsi (c) ryhtyy toimimaan itsekseen ja liikkuu omasta aloitteestaan nykäyksittäin ja kouristuksenomaisesti, koska aivot eivät kontrolloi liikkeitä. Jotta eroaminen olisi täydellinen, siihen tarvittaisiin käden amputointi ranteesta, mutta tämä tapahtuu hyvin harvoin fyysisen olemassaolon aikana, vaikka jäljellä on vain sen verran yhteyttä, että persoonallisuus pysyy hengissä. Piirros 27 B esittää tapausta, jota olemme kuvanneet.

Tällainen tapaus ei ole toivoton, sillä viime hetkellä saattaa tuoretta elämää virrata halvaantuneen käsivarren kautta. Jos yritys on tarpeeksi kova, niin ego saattaa kyetä pelastamaan jonkin osan kädestä (c) samoin kuin se on jo pelastanut suurimman osan käsivartta (b). Joka tapauksessa tällainen elämä on hukattu, sillä vaikka ihminen välttyisi täpärästi vakavalta menetykseltä, mitään voittoa ei tullut ja paljon aikaa hukattiin. Tuhoisin katastrofi, mikä egolle voi sattua on, että persoonallisuus ottaa vangiksi sen egon osan, joka on sijoitettu alem-

malle tasolle ja saa aikaan sen, että yhteys katkeaa. Tällaiset tapaukset ovat äärimmäisen harvinaisia, mutta niitä on sattunut. Tällöin käsi (c) ei pelkästään *vastusta* käsivartta (b) ja pakota sitä takaisin ruumiiseen (a), vaan *imee* asteittain käsivarren (b) itseensä ja irrottaa sen ruumiista (a). Piirros 28 C esittää tällaista tapausta.

C. Mustan magian seuraus D. Äärimmäinen tapaus

PIIROS 28. – Ego ja sen verhot (II)

Näin voi tapahtua vain, jos pitää määrätietoisesti ja tahallisesti kiinni pahasta, toisin sanoen harjoittaa mustaa magiaa. Jatkaaksemme vertaustamme tämä vastaa käsivarren amputointia olkapäästä eli ego menettää melkein kaiken käytössään olevan pääoman. Onneksi se ei voi menettää kaikkea, koska käsi (b) ja käsivarsi (c) yhdessä ovat vain pieni osa ruumiista (a) ja sen takana on suuri kehittämätön osa egoa ensimmäisellä ja toisella alatasolla. On armollista, että ihminen ei voi täydellisesti tuhota itseään, olipa hän kuinka hölmö tai paha tahansa, sillä hän ei voi aktivoida korkeampaa osaa syyruumiista ennen kuin hän on saavuttanut tason, jossa sellainen pahuus ei tule mieleenkään. On olemassa ihmisiä, jotka tarkoituksella asettautuvat luontoa vastaan ja alentavat kaikki käytössään olevat kyvyt puhtaasti itsekkäiden tarkoituksien edistämiseksi sen

sijaan, että työskentelisivät ykseyden puolesta, jota kohti universumin koko voima painautuu. He käyttävät elämänsä pyrkien erillisyyteen ja onnistuvatkin siinä pitkiä aikoja. On sanottu, että kammottavin kohtalo, joka ihmistä voi kohdata, on tuntee olevansa täysin yksin avaruudessa. Tämä erikoislautuinen itsekkyyden kehitys on tietenkin luonteenomaista mustille maagikoille ja vain heidän riveistään voi löytää ihmisiä, jotka ovat vaarassa joutua kohtaamaan tämän kammottavan kohtalon. Heitä on montaa vastenmielistä tyyppiä, mutta heidät voidaan luokitella kahteen kategoriaan. Molemmat käyttävät okkulttisia taitojaan itsekkäisiin tarkoituksiin, muuta tarkoitukset ovat erilaiset.

Tavallisemmassa ja alemmassa tyyppissä tavoiteltu päämäärä on jonkinlaisen aistillisen halun tyydyttäminen. Tällaisen elämän tuloksena on luonnollisesti ihmisen energian keskittyminen astraaliruumiiseen. Tapettuaan itsestään jokaisen epäitsekään tai ystävällisen tunteen, jokaisen korkeamman impulssin kipinän, ei jäljellä ole muuta kuin mistään piittaamaton ja katumaton himon hirviö, joka ei kuoleman jälkeen halua eikä kykene nousemaan ylemmäs astraalitason alimmilta portailta. Koko hänen mielensä on halun otteessa ja taistelutilanteessa ego ei voi pelastaa siitä mitään ja heikkenee huomattavasti sen seurauksena. Hän on toistaiseksi irrottanut itsensä evoluution virrasta ja seisoo yksinään – tai siltä hänestä tuntuu – evoluution ulkopuolella *avichi* (ei aaltoja) tilassa. Kun hän palaa inkarnoitumaan, hän ei voi tehdä sitä niiden joukossa, jotka hän on tuntenut aiemmin, sillä hänellä ei ole riittävästi käytettävissä olevaa pääomaa jäljellä hankkiakseen elämän sekä mielelle että ruumiille hänen entisellä tasollaan. Hänen täytyy siksi nyt tyytyä käyttämään vähemmän kehittyneitä käyttövälineitä, jotka kuuluvat jollekin aiemmalle rodulle. Hän on siten heittäytynyt taaksepäin evoluutiossa ja täytyy jälleen kiivetä monia tikkaiden askelmia ylöspäin.

Hän tulee todennäköisesti syntymään villi-ihmiseksi, mutta todennäköisesti johtajaksi heidän keskuuteensa, koska hänellä on vielä jonkin verran älyä. On sanottu, että hän saattaa jopa heittäytyä niin kauas taaksepäin, että hän ei kykene löytämään nykymaailmasta sentyyppistä ihmisruumista, että se olisi tarpeeksi matalalla tasolla hänen ilmentymistarpeisiinsa. Hän saattaa joutua syrjään nykyiseen evoluutiosuunnitelmaan osallistumisesta ja joutua odottamaan toistaiseksi lakkautetussa tilassa toisen evoluution alkamista.

Samanaikaisesti amputoitu persoonallisuus, joka on katkaisut ”hopealangan, joka yhdistää sen Mestariin”, ei tietysti ole enää pysyvästi kehittyvä entiteetti, mutta pysyy elinvoimaisena ja kokonaisena pahassa elämässään täysin ilman katumusta tai vastuullisuutta. Koska sen kohtalona on hajota ”kahdeksannen sfäärin” epämiellyttävissä olosuhteissa, se yrittää pitää yllä jonkinlaista olemassaoloa fyysisellä tasolla niin pitkään kuin mahdollista. Sen ainoa keino pitkittää tuhoavaa olemassaoloaan on jonkinlainen vampyrismi. Kun sekään ei onnistu, sen tiedetään ottavan haltuunsa minkä tahansa saatavilla olevan ruumiin ja ajavan sen laillisen omistajan pois. Valittu ruumis voi todennäköisesti olla lapsen, koska sen voi olettaa kestävän pitempään ja koska ego ei vielä ole toden teolla ottanut sitä haltuunsa, joten se voi olla helpommin vallattavissa. Raivoisista yrityksistä huolimatta sen voima näyttää pian ehtyvän ja on sanottu, että ei ole tiedossa tapausta, jossa toisen ruumiin varastaminen olisi onnistunut, kun ensimmäinen varastettu ruumis ehtyy. Sen luonnollinen suuntaus on ajelehtia tämän evoluution ulkopuolelle ja tulla vedetyksi astraalilikaivoon, mikä tunnetaan ”kahdeksantena sfäärinä”, koska mikä sinne kulkeutuu, on seitsemän maailman tai pallon kehän ulkopuolella eikä voi palata niiden evoluutioon. Siellä kaikkien aikakausien tiivistyneen pahuuden ja vastenmielisten jäänteiden keskellä tämä hirvitys palaa halusta kuitenkin ilman tyydyttymismahdollisuutta ja hajoaa hitaasti vapauttaen

lopulta mentaalisen ja kausaalisen aineensa. Tämä aine ei enää koskaan palaa sen egon yhteyteen, josta se on irrotettu, vaan se sekoitetaan tason muuhun aineeseen. Se yhdistyy vähitellen tuoreisiin yhdistelmiin ja pannaan parempaan käyttöön. Tällaiset entiteetit ovat, kuten jo todettu, äärimmäisen harvinaisia ja lisäksi niiden voima vallata voi kohdistua vain niihin, joiden luonto on jo tuonut esiin samantyyppisiä vikoja.

Toisentyypinen musta maagikko on ulkoiselta ilmennykseltään kunnioitettavampi, mutta voimakkaampana vaarallisempi. Tämä on ihminen, joka ei antaudu kokonaan aistillisuudelle, vaan asettaa itselleen hienostuneemman, mutta siitä huolimatta piittaamattoman itsekkään päämäärän. Hänen tarkoituksensa on hankkia korkeammat ja laajemmat okkulttiset kyvyt, mutta käyttää niitä omaksi tyydytyksekseen ja kehityksekseen oman kunnianhimon tyydyttämiseksi tai kostonhalun tyydyttämiseksi. Tähän päästäkseen hän noudattaa mitä tiukinta asketismia, mitä tulee lihallisiin haluihin ja nälkiinnyttää astraaliruumiin karkeammat hiukkaset yhtä sitkeästi kuin Suuren Valkoisen Veljeskunnan oppilas. Mutta vaikka hänen halunsa, joiden kanssa hän sallii mielensä olla tekemisissä, ovat vähemmän materialistisia, hänen energiakeskuksensa on siitä huolimatta kokonaan persoonallisuudessa. Kun ero astraalielämän päätteeksi tapahtuu, ego ei kykene saamaan mukaansa mitään sijoituksistaan. Tulos on tämän ihmisen osalta paljolti sama kuin edellisessä tapauksessa, paitsi että hän pysyy kosketuksissa persoonallisuuteensa paljon pitempään ja jakaa jossain määrin sen kokemukset niin paljon kuin se on egolle mahdollista.

Tämän persoonallisuuden kohtalo on hyvin erilainen. Suhteellisen sitkeä astraalikuori ei ole riittävän vahva pitämään persoonallisuutta astraalitasolla pitempää aikaa. Se on kuitenkin kadottanut kokonaan kosketuksensa taivasmaailmaan, mikä tulisi olla sen olinpaikka. Ihmisen elämän ponnistelut olivat

keskittyneet tappamaan tällaiset ajatukset ja nyt se näkyy tuloksena tällä tasolla. Hänen ainoa pyrkimyksensä on ollut vastustaa luonnollista evoluutiota, erottaa itsensä suuresta kokonaisuudesta ja sotia sitä vastaan ja se onnistui, mitä tulee persoonallisuuteen. Se on leikattu irti aurinkokunnan valosta ja elämästä. Kaikki, mitä on jäljellä, on absoluuttinen eristys, tunne siitä, että on yksin universumissa. Siten tässä harvinaisessa tapauksessa persoonallisuus jakaa käytännöllisesti katsoen egon kohtalon, josta se on yrittänyt päästä irti. Mutta egon osalta tällainen kokemus on vain tilapäistä ja vaikka se kestää meidän käsityksemme mukaan hyvin pitkän aikaa, lopussa on jälleensyntyminen ja uusi tilaisuus. Persoonallisuuden loppu tulee olemaan hajoaminen, joka on väistämätön päätös kaikelle, mikä katkaisee yhteytensä lähteeseensä.

Tapauksessa, johon liittyy kokonaisen persoonallisuuden menetys, ego ei tee tarkoituksellisesti pahaa. Se on antanut persoonallisuuden riistäytyä hallinnasta ja on vastuullinen tästä teosta. Siksi se on vastuussa heikkoudesta pikemminkin kuin suoranaisestä pahuudesta. Vaikka ego onkin pudonnut taaksepäin kehityksessä hirvittävällä tavalla, se menee kuitenkin eteenpäin, joskaan todennäköisesti ei välittömästi, koska se tuntuu olevan ensi alkuun poissa tolaltaan. Tällaisen kokemuksen jälkeen ego on aina outo. Se on tyytymätön ja sillä on muistikuvia jostakin korkeammasta ja suuremmasta kuin mihin se nyt yltää. Se on pelottava tila, mutta egon on otettava vastaa sen karma ja käsitettävä, että se on itse aiheuttanut sen itselleen.

On tietoja myös eräästä toisesta harvinaisesta mahdollisuudesta. Aivan samoin kuin käsi (c) voi imeä itseensä käsivarren (b) ja nousta kapinaan ruumista (a) vastaan ruveten toimimaan omaan laskuunsa ja katkaisten kaikki siteet, on (tai ainakin on ollut menneisyydessä) mahdollista, että erillisyyden ja itsekkyyden tauti tarttuu myös ruumiiseen (a). Myös se imetetään

silloin pahan hirviömäiseen kasvuun ja se voi repäistään irti kehittymättömästä osasta egoa niin, että ei pelkästään persoonallisuus, vaan syyruumis itsekin kovenee ja menee mukaan. Piirros 28 D esittää tätä tapausta. Tämän luokan tapaus vastaa koko ruumiin tuhoutumista, ei pelkkää amputaatiota. Tällainen ego ei voi syntyä uudelleen ihmisrotuun. Vaikka se onkin ego, se putoaa eläinelämän syvyyksiin ja tarvitsee ainakin kokonaisen ketjun ajan saavuttaakseen uudelleen statuksen, jonka menetti. Vaikka tämä on teoreettisesti mahdollista, niin käytännössä tuskin käy niin. Tulee huomata, että kuitenkin tässäkin tapauksessa egon kehittymätön osa säilyy monadin käyttövälineenä. Vaikka joissakin muinaisissa kirjoituksissa puhutaan ihmisen vajoamisesta takaisin eläinkuntaan, niin tällaisista tapauksista ei ole mitään suoraa todistusaineistoa. On tapauksia, joissa ihminen tulee kosketuksiin eläintietoisuuden kanssa ja kärsii siitä hirvittävästi (ks. *Astraaliruumis*), mutta eläimeksi inkarnoituminen ei nyt ole mahdollista, mitä sitten sanotaankin kaukaisesta menneisyydestä.

Voimme poiketa hiukan aiheesta tässä ja selittää, miksi todella vakava menetyks ei toteudu helposti edes edellä kuvatuissa vakavissa tapauksissa. Siitä tosiasiaa johtuen, että hyvät ajatukset ja tunteet toimivat korkeammantyyppisessä aineessa ja että hienoa ainetta on helpompi liikuttaa kuin karkeaa, seuraus on, että sama määrä voimaa käytettynä hyvään ajatukseen tai tunteeseen tuottaa ehkä satakertaisesta niin paljon vaikutusta kuin tarkalleen sama määrä voimaa lähetettynä karkeampaan aineeseen. Jollei näin olisi, on selvää, että tavallinen ihminen edistyisi lainkaan. Jos ihminen sijoittaa tietyn määrän energiaa johonkin huonoon ominaisuuteen, sen on käytettävä ilmaisunaan alempaa ja raskaampaa astraaliainetta. Ja vaikka mikä astraaliaine tahansa on monin verroin hienompaa verrattuna mihinkään fyysisellä tasolla, niin verrattuna sen omaa tasoa korkeampaan aineeseen, se on raskasta kuin lyijy fyysisellä tasolla verrattuna hienoimpaan eetteriin. Siksi jos

ihminen käyttää täsmälleen saman määrän voimaa hyvän suuntaan, sen on saatava liikkeeseen paljon hienompaa korkeampien alatasojen ainetta ja se tuottaa, kuten sanottu ainakin sata kertaa enemmän vaikutusta tai todennäköisesti yli tuhat kertaa enemmän, jos vertaamme alinta ja korkeinta.

Vaikka meidän on todennäköisesti syytä olettaa, että 90 prosenttia kehittymättömän ihmisen ajatuksista ja tunteista on itsekeskeisiä, vaikkei oikeastaan itsekkäitä, niin jos 10 prosenttia siitä on henkistä ja epäitsekkästä, ihmisen täytyy jo olla nousemassa keskiverron yläpuolelle. Jos nämä suhteet tuottavat tuloksia vastaavassa suhteessa, ottaisi ihmiskunnan suuri enemmistö yhdeksän askelta taakse jokaista eteenpäin otettua askelta kohden ja me taantuisimme niin nopeasti, että muutama inkarnaatio siirtäisi meidät eläinkuntaan, josta olemme kehittyneet. Onneksemme kuitenkin 10 prosentin voiman vaikutus suunnattuna hyviin tarkoituksiin on paljon tehokkaampaa kuin tuon itsekkäisiin tarkoituksiin käytetyn 90 prosentin, ja niin tällainen ihminen kokonaisuutena edistyy silmin nähden elämästä toiseen. Ihminen, joka voi osoittaa edes yhden prosentin osuutta hyvään, edistyy hiukan. Niin ollen ei ole vaikea ymmärtää, että ihmisen, jonka tili on tasapainossa niin, ettei siellä ole enempää edistystä kuin taantumakaan, on täytynyt viettää selvästi paha elämää. Taantuakseen alemmalle tasolle evoluutiossa henkilön on oltava epätavallisen paha pysyvästi. Tämän lisäksi meidän tulee pitää mielessä, että Logos itse painaa koko järjestelmää eteenpäin ja ylöspäin vastustamattomalla voimallaan. Kuinka hitaalta tämä syklinen edistys meistä näyttääkään, niin se on tosiasia, jota ei voi kieltää, sillä se saa aikaan sen, että ihminen, jonka hyvä ja paha ovat tasapainossa, palaa järjestelmään ei samassa kohdassa, vaan suhteellisessa asemassa. Hän on siksi edistynyt hiukan ja jatkaa asemasta, joka on hiukan parempi kuin minkä hän *oikeastaan* ansaitsisi ja minkä hän on itselleen valmistanut.

Siten on selvää, että jos joku on niin tyhmä, että haluaa todella mennä taaksepäin vastavirtaan, hänen on työskenneltävä todella kovasti ja päättäväisesti kohti pahuutta. Ei ole pelkoa ”liukumisesta takaisin”. Tämä on yksi vanhoista harhoista, joka on jäänteinä ajoilta, jolloin uskottiin puhdasoppiseen ”paholaiseen”, joka oli niin paljon vahvempi kuin jumaluus, että kaikki maailmassa toimi hänen hyväkseen. Tosiasia on juuri päinvastoin ja kaikki ihmisen ympärillä on laskettu auttamaan häntä, jos hän sen vain ymmärtää.

Luku 26 Ego ja persoonallisuus

Kirjassani *Mentaaliruumis* tutkimme persoonallisuuden ja egon välistä suhdetta persoonallisuuden näkökulmasta, Nyt on tarpeen tarkastella sitä egon näkökulmasta. Kerrataanpa pääasiat ihmisen koostumuksesta monadina, egona ja persoonallisuutena. Jumalaisen elämän osa, jonka tunnemme monadina, ilmentyy atma-tasolla kolminaisena henkenä (ks. luku 7, piirros 12). Näistä kolmesta aspektista yksi, henki itse pysyy omalla tasollaan, atma-tasolla. Toinen, intuitio tai puhdas järki, kuten sitä joskus kutsutaan, laskeutuu yhden portaan alemmas ja ilmaisee itseään buddhitason aineen välityksellä. Kolmas aspekti, äly laskeutuu kaksi tasoa ja ilmaisee itseään ylemmän mentaalitason aineen kautta. Tämä monadin ilmaus atma-, buddhi- ja manas-tasoilla on ego eli yksilöllisyys. Ego ilmaisee itseään alemmilla tasoilla persoonallisuutena, mikä on myös kolminainen ilmennyksessään ja on lisäksi tarkka heijastus egon koostumuksesta. Mutta se on käänteinen, kuten kaikki peilikuvat. Äly eli korkeampi manas heijastuu alemmassa manaksessa. Puhdas järki eli buddhi heijastuu astraaliruumiissa ja henki, atma heijastuu fyysisellä tasolla. Se on jotakin, joka on paljon vaikeampi käsittää.

On aina olemassa yhteyslinkki korkeamman itsen eli egon ja alemman itsen eli persoonallisuuden välillä. Tämä linkki tunnetaan nimellä *antahkarana*. Se on sanskritia ja merkitsee sisäinen elin eli sisäinen instrumentti. H P Blavatsky puhui siitä linkkinä, kanavana tai siltana ylemmän manaksen ja kama-manaksen välillä inkarnaation aikana. Puhuessaan siitä, joka voi yhdistää kama-manaksen ja ylemmän manaksen alemman manaksen välityksellä, hän puhuu alemmasta manaksesta antahkaranana, kun se on *puhdas ja vapaa kamasta*.

Antahkaranaa voidaan pitää ojennettuna käsivartena sen pienen egon osan, joka on herännyt ja käden välillä, jonka ego on

laskenut alas. Kun nämä kaksi ovat täydellisesti yhdistyneet, kun ego ja persoonallisuus ovat täysin vireessä keskenään ja yhtyneet, silloin ohut antahkaranalanka lakkaa olemasta. Sen häviäminen osoittaa, ettei ego enää tarvitse *työvälinettä*, vaan vaikuttaa suoraan persoonallisuuteen. Kun ego ja persoonallisuus toimivat yhden tahdon perusteella, ei antahkaranaa enää tarvita.

Termiä antahkarana tai sisäinen vaikuttava voima käytetään myös toisessa merkityksessä tarkoittamaan koko korkeamman itsen eli egon kolmiota, koska se on kanava tai silta monadin ja alemman itsen välillä. Varhaisemmissa vaiheissa ihmisen evoluution muodosti antahkaranan eli yhteyslinjan avaaminen niin, että ego voi lisääntyvässä määrin tehdä itsensä tietäväksi sen kautta ja lopulta hallita persoonallisuutta niin, ettei ole mitään erillistä ajattelua tai tahtoa, vaan kuten pitäisikin olla, pelkästään egon ilmaus alemmilla tasoilla, alempien tasojen rajoitusten sallimissa puitteissa tietenkin. Linkistä, joka yhdistää alemman ja korkeamman itse, puhutaan usein lankana, hopealankana, kuten sopiikin puhtauden vertauskuvalla.

Sydän on ylemmän kolmion, atma-buddhi-manas keskus ruumiissa, joten kun meditaatiossa keskitetään tietoisuus sydämeen, se on helpoimmin alttiina korkeamman itsen eli egon vaikutukselle. Pää on psykoälyllisen ihmisen keskus. Sillä on erilaisia funktioita seitsemässä ontelossaan mukaan lukien aivolisäke ja käpyrauhanen. Sen, joka keskittyessään voi viädä tietoisuutensa aivoista sydämeen, tulisi olla kykenevä yhdistämään kama-manas korkeampaan manakseen alemman manaksen kautta, mikä puhtaana ja vapaana on antahkarana. Hänelle on silloin mahdollista kuulla ylemmän kolmion kuis-kauksia. Harjaantumattomalla ihmisellä ei käytännöllisesti ole mitään yhteyttä egoon; vihityllä toisaalta on täysi yhteys. Tämän seurauksena havaitsemme, että kuten odotettua ihmisiä on kaikilla eri asteilla näiden kahden ääripään välillä.

Tähän mennessä on jokaiselle tullut selväksi, kuinka tärkeää on käsittää korkeamman ja alemman itsen välillä olevan yhteyden olemassaolo ja tehdä kaikkensa tämän linkin vahvistamiseksi niin, että ego ja persoonallisuus tulevat vähitellen toimimaan yhtenä entiteettinä. Näiden neljän ihmisen koostumusta ja erilaisia ruumiita selvittävän kirjani *grand motif*, on juuri auttaa tämän tehtävän suorittamisessa.

Samalla kun pyrimme monin tavoin ja keinoin arvostamaan ja käsittämään egon ja persoonallisuuden näkökulmien suuren eron, meidän täytyy pitää mielessä, kuten on toistuvasti sanottu, että on vain yksi tietoisuus. Kuitenkin meistä tuntuu usein kahdelta ja se saa meidät ihmettelemään, onko ego täysin erillään fyysisestä ruumiista. Meidän täytyy kuitenkin käsittää, että on vain yksi tietoisuus ja ilmeisen eron aiheuttaa eri käyttövälineiden rajoittuneisuus. Siksi meidän ei tule kuvitella, että ihmisessä on kaksi entiteettiä. Alempi itse ei ole mikään erillinen olento, vaan kuten olemme nähneet, ego sijoittaa persoonallisuuteen osan itseään kokeakseen alempien tasojen värähtelyt. Ylemmän ja alemman manaksen perustavaa laatua oleva identtisyys täytyy pitää mielessä jatkuvasti. Käytännöllisyyden vuoksi teemme eron niiden välillä, mutta ero on vain toiminnallinen, ei perusluontoon kuuluva. Alempi *manas* on yhtä ylemmän kanssa kuten auringonsäde on yhtä auringon kanssa.

Egon pieni osanen, jonka se on sijoittanut persoonallisuuteen, on tietoisuuden piste, jonka selvänäköiset voivat nähdä liikuvan ihmisen lähellä. Erään symbolisen järjestelmän mukaan sitä pidetään ”kultaisena peukalonmittaisena miehenä”, joka asuu sydämessä. Toiset näkevät sen pikemminkin tähtenä, loistavan valon tähtenä. Ihminen voi pitää tietoisuuden tähtensä missä haluaa, toisin sanoen missä seitsemästä päätsakrasta tai ruumiin voimakeskuksesta tahansa. Mikä niistä on ihmisel-

le luonnollisinta, riippuu hänen tyyppistään tai ”säteestään” ja todennäköisesti myös rodustaan ja alarodustaan. Viidennen juurirodun ihmiset pitävät tietoisuutensa melkein aina aivoissa aivolisäketä vastaavassa keskuksessa. On kuitenkin muitten rotujen ihmisiä, joista on luonnollista pitää sitä tavallisesti sydämässä, kurkussa tai solar plexuksessa. Tietoisuuden tähti on siten egon edustaja alemmilla tasoilla. Kun se ilmentyy alempien käyttövälineiden välityksellä, kutsumme sitä persoonallisuudeksi, ihmiseksi, jona hänen ystävänsä täällä alhaalla hänet tuntevat. Kuten olemme nähneet, vaikka ego on vain osanen monadista, se on kuitenkin täydellinen egona syyruumiissaan, vaikka sen kyvyt eivät ole kehittyneet, kun taas persoonallisuudessa on vain häivähdys sen egon elämästä. Lisäksi vaikka tavallisen ihmisen tapauksessa egon tietoisuus sen omalla tasolla on vain osittainen ja epämääräinen, niin siinä määrin kuin se on aktiivinen, se on aina hyvän puolella, koska se haluaa sitä, mikä on edullista sen omalle evoluutiolle sieluna. Todellisuudessa egon muuttumaton halu on edistys, korkeamman Itsen pääsy esiin ja alempien käyttövälineitten virittäminen korkeamman itsen työvälineiksi.

Kaikenlaiset ajatukset, joita kutsumme pahoiksi, ovat egolle mahdottomuus, sillä kaikki egossa kehittyvät ominaisuudet ovat puhtaita. Esimerkiksi jos siellä on kiintymystä, sitä ei tahraa mustasukkaisuus, kateus tai itsekkyyys. Se on jumalaisen rakkauden peilikuva siinä määrin kuin ego voi sen saada aikaan tasollaan. Lisäksi egolle ei ole mahdollista olla väärässä. Häntä ei voi pettää, mutta on selvää, että ego ei ole selvillä kaikista asioista, sillä koko inkarnaation tarkoitushan on poistaa tietämättömyys. Mutta kuten olemme nähneet, egon osanen, joka on sijoitettu alempaan aineeseen, tulee niin voimakkaasti ja elävästi tietoiseksi tässä aineessa, että se ajattelee ja toimii niin kuin se olisi erillinen olento. Se unohtaa, että se kuuluu egon vähemmän kehittyneeseen, mutta laajempaan tietoisuuteen. Se alkaa toteuttaa elämänsä omaan laskuunsa

ja yrittää mennä, minne haluaa, sen sijaan että menisi sinne, minne ego toivoo. Lisäksi ego kaikkinen mahtavine voimineen ei ole niin tarkka kuin alempi mieli ja persoonallisuus. Se arvostaa yli kaiken alemman mielen erottelukykyjä, joita se on aikeissa kehittää. Tämän seurauksena se usein jättää omaan arvoonsa korkeamman, mutta ei niin tarkan Itsen ja ottaa tavakseen ajatella itseään itsenäisenä egona. Huomautamme tässä, että läpi koko evoluutiomme kulun on aina olemassa vaara, että ihminen samaistuu sen kohdan kanssa tai sen käyttövälineen kanssa, jossa hän on täydemmin tietoinen. Tästä johtuen, kuten olemme nähneet, joskus tuntuu siltä, että osanen toimii kokonaisuutta vastaan. Mutta ihminen, joka on saanut opetusta, ei suostu tulemaan johdetuksi harhaan, vaan kurottaa takaisin osasen valppaan tietoisuuden välityksellä kaiken takana olevaan todelliseen tietoisuuteen, vaikka se onkin vasta hyvin vähän kehittynyt. Tätä herraa Sinnett kutsui ”alamaisuudeksi korkeammalle Itselle”.

Olemme jo nähneet, että mitä tulee asioiden luontoon, ei syyruumiissa tai egossa ole mitään paha. Mutta aina, kun syyruumiissa on aukkoa, on mahdollista, että alempi käyttöväline turvautuu jonkinlaiseen pahaan toimintaan. Siten astraalielementaali voi esimerkiksi ottaa ihmisen valtaansa ja syöksee hänet suorittamaan rikoksen. Sellaisessa tapauksessa ego ei ole riittävän hereillä tullakseen väliin ja estääkseen toiminnan tai ehkä se ei ymmärrä, että astraaliruumiin intohimo tai ahneus saattaa pakottaa alemman itsen tekemään rikoksen. Paha ei siis tule korkeammasta Itsestä, se tulee korkeamman Itsen *puutteesta*, koska jos ego olisi kehittyneempi, se pysäyttäisi ihmisen pahan ajatuksen kynnyksellä eikä hän syyllistyisi rikokseen.

Tavallisissa ihmisissä egolla ei ole paljon tajua persoonallisuudesta eikä selkeää käsitystä tarkoituksesta, miksi sellainen on laskettu liikkeelle. Ja kuten olemme nähneet, pieni pala,

jonka tapaamme persoonallisuudessa, kasvaa omiin tapoihinsa ja mielipiteisiinsä. Se kehittyy sen kokemuksen perusteella, minkä se saa ja se välitetään egolle, mutta tämän todellisen kehityksen myötä se tavallisesti kerää paljon, mitä ei kannata kutsua tällä nimellä. Se saa tietoa, mutta myös ennakkoluuloja, jotka eivät todellisuudessa ole lainkaan tietoa. Se ei vapaudu näistä tietoa, tunnetta ja toimintaa koskevista ennakkoluuloista ennen kuin ihminen saavuttaa adeptiuden. Se keksii vähitellen, että nämä asiat ovat ennakkoluuloja ja edistyy jättäen ne taakseen, mutta se on aina huomattavan rajoittunut, mistä ego taas on kokonaan vapaa.

Vanhemmat ja opettajat voivat tehdä lapsuuden aikana hyvin paljon auttaakseen egoa kontrolloimaan käyttövälineitään ja hyödyntämään niitä omiin tarkoituksiinsa. On suuri ero siinä, heräävätkö lapsen ruumiissa ensin hyvät vai pahat idut. Jos vanhemmat kykenevät herättämään vain hyviä taipumuksia huolellisella hoidolla ennen syntymää ja monia vuosia sen jälkeen, egosta on luonnostaan helppoa ilmaista itseään samojen suuntaviivojen mukaisesti ja päättäväinen tapa tähän suuntaan on muodostunut. Kun paha ärsyke tulee, se kohtaa voimakkaan impulssin hyvän suuntaan, mitä se yrittää turhaan voittaa. Samaten, jos pahat taipumukset ovat alkaneet viritä ensin, niin hyvää kohti suuntautuvien herätteiden on taisteltava pahan etukäteisasetelmiä vastaan. Tällaisessa tapauksessa persoonallisuudessa on pahan maku, valmiutta vastaanottamaan sitä ja antautumaan sille. Toisessa tapauksessa on kuitenkin niin, että on olemassa voimakas luonnollinen vastenmielisyys pahaa kohtaan, mikä tekee egon työn paljon helpommaksi.

Keskivertoihmisessä on jatkuva jännitystila astraali- ja mentaaliruumiiden välillä eikä kumpikaan näistä ruumiista ole pienimmässäkään määrin virittynyt egoon tai valmis toimimaan sen käyttövälineenä. Mitä tarvitaan, on persoonallisu-

den puhdistaminen ja kanava sen ja egon välillä on avattava ja laajennettava. Ennen kuin tämä on tehty, näkee persoonallisuus kaiken ja kaikki omasta hyvin rajoittuneesta näkökulmastaan. Ego ei voi ymmärtää, mitä on todella tapahtumassa. Se näkee vain vääristyneen kuvan persoonallisuudesta, joka on kuin kamera, jonka linssi on viallinen ja vääristää valonsäteet ja jonka huonolaatuinen filmi tekee tuloksesta sekavan, epäselvän ja epätasaisen. Näin ollen useimpien ihmisten tapauksessa ego ei saa mitään tyydytystä persoonallisuudesta ennen kuin taivasmaailmassa. Ego itse erottaa toden valheellisesta; se tunnistaa totuuden, kun se näkee sen ja hylkää valheellisen. Mutta yleensä, kun se luo katseensa alas persoonallisuuteen, se näkee niin hullun sekamelskan keskenään ristiriidassa olevia ajatusmuotoja, että se ei erota niistä mitään varmaa. Se kääntyy pois epätoivoissaan ja päättää odottaa taivasmaailman rauhaa ennen kuin yrittää poimia totuudenhippusia tästä ikävältä näyttävästä kaaoksesta. Rauhallisimmissa oloissa deevakhanissa, kun äskeisen fyysisen elämän tunteet ja ajatukset nousevat esiin yksi kerrallaan ja näyttäytyvät tuon maailman häikäisevässä valossa, niitä voi tarkastella kirkkaasti, heittää akanat pois ja pitää arvokkaan. Oppilaan tulisi tietysti yrittää saada tämä tila aikaan vielä fyysisessä ruumiissa ollessaan puhdistuen persoonallisuutta ja saattaen sitä sopusointuun egon eli sielun kanssa.

Vaikka fyysinen ruumis epäilemättä edustaa egoa vain osittain, ei siitä voi puhua erillisenä ruumiista. Jos kuvittelemme egon kiinteäksi kappaleeksi ja fyysisen tason pinnaksi, niin jos kappale asetetaan pinnalle, niin kuvio pinnalla edustaa kappaleen kontaktia pintaan ja on tavattoman osittainen ilmaus kappaleesta. Edelleen jos asetamme kappaleen eri sivut vuorotellen pinnalle, saamme huomattavasti toisistaan poikkeavia vaikutelmia. Kaikki niistä ovat epätäydellisiä ja osittaisia, koska kaikissa tapauksissa kappaleella on ulottuvuus täysin toiseen suuntaan, mikä ei millään tavalla saa ilmaisuaan tasai-

sella pinnalla. Tavallisen ihmisen tapauksessa saamme lähes tarkkaan tilannetta vastaavan vertauskuvan, jos oletamme, että kappale on tietoinen vain siinä määrin kuin se on yhteydessä pintaan. Siitä huolimatta, kun kappale ilmaisee tällaisen kontaktin kautta saavutetun tietoisuuden tulosta, se käsitetään kappaleessa luonnostaan kokonaisuutena. Saatu tulos on mukana myöhemmissä ilmauksissa, vaikka ne saattavat erota huomattavasti aiemmista. Kun ego on vielä kehittymätön, se voi vastata vain hyvin harvoin korkeamman mentaalitason hienoihin värähtelyihin niin, että ne kulkevat sen läpi käytännöllisesti katsoen ilman vaikutusta. Se tarvitsee alkuun voimallisia ja suhteellisen karkeita värähtelyjä ja kun tällaisia ei ole sen omalla tasolla, se laskeutuu alaspäin alemmille tasoille löytääkseen niitä. Niin ollen se pääsee täyteen tietoisuuteen ensin vain alimmissa ja kiinteimmissä käyttövälineissään. Sen huomio on pitkään aikaa keskittynyt fyysiselle tasolle niin, että vaikka tämä taso on niin paljon alempana kuin egon oma ja tarjoaa niin paljon vähemmän toimintatilaa, niin varhaisimmilla asteilla se tuntee itsensä paljon elävämmäksi toimissaan siellä. Kun sen tietoisuus lisääntyy ja liikkumatila laajenee, se alkaa vähitellen työskennellä enemmän aineessa yhtä tasoa ylempänä eli astraaliaineessa. Paljon myöhemmässä vaiheessa, kun se on selvinnyt työstä astraaliaineessa, se alkaa kyetä ilmaisemaan itseään myös mentaaliruumiin aineen välityksellä. Vielä myöhemmin se on päässyt työnsä päätökseen, kun se työskentelee yhtä täydästi ja selkeästi syruumiin aineessa ylempällä mentaalitasolla kuin se tekee nyt fyysisellä tasolla.

Kun egosta tulee riittävän kehittynyt pääsemään Mestarin suoran vaikutuksen alaiseksi, vaikutuksen määrä, mikä voidaan siirtää persoonallisuuteen, riippuu persoonallisuuden ja egon välisestä yhteydestä, mikä on hyvin erilainen eri tapauksissa. Inhimillisessä elämässä variaatioiden määrä on rajaton. Kun henkinen voima säteilee egon ylle, jotakin siitä virtaa

varmasti aina myös persoonallisuuteen, koska alempi on kiinnittyneenä korkeampaan aivan kuten käsi on kiinnittyneenä ruumiiseen käsivarren välityksellä. Mutta persoonallisuus voi ottaa vastaan vain sen, mihin se on tehnyt itsensä kykeneväksi vastaanottamaan.

On myös eräs toinen tärkeä tekijä, joka alkaa toimia. Mestari käyttää usein hyväkseen egon ominaisuuksia, jotka ovat pimenossa persoonallisuudessa niin, että hyvin vähän tulee sellaisessa tapauksessa perille alas persoonallisuuteen. Aivan kuten egolle voidaan osoittaa vain sellaisia persoonallisuuden kokemuksia, jotka sopivat yhteen egon luonteen ja kiinnostuksen kanssa, niin persoonallisuus voi ilmaista vain sellaisia impulsseja, joihin se voi vastata. Meidän on pidettävä mielessä, että ego on taipuvainen sulkemaan pois aineellisen ja otamaan vastaan henkisen, kun taas persoonallisuus on taipuvainen sulkemaan pois henkisen ja vastaanottamaan aineen ainakin varhaisemmilla kehitysasteilla. Selvänäköinen voi joskus nähdä nämä vaikutukset toiminnassa. Siten hän voi jonain päivänä nähdä persoonallisuuden piirteiden voimistuneen ilman ulkoista syytä. Syy löytyy usein siitä, mitä on tapahtumassa jollain korkeammalla tasolla – tämän egon ominaisuuden stimulaatio. Ihminen voi huomata esimerkiksi olevansa kiintymyksen tai antaumuksen vallassa ilman, että kykenee selittämään fyysisellä tasolla miksi. Syy on tavallisesti egon stimulaatio tai toisaalta saattaa olla, että ego on erityisen kiinnostunut persoonallisuudesta juuri silloin.

Mestarin ja hänen oppilaansa suhde on varsin samankaltainen persoonallisuuden ja egon suhteen kanssa. Aivan kuten ego voidaan katsoa sijoittavan pienen osan itseään persoonallisuuteen ja ilmaisevan itseään persoonallisuuden välityksellä vaikka kuinka epätäydellisesti, niin samoin oppilas ei pelkää edusta Mestaria, vaan on Mestari hyvin todellisessa merkityksessä, hän on Mestari suunnattomien rajoitusten alaisuus-

nessa. Nämä rajoitukset eivät koostu pelkästään alempien tasojen olosuhteista, vaan tietysti myös oppilaan persoonallisuudesta, mikä ei missään mielessä ole transsendentti. Lisäksi vaikka oppilaan ego olisi saanut täyteen hallintaansa alemmat käyttövälineensä, niin oppilaan ja Mestarin egojen välillä olisi silti kokoero. Oppilaan ego on luonnollisesti *kooltaan* pienempi kuin Mestarin, jota hän seuraa ja voi siksi edustaa Häntä vain epätäydellisesti.

Meditaatio on menetelmä, jolla vedetään egon huomiota puoleemme. Täytyy kuitenkin pitää mielessä, että meidän tulisi pyrkiä meditaatiota harjoittaessamme kurottautumaan egon puoleen sen toimiessa korkeammilla tasoilla sen sijaan, että yritämme mennä väliin ja vetää egoa alas persoonallisuuden puoleen. Meditaatiossa kutsutaan korkeampia vaikutuksia ja se on *aina* tehokasta, vaikka fyysisellä tasolla asiat tuntuivat hyvin tylsiltä ja merkityksettömiltä. Tylsyyden tunne persoonallisuudessa voi todellisuudessa johtua siitä, että ego kurottaa ylöspäin eikä sen tähden lähetä energiaa alas persoonallisuuteen. Meditaatio ja henkisten aiheiden opiskelu tässä maallisessa elämässä merkitsevät epäilemättä suurta eroa egon elämässä, sillä tunnontarkasti suoritettu meditaatio avaa kanavan persoonallisuuden ja egon välillä ja pitää sen avoimena. Täytyy kuitenkin pitää mielessä, että fyysinen meditaatio ei ole suoranaisesti egoa varten, vaan eri käyttövälineiden harjoittamista egon kanavaksi. Tosiasiassa ego suhtautuu persoonallisuuteen fyysisen meditaation aikana paljolti kuten muulloinkin, lievästi ylenkatseella. Tästä huolimatta voima, joka laskeutuu alas on aina egon voimaa, mutta koska se on vain pieni osa siitä, se antaa helposti yksipuolisen käsityksen asioista. Tavallisella ihmisellä, joka ei ole ottanut henkisiä asioita vakavasti, on yhdyslanka persoonallisuuden ja egon välillä. Tosiasiassa tämä kanava on usein niin ahdas, että se joskus vaikuttaa olevan melkein tukossa. Jossain erityistilanteessa kuten ”kääntymyksessä” voima saattaa päästä jälleen läpi.

Kehittyneemmillä henkilöillä egon ja persoonallisuuden välillä on jatkuvasti jonkinlainen virtaus.

Näiden ajatusten tulisi saada meidät ymmärtämään, että ei ole aina ollenkaan paikallaan arvostella egoa sen mukaan, miten se ilmentyy persoonallisuudessa. Siten esimerkiksi hyvin puoleensa vetävän tyyppin ego saattaa esittää enemmän fyysisellä tasolla kuin toisen paljon pitemmälle kehittyneen, jonka energia sattuu keskittymään melkein yksinomaan kausaali- tai buddhiselle tasolle. Siksi ihmiset, jotka arvostelevat pelkäävät fyysisen tason olemuksen perusteella, ovat toistuvasti täysin väärässä arvioissaan muitten suhteellisesta kehittyneisyydestä. Jokainen egon toistaan seuraava laskeutuminen alemmille tasoille on niin sanoin kuvaamaton rajoitus, että ihminen, jonka kohtaamme täällä fyysisellä tasolla, on parhaimmillaankin osasen osanen. Se ei voi antaa meille todellisen ihmisen ilmauksena edes summittaista käsitystä siitä, millainen tämä ihminen tulee olemaan evoluutionsa lopussa. Ennen kuin on nähnyt egon, ei ole mitään käsitystä siitä, kuinka suurenmoinen se todellisuudessa on, kuinka rajattoman paljon viisaampi ja vahvempi kuin inkarnoitunut entiteetti. Todellisuudessa jokainen on hyvin paljon parempi kuin mitä hän näyttää olevan. Suurinkaan pyhimys ei voi täysin ilmaista egoaan; korkeammalla tasolla hän on vielä suurempi pyhimys kuin hän voi koskaan olla täällä alhaalla. Suurenmoisenakin hän ei vielä ole varmapiirteinen suurenmoisuudessaan.

On todellakin kolme tietä, joiden avulla ego voi kehittyä ja vaikuttaa elämään.

- 1) Tiedemies tai filosofi. Nämä kehittävät alemman mielen lisäksi myös korkeampaa niin, että suuri määrä tyypiltään abstraktisempaa ja kokonaisvaltaisempaa ajattelua tulee alas heidän tietoisuuteensa. Tämänkal-

taisille tulee myöhemmin buddhitietoisuuden kehittyminen.

- 2) Korkeampien tunteiden, kuten rakkaus, antautuminen tai myötätunto käytön menetelmä ja buddhisen prinssiin herääminen huomattavassa määrin ilman välittäjänä toimivan syyruumiin kehittämistä. Syyruumiiseen vaikutetaan joka tapauksessa, sillä kaikki buddhinen kehitys vaikuttaa voimakkaasti syyruumiiseen. Nämä ihmiset eivät kehitä välttämättä buddhista käytövälinettä, jossa voisivat elää pysyvästi, mutta korkeampien tunteiden käyttö saa aikaan värähtelyjä buddhisessa aineessa. Näin vielä muodostumattomassa buddhisessa käyttövälineessä liikkuu jokin niin, että monet sen värähtelyistä päätyvät alaspäin ja viiptyvät astraaliruumiissa. Näin ihminen voi vastaanottaa huomattavan määrän vaikutusta buddhiselta tasolta ennen kuin käyttöväline on täysin kehittynyt.
- 3) Hämärämpi menetelmä on tahdon aktivointi, jossa fyysinen ruumis reagoi jollain tavoin atmiseen aineeseen. Kuinka tämä tapahtuu, siitä tiedetään hyvin vähän.

Useimpien oppilaiden menetelmä on omistautuminen ja aito myötätunto kanssaihmissiään kohtaan.

Melko pitkälle ehtinyt ego saattaa joskus olla melko välinpitämätön ruumiinsa suhteen, koska kaikki persoonallisuuteen sijoitettu merkitsee, että egolta otetaan niin paljon pois. Hän saattaa siksi nurista sellaista voiman tuhlausta. Sellaisissa tapauksissa ego saattaa olla hiukan kärsimätön ja vetäytyä jonkin verran, mutta egon ja persoonallisuuden välillä on kuitenkin virtaava yhteys, mikä ei ole mahdollista tavallisen ihmisen kohdalla. Tavallisen ihmisen tapauksessa egon osanen sijoitetaan alemmille tasoille ja jätetään sinne pitämään puoli-

aan, mutta se ei ole täysin erillään. Edistyneemmällä tasolla on jatkuva yhteys näiden kahden välillä kanavaa pitkin. Ego voi siksi vetäytyä, milloin haluaa ja jättää jälkeensä vaatimatoman edustuksen todellisesta ihmisestä. Tästä näemme, että alemman ja korkeamman itsen väliset suhteet vaihtelevat suuresti eri ihmisissä ja eri kehitysvaiheissa. Omalla tasollaan kiireinen ego voi unohtaa aika ajoin kiinnittää asiaankuuluvaa huomiota persoonallisuuteensa, aivan kuten hyvä ja huomaavainen ihminen voi satunnaisesti erikoisten työpaineitten alla unohtaa hevosensa tai koiransa. Kun näin tapahtuu, persoonallisuus muistuttaa häntä olemassaolostaan syyllistymällä johonkin tyhmyyteen, mistä aiheutuu vakavaa kärsimystä.

Saatatte huomata, että kun on saanut valmiiksi jonkin erityisen työn, joka on vaatinut paljon yhteisyyttä egon kanssa, esimerkiksi luento suurelle yleisölle, ego vetää energiansa pois ja jättää persoonallisuuden selviämään niin vähällä energialla, että olo on melko alakuloinen. Jonkin aikaa ego myönsi, että työ oli jossain määrin tärkeä ja vuodatti hiukan enemmän itseään siihen, mutta jälkeinpäin se jättää onnettoman persoonallisuuden varsin masentuneeksi. Meidän on kaiken aikaa muistettava, että ego sijoittaa alas persoonallisuuteen vain hyvin pienen osan itseään. Kun tämä osa jatkuvasti sotkeutuu kiinnostuksenkohteisiin, jotka hyvin usein puolinaisina eivät ole egon omien aktiviteettien yleisen linjan mukaisia, ego ei kiinnitä erityistä huomiota persoonallisuuden alempaan elämään, ellei sille tapahdu jotain epätavallista. Tavallisen maailmallisen ihmisen fyysisessä elämässä ei ole paljoa egoa kiinnostavaa ja vain silloin tällöin sattuu jotain todella tärkeää, joka voi hetkeksi saada egon huomion niin, että se ottaa tapauksesta itselleen, mikä on sen arvoista.

Tavallinen ihminen elää katkoittain. Enemmän kuin puolet ajasta hän ei ole hereillä todellisen ja korkeamman elämän suhteen lainkaan. Jos ihminen valittaa, että hänen egonsa

kiinnittää häneen hyvin vähän huomiota, niin kysyköön itseltään, kuinka paljon huomiota hän on kiinnittänyt egoon. Kuinka usein hän esimerkiksi on jonain tiettyinä päivinä edes ajatellut egoa?

Jos hän haluaa saada egon huomiota, hänen täytyy tehdä persoonallisuudesta hyödyllinen egolle. Niin pian kuin hän alkaa omistaa suuremman osan ajattelustaan korkeammille asioille, toisin sanoen niin pian, kun hän alkaa elää, on todennäköistä, että ego huomioi hänet hiukan enemmän. Ego on hyvin selvillä, että tietty välttämätön osa sen evoluutiota voidaan toteuttaa vain persoonallisuuden avulla mentaali-, astraali- ja fyysisessä ruumiissa. Siksi se tietää, että sen täytyy jossain vaiheessa kiinnittää siihen huomiota, ottaa sitä kädestä ja saattaa hallintaansa. Mutta voimme hyvin ymmärtää, että tehtävä ei aina näytä kutsuvalta, että kyseessä oleva persoonallisuus vaikuttaa kaikkea muuta kuin puoleensa vetävältä tai toiveita herättävältä. Jos katsomme monia persoonallisuuksia ympärillämme, niiden fyysinen ruumis on täynnä huumeita ja myrkkyyjä, astraaliruumiit tihkuvat ahneutta ja aistillisuutta ja mentaaliruumiit ovat kiinnostuneita vain rahan tekemisestä ja ehkä jostain julmemman tyyppisestä ”urheilusta”.

Ei ole vaikea nähdä, miksi ego seuraten tilannetta ylväistä korkeuksistaan saattaa päättää lykätä vakavat yritykset toiseen inkarnaatioon toivoen, että seuraava sarja ruumiita olisi hiukan myötämielisempi joillekin muille vaikutuksille kuin mitkä sen katse kohtaa tällä kertaa. Voimme kuvitella sen sanovan itseksensä: ”En voi tehdä mitään noilla. Minulla voi olla tuuria ensi kerralla ja voin saada jotain parempaa. Huonommaksihan tämä ei voi mennä. Sitä odotellessa minulla on monta paljon tärkeämpää asiaa hoidettavana täällä.”

On melko tavallista, että samanlainen tilanne esiintyy uuden inkarnaation alkuvaiheissa. Kuten olemme nähneet, lapsen syntymästä alkaen ego häilyy sen yläpuolella ja alkaa joissain

tapauksessa yrityksensä vaikuttaa lapsen kehitykseen, kun se on vielä hyvin nuori. Mutta yleisenä sääntönä on, että ego ei kiinnitä paljon huomiota lapseen ennen kuin noin seitsemän vuoden iässä, jolloin karmaattisen elementaalin työ on käytännössä päätöksessä. Mutta lapset eroavat niin suuresti toisistaan, että ei ole yllätys, että egojen ja persoonallisuuksien suhde eroaa myös suuresti. Jotkut lapsipersonallisuudet ovat nopeita ja vastaanottavaisia, toiset tylsiä ja itsepäisiä. Kun tylsyys ja vastaanottohaluttomuus ovat silmiinpistäviä, ego usein vetää pois aktiivisen kiinnostuksensa joksikin aikaa toivoen, että kun lapsen ruumis kasvaa, se saattaa tulla nokkelammaksi ja vastaanottavaisemmaksi. Meistä tällainen päätös saattaa näyttää epäviisaalta, koska jos ego kieltää nykyiseltä persoonallisuudelta läsnäolonsa, on epätodennäköistä, että seuraava olisi parempi. Jos hän sallii lapsen ruumiin kehittyä ilman vaikutustaan, ilmenneet epätoivotut ominaisuudet saattavat voimistua sen sijaan, että kuolisivat. Mutta meille tuskin kuuluu arvostella, koska tietomme ongelmasta on niin epätäydellinen emmekä näe mitään siitä korkeammasta tehtävästä, johon ego omistautuu. Tästä voi nähdä, kuinka mahdotonta on arvostella mitenkään tarkasti, missä asemassa evoluutiiossaan kukin on, jonka näemme fyysisellä tasolla. Jossain tapauksessa karmalliset syyt ovat voineet tuottaa hyvin hienon persoonallisuuden, jolla on takanaan vain keskinkertaisesti edistynyt ego. Toisessa tapauksessa samat syyt ovat voineet tuottaa alemman tyypin tai vajaan persoonallisuuden suhteellisen edistyneelle egolle.

Kun ego päättää suunnata energiansa kaiken voiman persoonallisuuteen, muutos, jonka se voi tuottaa, on hyvin suuri. Ei kukaan, joka ei ole henkilökohtaisesti tutkinut asiaa, voi kuvitella, kuinka ihmeellinen, nopea ja radikaali sellainen muutos voi olla, kun olosuhteet ovat suotuisat, toisin sanoen, kun ego on suhteellisen vahva eikä persoonallisuus ole parantumattomasti paha ja erityisesti kun persoonallisuus puolestaan pon-

nistelee määrätietoisesti tullakseen egon täydelliseksi ilmaukseksi ja tekee itsestään puoleensa vetävän. Ymmärtääksemme, kuinka tämä voi tapahtua, on tarpeen katsoa asiaa samanaikaisesti kahdesta näkökulmasta. Useimmat meistä ovat hyvin empaattisesti persoonallisuuksia ja ajattelevat ja toimivat yksinomaan sellaisina. Kuitenkin me tiedämme koko ajan, että olemme todellisuudessa egoja ja ne meistä, jotka ovat monien vuosien meditaatiolla tehneet itsestään herkkätuntoisemman hienommille vaikutuksille, ovat usein tietoisia korkeamman itsen väliintulosta. Mitä enemmän otamme tavaksemme samaistua egoon, sitä selvemmin ja terveemmin näemme elämän ongelmat. Mutta niin kauan kuin tunnemme olevamme persoonallisuuksia, on ilmeinen velvollisuutemme ja etumme avautua egolle, kurottaa ylöspäin sitä kohti ja peräänantamattomasti virittää sisällämme sellaisia värähtelyjä, jotka ovat hyödyksi sille. Ainakin meidän tulee olla varmoja, ettemme seiso egon tiellä, että aina teemme parhaamme sen puolesta sen mukaan kuin saamme valaistusta.

Koska itsekkyyden on persoonallisuuden vahvistumista, ensimmäinen askel on päästä eroon tästä paheesta. Seuraavaksi mieli tulee pitää täytettynä korkeilla ajatuksilla, sillä jos se askaroi jatkuvasti alempien asioiden parissa, vaikka nämä alemmat asiat olisivat arvostettavia tavallaan, ego ei voi halutessaan käyttää mieltä ilmauskanavana. Kun ego tekee yrityksen, kun se sanokaamme vaikka ojentaa sormensa selittäen meille jotain, se tulee ottaa vastaan innokkaasti ja sen kehoituksia tulee välittömästi totella, jotta se ottaisi yhä enemmän mieltä hallintaansa ja ottaisi käyttöön perintönsä, mitä alempiin tasoihin tulee. Persoonallisuuden tulee niin sanoakseni astua syrjään ja antaa egon, ”soturin” taistella. Näin tehdessään persoonallisuuden tulee pitää huolta siitä, että se on omistautunut *työlle* eikä *henkilökohtaiselle* osalleen siitä. Sen täytyy pitää huolta siitä, että persoonallisuuden syöksyessä eteenpäin se muistaa koko ajan, että ego työskentelee siinä. Vaikka egon epämääräisyys, ellei se ole kehittynyt, saattaa

estää sitä osoittamasta jotain tiettyä toiminnan linjaa, niin kun persoonallisuus, tultuaan määrätietoisemmaksi, on löytänyt työn, ego voi vuodattaa itseään siihen ja tekeekin sen. Tämä tekee persoonallisuudelle mahdolliseksi suoriutua työstä paljon paremmin ja kaiken kaikkiaan laajemmassa mielialassa kuin se kykenisi ilman egon apua.

”Mutta ellet (persoonallisuus) katso häneen (ego), jos menet hänen ohitse, ei sinulla ole mitään turvaa. Aivosi hourivat, sydämesi käy epävarmaksi, ja taistelulentän pölyssä näkösi ja aistisi pettävät, etkä erota ystäviä vihollisista.” (*Valoa tielle*).

Näin tapahtuu, kun persoonallisuus ei etsi korkeampaa ohjausta egolta. Tämä on välttämätön askel, joka sen tulee ottaa, joka aikoo astua polulle, joka johtaa vihkimykseen. Sillä vihkimyksessä alempi ja korkeampi tulevat yhdeksi tai pikemminkin suurempi imee itseensä vähäisemmän niin, että persoonallisuudesta ei jää mitään sellaista jäljelle, mikä ei edustaisi egoa alemman ollessa pelkästään korkeamman ilmaus. Käsittelemme tätä täydellisemmin luvussa 31, joka käsittelee vihkimystä. Siksi on ilmeistä, että persoonallisuuden tulee pyrkiä varmistamaan, mitä ego haluaa ja antamaan sille tilaisuudet, joita se haluaa. Sisäisten asioiden opiskelu ja henkisen elämän eläminen herättää egon ja kiinnittää sen huomion. Otetaanpa esimerkki. Oletetaan, että sinulla on ego, jonka pääasiallinen menetelmä ilmentymiseensä on rakkaus. Tätä ominaisuutta se haluaa tuoda julki persoonallisuudellaan. Siitä seuraa, että jos persoonallisuus yrittää tuntea voimakasta rakkautta ja kiinnittää siihen erityistä huomiota, ego sijoittaa heti enemmän itseään persoonallisuuteen, koska sen mielestä persoonallisuudessa on juuri sitä, mitä se haluaa.

Villi-ihmisessä itse ilmaisee kaikenlaisia tunteita ja intohimoja, joita ego ei missään tapauksessa voi hyväksyä, mutta kehiti-

tyneessä ihmisessä ei ole muita tunteita kuin mitä hän itse valitsee. Sen sijaan, että tunteet pyyhkäisisivät hänen ylitseen ja saisivat hänet tolaltaan, hän yksinkertaisesti valitsee tunteensa. Hän sanoo esimerkiksi: ”Rakkaus on hyvä asia. Sallin itseni tuntea rakkautta. Omistautuminen on hyvä asia. Sallin itseni tuntea omistautumista. Sympatia on kaunista. Sallin itseni tuntea sympatiaa.” Hän tekee tämän avoimin silmin ja tarkoituksellisesti. Tunteet ovat näin mielen hallinnassa ja mieli on syyruumiin ilmaus niin, että ihminen pääsee hyvin lähelle täyden ykseyden tilaa korkeamman ja alemman itsen välillä.

Yhteys egon ja mentaaliruumiin välillä on tärkein ja tulee tehdä kaikkensa tämän pitämiseksi aktiivisena ja elävänä. Sillä ego on voima taustalle, joka käyttää persoonallisuuden ominaisuuksia ja kykyjä. Jotta voisimme ajatella jotain, meidän on muistettava se. Jotta muistamme, meidän on kiinnitettävä huomiota siihen. *Kiinnittää huomiota on egon laskeutumista käyttövälineisiin* ja asioiden katsomista niiden läpi. Moni ihminen, jolla on hieno mentaaliruumis ja hyvät aivot, ei käytä niitä paljon, koska hän kiinnittää vain vähän huomiota elämäänsä, toisin sanoen, koska ego sijoittaa vain vähän itseään alas näille alemmille tasoille ja niin käyttövälineet on jätetty rehottamaan oman tahtonsa mukaan. Olemme jo todenneet lääkkeen tähän: se on antaa egolle olosuhteet, joita se haluaa. Silloin ei ole mitään syytä valittaa sen vastauksesta.

Vaikuttaa siltä, että persoonallisuuden varsinaisia kokemuksia ei voi siirtää egolle, vaan niiden oleellinen sisältö. Ego ei juuri piittaa yksityiskohdista, mutta haluaa kokemusten oleellisen sisällön. Kun asia on näin, niin on ilmeistä, että tavallisella ihmisellä on elämässään hyvin vähän sellaista, mikä vetoaa egoon. Alemman työn tulosten, mutta ei konkreettisten kokemusten luovuttaminen ylemmäs on järjestelmä, joka jatkuu aina *adeptiuteen* saakka. Oppilas tekee oikein noudattaessaan

Valoa tielle -kirjan neuvoa: pidä silmällä egoa ja anna sen taistella kauttasi, mutta samaan aikaan muista aina, että sinä olet ego. Samaistu siksi sen kanssa ja anna alemman antautua ja tehdä tietä korkeammalle. Vaikka epäonnistuisit monta kertaa, ei ole mitään syytä lannistua, sillä epäonnistuminenkin on jossain määrin menestys, koska opimme epäonnistumisesta ja olemme viisaampia kohdatessamme seuraavan ongelman. Ei pidä odottaa, että menestyisimme lakkaamatta, kunhan vain teemme aina parhaamme. Lisäksi meidän tulee pitää mielessä, että ego on liittynyt yhteen persoonallisuuden kanssa, koska se janoaa elinvoimaista kokemusta. Kun se kehittyy, nälkä väistyy vähitellen ja joskus, kun se on edennyt pidemmälle ja tullut herkemmäksi aistimaan oman tasonsa iloja ja toimintaa, se menee toiseen äärimmäisyyteen ja laiminlyö persoonallisuuttaan, koska se on *karmansa* otteessa vajonnut olosuhteisiin, jotka ovat täynnä surua ja ikävystymistä egon kannalta. Se tuntee kasvaneensa ulos niistä. Janon väheneminen tapahtuu, kun ego kehittää persoonallisuuttaan. Kun se saavutti täyden tietoisuuden astraalitasolla, fyysinen alkoi tuntua tylsältä vertailussa. Kun se saavuttaa alemman mentaalimaailman, astraalinen tuntuu siitä synkältä ja lohduttomalta. Kaikki neljä alemmaa tasoa menettävät viehätysvoimansa, kun se alkaa nauttia syuruumiin vielä elinvoimaisemmasta ja valoisasta elämästä.

Kuten on jo korostettu, on välttämätöntä pitää aina mielessä, että tietoisuus on *yksi*. On siksi virhe pitää egoa tai korkeampaa Itseä jonakin tuolla ”ylhällä”, jonakin vieraana meille itsellemme ja vaikeasti tavoitettavana. Puhumme usein ”valtavasta ponnistuksesta”, mikä tarvitaan korkeampaan Itseen yltämiseksi, joskus taas inspiraatiosta, joka tulee korkeammasta Itsestä alas luoksemme. Kaikissa näissä tapauksissa teemme perustavaa laatua olevan virheen samaistumalla johonkin, mitä emme ole sen sijaan, mitä loppujen lopuksi todella olemme. Henkisten saavutusten ensimmäinen ehto on

selvä vailla mitään epäilystä, että olemme korkeamman Itsen ego.

Toinen ehto on, että olemme täysin luottavaisia kykyihimme egona ja meillä on rohkeutta käyttää niitä vapaasti. Sen sijaan, että pitäisimme persoonallisuuden tietoisuutta tavallisena ja normaalina, meidän tulisi totuttautua pitämään persoonallisuuden tietoisuutta epänormaalina ja luonnottomana ja egon elämää tosi elämänämme, josta nyt pidämme itsemme kaukana jatkuvin ponnisteluin. Tällainen asenne tulee omaksua käytännön elämässä kaikkia eri ruumiita kohtaan. Siten fyysisen ruumiin ei tulisi sallia toimia omissa nimissään, vaan se tulisi tietoisesti ja tarkoituksella harjoittaa tottelemaan egon käskyjä. Tällä tavoin saadaan aikaan se, mistä hermeettiset filosofit puhuivat ruumiin ”uudelleensyntymänä”. Tämä on todellinen muutos, joka murtaa ikuisiksi ajoiksi fyysisen ruumiin vallan tietoisuuden yli ja tekee siitä sen sijaan egon käytössä olevan instrumentin.

Samanlainen muutos tulee saada aikaan astraaliruumiin suhteen. Sen sijaan, että sallitaan tunteiden maailman vaikuttaa astraaliruumiiseemme ja määrätä sen aktiviteetista, egon tulisi itse päättää, mitä tunteita se vaalii ja mitä se sallii itsensä säteillä ulospäin astraaliruumiistaan. Siten egon tietoisuus tulee erotetuksi astraaliruumiista ja tästä tulee egon toiveitten palvelija. Ehkä kaikkein oleellisinta on mentaaliruumiin hallinta, koska ajatus on ylimmän luovan energian ilmennys. Meidän ei tule koskaan sallia ajatuskuvien syntyvän ulkoisesta kiihoksesta. Sen sijaan kun ajatuskuvia tehdään, niiden luomisen tulisi tapahtua egon itsensä tarkoituksellisen ja tietoisin toiminnan tuloksena. Harjoittamattomassa mielikuvituksessa piilee suuri vaara. Juuri mielikuvituksen takia ulkoisilla halun kohteilla on niin suuri valta meihin nähden. Egon tulee siksi saada täysi kontrolli mielikuvituksen suhteen ja sallia sen harjoittaa toimintaansa vain egon määräämään suuntaan.

Kontrolloimaton mielikuvitus toimii myös vahvana tekijänä tahdon heikentämisessä ja tyhjäksi tekemisessä. Sattuu aivan liian usein niin, että kun jokin päätös on tehty, sallitaan mielikuvituksen leikitellä päätökseen liittyvillä epämiellyttävillä aspekteilla, kunnes asia vaikuttaa niin epämiellyttävältä, että koko ideasta luovutaan. Shakespeare lausui syvällisen psykologien totuuden antaessaan Hamletin sanoa: ”Päätöksen alkuperäinen sävy kalpenee ajatuksen vaikutuksesta”. Lääke tähän onnettomaan tapaan on ilmeinen: tahto ja huomio tulee keskittää horjumatta tehtävään, joka on suoritettava eikä vaikeuksiin tai ikävyyksiin, joita kuvittelemme edessämme olevan. ”Rohkaistu jatkuvilla vakuutteluilla”, sanoi Emerson.

Viedäksemme analyysiä hiukan pidemmälle, meidän tulee hylätä laajalle levinnyt idea, että tahto tekee jotain, että me selviämme jostain tahdonponnistuksella. Tehdä ja suorittaa ei ole lainkaan tahdon toimintaa, vaan aivan toisen egon aspektin, luovan aktiivisuuden. Tahto on hallitsija, kuningas, joka sanoo, ”näin tehtäköön”, mutta joka ei mene ja tee asioita itse. Psykologisesti puhuen tahto on voima, joka pitää tietoisuuden keskittyneenä yhteen asiaan ja sulkee pois kaiken muun. Se on itsessään täysin tyyni, hiljainen ja liikkumaton, vain voima, joka pitää kiinni yhdestä asiasta ja sulkee muun pois. On tuskin mahdollista sanoa, mitkä ovat inhimillisen tahdon rajat, kun se on asianmukaisesti suunnattu. Se on niin paljon enemmän kykenevä kuin tavallinen ihminen koskaan olettaa, että tällä tavoin saavutetut tulokset näyttävät hänestä hämmästyttäviltä ja yliluonnollisilta. Sen voimien tutkiminen saa vähitellen käsittämään, mitä tarkoitetaan, kun sanotaan, että jos vain on riittävästi uskoa, niin voi siirtää vuoria ja heittää ne mereen. Jopa tämä itämainen kuvaus tuntuu vain vähän liioitellulta, kun tarkastelee aitoja tilanteita, jotka on saatu aikaan tämän ihmeellisen voiman avulla. Ehkä kaikkein tärkein tekijä tahdon menestyksellisessä käytössä on täydellinen luottamus,

mikä voidaan saavuttaa eri tavoin riippuen asianomaisen henkilön tyypistä.

Niin pian kuin ihminen käsittää, että on olemassa egon sisäinen ja henkinen maailma, mikä on valtavan paljon tärkeämpi kaikin tavoin kuin ulkoinen, hän omaksuu saman asenteen kuin näyttelijä, joka näyttelee osansa maailmassa vain sisäisen todellisen elämän vuoksi. Näyttelijä ottaa vastaan monenlaisia rooleja eri aikoina aivan kuin me palaamme toisiin inkarnatioihin pukeutuneena toisenlaisiin ruumiisiin. Mutta näyttelijällä on koko ajan hänen todellinen elämänsä ihmisenä ja taiteilijana ja koska hänellä on oma elämänsä, hän haluaa näytellä roolinsa hyvin tilapäisessä elämässä näyttämöllä. Samoin meidän tulisi toivoa onnistuvamme tilapäisessä elämässämme täällä, koska meillä on suuri todellisuus takanamme ja olemme pieni osa siitä. Jos tämän käsittää selkeästi, näemme, mikä on tämän ulkoisen elämän suhteellinen merkitys. Sen ainoa arvo meille on, että näyttelemme osamme hyvin, olipa se mikä tahansa. Millainen on roolimme ja mitä meille tapahtuu tässä olemassaolon jäljitelmässä, ei merkitse paljoakaan. Näyttelijän elämään saattaa kuulua käydä läpi kaikenlaisia keksittyjä suruja ja vaikeuksia, mutta nämä eivät vaivaa häntä pienimmässäkään määrin. Hän saattaa esimerkiksi joutua tapetuksi kaksintaistelussa joka ilta, mutta mitä merkitsee sepitetty kuolema. Ainoa asia, josta hän huolehtii, on että hän hoitaa asian hyvin.

Siten ei pitäisi olla vaikeaa käsittää, että maailma ympärillämme on jäljitelmä ja että ei ole oikeasti väliä siitä, mitä kokemuksia saamme. Kaikki, mikä ihmiselle tapahtuu ulkoa käsin, on karman tulosta. Syyt laskettiin liikkeelle kauan sitten toisessa elämässä eikä niitä voi muuttaa. Siksi on hyödytöntä olla huolissaan asioista, jotka tapahtuvat. Ne tulee kantaa filosofisesti. Tapa, jolla ne kannetaan, muokkaa luonnetta tulevaisuudessa ja vain se on tärkeää. Karmaa tulee käyttää

kehittämään rohkeutta, kestävyyttä ja muita hyviä ominaisuuksia ja sitten siirtää se pois mielestä.

Hapuileva, pyrkivä ja taisteleva jumalainen Itse tulee evoluution edetessä todelliseksi hallitsijaksi, kuolemattomaksi sisäiseksi hallitsijaksi. Ihminen, joka saa kiinni ajatuksesta, että hän itse on tuo kuolematon hallitsija ilmaisua varten itse luomiensa käyttövälineiden sisällä, saa tuntuman arvokkuudesta ja voimasta, joka kasvaa vahvuudessa ja vakuuttavuudessa alempaan luontoon nähden. Tieto totuudesta tekee meidät vapaiksi. Muodot, jotka sisäinen hallitsija on luonut itseilmaisuaan varten, saattavat olla vastuksena, mutta tietäen itsensä hallitsijaksi hän tekee vakaasti työtä saattaakseen valtakuntansa täydellisesti alamaiseksi. Hän tietää, että hän on tullut maailmaan tiettyä tarkoitusta varten, tekemään itsensä sopivaksi ylimmän tahdon työtoveriksi. Tämän vuoksi hän voi tehdä ja kärsiä kaiken, mikä on tarpeen. Hän tietää olevansa jumalainen ja että on vain ajan kysymys, milloin hän voi toteuttaa itseään jumalaisena. Jumalallisuuden tuntee sisäisesti, vaikka sitä ei voi vielä ilmaista ulkoisesti. Hänen tehtävänsä on tulla ilmennyksessä siksi, mitä hän on sisimmältä olemukseltaan. Hän on kuningas *de jure*, muttei vielä *de facto*. Kun prinssi, joka on syntynyt kantamaan kruunua, alistuu kärsivällisesti harjoitukseen, joka tekee hänestä sopivan kantamaan sitä, hallitsijan tahto meissä kehittyi kohti aikaa, jolloin kuninkaalliset voimat siirtyvät sen haltuun ja alistuvat kärsivällisesti välttämättömään elämän harjoitukseen.

Oikea näkemyksen egon ja sen persoonallisuuksien välisestä suhteesta tulisi olla riittävä selvittämään väärinkäsitystä, joka on syntynyt koskien herra Buddhan opetuksia. Buddha saarnasi jatkuvasti sitä ajatusta vastaan, joka oli vallalla hänen aikanaan *persoonallisuuden* jatkumisesta. Samaan aikaan, kun hän opetti, ettei mikään, mihin ihmiset yleensä samaistuvat, kestä ikuisesti, hän antoi varsin ristiriitaisia lausuntoja ihmis-

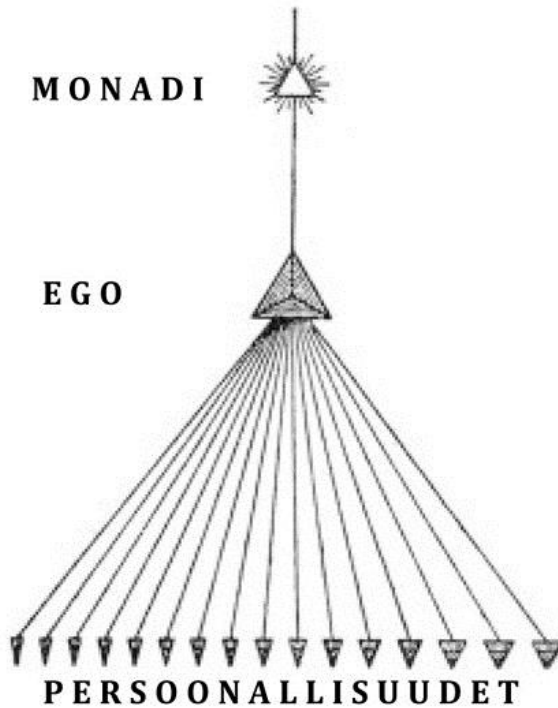
ten toisiaan seuraavista elämistä. Hän antoi esimerkkejä edeltävistä elämistä ja vertasi toisiaan seuraavia inkarnaatioita päiviin, jotka ihminen on saattanut viettää tässä kylässä tai toisessa. Siitä huolimatta buddhalaisuuden eteläinen koulu opettaa nyt, että vain karma pysyy, ei ego. Ikään kuin ihminen yhdessä elämässä tekee tietyn määrän karmaa ja kuolee sitten eikä mitään hänestä jää jäljelle, mutta syntyy toinen henkilö ja hänen on kannettava karma, jota hän ei saanut aikaan. Tästä seurasi kummallinen epäloogisuus, sillä huolimatta muodollisesta opetuksesta, *käytännössä* usko yksilön jatkuvaan olemassaoloon piti pintansa. Esimerkiksi buddhalaiset munkit puhuvat nirvanaan pääsemistä ja tunnustavat tähän vaadittavan useita elämiä. Tämän Buddhan opetuksen todellinen merkitys piilee painotuksessa, jonka hän antoi ihmisen ulkoiselle, tilapäiselle osalle, mikä ei säily ja viittauksissa, että ihmisen osat, jotka eivät ole tilapäisiä tai ulkoisia, säilyvät pysyvänä egona, todellisena ihmisenä.

Hänen opetuksensa meni kuitenkin vielä syvemmälle. *Shri Vakya Sudhassa* on kappale, joka varoittaa pyrkijää, että kun hän toistaa mantraa minä olen se, hänen täytyy olla varovainen sen suhteen, mitä hän tarkoittaa minällä. Se selittää, että erillinen yksilö tulee ymmärtää kolminaisena ja että Brahman yhteys, vain *korkeimmat näistä kolmesta*, mitä tarkoitetaan ”sinä olet se” ja muilla sellaisilla. Olemme jo nähneet riittävässä määrin, että persoonallisuus ei ole ”minä” eikä edes ”sinä” minussa ole ”minä”. ”Minä” on jotain, mitä ei voi erottaa universaalisesta Itsestä, jossa monta ja Yksi on yhtä. Herra Buddhan opetukset kieltävät sen ”sinän” pysyvyyden, jota ihmiset kutsuvat ”minäksi”.

Etymologiaan kätkeytyy usein paljon viisautta. Sana persoona koostuu kahdesta latinan sanasta *per* ja *sona* ja merkitsee siis ”se, minkä kautta ääni tulee”, toisin sanoen roomalaisen näyttelijän käyttämä naamio, joka osoitti roolin, jota näyttelijä

parhaillaan esitti. Siksi puhumme varsin osuvasti hänen ”persoonallisuudestaan” ryhmänä tilapäisiä käyttövälineitä, joita ego käyttää, kun se laskeutuu inkarnaatioon. Lähes yhtä valaisevia ovat sanat *individuaali*, joka sopii erittäin hyvin egosta puhuttaessa. Sillä se merkitsee sitä, mitä ei voi jakaa ilman identiteetin menettämistä, yhtenä elävä. Individualiteetti, yksilöllisyys määritetään erilliseksi ja muista eroavaksi olemassaoloksi. Jos jatkamme edelleen näyttämöllä, niin sana olemassaolo *eksistenssi* johtuu sanoista *ex*, ulos ja *sistere*, panna pystyyn. Siten ego tai yksilöllisyys pannaan seisomaan erillään (monadista) ja se ilmentää itseään persoonallisuuden naamion *kautta*.

Piirros 29 on yritys kuvata egon ja sen toisiaan seuraavien persoonallisuuksien välisen suhteen erästä aspektia. Näemme piirroksessa ensin *monadin* johtavan elämänsä ilmentymättömästä ja projisoivan egonsa alemmas itsestään piirteiltään kolminaisena. Ego puolestaan projisoi itsestään alemmille tasoille sarjan toisiaan seuraavia persoonallisuuksia. Nämä kuvataan piirroksessa vähitellen laajentuvina, kun ne kehittyvät, kunnes viimeinen persoonallisuus on täydesti ja symmetrisesti kehittynyt ja samantasoinen ja tuo siksi ilmi egon luonnon ja voimat niin täydellisinä kuin sen omat rajoitukset sallivat.

PIIRROS 29. – Ego ja sen persoonallisuudet

Kun ihmiset kehittyvät, persoonallinen tietoisuus voi yhtyä egon elämän kanssa niin paljon kuin se on mahdollista ja silloin on vain yksi tietoisuus. Myös persoonallisessa tietoisuudessa on egon tietoisuus, se tietää kaikesta, mitä tapahtuu. Mutta kuten jo aiemmin todettu nykypäivänä persoonallisuuden ja egon välillä on huomattava vastakkaisuus monien ihmisten kohdalla.

Ihmisellä, joka on onnistunut nostamaan tietoisuutensa syyruumiin tasolle ja siten yhdistämään alemman ja korkeamman

itsen, persoonallisuuden ja yksilöllisyyden eli egon tietoisuuden, on egon tietoisuus käytössään koko fyysisen elämän ajan. Tähän ei vaikuta fyysisen ruumiin kuolema eikä edes toinen ja kolmas kuolema, joissa hän jättää jälkeensä astraali- ja mentaaliruumiinsa tässä järjestyksessä. Hänen tietoisuutensa majoilee tosiasiallisesti egossa koko ajan ja toimii sen käyttövälineenä kautta, mikä hänellä kulloinkin on käytössään.

Hänelle koko inkarnaatioitten sarja on vain yksi pitkä elämä. Se, mitä kutsumme inkarnaatioksi, on hänelle vain yksi päivä elämässä. Koko ihmiskehityksen ajan hänen tietoisuutensa on täysin aktiivinen. Sivumennen sanoen saatamme huomata hänen kehittävänsä jokaisena kautena yhtä paljon karmaa ja vaikka hänen tilanteensa jonain tiettyinä hetkinä on tulosta syistä, jotka hän on pannut liikkeelle menneisyydessä, ei kuitenkaan ole hetkeäkään, jolloin hän ei ajatusta ja tahtoa käyttämällä muuntelisi olosuhteitaan. Vaikka tämä pitää paikkansa kaikkien ihmisten suhteen, niin on kuitenkin selvää, että sillä, jolla on egotietoisuus käytössään, on mahdollisuus muovata karmaansa tarkoituksellisemmin ja laskelmoiduin tuloksin kuin se, joka ei ole saavuttanut jatkuvan egotietoisuuden tilaa.

H P Blavatsky puhuu korkeammasta Itsestä ”suurena Mestarina”, vaikka käyttääkin termiä Mestari epätavallisessa mielessä verrattuna siihen, miten sitä tavallisesti käytetään. Hän sanoo, että se on yhtenevä avalokiteshavaran kanssa ja sama kuin adi-buddha buddhalaisessa okkultismissa, atma brahmaaneille ja Kristus gnostikoille.

Luku 27 Ego persoonallisuudessa

On olemassa tapoja, joiden avulla egon aktiviteettia voidaan erityisesti huomioida toiminnassa persoonallisuuden tietoisuuden kautta. Ensinnäkin kuten on osoitettu useampaan kertaan, mikään paha tai itsekäs ei voi vaikuttaa egoon korkeampien tasojen mekanismin kautta. Voimme siksi sanoa, että sillä ei ole mitään tekemistä egon kanssa. Vain epätietoisuudet ajatukset ja tunteet voivat vaikuttaa egoon. Kaikki alemmat ajatukset ja tunteet vaikuttavat pysyviin atomeihin, ei egoon. Ja kuten olemme nähneet, niitä vastaamassa syruumiissa on vain aukkoja, ei ”pahoja” värejä. Ego on kiinnostunut vain puhtaasti epätietoisista tunteista ja ajatuksista. Useimmat ihmiset ovat tietoisia ajoista, jolloin heidät täyttää loistava inspiraatio ja haltioituminen, polttava omistautuminen ja ilo. Nämä hetket ovat tietysti juuri sellaisia, jolloin ego onnistuu tekemään vaikutuksen alempaan tietoisuuteensa, mutta todellisuudessa se, mitä tunnetaan, on olemassa koko ajan, vaikka persoonallisuus ei aina ole tietoinen siitä. Pyrkijän tulee yrittää käsittää sekä järjellään että uskolla, että se on *aina* olemassa. Se ilmaantuu silloin ikään kuin hän oikeastaan tuntisi sen myös aikoina, jolloin linkki ei ole täydellinen ja kun hän ei tunne sitä persoonallisessa tietoisuudessa. Lisäksi on ilmeistä, että kun mieli vastaa fyysisen, astraalisen ja mentaalisen tason kutsuihin, se ei todennäköisesti kuule viestiä, jota ego yrittää lähettää persoonallisuudelle korkeammilta tasoiltaan.

Astraalitasolle kuuluva emotionaalista impulssia pidetään joskus erehdyksessä todellisena henkisenä pyrkimyksenä, koska se, mitä tapahtuu buddhisessa käyttövälissä, heijastuu alas persoonallisuuteen tuotuna astraaliruumiissa. Tyypillinen esimerkki tästä ilmiöstä ovat uskonnolliset herätyskokoukset. Vaikka sellaiset suuret emotionaaliset mullistukset ovat joskus hyödyllisiä, niin monissa tapauksissa ne ovat haitallisia,

koska ne usein saavat ihmisten mentaalisen tasapainon järkkymään. Intuition ja impulssin erottamiseksi voidaan antaa kaksi yksinkertaista sääntöä. Ensiksi, jos asia pannaan syrjään joksikin aikaa ja ”nukutaan yön yli”, niin impulssi todennäköisesti kuolee. Aito intuitio sen sijaan pysyy voimakkaana. Toiseksi, todellinen intuitio on aina yhteydessä johonkin epätitekkääseen. Jos asiassa on häivähdyskään itsekkyyttä, niin voidaan pitää varmana, että kyseessä on vain astraalinen impulssi eikä todellinen buddhinen intuitio.

Egon vaikutus näkyy usein tilanteissa, joissa tuntee sisäisen vakaumuksen, että asia on totta ilman järkeilyä. Ego tietää ja sillä on hyvät syynsä tietoonsa. Mutta toisinaan se ei saa syytään painetuksi fyysisten aivojen tietoon, vaikka tosiasia, että se tietää, välittyy. Sen vuoksi, kun uusi totuus esitetään meille, tiedämme heti, voimmeko hyväksyä sen vai emme. Tämä ei ole taikauskkoa, vaan voimakas sisäinen vakaumus. Pinnallisesti se saattaa näyttää järjen hylkäämiseltä intuition voitoksi, mutta silloin täytyy muistaa, että *buddhi*, jonka käänämme ”intuitioksi”, tunnetaan Intiassa ”*puhtaana järkenä*”. Se on egon järki, joka on tyypiltään korkeampaa kuin alempien tasojen. Täsmällisempi ilmaus on, että *manas* antaa inspiraation, *buddhi* intuition siitä, mikä on oikein tai väärin. *Atma* ohjaa omaatuntoa *käskien* ihmistä noudattamaan, minkä tietää parhaaksi, kun mieli yrittää keksiä tekosyitä tekemään toisin.

Nerouden ilmennys taas ei ole muuta kuin aivojen hetkellinen joutuminen egon tietoisuuden valtaamaksi, joka pakottaa ne sisäiseen näkemykseen, varmaan otteeseen ja näkökannan laajentamiseen. Tämä laaja tietoisuus on todellinen Itse, todellinen ihminen. Monet ympärillämme näkemämme asiat tai kokemamme tapahtumat ovat vinkkejä tästä laajemmasta tietoisuudesta, lähes kuulumattomia kuiskauksia, mutta lupauksia tulevasta, syntymämaastamme, johon todellisesti kuulumme. Ne ovat elävän, syntymättömän, kuolemattoman, muinai-

sen, ikuisen ja pysyvän hengen ääni. Ne ovat sisäisen Jumalan ääni, joka puhuu ihmisruumiissa. Elämä opettaa meitä kahdella tavalla, maailman antamalla opetuksella ja sisäisessä itsessä toimivalla intuitiolla. Kun ihmiset kehittyvät, heidän intuitiionsa vahvistuu eivätkä he enää ole niin riippuvaisia kuin aiemmin maailman antamasta opetuksesta. Tämä on toinen tapa sanoa, että ihminen, joka käyttää sisäisiä voimiaan, voi oppia paljon enemmän vähäisestä kokemuksesta kuin toiset suuresta määrästä kokemuksia. Kehittynyt ihminen kykenee näkemään suurta merkitystä jopa pienissä asioissa hänen sisäsyntyisen älynsä johdosta, mutta kehittymätön mieli on täynnä uteliaisuutta. Se on innokas kaiken uuden suhteen, koska se ei ole hyvä ajattelussa ja käyttää nopeasti loppuun tavanomaisten asioiden ilmeisen merkityksen. Tällainen mieli vaatii ihmeitä uskonnollisen kokemuksen yhteydessä, koska se on sokea koko ajan ympärillään oleville lukemattomille ihmeille.

Se, mitä kutsumme omantunnon käskyiksi, tulee yleensä ylhäältä ja edustaa tavallisesti egon tietämystä asiasta. Mutta tässä on varoituksen sana paikallaan: ego itse on vasta vain osittain kehittynyt. Sen tieto jostain tietystä asiasta voi olla aika pieni tai jopa paikkansapitämätön ja se järkeilee asiaa vain käsillä olevan informaation perusteella. Tämän vuoksi ihmisen omatunto johtaa hänet usein harhaan, sillä ego, joka on nuori eikä tiedä vielä paljon, saattaa kuitenkin kyetä tekemään tahdollaan vaikutuksen persoonallisuuteen. Mutta yleinen sääntö on, että kehittymätön ego on kehittymätön myös kyvyssään tehdä vaikutus alempiin käyttövälineisiin ja ehkä tämä on hyvä juuri näin. Joskus kuitenkin, niin sanotaan, ego, joka ei vielä ole kehittynyt kärsivällisyydessä ja tietämyksen laajuudessa, saattaa siitä huolimatta omata riittävän tahdonvoiman vaikuttaakseen fyysisiin aivoihinsa määräyksillään, jotka osoittavat sen olevan hyvin nuori ego, joka ei ymmärrä asiaa. Siksi kun omatunto näyttää sanelevan jotain, mikä on selvästi armon, totuuden ja oikeudenmukaisuuden suurten

lakien vastaista (kuten ehkä oli joidenkin inkvisiittoritapausten kohdalla), ihmisen tulee ajatella huolellisesti, eikä universaalinen sääntö ole suurempi kuin erityinen soveltaminen, joka näyttää sotivan sen kanssa. Älyä tulee aina käyttää niin, että se on egon instrumentti, ei este kehityksen polulla.

Merkillinen esimerkki tavasta, jolla ego saattaa ilmentyä persoonallisuudelle, on kuvattu kirjassani *Mentaaliruumis*. Eräs puhuja näkee lausueessaan yhtä lausetta esityksestään seuraavan lauseen materialisoituvan ilmassa edessään kolmessa erilaisessa muodossa, joista hän tietoisesti valitsee yhden, mitä pitää parhaana. Tämä on ilmeisesti egon työtä, mutta on hiukan vaikea nähdä, miksi se on valinnut tällaisen kommunikointimenetelmän sen sijaan, että valitsisi itse muodon, jota pitää parhaana ja painaisi sen puhujan persoonalliseen tietoisuuteen.

Se, minkä mystikot tuntevat ”hiljaisuuden äänenä”, vaihtelee eri asteella olevien ihmisten kohdalla. Hiljaisuuden ääni on jokaisen kohdalla se, joka tulee ylempää kuin mihin hänen tietoisuutensa yltää ja se luonnollisesti muuttuu, kun hänen evoluutionsa edistyy. Niille, jotka nyt toimivat persoonallisuutensa kautta, egon ääni on hiljaisuuden ääni, mutta kun persoonallisuus on saatettu täysin hallintaan ja tehty yhdeksi egon kanssa niin, että ego voi toimia täydellisesti sen välityksellä, hiljaisuuden ääni on atman, nirvaanisen tason kolminaisen hengen ääni. Kun tähän on päästy, on vieläkin olemassa hiljaisuuden ääni – monadin ääni. Kun ihminen samaistaa egon ja monadin ja saavuttaa adeptiuden, hän havaitsee vieläkin hiljaisuuden äänen tulevan luokseen ylhäältä, mutta silloin ääni on ehkä jonkun planeettalogoksen, jumaluuden hallitsijan ääni, jolle puolestaan hiljaisuuden äänenä on aurinkologoksen ääni. Siksi ”hiljaisuuden ääni” on aina jumalainen, tulipa se miltä tasolta tahansa.

Ego toimii fyysisessä ruumiissa kahden suuren hermojärjestelmän välityksellä – sympaattisen ja aivoselkäydinjärjestelmän kautta. Sympaattinen järjestelmä on yhdistetty enimmäkseen astraaliruumiiseen ja aivoselkäydinjärjestelmä mentaaliruumiiseen, joka tulee yhä enemmän egon vaikutuksen alaisuuteen, kun ihminen edistyy älyllisessä kyvyssä. Kun aivoselkäydinjärjestelmä kehittyi, ego siirsi sympaattiselle järjestelmälle yhä enemmän sellaisia osia tietoisuudestaan, joihin sen ei enää tarvinnut kääntää huomiotaan pitääkseen ne toimintakunnossa. Egolle on mahdollista esimerkiksi hathajoogan keinoin luoda uudestaan suora kontrolli sympaattisen järjestelmän osien osalta. Tämä ei kuitenkaan mitä ilmeisemmin ole mikään edistysaskel, vaan askel taaksepäin evoluutiossa.

Tulee muistaa, että ego pyrkii aina ylöspäin ja yrittää saada otteen alemmista tasoista ja heittää pois taakat, jotka estävät sen kiipeämistä. Se ei halua vaivautua esimerkiksi pitämään huolta ruumiin elintoiminnoista ja suo sille huomiota vain, kun jokin on ei ole kunnossa. Kuten aiemmin sanottu ego voisi ottaa jälleen haltuunsa nämä toiminnot, mutta se ei maksa vaivaa. Päin vastoin mitä enemmän voimme jättää automaatiikalle, sen parempi. Mitä vähemmän tarvitsee käyttää valveillaolotietoisuutta asioihin, jotka toistuvat jatkuvasti, sitä enemmän meillä on, millä työskennellä sellaisten asioiden parissa, jotka todella tarvitsevat huomiotamme ja jotka ovat todennäköisesti tärkeämpiä ainakin egon näkökulmasta.

Ihminen voi satunnaisesti joutua ”pähänpintymän” valtaan, joka johtaa joissain tapauksissa hulluuteen, toisissa pyhimyksen tai marttyyrin päättäväisyyteen tai horjumattomaan omistautumiseen. Näiden kahden tapauksen psykologiset alkusyyt ovat erilaisia ja tutkimme niitä nyt. Pähänpintymä, joka on hulluutta, on idea, jonka ego on luovuttanut sympaattiselle järjestelmälle niin, että siitä on tullut osa ”alitajuntaa”. Se voi

olla entinen mieliala tai käsite, jonka ego on jättänyt taakseen tai unohtunut tosiasia, joka yhtäkkiä vahvistuu ilman siihen kuuluvaa ympäristöä tai kahden yhteensopimattoman idean yhdistelmä jne. On lukematon määrä ideoita, joita egolla on ollut menneisyydessä ja joita se ei ole täysin heittänyt ulos tietoisuutensa mekanismista niin, että ne viipyvät siellä, vaikka ego itse on jatkanut matkaansa. Niin kauan kuin jokin osa tietoisuuden mekanismista vastaa niihin, niin kauan nuo ideat saattavat nousta horisontin tai ”tietoisuuskyynnyksen” yläpuolelle

Kun sellainen idea nousee ilman syytä, epärationaalisesti, kuten se tekee ja menneisyyden intohimoisen voiman ryöpsähtäessä, se peittää alleen hienomman mekanismin, jonka ego on kehittänyt tällaisia tarkoituksia varten. Sillä tällaiset ideat ovat vahvempia *fyysisellä* tasolla kuin tavalliset mentaaliset ideat, koska niiden värähtelyt ovat hitaampia ja karkeampia. Siksi ne tuottavat enemmän tulosta tiiviissä aineessa. On paljon helpompi vaikuttaa fyysiseen ruumiiseen barbaarisella tunneryöpyllä kuin filosofin hienovaraisemmalla järkeilyllä. Voimme todeta, että mielipuolen päänäpintymä on tavallisesti idea, joka on jättänyt jäljen hänen sympaattiseen järjestelmäänsä ja mikä kykenee aivoselkäydinjärjestelmän häiriintyessä tai heikentyessä pääsemään tietoisuuteen. Se nousee alhaaltapäin.

Marttyyrin tai pyhimyksen päänäpintymä on toisaalta hyvin eri asia. Tämä tulee egosta itsestään, joka pyrkii tuomaan fyysisiin aivoihin oman ylevämmän tunteensa, oman laajemman tietämyksensä. Ego, joka näkee korkeammilta tasoilta kauemmas kuin fyysisestä kuorestaan, yrittää painaa oman tahtonsa, halunsa korkeampaa ja jalompaa kohden fyysiseen olemukseen. Se painaa täydellä voimalla, mutta ei voi saada järjen hyväksyntää, sillä aivot eivät ole vielä valmiit käsittämään korkeamman tietämyksen, syvemmän näkemyksen ja

intuition linjojen mukaan. Kun se painautuu egon voimalla alas ruumiiseen, joka on valmis siihen, se esiintyy hallitsevana voimana, joka ohjaa ihmistä sankarilliseen toimintaan, marttyyryyteen, pyhimyksellisyyteen. Sellaiset päänäpintymät eivät tule kuten edellisessä tapauksessa alhaaltapäin, vaan ylhäältä, ei alitajunnasta, vaan ylitajunnasta.

Kuten todettiin kirjassani *Mentaaliruumis*, meidän ei tarvitse kavahtaa sitä tosiasiaa, että nerouteen liitetään toistuvasti psykologista epävakautta, mikä näkyy sellaisissa sanonnoissa kuin nerous on sukua hulluudelle ja Lombroson toteamuksessa, että monet pyhimyksistä olivat neuropaatteja. Mitä herempi koneisto, sitä helpommin se voi ylläsiirtua tai joutua pois paikoiltaan. Niin ollen on totta toisinaan, että juuri neron tai pyhimyksen epävakaus on inspiraation ehto, koska normaalit aivot eivät ole vielä riittävästi kehittyneet eivät riittävän herkäät vastaamaan korkeammasta tietoisuudesta tuleviin hienovaraisiin aaltoihiin. Siten impulssit, joita me kutsumme neronleimauksiksi, tulevat ylitietoisuudesta egon omasta maailmasta. Nämä korkeammasta tietoisuudesta peräisin olevat inspiraatiot aiheuttavat joskus aivojen epävakautta, mutta sen lisäksi, kuten tunnettua toistuvasti myös epäsäännöllistä moraalista käyttäytymistä. Syy tähän on mielenkiintoinen ja tärkeä. Kun mikä tahansa voima tulee korkeammalta alas alemmalle tasolle, se joutuu muuttumisen kohteeksi käyttövälineessä, johon se laskeutuu. Voiman muutos tapahtuu käyttövälineen mukaan. Käyttöväline, johon voima vaikuttaa, muuttaa osan voimasta sellaisen *energian muotoon, mikä on luontevinta käyttövälineelle*. Siten jos organismilla on esimerkiksi taipumusta seksuaaliseen kiihottumiseen, niin nerouden voiman virtaus alaspäin lisää valtavasti seksuaalisuuden voimaa sen osan kohdalta, joka välittyy vitaalisuuteen. Voimme huomata tässä erään esimerkin tämän periaatteen toiminnasta. Henkisen elämän virtaus alas kolmanteen rotuun eläininhimisen kanaviin lisäsi niin valtavasti eläimellisiä voimia, että mielen

poikien oli välttämätöntä tulla avuksi tai muutoin ihmiskunta olisi hukkunut villeimpiin eläimellisiin ylilyönteihin, kun henkisen elämän voima lisäsi taantumisen syvyyttä. Se, mitä opimme tästä, on selvää. On tärkeää ensin puhdistaa alempi luonto, ennen kuin kutsumme korkeampia voimia meihin. Kuten Buddha opetti: ”Lakkaa tekemästä pahaa”.

Kirjassa *Hiljaisuuden ääni* sanotaan:

”Varo, ettet pane yhä likaista jalkaasi portaiden alim-
mallekaan askelmalle. Voi sitä, joka uskaltaa saastut-
taa yhdenkin askelman kuraisilla jaloilla. Likainen ja
tahmea lieju kuivuu, tulee tarttuvaksi, sitten hänen
jalkansa liimautuvat siihen, ja niin kuin lintu, joka on
tarttunut ovelan linnustajan liima-ansaan, hän ei enää
pääse eteenpäin. Hänen paheensa saavat muodon ja
vetävät hänet alas. Hänen syntinsä korottavat äänensä
niin kuin sakaalin naurun ja nyyhkytyksen auringon
laskettua. Hänen ajatuksensa muuttuvat sotajoukoksi,
joka vie hänet pois kahleorjaksi.”

”Tapa pyyteesi, lanoo, tee paheesi voimattomiksi, en-
nen kuin olet ottanut ensimmäistäkään askelta vaka-
valla matkallasi. ”Tukahduta syntisi ja vaienna ne ai-
niaaksi, ennen kuin nostat jalkasi kiivetäksesi portaita.
Vaienna ajatuksesi ja kiinnitä koko huomiosi Mesta-
riisi, jota et vielä näe, mutta jonka tunnet.”

On tuskin tarpeen sanoa, että ”Mestariisi” yksi merkitys on ihmisen oma ego. Polulla kulkevan on tehtävä työnsä perusteellisesti. Kynnyksellä virheet voi korjata helposti. Mutta jollei oppilas pääse eroon kokonaan esimerkiksi vallanhalusta aikaisessa vaiheessa henkistä oppilassuhdettaan, se vahvistuu. Jollei hän kitke sitä fyysiseltä, astraaliselta ja mentaalisel-
tasolta, missä on sen perusta, vaan antaa sen juurtua egon

henkiselle tasolle, hänen on vaikea hävittää sitä. Täten syyruumiiseen istutettu kunnianhimo kulkee mukana elämästä toiseen. Niinpä oppilaan tulee varoa päästämästä henkistä kunnianhimoa koskettamaan syyruumista ja rakentumaan erillisyyden elementeiksi, jotka vangitsevat elämän sisäänsä.

Ihminen, joka on nero jollain elämänalalla, kykenee helposti kiinnittämään keskittymiskykynsä oman alansa tiettyyn työhön, mutta kun hän rentoutuu siitä, hänen tavallinen elämänsä saattaa hyvinkin olla vielä täynnä mentaali- ja astraaliruumiin pyörteitä. Sellaiset pyörteet saattavat kristallisoitua pysyviksi ennakkoluuloiksi ja saada aikaan känsää muistuttavia tiivistymiä mentaaliruumiissa (ks. *Mentaaliruumis*). Tämähän on tietenkin kaikkea muuta kuin toivottavaa. Okkultismin oppilaan päämäärä ei ole vähempää kuin pyörteiden täydellinen tuhoaminen käymällä läpi alempaa mieltä ja tekemällä siitä tyyni ja tottelevainen palvelija korkeammalle itselle *kaikkina aikoina*.

Vaikka ego jättää fyysisen ruumiin sen unen aikana, se on koko ajan tiiviissä yhteydessä ruumiiseen niin, että tavallisten olosuhteitten vallitessa se on nopeasti kutsuttavissa takaisin, mikäli sitä kohtaan tehdä esimerkiksi valtausyrityksiä. Unisakävelyllä annetaan useita suuresti toisistaan poikkeavia syitä (ks. *Astraaliruumis*). Näyttää siltä, että joissakin tapauksissa ego kykenee toimimaan suoremmin fyysisessä ruumiissaan välittävien mentaalisen ja astraalisen käyttövälineen ollessa poissa. Näissä tilanteissa ihminen on kyennyt unessa kirjoittamaan runoutta tai maalaamaan tauluja, vaikka tällaiset kyvyt ovat hänen ulottumattomissaan hänen valveilla ollessaan. Ego kommunikoi usein ideoitaan persoonallisuudelle unissa käyttäen symboleita, joiden suhteen jokaisella egolla on oma systeeminsä, vaikka jotkut muodot ovat yleisiä kaikissa unissa. Sanotaan, että veden näkeminen unessa tietää vaikeuksia, vaikka näiden kahden välillä ei näy olevan yhteyttä. Mutta

vaikkei tällaista todellista yhteyttä olisikaan, ego tai jokin muu entiteetti, joka haluaa yhteyttä, voi käyttää tätä symbolia varoittamaan persoonallisuutta jostain mahdollisesta onnettomuudesta, jos sen käyttö on persoonallisuudelle ymmärrettävä. Enneuret ovat egon omaa toimintaa. Se joko näkee ennalta oman tilanteensa tai sille kerrotaan jostain tulevasta, johon se haluaa valmistaa alempaa tietoisuuttaan. Kuinka selkeitä ja paikkansapitäviä nämä ovat, riippuu egon kyvystä omaksua asia itseensä ja sen jälkeen välittää viesti valvetilan aivoille. Joskus tapahtuma on vakava ja kertaluonteinen, kuten kuolema tai onnettomuus niin, että egon motiivi sen pyrkiessä vaikuttamaan on ilmeinen. Toisissa tilanteissa ennakkoon kerrottu asia on vähäpätöinen niin, että on vaikea ymmärtää, miksi ego vaivautuisi. Mutta sellaisissa tapauksissa täytyy pitää mielessä, että asia saattaa olla yksityiskohta jostain jonkin suuremmasta näystä, joka ei ole vielä päässyt läpi fyysisiin aivoihin. Kertomukset enneunista ovat varsin tavallisia. Niitä löytyy C W Leadbeaterin kirjasta *Unista*.

Jotta egon vaikutelmat pääsisivät fyysisiin aivoihin, niiden on oltava levollisina. Kaiken syyruumiista lähtöisin olevan *täytyy* kulkea mentaali- ja astraaliruumiin kautta. Jos jompikumpi näistä ei ole ilman häiriöitä, ne heijastavat epätäydellisesti aivan kuten vähäisinkin vire järven pinnalla särkee ja vääristää siihen heijastuvat kuvat. On myös välttämätöntä poistaa ehdottomasti kaikki ennakkoluulot, muutoin ne vaikuttavat kuin värillinen lasi kaikkeen, mitä lasin läpi näkyy ja antavat väärän vaikutelman. Jos ihminen haluaa kuulla varmasti ja paikkansa pitävästi ”hiljaisen heikon äänen”, hänen *täytyy* olla tyyni. Ulkoiseen ihmiseen ei saa vaikuttaa mikään yllättävä suurena läpimurtona esiintyvä ulkoinen asia viehätysvoimallaan eikä pienten väreiden hienovarainen ääni. Hänen *täytyy* oppia olemaan hyvin tyyni, ettei hänellä olisi vastenmielisyksiä eikä mieltymyksiä. Harvinaisia poikkeuksia lukuun ottamatta, joissa sisäinen ääni on epätavallisen voimakas,

ihminen voi kuulla sen pettämättömänä oppaana vain, kun persoonalliset mieltymykset ja vastenmielisyydet ovat lakanneet olemasta olemassa eikä ulkoisen maailman ääni voi enää häntä käskää.

Luku 28 Ego ja persoonallisuus: Sakramenttien apu

Kristinuskon sakramenteilla ja vapaamuurariseremonioilla on läheisesti tekemistä egon ja persoonallisuuden suhteen kanssa, mikä oikeuttaa erillisen luvun omistamisen tälle aiheitamme koskevalle tärkeälle aspektille. Tarkastelemme ensin kristillisiä sakramenteja sellaisina kuin ne suoritetaan Vapaakatoliossa kirkossa. Kristillinen kirkko on valmis kohtaamaan sielun tai egon heti, kun se saapuu uusiin ruumiisiinsa tarjoamalla sille tervetuloivotuksen ja apua. Tämä toteutuu kasteen seremonian kautta. Koska käytännössä ei ole helppoa hoitaa asiaa egon itsensä kanssa, asia hoidetaan sen käyttövälineiden kanssa fyysisellä tasolla. Kuten olemme nähneet, se, mitä ego eniten tarvitsee, on saada käyttövälineensä järjestykseen niin, että se voi työskennellä niiden välityksellä. Koska ego saapuu menneiden elämien tulokset mukanaan, sillä on itsessään hyvien, mutta myös huonojen ominaisuuksien siemenet. Noita siemeniä on usein kutsuttu ”perisyyniksi” ja ne on virheellisesti yhdistetty tarinaan siitä, mitä Aatami ja Eeva tekivät.

Lapselle on ilmeisen tärkeää, että tehdään kaikki mahdollinen pahan itujen näännyttämiseksi ja hyvien rohkaisemiseksi. Kasteen sakramentti on erityisesti suunniteltu tätä varten. Käytetty vesi on magnetisoitu erityisesti vaikuttamaan korkeampien käyttövälineiden värähtelyihin niin, että kaikkia hyvien ominaisuuksien ituja lapsen keskeneräisessä astraali- ja mentaaliruumiissa vahvistetaan voimakkaasti ja pahan idut eristetään ja kuoletetaan. Seremonialla on myös toinen aspekti. Uudet käyttövälineet pyhitetään ja osoitetaan sielun ilmauksia varten. Kun tämä tehdään kuten kuuluu ja tarkasti, ei ole epäilystäkään, etteikö sillä olisi voimakas vaikutus, mikä vaikuttaa lapsen koko tulevaisuuteen. Kasteseremonia aktivoi uuden voiman egon puolelta vaikuttamaan sen käyttövälineisiin oi-

keansuuntaisesti. Sen uskomuksen takana, että kasteessa annetaan lapselle suojelusenkeli, on tosiasia, siten, että siinä rakennetaan uusi ajatusmuoto tai keinotekoinen elementaali, joka täyttyy jumalaisella voimalla ja jonka elävöittää myös korkeamman tyyppinen luonnonhenki, sylfiidi. Tämä pysyy lapsen rinnalla hyvän puolella niin, että tarkoituksien puolesta kyseessä on suojelusenkeli. Tässä käy niin, että tämän toiminnan kautta sylfiidi yksilöityy ja kasvaa sylfiidistä serafiksi sen yhteyden kautta, joka sillä on ajatusmuotoon, joka on kirkon pään ajatuksen ja elämän kyllästävä.

Kasteen sakramentti ei voi muuttaa ihmisen koostumusta, mutta se voi tehdä käyttövälineet hiukan helpommin hallittaviksi. Se ei tee yhtäkkiä paholaisesta enkeliä tai hyvin pahasta ihmisestä hyvää, mutta se antaa varmasti ihmiselle paremmat mahdollisuudet. Tähän se tähtää ja tähän rajoittuu sen voima. Lisäksi ja erityisemmin kasteseremonia on tarkoitettu avaamaan tsakrat tai voimakeskukset ja saamaan ne pyörimään nopeammin. Kun tämä tapahtuu (ks. yksityiskohtaisemmin *Sakramenttien tiede*) ja suojelusenkelin ajatusmuoto on luotu, tapahtuu kolminaisen henkisen voiman vuodatus itse kasteessa pyhitetyn veden välityksellä. Kun kolminaisuuden nimet on lausuttu, voima virtaa aurinkojumaluuden kolmesta persoonasta, joskin se saavuttaa meidät Kristuksen välittämänä, joka on kirkon pää ja vihitty pappi. Voima, joka täyttää suojelusenkelin, on itsensä Kristuksen voimaa.

Kaste on ensisijaisesti tarkoitettu lapsille eikä se voi täyttää täysin samoin tehtävänsä myöhemmin elämässä. Aikuinen on jo väistämättä todentanut käyttövälineittensä aineen omakseen ja virtaukset hänessä ovat toiminnassa paljon samoin kuin kaste olisi asettanut ne virtaamaan. Mutta on yleistä, että löytyy siivoamattomia ”nurkkia”, suuri osa auraa on elinvoimaton ja mukana on suuri määrä väliasteen ainetta, jolle ei tapahdu mitään. Sillä on taipumus joutua sivuun yleisestä

energiankierrosta ja kerääntyä yhteen kohtaan ja tukkia vähitellen koneistoa ja vaikuttaa sen tehokkaaseen toimintaan. Lapsikaste raivaa pois tällaisia epämiellyttäviä seurauksia. Vanhempien henkilöiden kyseessä ollessa heille annetaan toisentyypinen sylfiidi, joka on kokeneempi entiteetti ja joka kykenee kehittymään valppaaksi älykkyudeksi. Siinä on jotain puolikiynistä: hänellä on loppumattomasti kärsivällisyyttä, mutta hän ei näytä odottavan paljoa, kun taas lapsen enkeli on optimistinen, ei niin varma, mutta täynnä rakkautta ja toivoa ja tulevaisuudensuunnitelmia. Aikuisasteella on kuitenkin kaikesta huolimatta kokonaisvaltaisesti hyvää tekevä vaikutus. Voitelu pyhällä krismalla on aina hyödyksi, se puhdistaa tietä, jonka kautta ihminen siirtyy ruumiistaan uneen ja palaa takaisin. Suojakilven muodostaminen eteen ja taakse on sekin hyväksi erityisesti nuorille ja naimattomille.

Konfirmaation sakramentissa piispa lausuu ennakkosiunauksen, mikä on tarkoitettu laajentamaan egon ja sen käyttövälineiden välistä yhteyttä valmistautumiseksi tulevaan. Voimme sanoa, että tarkoitus on laajentaa sekä sielua että käyttövälineitä niiden kapasiteetin rajoille, jotta ne kykenisivät ottamaan vastaan enemmän jumalaista vuodatusta. Tehdessään ristinmerkin tiettyihin kohtiin, piispa vuodattaa kandidaattiin voimaa, joka on kolminaisuuden kolmannen persoonan voimaa. Se tulee kolmena aaltona ja toimii kolmella tasolla kandidaatin periaatteissa. Jumalainen voima syöksyy piispan egon kautta kandidaatin ylempään mieleen ja työntyy sitten ylöspäin buddhiin ja lopulta kohti atmaa. Kaikissa tapauksissa tämä työ tapahtuu jokaisen periaatteen kolmannen persoonan aspektin kautta.

Jotkut kandidaatit ovat vastaanottavaisempia tälle prosessille kuin toiset. Joidenkin kohdalla aikaansaatu vaikutus on valtava ja pitkään kestävä, toisissa tapauksissa heikompi, koska se, mitä herätetään, on vasta niin vähän kehittynyt, että se kyke-

nee vain hädin tuskin vastaamaan. Kun herääminen on saatu aikaan niin pitkälle kuin se on mahdollista, on vuorossa atman, buddhin ja manaksen täyttäminen ja sinetöinti. Atmaan kohdistuva vaikutus heijastuu eetteriseen kaksoispuoleen kehityksen sallimissa rajoissa. Buddhiin kohdistuva vaikutus kertaantuu astraaliruumiissa ja ylempään mieleen kohdistettu heijastuu mentaaliruumiissa. Konfirmaation tarkoituksena on tiivistää eri osien välisiä linkkejä, saattaa ego ja persoonallisuus ja ego ja monadi kiinteämpään yhteyteen toistensa kanssa. Tulos ei ole pelkästään tilapäinen. Yhteyksien avaaminen laajentaa kanavaa, jota pitkin jatkuvaa virtausta voidaan pitää yllä. Konfirmaatio varustaa pojan tai tytön koko elämää varten ja helpottaa egon toimimista käyttövälineissä ja niiden kautta.

Papiston alempiin virkoihin vihkiminen on tarkoitettu fyysisen ruumiin saamiseksi hallintaan. Ovenvartijan virka on astraaliruumiin puhdistamiseksi ja hallintaan saattamiseksi, lukijan mielen voimien hillinnän oppimiseksi, manaajan vihkimys on tarkoitettu syyruumista varten, tahdon kehittämiseksi ja alempien käyttövälineiden saamiseksi egon täyteen kontrolliin. Akolyytin vihkimys on tarkoitettu auttamaan ihmistä nopeuttamaan buddhista kykyä, intuitiota.

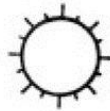
Nukkuva tai latentti
prinsiippi

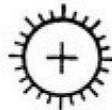
Hieman herännyt

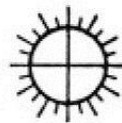
Osittain herännyt
ja sädehtivä

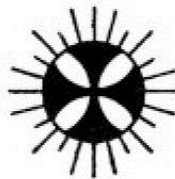
Herännyt
ja sädehtivä

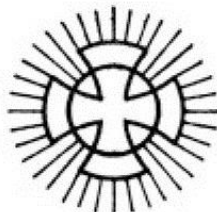
Ensimmäisen
asteen yhteys
Kristokseen

Toinen ja
voimakkaampi
yhteys

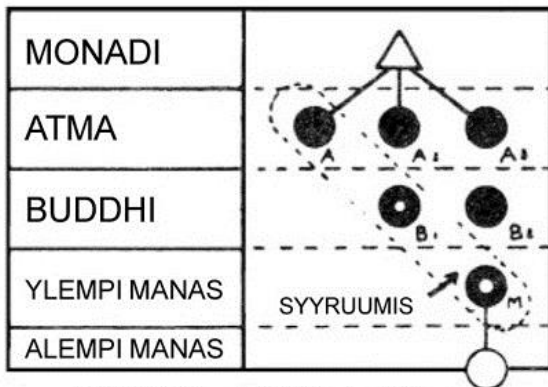

Syvin yhteys
Kristokseen

Yhteys
Logokseen

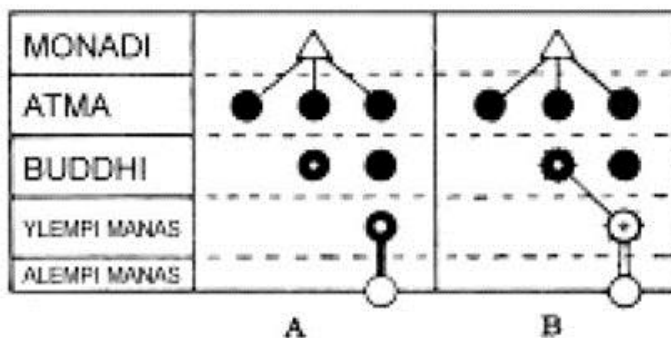
Piirroksessa 31 on kuvattuna älykkään ja sivistyneen maallikon tila. Todellinen ihminen, monadi on omalla paikallaan anupadaka-tasolla. Se ilmaisee itseään tai ilmentyy atma-tason kolmessa aspektissa: atma (1), atma (2) ja atma (3) ja ne on merkitty kuvioon A1, A2 ja A3. Näistä kolmesta aspektista ensimmäinen A1 pysyy tasollaan atmassa, toinen laskeutuu tai siirtyy ulos buddhitasolle, missä sitä kutsutaan buddhiksi (1), joka merkitty B1. Kolmas laskeutuu tai siirtyy ulos kahden tason läpi ja näyttäytyy ylemmällä mentaalitasolla manaksena, M. Kun tämä aspekti laskeutuu tai liikkuu buddhitason läpi, kutsumme sitä buddhiksi (2), B2. Nämä kolme ulompaa tai alempaa ilmentymää A1, B1 ja M muodostavat yhdessä sielun eli egon syyruumiissa, mikä näkyy piirroksessa niitä ympäröivänä katkoviivana. Tästä näemme, että prinssiippien atma, buddhi ja manas, A1, B1 ja M lisäksi on myös vielä uinuvana ja kehittymättöminä toinen buddhiaspekti B2 ja kaksi atman aspektia A1 ja A2, siis kolme aspektia, jotka odottavat uinuvina kehittymistä aktiivisiksi.

PIIRROS 31. – "Älykkään ja sivistyneen maallikon" prinssiipit

Kristuksessa, täydellisessä ihmisessä itsessään esiintyvät myös nämä kolme periaatetta aivan samassa järjestyksessä, mutta Hänen tapauksessaan ne ovat tietenkin täysin kehittyneet ja mystisesti yhtä kolminaisuuden toisen persoonan kanssa. Eräs kirkolliseen virkaan pyhittämisen lahjoja on pyhitettävän tiettyjen periaatteiden saattaminen yhteyteen Kristuksen vastaavien periaatteiden kanssa niin, että muodostuu kanava, jota pitkin henkinen voima ja viisaus virtaa niin täytenä kuin pyhitettävän vastaanottokyvyt sallivat.

Alidiakonin pyhitys ei suo voimia, mutta auttaa valmistautumaan diakoniksi vihkimiseen, mikä on alin päävihkimyksistä. Piispa yrittää lempeästi laajentaa alidiakonin egon ja alempien käyttövälineiden yhteyttä. (Ks. Piirros 32 A)

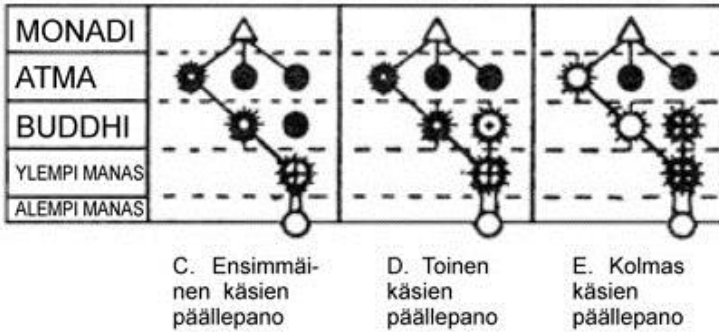

PIIROS 32. – Alidiakonin ja diakonin periaatit

Diakonin vihkimyksessä egon ja sen käyttövälineiden välinen linkki laajenee kanavaksi ja ylempi manas M liitetään Kristuksen vastaavan periaatteen kanssa. Joissakin tapauksissa buddhi B1 herätetään myös ja saadaan hehkumaan jonkin verran. Ensimmäinen yhteyslinja sen ja ylempään manakseen välillä syntyy. Näitä vaikutuksia kuvaa piirros 32 B. Tämän kanavan avaaminen on niin suuri poikkeama tavallisesta elä-

mästä, että se on tehtävä vaiheittain. Ensimmäistä askelta sitä kohti, diakonin vihkimystä voidaan pitää käytännöllisesti katsoen psyykkisenä kirurgisena operaationa. Kolminkertainen vaikutus, jonka vartijana piispa on (kuten saamme nähdä), kutsutaan voimallisesti ilmentymään ja se vuodattautuu vihittävän vastaavien periaatteiden ylle. Se herättää ne värähtelemään kanssaan samalla tavalla, ja siksi niistä tulee ainakin siksi aikaa valtavan paljon aktiivisempia ja vastaanottavampia kuin aiemmin. Pyhittämisseremonian lopuksi piispa tekee viimeisen ristinmerkin, jonka tarkoituksena on paksuntaa laajentuneen ego-persoonallisuus-linkin seinämiä ja pitää ne tukevammin uudessa muodossaan ikään kuin niiden sisään olisi pystytetty tukirakennelma, sisusta, joka estää laajentunutta kanavaa supistumasta. Yhteyden muodostuminen diakonin ja Kristuksen välille tekee mahdolliseksi Kristuksen korkeamman manaksen vaikutuksen diakonin manakseen ja sen heräämisen hyödylliseen toimintaan. Lienee tarpeetonta sanoa, että tämä ei *aina* ole seurauksena, sillä vaikutus riippuu diakonista itsestään. Ainakin tie on avattu ja yhteys luotu ja diakonista riippuu sen käyttö.

Papin tapauksessa yhteys on astetta korkeampi ja tapahtuu useammanlaista kehitystä. Ensimmäisessä käsien päällepanossa sopusointuiset värähtelyt saavat papin atman ja buddhin hehkumaan sanoin kuvaamattoman voimallisesti sopusoinnussa Kristuksen vastaavien periaatteiden häikäisevän valon kanssa. Atma hehkuu heikommin kuin buddhi. Vaikutus syöksähtää piispan atmasta, buddhista ja manaksesta papin vastaaviin periaatteisiin. Lisäksi luodaan yhteys atman ja buddhin välille ja jo olemassa olevaa yhteyttä buddhin ja manaksen välillä vahvistetaan. Ylemmän ja alemman manaksen välistä kanavaa laajennetaan. Ks. piirros 33 C.

PIIRROS 33. – Papin prinssiipit

Toisessa käsien päällepanossa siihen asti piilevänä ollut buddhiprinssiippi kutsutaan toimivaksi ja yhdistetään Kristuksen buddhin kanssa, samalla kun sen ja ylemmän manaksen välistä yhteyttä vahvistetaan. Papin oman atman, buddhin ja manaksen (A1, B1 ja M) välistä yhteyttä avataan edelleen, jotta se ottaisi vastaan enemmän voimavirtaa. Ks. piirros 33 D. Siten papista tulee hyvin todellisessa mielessä Kristustietoisuuden kiintopiste niin, että hänestä tulee ”Hänen miehensä”, Kristuksen edustaja seurakunnassa.

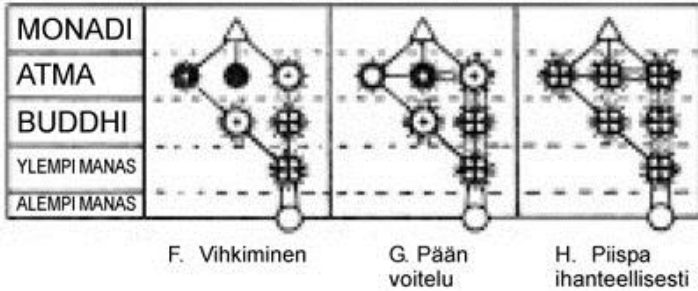
Pappisvihkimyksessä papin ego herää niin, että hän voi toimia toisiin egoihin nähden syyruumiin tasolla. Tämä suhde antaa hänelle vallan oikaista vääristymiä, jotka ovat aiheutuneet poikkeamisesta oikealta tieltä, mikä tunnetaan kirkollisessa kielessä ”syntien anteeksiantamisena”. Papin käsien voiteleminen katekumeeniöljyllä, jonka vaikutukset ovat rakentavia, on tarkoitettu pyhittämään kädet virantoimitukseen ja muovaamaan niitä Kristuksen voima välittämiseen. Papin käsi on silloin instrumentti, joka on erikoistunut siunauksen välittämiseen. Voitelu antaa käsille avaavaa voimaa ja varustaa ne kyvyllä, kun taas vaikutus voi virrata niistä ulos öljyämisellä tehtyjä viivoja pitkin.

Prosessi muistuttaa teräksen magnetisointia: voitelu toimii siten, että voimat voivat kulkea käsien kautta ja samalla se karkaisee käsiä niin, että ne kestävät voimia ja välittävät niitä turvallisesti. Piispa tekee yhden ristinmerkin, jonka tarkoitus on järjestää atma (1), buddhi (1), manas linjaa pitkin tapahtuvan voiman jakelu. Hän tekee toisen ristinmerkin, joka järjestää buddhista (2) virtaavan voiman jakelun. Kehittyminen ihannepapiksi on mahdollista miehelle, joka on päättäväinen, joka työskentelee vuosia Kristuksen ja omien periaatteidensa välisten yhteyksien vahvistamiseksi. Hän voi voimistaa buddhin (2) ja manaksen välistä yhteyttä ja herättää atman (1) ja buddhin (1) voimalliseen toimintaan ja tehdä itsestään ainutlaatuisen voiman kanavan. Ks. piirros 33 E. Piispan pyhittämisessä muodostetaan pyhityssanojen lausumisella yhteys buddhin (2) ja atman (3) välille ja kanavia buddhin (2) ja manaksen ja Kristuksen vastaavien periaatteiden välillä laajennetaan suunnattomasti. Ks. 34 F. Atman (3) välityksellä buddhi yhdistetään suoraan Kristuksen kolminaisen hengen kanssa niin, että tuolta tasolta hänen kauttaan virtaava siunaus kolmea aspektia varten on tietysti yksi. Siksi piispa siunaa kansan kolmella ristinmerkillä, kun pappi tekee sen yhdellä.

Pappi vetää siunaukset alas omien periaatteidensa, atman (1), buddhin (1) ja manaksen kautta ja välittää ne syyruumiinsa kautta. Piispa on kehittyneempi ja kykenee antamaan voiman loistaa välittömämmin ja siksi voimakkaampana. Piispan tapauksessa avataan aivan uusi linja piispan buddhin (1) ja Kristuksen buddhin välille ja se mahdollistaa kehityksen, jota meidän on vaikea kuvitella. Tämä Kristus-voima tekee mahdolliseksi piispalle luovuttaa voimiaan muille.

Seuraavaksi avataan tie buddhin hämmästyttävän kehittymisen vaikutukselle, mikä on juuri tehty mahdolliseksi, valautua alas mentaaliin ja astraaliin käyttövälineisiin. Voitelemalla

piispan pää krismalla kolminaisen hengen heijastuminen alemmissa käyttöväline vahvistuu. Kolminainen henki atma (1), atma (2) ja atma (3) hehkuu ja tie on selvä fyysisiin aivoihin asti uusien voimien virrata. Ks. piirros 34 G).

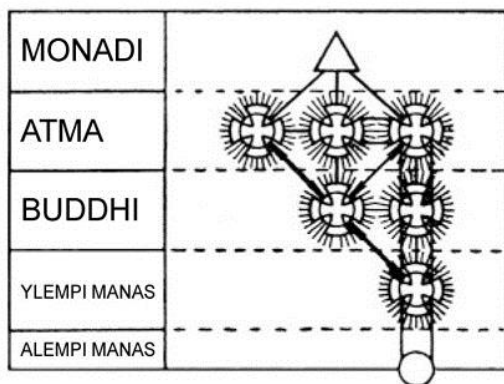

PIIRROS 34. – Piispan prinssiipit

Kolme atman (3), buddhin (2) ja manaksen (Ks. piirros 34) yhdistävää viivaa osoittavat, että piispa voi vetää syyruumiin kolminaisen hengen voimaa ja säteillä sitä ulospäin siunatessaan. Krisma pyrkii toimimaan siten, että brahmarandra tsakra, pääläella oleva voimakeskus, joka useimmilla ihmisillä on painautuma pääläella, muuttuu ylöspäin suuntautuvaksi, nopeasti pyöriväksi kartioksi. Piispan käsien voitelemine krismalla järjestää mekanismin kolminaisuuden kolmen aspektin kolmenlaisen voiman jakamiseksi. Suora linja buddhin ja astraaliruumiin välillä on täysin avautunut, niin että jos ja kun buddhi tai intuitio on kehittynyt, se alkaa virrata heti sen ilmaukseen fyysisellä tasolla.

Kehittyminen ihannepiispaksi on mahdollista sille, joka käyttää kaikki tilaisuudet hyväkseen. Kaikki hänen prinssiippinsä tulevat vastaanottavaisiksi kanaviksi Kristuksen voimalle ja hänestä tulee todellinen henkisen energian ja siunauksen aurinko. Tätä vaihetta kuvaa piirros 34 H. Täydellinen ihminen

ei ole pelkästään yhteydessä Kristukseen ja omaan korkeimpaan Itseensä, monadiin, vaan hänestä tulee yhä enemmän jumaluuden eli Logoksen ilmennys, joka sai aikaan aurinkokunnan. Hänestä tulee Mestari, jolle inkarnoituminen ei ole enää välttämätöntä. Piirros 35 esittää tätä vaihetta.

PIIRROS 35. – Täydellinen ihminen

Toinen kristinuskon toimenpide on papeille annettu synnin-päästön valta. Koska tällä on vaikutuksia ihmisen eri ruumiiden osalta, voimme tarkastella sitä tässä lyhyesti. Ihmisen ruumiit eivät tietenkään ole erillisinä avaruudessa, vaan toinen toisensa lomassa. Alhaaltapäin katsottuna ne näyttävät olevan yhdistetty lukemattomilla hienoilla langoilla tai tuliviivoilla. Jokainen teko, joka on evoluutiota vastaan, suuntaa epätasaita rasiutusta näiden lankojen mutkiin ja saa ne sotkeutumaan. Kun ihminen kulkee pahasti väärään suuntaan, sotkuisuus tulee sellaiseksi, että yhteys ylempien ja alempien ruumiiden välillä estyy vakavasti. Hän ei ole enää todellinen oma itsensä, ja vain luonteen alempi puoli kykenee ilmentämään itseään täysin. Luonnonvoimat oikaisevat vääristymän aikanaan, mutta kirkollakin on jotain tarjottavaa tämän työn jouduttamiseen, sillä voima oikaista sotkuja korkeammassa aineessa on eräs

voimista, jotka pappi saa pappisvihkimyksessä. Ihmisen yhteistyötä tarvitaan tietenkin myös, ”sillä jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. ”Synninpäästön teho rajoittuu tiukasti vain yllä kuvattujen vääristymien oikaisuun. Se avaa uudelleen tiettyjä kanavia, jotka ovat mitä suurimmassa määrin sulkeutuneet pahojen ajatusten tai tekojen vuoksi, mutta se ei tee tyhjäksi toiminnan fyysisiä seurauksia eikä poista oikaisemisen välttämättömyyttä siellä, missä on tapahtunut vääryyttä. Papin toimet oikaisevat eetteri- ja astraalisotkeutumia, jotka ovat aiheutuneet väärästä toiminnasta tai pikemminkin väärästä asenteesta, joka teki toiminnan mahdolliseksi, mutta se ei vapauta ihmistä toimintansa karmaattisista rangaistuksista. ”Älkää antako pettää itseänne. Jumala ei anna pilkata itseään, sillä mitä ihminen kylvää, sitä hän myös niittää.”

Eräs toinen papin työtä Pyhässä eukaristiassa koskeva tieto voidaan mainita. Tehdessään kolme ristinmerkkiä ”siunaa, hyväksy ja vahvista” uhrilahjojen yllä pappi työntää ”putken” eetteri-, astraali- ja mentaaliaineen läpi ja kaksi öylätin ja kalkin ylle tehtyä ristinmerkkiä vievät saman putken kahtena haarana mentaaliaineen läpi tasoa ylemmäs. Näin tehdessään hänen tulee käyttää oman syyruumiinsa voimia ja painaa ajatus ylöspäin niin korkealle kuin mahdollista.

Jos katsomme vapaamuurariutta, niin näemme, että kolme ylivirkailijaa edustavat atmaa, buddhia ja manasta ihmisessä ja kolme apuvirkailijaa edustavat alempaa mieltä, tunneluontoa eli astraaliruumista ja eetteristä kaksoispuolta. Ulkovartija edustaa fyysistä ruumista. Ja koska tarkastelemme tässä ennen kaikkea syyruumista, voimme erikoisesti panna merkille, että korkeampaa mieltä edustaa N.Vp. N.Vp:n kanssa yhteydessä olevien deivojen, luonnonhenkien ja elementaalien sädekehä on pääasiassa kultainen. Kun K.K.M. luo, ottaa vastaan ja

kokoaa kandidaatin H.V.O: ksi, kolme kosketusta välittävät voiman eri aspekteja, jotka vastaavat kolminaisuuden aspekteja. Ensimmäinen välittää voimaa aivoihin, toinen rakkautta sydämeen ja kolmas toimeenpanokykyä oikeaan käsivarteen. Tämä voimanvuodatuksen yleinen vaikutus laajentaa jonkin verran kandidaatin egon ja persoonallisuuden välistä yhteyskanavaa. H.V.O.-aste vastaa kristillisen järjestelmän alidiakonia.

Toisen asteen seremoniassa samanlaisessa kohdassa on egon ja persoonallisuuden välinen yhteys vielä laajentunut niin, että se avautuu selkeärajaiseksi kanavaksi voiman vuodattamiseksi. Kandidaatti voi käyttää tätä kanavaa huomattavan vaikuttavasti, jos hän paneutuu työskentelemään sen kanssa ja sen kautta. Tässä asteessa on tiettyä samankaltaisuutta V.A.:n ja diakoniavihkimyksen kanssa. Samanaikaisesti muodostetaan yhteys kandidaatin ja Kaikkien Vapaamuurarien Päämiehen välille niissä loosheissa, joissa hänet tunnustetaan. Aivan kuten tietoisuuden laajentamistapauksessakin, kandidaatti voi käyttää aikaansaatuja kanavaa kuten haluaa. Siitä voi olla hänelle suurta etua ja se voi muuttaa koko hänen elämänsä ja tehdä mahdolliseksi edetä nopeasti polulla, joka johtaa vihkimykseen. Tai toisaalta, jos hän on sen suhteen välinpitämätön, se ei juurikaan muuta mitään.

M.M.:ksi todistaminen suorakulmalla ja harpilla osoittaa, että M.M. voidaan alistaa kokeille ja voidaan saada varmuus, että sekä korkeampi että alempi itse ovat kunnossa ja toimivat yhdessä ja sopusointuisesti. M.M. symbolisoi neljännen asteen vihittyä, arhatia. Kun tämä vaihe on saavutettu okkulttisella polulla, on taistelu alempaa nelinäisyyttä vastaan käytännöllisesti katsoen ohi ja siitä on tullut tottelevainen instrumentti ylemmän kolmion käsissä, mikä puolestaan on hereillä ja aktiivinen kaikkien kolmen osansa puolesta. M.M.:n on löydettävä k...p... y...n keskeltä: toisin sanoen löytämällä

itsestään jopa ylemmän kolmion tuolta puolen syvempi Itse, joka on monadi, M.M. löytää lopulta elämän suurimman sallisuuden ja löytää sitten totuudesta oman elämäkokemuksensa perusteella sen, että hän on ja on aina oleva yhtä Jumalan kanssa.

Aiemmissä asteissa pyrkijän tietoisuus tuli nostaa s...k...lta h...lle, toisin sanoen nelinäisyydestä kolminaisuuteen, alemmasta itsestä korkeampaan. Mutta nyt M.M.:nä se olisi nostettava kolminaisuudesta ylemmäs, korkeammasta Itsestä monadiin. Monadi alkaa nyt saada tahtonsa läpi korkeammassa Itsessä kuten korkeampi Itse aiemmin sai tahtonsa läpi alemmassa. P...t...kuvaa monadin toimintaa sen kääntyessä keskipisteensä ympäri lähettäen kehostaan langan sen kutoessa elämän verkkoa, kuten hämähäkki kehrää verkkoa omasta kehostaan.

Eetterivoiman virtaukset, jotka virtaavat jokaisen ihmisolennon selkärangan lävitse ja ympärillä, stimuloidaan aktiivisiksi vapaamuurariudessa, jotta kandidaatin evoluutiota nopeutettaisiin. Tämä stimulaatio tapahtuu hetkellä, jolloin K.K.M. luo, ottaa vastaan ja asettaa. Ensimmäisessä asteessa se vaikuttaa idaan, voiman feminiiniseen aspektiin ja tekee kandidaatille helpommaksi hallita intohimoa ja tunnetta. Toisessa asteessa vahvistetaan pingalaa eli maskuliinista aspektia, jotta mielen hallinta helpottuisi. Kolmannessa asteessa itse keskusenergia sushumna herätetään ja avataan näin tie puhtaalle hengelle ylhäältä. Joogi voi tahtoessaan jättää fyysisen ruumiinsa siirtymällä tätä sushumna-kanavaa ylöspäin. Tällä tavoin hän voi säilyttää täyden tietoisuuden korkeammilla tasoilla ja tuoda palatessaan fyysisiin aivoihinsa selkeän muiston kokemuksistaan.

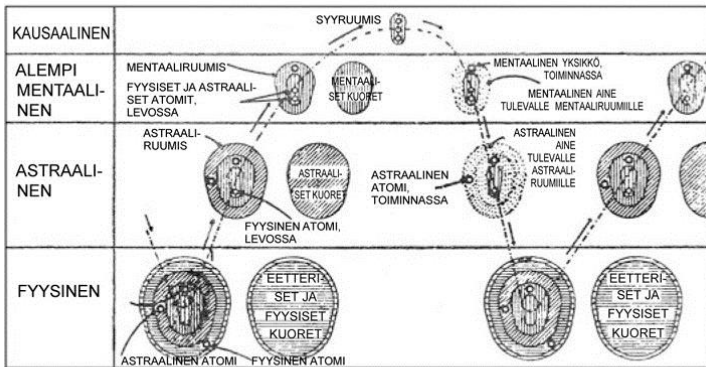
Idan väri on punainen, pingalan keltainen ja sushumnan syvän sininen. Näiden hermojen stimulointi ja voimat, jotka kulke-

vat niiden lävitse, ovat vain pieni osa hyvistä puolista, jotka välittyvät K.K.M.:n miekan liikkeestä hyväksymisen hetkellä. Yhteys yksilöllisyyden ja persoonallisuuden välillä on jo mainittu ja myös linkin muodostuminen kandidaatin tiettyjen periaatteiden ja Kaikkien Vapaamuurarin Päämiehen käyttövälineiden välillä. Aikaansaadut muutokset ovat samanluonteisia kuin kristillisissä seremonioissa kuvatuissa, mutta vähemmän ilmeisiä.

H.V.O.:n tulee persoonallisuutena nähdä vaivaa fyysisen elämänsä järjestämisessä korkeampaa käyttöä varten, mutta samaan aikaan egona kehittää aktiivista älyä syruumiissa aivan kuten Mestarin oppilas tekee valmistautuessaan vihkimykseen. Samoin V.A. järjestää tunne-elämänsä samalla kuin kehittää intuitionaalista rakkautta buddhiruumiissaan. M.M.:n tulee vahvistaa henkistä tahtoaan eli atmaa samalla kuin järjestää mentaalista elämänsä täällä alhaalla.

Luku 29 Jälleensyntymämuisti

Vilkaisun piirrokseseen 25 tulisi olla riittävä osoittamaan mekaaninen syy, miksi fyysiset aivot eivät voi normaalisti muistaa ihmisen entisiä elämiä.

PIIRROS 25. – Jälleensyntymisen sykli

On ilmeistä, että fyysisellä ruumiilla ei voi olla muistoja tai mieleen painettuja asioita edellisestä inkarnaatiosta, koska se ei osallistunut siihen. Sama pätee astraali- ja mentaaliruumiin, koska nämä käyttövälineet ovat uudet jokaisessa inkarnaatiossa. Näemme, että koska syyruumis on ainoa, mikä pysyy inkarnaatiosta toiseen, alin taso, josta voimme toivoa saavamme luotettavaa informaatiota entisistä elämistä, on syyruumis. Mikään sen alempi ei voi antaa meille ensikäden tietoa. Edellisissä elämissä ego oli läsnä syyruumiissaan tai eräs suhteellisen pieni osa häntä oli läsnä ja se voi olla todistajana. Kaikki alemmat käyttövälineet, jotka eivät olleet *todistamassa* edellisiä elämiä, voivat vain kertoa, mitä ne ovat vastaanottaneet egolta. Siitä seuraa, että kun pidämme mielessä, kuinka epätäydellinen on yhteys tavallisen ihmisen egon ja

persoonallisuuden välillä, näemme heti, kuinka epäluotettavaa tällainen toisen, kolmannen ja neljännen käden todistus todennäköisesti on. Vaikka joskus on mahdollista saada astraali- ja mentaaliruumiista yksittäisiä tapahtumakuvia ihmisen menneestä elämästä, niin emme voi saada jaksotettua ja yhtenäistä tietoa siitä, Nuo kuvatkin ovat vain heijastuksia syyruumiista ja todennäköisesti hyvin himmeitä ja sekavia heijastuksia, jotka satunnaisesti löytävät tiensä alempaan tietoisuuteen. On siksi riittävän selvää, että menneitten elämien lukemiseksi paikkansa pitävästi, on välttämätöntä kehittää ensin syyruumiin kykyjä. Asia voitaisiin hoitaa alemmilla tasoilla pysyvien atomien psykometrisaation avulla, mutta koska tämä on paljon vaikeampaa kuin syyruumiin aistien avaaminen, ei ole todennäköistä, että yrittys onnistuu.

On olemassa neljä menetelmää entisten elämien näkemiseen edellä esitelty mukaan lukien:

- 1) Pysyvien atomien psykometrisaatio.
- 2) Egon omat muistot tapahtuneesta.
- 3) Egon tai oikeastaan syyruumiin psykometrisaatio ja koettujen tapahtumien näkeminen. Tämä menetelmä on luotettavampi kuin kakkonen (2), koska egollakin voi olla epätäydellinen tai ennakkoluuloinen vaikutelma niistä, koska se on nähnyt tapahtumat persoonallisuutensa kautta.
- 4) Buddhisten kykyjen käyttäminen, jolloin tullaan täydellisesti yhdeksi tutkittavana olevan egon kanssa ja luetaan hänen kokemuksiaan ikään kuin ne olisivat omia, toisin sanoen sisältäpäin ulkokohtaisen asemesta. Tämä menetelmä vaatii mitä ilmeisemmin korkeampaa kehitystä.

Ne, jotka ovat julkaisseet viime vuosien aikana tietoja sarjoista inkarnaatioita muun muassa *The Theosophist* lehdessä, ovat

käyttäneet menetelmiä kolme (3) ja neljä (4). Joitakin niistä on julkaistu kirjoissa. Tutkijat ovat myös käyttäneet hyväksyen älykästä yhteistyötä egon kanssa, jonka inkarnaatioita on kuvattu. Sen kohteen fyysinen läsnäolo, jonka elämiä tutkitaan, on eduksi, mutta ei ole välttämätöntä. Hän on hyödyllinen, mikäli hän voi pitää käyttövälineensä täysin tyyninä, mutta jos hän kiihtyy, hän pilaa kaiken. Ympäristö ei ole mitenkään erityisen tärkeä, mutta hiljaisuus on oleellista. Mikäli halutaan saada selkeitä vaikutelmia, fyysisten aivojen täytyy pysyä tyyninä. On myös välttämätöntä pyyhkiä pois kaikki ennakkoluulot, muutoin ne tuottavat värjäntyneen lasin vaikutelman värittäen kaiken, mikä niiden läpi näkyy ja luoden siten väärän vaikutelman. On todettava, että kahdenlaiset virheet ovat mahdollisia: 1) henkilökohtaiset vinoutumat ja 2) rajoittuneet näkemykset.

Kun otamme huomioon perustavaa laatua olevat erot temperamentteissa, nämä eivät voi olla värittämättä muilta tasoilta saatuja näkyjä. Jokainen adeptin tasoa alemmalla kärsii tästä vaikutuksesta jossain määrin. Maailmassa elävä suurentelee toisarvoisia yksityiskohtia ja jättää huomiotta tärkeitä asioita, koska se on tapana jokapäiväisessä elämässä. Toisaalta ihminen, joka on aloittamassa kulkemista polulla, saattaa innostuksissaan kadottaa kosketuksensa tavalliseen inhimilliseen elämään, josta hän on polulle astunut. Mutta siitä huolimatta hänellä on etunaan se, että ne, jotka katsovat sisältäpäin, ovat lähempänä totuutta kuin ne, jotka näkevät vain ulkoapäin. Tällaisten virheiden minimoimiseksi on tavallista, että suuresti toisistaan poikkeavan tyyppiset ihmiset työskentelevät yhdessä näissä tutkimuksissa.

Toinen vaara, joka mainittiin, on osan pitäminen kokonaisuutena. Kyseessä saattaa olla tietyn yhteisön pientä osaa koskeva näky, jota sovelletaan koko yhteisöön, toisin sanoen riittämättömään tarkastelupohjaan nojaava tavallinen yleistämiserhdys. Yleensä aikaa tai maata koskeva yleisaura estää suurem-

pien tällaisten virheiden esiintymisen. Meedio, joka ei ole harjaantunut tuntemaan tällaista yleisauraa, ei useinkaan ole siitä tietoinen ja lankeaa sen vuoksi moniin virheisiin. Pitkäaikainen seuranta osoittaa, että kaikki harjaantumattomat meediat ovat joskus luotettavia ja joskus ei ja heidän puoleensa kääntyvät ovat vaarassa tulla harhaan johdetuiksi.

Menneitä elämiä tarkasteltaessa on luotettavampaa pysyä täydessä tietoisuudessa niin, että voi tehdä muistiinpanoja havainnoistaan kuin jättää fyysinen ruumis havainnoinnin ajaksi ja luottaa muistiin niiden tuomisessa esiin. Tätä viime mainittua käytetään, kun oppilas, joka kykenee käyttämään syyruumista, voi tehdä sen vain fyysisen ruumiin nukkuessa. Egojen tunnistaminen on joskus vaikeaa, koska ne luonnollisesti muuttuvat tuhansien vuosien aikana. Jotkut tutkijat tuntevat intuitiivisesti tietyn egon henkilöllisyyden ja vaikka tällainen intuitio voi olla oikeassa, niin se voi joskus olla myös väärässä. Luotettavampi, mutta työläämpi tapa on käydä aikakirjat nopeasti läpi ja jäljittää egoa niissä, kunnes päästään tähän päivään. Joissakin tapauksissa tavallisten ihmisten egot ovat tunnistettavissa välittömästi tuhansien vuosien jälkeenkin, mikä ei ole mitenkään mairittelevaa asianomaisten osalta, koska se tarkoittaa, että he ovat edistyneet vain vähän. Yritys tunnistaa joku, jonka tuntee tänä päivänä, 20 000 vuoden kulluttua, on samantapaista kuin tapaisi aikuisena jonkun, jonka on tuntenut lapsena kauan sitten. Joskus tunnistaminen on mahdollista, joskus muutos on ollut liian suuri.

Ne, joista on tällä välin tullut Viisauden Mestareita, ovat usein välittömästi tunnistettavissa tuhansien vuosien jälkeenkin, mutta syy siihen on erilainen. Sillä kun alemmat käyttövälineet ovat jo täysin sopusoinnussa egon kanssa, ne muodostuvat augieidesin kaltaiseksi ja muuttuvat vain vähän elämästä toiseen. Samoin kun egosta itsestään tulee *monadin* täydelli-

nen heijastus, se muuttuu vain vähän, vaikka kasvaakin vähitellen. Niinpä se on helposti tunnistettavissa.

Koska akashisia aikakirjoja on jo kuvattu kirjassa *Mentaaliruumis*, tässä mainitaan vain muutama asian kannalta tärkeä seikka. Menneitä elämiä tutkittaessa helpoin tapa on antaa merkintöjen kulkea luonnollisella tahdillaan, mutta tämä merkitsee päivän työtä jokaista tapahtuman päivää kohden. Se on varsin epäkäytännöllistä lyhyitä ajanjaksoja lukuun ottamatta. On kuitenkin mahdollistaa kiihdyttää tai hidastaa tapahtumien kulkua tarpeen mukaan niin, että tuhansien vuosien ajanjakso juoksee nopeammin tai jotain tiettyä kuvaa voi tarkastella pidempään, jos haluaa. Se, mitä kuvataan tapahtumien kirjausten juoksuttamiseksi, ei todellisuudessa ole kirjausten liikettä, vaan näkijän tietoisuuden liikkumista. Mutta siitä saatu vaikutelma on aivan kuin kirjaukset juoksisivat. Kirjausten voidaan sanoa olevan pinossa päällekkäin viimeisimmät päällimmäisenä ja vanhemmat alla. Myös tämä vertaus on harhaanjohtava, koska se viittaa pinon paksuuteen, vaikka kirjaukset eivät vie enempää tilaa kuin heijastus peilin pinnalla. Tietoisuus ei oikeasti liiku tilassa lainkaan, vaan pukeutuu kirjauskerrokseen kuin viittaan ja näin tehdessään löytää itsensä keskeltä varsinaista tarinaa. Menetelmä tiettyihin aikamääriin pääsemiseksi on kuvattu kirjassa *Mentaaliruumis*. Kaiken kaikkiaan on jonkin verran helpompaa katsoa elämiä eteenpäin kuin taaksepäin, koska silloin työskennellään luonnollisen aja virrassa eikä sitä vastaan.

Käytetyt kielet ovat melkein aina sellaisia, joita tutkijat eivät ymmärrä, mutta kun ajatukset sanojen takana ovat avoimina heidän edessään, sillä ei ole suurta merkitystä. Monissa tapauksissa tutkijat ovat kopioineet julkisia kirjoituksia, joita he eivät ymmärtäneet ja jotka on myöhemmin kääntänyt joku muinaisen kielen taitaja fyysisellä tasolla. Aikakirjojen ei pidä ajatella olevan alun perin jossain aineessa, vaikka ne siinä

heijastuvatkin. Jotta niitä voitaisiin lukea, ei ole tarpeen päästä suoraan kontaktiin jonkin tietyn asiaryhmän kanssa, koska niitä voi lukea miltä etäisyydeltä tahansa, kun yhteys on muodostettu. Kuitenkin on niin, että jokainen atomi sisältää tiedon tai ehkä kyvyn muodostaa *suhde* selvänäkijän ja tiedon välille kaiken sen kanssa, mitä koskaan on tapahtunut sen näköpiirissä. Tämä tosiseikka tekee psykometrian ilmiönä mahdolliseksi. Mutta tähän liittyy hyvin kummallinen rajoitus. Psykometrikko näkee esineen välityksellä vain sen, mitä hän olisi nähnyt, jos hän olisi seissyt sillä paikalla, josta psykometrian kohde on otettu. Esimerkiksi jos ihminen psykometrisoi kiveä, joka on maannut aikakausia laaksossa, hän näkee vain sen, mikä on tapahtunut noina aikakausina tässä laaksossa. Hänen näkökykyään rajoittavat ympäröivät vuoret aivan kuin hän olisi seissyt kaikki nuo vuodet sillä paikalla, jossa kivi oli ja todistanut kaiken tapahtuneen.

On kuitenkin olemassa laajempi psykometrinen kyky, jonka avulla ihmisen on mahdollista nähdä tämän draaman näyttelijöiden ajatukset samoin kuin heidän fyysiset ruumiinsa. On myös mahdollista laajentaa asiaa niin, että kun ihminen on ensin asettunut tuohon laaksoon, hän tekee siitä jatkotoimiensa perustan ja ylittää ympäröivät vuoret ja katsoo, mitä niiden tuolla puolen on ja myös, mitä siellä on tapahtunut sen jälkeen, kun kivi on siirretty ja myös mitä tapahtui ennen kuin kivi jollain tavoin joutui sinne. Mutta ihminen, joka pystyy tähän, on hyvin pian kykenevä pääsemään eroon kivistä kokonaan. Syyruumiin aisteja käytettäessä näkyy, kuinka jokainen esine väläyttelee menneisyyttään.

Olemme jo nähneet, että kun sisäiset kyvyt kehittyvät, elämästä tulee jatkuva. Ei pelkästään egon tietoisuus ole saavutettavissa, vaan on mahdollista matkata taaksepäin aina eläinten joukkosieluun asti ja katsella eläimen silmin maailmaa, jota ei enää ole. Näyn on sanottu olevan niin erilainen, että sitä on

mahdoton kuvata. Jatkuvan tietoisuuden puuttuessa ei yksityiskohtaisia muistoja menneisyydestä ole, ei edes kaikkein tärkeimmistä asioista. On kuitenkin tosiasia, että tunnistamme ja hyväksymme välittömästi sen, mitä olemme tienneet aiemmin, niin pian kuin se meille tänään esitetään. Niinpä vaikka voi älyllisesti hyväksyä jälleensyntymän totuutena, varsinaisen todistuksen voi saada vain syyruumiissa, jossa ego on tietoinen menneisyydestään. Syyruumiin tietoisuutta hyväksi käyttäen ihmisellä on aina muistot menneistä elämästään itsensä ja hän kykenee tietysti suuntaamaan tietoisesti alemmat ilmennyksensä edistymisensä jokaiseen kohtaan. Niiden vaiheiden aikana, jolloin ego ei vielä ole täysin kykenevä tähän, ego voi kuitenkin painaa tarkoituksensa pysyviin atomeihinsa niin, että tarkoitus siirtyy elämästä toiseen. Tieto tästä ei ole ihmisessä vakiovarusteena, vaan hän tunnistaa sen seuraavassa inkarnaatiossa välittömästi sinä hetkenä, kun se hänelle esitetään, tarttuu siihen ja toimii sen mukaan.

Hyvin nopean jälleensyntymän kyseessä ollen mahdollisuus menneen inkarnaation muistamiseen kasvaa. Piirroksen 25 tulisi tehdä tämän mahdollisuuden mekanismin helpoksi ymmärtää. Suuret määrät entisen mentaali- ja astraaliruumiin atomeja ja molekyyilejä ovat säilyttäneet tietyn läheisyyden mentaalisen ja astraalisen pysyvän atomin kanssa ja sen seurauksena huomattava määrä entistä materiaalia voidaan käyttää uuden mentaali- ja astraaliruumiin rakentamiseen. On selvää, että niiden avustuksella selkeät muistot edellisestä inkarnaatiosta ovat helpommin saavutettavissa verrattuna siihen, että elämien välillä on pitkä aika ja entiset materiaalit on hajotettu ja levitetty ympäriinsä eri tasoille.

Emme vielä ymmärrä niitä lakeja, jotka hallitsevat kykyä painaa yksityiskohtaista tietoa jostain elämästä seuraaviin fyysisiin aivoihin. Nykyisin saatavilla olevan aineiston perusteella näyttää, että yksityiskohdat tavallisesti unohdetaan,

mutta laajat periaatteet tuntuvat uudesta mielestä itsestään selviltä. On yleinen kokemus, kun kuulee jonkin totuuden ensi kertaa, että tuntee kuin olisi tiennyt sen aiemmin, vaikkei ole osannut muotoilla sitä sanallisesti. Joissain tapauksissa ei tämänkään vertaa muistoa asiasta ole ja kuitenkin tunnistaa uuden totuuden todeksi välittömästi. Jos perimätieto pitää paikkansa, niin ei edes Buddha itse tiennyt mitään tehtävästään synnyttyään uuteen ruumiiseen, vaikka oli inkarnoitunut määrätietoisena tarkoituksenaan auttaa maailmaa. Hän saavutti täyden tiedon asiasta vasta vuosia etsittyään. Hän olisi epäilemättä voinut tietää sen alusta lähtien, mutta hän ei valinnut sitä tietä, vaan alisti itsensä ihmisen osaan yleisesti. Toisaalta saattaa olla, että Buddha ei ottanut prinssi Siddhartin ruumista syntymässä, vaan vasta, kun se meni tajuttomaksi kuuden vuoden ankaran totuuden etsimisen jälkeen. Jos näin on, niin mitään muistoja ei olisi, koska entiteetti ruumiissa ei ollut Buddha, vaan joku toinen.

Joka tapauksessa voimme olla varmoja, että ego, joka on todellinen ihminen, tietää aina, mitä se on kerran oppinut, mutta se ei aina kykene painamaan sitä uusiin aivoihin ilman ulkopuolelta tulevaa viittausta. Tuntuu olevan pysyvänä sääntönä, että kun on hyväksynyt okkulttiset totuudet yhdessä elämässä, niin saa yhteyden niihin seuraavassa ja uinuvat muistot heräävät. Voimme sanoa, että ehkä tilaisuus löytää totuus on suoraa karmaa siitä, että on hyväksynyt totuuden ja yrittänyt elää sen mukaan edellisessä inkarnaatiossa.

Luku 30 Ego omalla tasollaan

Tarkastelemme nyt egoa tietoisena entiteettinä sen omalla tasolla, toisin sanoen ylemmässä mentaali- tai kausaalimaailmassa erillisenä sen osittaisista ilmauksista alemmilla tasoilla. Siitä hetkestä alkaen, kun ego murtautuu joukkosielusta ulos ja alkaa erillisen olemassaolonsa ihmisolentona, se on tietoinen entiteetti, mutta tietoisuus on varsin epämääräistä. Ylemmän mentaalimaailman voimat kulkevat sen lävitse käytännöllisesti katsoen ilman vaikutusta, koska se kykenee vastaamaan vain vähän äärimmäisen hienoihin värähtelyihin. Ainoa fyysinen aistimus, johon tätä tilaa voi verrata, on sama, jonka ihmiset kokevat satunnaisesti heräämisen hetkellä aamulla. Se on välitila unen ja valveillaolon välillä, jolloin ihminen on autuaasti tietoinen, että on olemassa eikä kuitenkaan tietoinen ympäristön esineistä eikä kykene liikkumaan. Hän todellakin joskus tietää, että sillä hetkellä, kun hän liikkuu, onnellisuuden lumous haihtuu ja tuo hänet tavalliseen valvemaailmaan ja siksi hän pyrkii pysyttelemään siinä niin pitkään kuin mahdollista.

Tietoisuus olemassaolosta ja kiihkeä autuus muistuttaa tilana sitä, jonka keskivertoihmisen ego kokee ylemmällä mentaalitasolla. Kuten olemme aiemmin nähneet, hän on täysin keskittynyt tässä vain lyhyen ajan deevakhanissa yhden elämän päättymisen ja seuraavaan inkarnaatioon laskeutumisen alkamisen välillä. Tämän lyhyen ajanjakson aikana hän saa vilahduksia menneisyydestään ja tulevaisuudestaan. Nämä vilahdukset, välähdys menneestä ja tulevasta ovat monien aikakausien ajan ainoat täyden valveillaolon hetket. Tämän hetkellisen heräämisen jälkeen hän vaipuu jälleen uneen. Kuten olemme nähneet, hänen halunsa täydempään ilmennykseen, halunsa tuntea itsensä enemmän eläväksi ajaa hänet pyrkimään inkarnoitumaan.

Dzyanien kirjan stanza toteaa: ”Ne, jotka saivat vain kipinän, jäivät ilman tietoa. Kipinä paloi heikosti.” H P Blavatsky selittää, että ne, jotka saivat ainoastaan yhden kipinän, muodostavat keskitason ihmiskunnan, jonka on saavutettava älyllisyytensä nykyisen manvantarisen kehityksen aikana. (*Salainen oppi* II. Useimmissa ihmisissä kipinä kytee vielä ja se kasvaa hitaasti pysyvään ja kirkkaaseen liekkiin vasta monien aikakausien päästä. Keskiavertoihmisen syyruumiilla ei vielä ole juuri minkäänlaista tietoisuutta oman tasonsa ulkopuolelta. Egojen valtava enemmistö on unenomaisesti puoliksi tietoisia, joskin jotkut ovat pelkästään väritöntä kalvoa. Enemmistö ei ole vielä riittävän määrätietoisia edes siinä tietoisuudessa, joka heillä on ymmärtääkseen evoluution lakien tarkoituksen, jossa ovat mukana. Vaikka tavanomainen ego on vielä unenomaisessa tilassa, se on kuitenkin kykenevä fyysisen elämän aikana pitämään silmällä persoonallisuutta ilman liian suuria ponnistuksia. Keskiavertoego syyruumiissaan on kuin kananpoika munan sisällä. Kana ei ole lainkaan tietoinen lämmön lähteestä, joka kuitenkin stimuloi sen kehitystä. Kun ego saavuttaa vaiheen, jossa se murtautuu kuoresta ja tulee kykeneväksi vastaamaan jollain tavoin, koko prosessi saa erilaisen muodon ja nopeutuu valtavasti. Viisauden Mestarit auttavat suuresti heräämisprosessia ja vuodattavat henkistä voimaansa kuin auringonvaloa koko tasolle vaikuttaen kaikkien sen sateen sisällä. Kuten luvussa 21 on mainittu, jopa eläinten joukkosielut alemmalla mentaalitasolla nauttivat tämän vaikutuksesta ja avusta.

Mestarien tärkein työ tapahtuu mentaalitasolla, eritoten kausaalitasolla, jossa yksilöllisyyteen eli egoon voidaan vaikuttaa suoraan. Tältä tasolla he levittävät suurenmoisemman henkisen vaikutuksensa ajattelun maailmaan. Sieltä he panevat liikkeelle kaikenlaisia suuria ja hyödyllisiä liikkeitä. Täältä myös jaellaan suuri osa sitä henkistä voimaa, jonka nirkankayjojen kunniakas itseuhraus vuodattaa. Täällä annetaan

myös suoraa opetusta niille oppilaille, jotka ovat riittävän edistyneitä ottamaan vastaan tällä tavoin, sillä sitä voidaan täällä siirtää helpommin ja täydellisemmin kuin alemmilla tasoilla.

Kehittyneen ihmisen ego on täysin hereillä. Ajan mittaan ego havaitsee, että on paljon sellaista, mitä se voi tehdä. Kun tämä tapahtuu, se kohoaa tilaan, missä sillä on määrätietoinen oman tason elämä, vaikka monissa tapauksissa tämänkin on unenomaista. Tavallisen ihmisen egon tietoisuus tai elämä on kasvitietoisuutta ja se näyttää olevan vain juuri ja juuri tietoinen muista egoista. Mutta kun ego kehittyy riittävästi, se ei ainoastaan kykene auttamaan muita egoja, vaan elää omaa elämäänsä vertaistensa joukossa, arupadeevojen, kaikenlaisten loistavien enkelien ja deevojen kanssa. Nuori ego on todennäköisesti vain vähän hereillä tämän loistavan elämän suhteen, aivan kuten vauva sylissä ei tiedä paljoa häntä ympäröivän maailman kiinnostuksenkohteista. Mutta kun sen tietoisuus vähitellen avautuu, se herää koko tähän suurenmoisuuteen ja on ihastunut sen eloisuudesta ja kauneudesta. Sellaiset kehittyneet egot nauttivat loistavimpien älyjen seurasta, mitä maailma on koskaan tuottanut mukaan lukien deeva- ja enkelikunnat samoin ihmiskunnan. Egon elämä tällä tasolla on suurenmoista ja täysin persoonallisuuden käsityskyvyn ulkopuolella. Jos voisi kuvitella olemassaoloa maailman suurmiesten, taiteilijoiden ja runoilijoiden, tiedemiesten ja jopa Mestarien itsensä seurassa ja lisätä siihen ymmärryksen, jota on mahdollon saavuttaa täällä alhaalla, niin alkaa saada jonkinlaisen käsityksen egon elämästä.

Persoonallisuus ei tietenkään tiedä, mitä ego tekee, elleivät persoonallisuus ja ego ole yhdistyneet. Siten ego tuntee Mestarin, vaikka persoonallisuus ei. Egon on pitänyt olla täysin tietoinen ja aktiivinen omalla tasollaan pitkän aikaa, ennen kuin mitään tietoa tästä olemassaolosta voi päästä läpi fyysi-

seen elämään. Tätä egotietoisuutta ei pidä sekoittaa sen tietoisuuden kanssa, joka muodostuu korkeamman ja alemman itsen *yhdistyessä*, josta mainittiin luvussa 26. Kun yhdistymisen on saavutettu, ihmisen tietoisuus asustaa egossa koko ajan ja toimii egosta käsin sen käyttövälineen avulla, jota se kulloinkin sattuu käyttämään. Mutta sellaisen ihmisen tapauksessa, joka ei vielä ole saavuttanut tätä yhdistymistä, egon tietoisuus sen omalla tasolla aktivoituu vain, kun mikään alemmissa käyttövälineissä ei sitä estä. Se on olemassa vain siihen asti, kunnes hän inkarnoituu jälleen, sillä heti, kun hän ottaa käyttöönsä alemman ruumiin, hänen tietoisuutensa voi ilmentyä toistaiseksi vain tuon ruumiin välityksellä.

Kausaalitaso on egon todellinen ja suhteellisen pysyvä koti, sillä täällä se on vapaa persoonallisuuden rajoituksista ja on yksinkertaisesti oma itsensä, inkarnoituva entiteetti. Vaikka sen tietoisuus voi olla hämärä, unenomaisesti huomiokyvytön ja häidin tuskin valveilla, niin mitä se näkee, on totta, olipa se kuinka rajoittunutta tahansa. Se on vapaa paitsi persoonallisuuden illuusioista ja alemmasta itsestä välittäjänä, niin ei myöskään ajatus itsessään enää asetu samoihin rajoittuneisiin muotoihin kuin kausaalitason alapuolisilla tasoilla. Vanhemmassa kirjallisuudessa on toteamuksia, jotka näyttävät viittaavan siihen, että korkeampi ego ei tarvitsisi evoluutiota, koska se on jo täydellinen ja jumalan kaltainen omalla tasollaan. Mitä ilmaisuja tai mitä terminologiaa näissä onkaan käytetty, niiden tulee käsittää tarkoittavan vain atmaa, todellista ”jumalaa” ihmisessä, joka varmasti on sellaisen evoluution tarpeen tuolla puolen, josta me voimme tietää mitään. H P Blavatsky toteaa manaksesta eli korkeammasta egosta, että ”osana universaalista mieltä, se on ehdottomasti kaikkiallinen omalla tasollaan”, mikä tarkoittaa tietenkin, että näin on vasta, kun se on täydellisesti tietoinen itsestään kehityskokemustensa perusteella ja on kaiken menneisyyden, nykyisyyden ja tulevaisuuden tiedon käyttöväline.

Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö jälleensyntyvä ego kehittyisi, kuten on täysin ilmeistä niille, joilla on kausaalinäkö. Alkuun sillä on hyvin vähän aktiivisia kykyjä millään tasolla ja sen tarkoituksena on tulla täysin aktiiviseksi kaikilla tasoilla, myös fyysisellä. Valveilla oleva ja omalla tasollaan todella elävä ego on loistava näky ja antaa meille ensi kertaa jonkinlaisen idean siitä, millainen ihmisen on tarkoitus olla. Sellaiset egot ovat edelleen erillisiä, mutta tajuavat älyllisesti sisäisen yhteytensä, sillä he näkevät muut kuten itsensä eivätkä voi siksi sekoittaa asioita tai olla ymmärtämättä. Ei ole helppoa selittää fyysisin sanoin eroja egojen välillä, koska kaikki ne ovat niin monella tavoin paljon suurenmoisempia kuin mikään, mihin olemme täällä alhaalla tottuneet. Heidän kansaan käytyjen keskustelujen perusteella voidaan välittää heikko heijastus vaikutelmasta sanomalla, että pitkälle ehtinyt ego muistuttaa arvokasta, majesteettillista ja kohteliasta, viisasta ja ystävällistä suurlähettilästä, kun taas vähemmän kehittynyt ihminen on enemmän hyväsydämissen maalaisisännän tapainen. Egolla, joka on jo polulla ja lähestyy adeptiutta, on paljon yhteistä suurten enkeleiden kanssa ja hän säteilee valtavan voiman henkisiä vaikutuksia. Siksi ei ole ihme, että ego heittäytyy kaikella voimalla oman tasonsa kiihkeän aktiviteetin pyörteisiin, mikä tuntuu siitä valtavan paljon tärkeämmältä ja kiinnostavammalta kuin alemman maailman tiheään pimeyteen verhoutuneen puoleksi kehittyneet ja ahtaalta tuntuvan persoonallisuuden epä määräiset, kaukaiset kamppailut.

Erästä egoa kuvasi hänet nähnyt säteileväksi nuoreksi, kuin hohtavasta marmorista veistetyksi kreikkalaiseksi Apolloksi, mutta kuitenkin aineettomaksi inspiraatio teemanaan. Toinen ego näytti British Museumin Demeter-veistokselta, arvokkaalta, tyyneltä ja rauhalliselta, joka valvoo maailmaa, jota se suojelee ja vaalii. Näin ollen jokaisella egolla on säteilevän kaunis ulkoasu, joka ilmaisee egon erityistä tehtävää tai nero-

utta. Sellaisten olentojen keskuudessa ajatukset eivät enää muodostu ja leiju ympäriinsä, kuten tapahtuu alemmilla tasoilla, vaan siirtyvät toinen toiselta kuin salaman välähdykset. Olemme tässä kasvokkain egon pysyvän ruumiin kanssa, joka on vanhempi kuin vuoret ja joka on sen takana pysyvän jumalaisen kunnian tosiasiallinen ilmaus. Se paistaa läpi yhä enemmän sen voimien kehittyessä vähitellen. Tässä emme enää ole tekemisissä ulkoisten muotojen kanssa, vaan näemme asiat itsessään, epätäydellisen ilmauksen takana olevan todellisuuden. Tässä syy ja seuraus ovat yhtä ja nähtävissä selkeästi ykseydessään kuten kolikon kaksi puolta. Olemme nyt jättäneet taaksemme konkreettisen ja käsittelemme abstraktia eikä meillä enää ole muotojen moninaisuutta, vaan idea, joka kätkeytyy muotojen taakse.

Omalla tasollaan ego kykenee havaitsemaan välittömästi käyttämättä hermoja. Niin ollen tämä tuottaa tietyn unityypin, jossa ihminen herää unesta johonkin fyysisen ääneen tai kosketukseen. Kosketuksen ja heräämisen välisenä lyhyenä aikana ego usein kokoaa jonkinlaisen draaman tai tapahtumasarjan, joka kulminoituu tapahtumaan, joka herätti fyysisen ruumiin. Tämä oudolta vaikuttava tapa on ominainen henkisyydeltään suhteellisen kehittymättömälle egolle. Kun ego kehittyy ja ymmärtää asemansa ja vastuunsa, se nousee tällaisten lapsuuden urheiluharrastusten yläpuolelle. Näyttää siltä, että aivan kuin primitiivinen ihminen muotoilee jokaisen luonnonilmiön myytin muotoon, niin primitiivinen ego dramatisoi jokaisen tapahtuman, mikä herättää sen huomion. Mutta ihminen, joka on saavuttanut täyden tietoisuuden, on niin keskittynyt korkeampien tasojen työhön, ettei hän käytä energiaa tuollaisiin asioihin eikä näe tällaisia unia.

Symbolien käyttö näyttää olevan tyypillistä egolle sen ollessa ulkona ruumiista unen aikana. Toisin sanoen se, mikä fyysisessä maailmassa olisi idea, joka vaatii monia sanoja tullak-

seen ilmaistuksi, voidaan välittää egolle yhdellä symbolisella kuvalla. Kun fyysisissä aivoissa säilyy muisto tällaisesta ajatuksesta, se saattaa aiheuttaa sekaannusta, ellei sen avain ole mukana. Egon toiminta sen omalla tasolla synnyttää joskus toisentyypisiä unia, mutta on tietysti olemassa myös monia muita unien syitä. (Ks. *Astraaliruumis*). Omalla tasollaan ego käyttää abstraktioita aivan niin kuin me fyysisellä tasolla käsittelemme konkreettisia faktoja. Sen tasolla kaiken oleellinen sisältö on saatavilla eikä se enää ole kiinnostunut yksityiskohdista. Sen ei enää tarvitse esitellä aihetta tai pyrkiä selittämään sitä. Se ottaa aiheen oleellisen sisällön tai idea ja liikuttelee sitä kokonaisuutena kuten siirretään shakkinaappulaa. Sen maailma on todellisuuden maailma, jossa petkutus on mahdotonta eikä tule kysymykseenkään. Se ei enää käsittele tunteita, ideoita tai käsitteitä, vaan asioita itseään.

On mahdotonta ilmaista sanoin tavallista kanssakäymistä ihmisten välillä, joiden syyruumis on täysin kehittynyt. Se, mikä täällä alhaalla olisi filosofinen järjestelmä, jonka selittäminen tarvitsisi useita niteitä, on siellä vain yksi määrätty aihe – ajatus, joka voidaan heittää pöytään kuin pelikortti. Ooppera tai oratorio, jonka esittäminen täällä vaatisi täydeltä orkesterilta monta tuntia, on siellä vai yksi mahtava sointu. Kokonaisen maalauslukkukunnan menetelmät on siellä tiivistetty yhteen suurenmoiseen ideaan. Ja tällaiset ideat ovat siellä älyllistä valuutaa, jota egot käyttävät keskinäisissä keskusteluissa. Tällä tasolla ego on avannut eteensä kaikki maapallolla elämänsä elämät, menneisyyden elämien aikakirjat. Se näkee elämänsä yhtenä suurena kokonaisuutena, jossa sen laskeutumisesta alas inkarnoitumaan ovat vain ohimenneitä päiviä. Se näkee karmaattiset syyt, jotka ovat tehneet siitä, mitä se on ja se näkee edessään olevan karman, joka on työstettävä ennen kuin ”pitkä, surullinen tili on suljettu” ja se tajuaa erehtymättömällä varmuudella oman tarkan paikkansa evoluutiossa. Täällä se

näkee evoluution suuren suunnitelman ja sen, mitä jumalaisella tahdolla on hänen varalleen.

Egon ideat ovat aina täydellisesti punnittuja ideoita, kun se käsittelee oman tasonsa tai sen alapuolisten tasojen asioita. Mikään epätäydellinen ei sitä tyydytä eikä sellaista tosiasiaa pidettäisi edes ideana. Sille syy sisältää seurauksen ja siksi pidemmässä perspektiivissä, joka on sille mahdollinen, hyvä voittoa ja paha saa palkkansa aina ja tarinassa on aina onnellinen loppu. Nämä sen luonteenomaiset piirteet heijastuvat jossain määrin sen alemmissä käyttövälineissä ja huomaamme niiden esiintymisen itsessämme eri tavoin. Niinpä lapset vaativat aina, että saduissa on onnellinen loppu, että hyvä saa palkkansa ja paha häviää ja samoin toivovat kaikki tavalliset, tervehenkiset ihmiset. Ne, jotka pitävät pahan realismia hienona, ovat niitä, joiden näkemykset ovat epäterveitä ja luonnottomia, koska lyhytnäköisessä filosofiassaan he eivät koskaan näe minkään tapauksen kokonaisuutta, vaan ainoastaan katkelman yhden inkarnaation aikana ja tästäkin tavallisesti vain ulkokuoren.

Neljännessä juurirodussa, jossa oli kysymys pääasiassa astraaliruumiin ja sen tunteiden kehittämisestä, on tämä tarinoiden pyöristäminen ja liioittelu hyvin silmiinpistävää. Tämä näkyy hyvin esimerkiksi vanhoissa kelttiläisissä tarinoissa. Tieteellisen paikkansapitävyyden ja totuuden vaatimus on suhteellisen myöhäistä kehitystä ja kuuluu erityisesti viidennelle juurirodulle, jossa on kysymys pääasiassa mielen ja mentaaliruumiin kehittämisestä. Viidennen juurirodun ihmiset vaativat siten ensin, että asian tulee olla totta, muuten sillä on vain vähäistä kiinnostavuutta heille. Vanhat rodut vaativat puolestaan ennen kaikkea, että asian tulee olla miellyttävä eivätkä he suostu alistumaan sellaisten näkemysten rajoittamiksi kuin onko asia koskaan materialisoitunut tai voisiko se materialisoitua fyysisellä tasolla.

Paikkansapitävyyden vaatimus on erään toisen egon ominaisuuden ilmausta: se kykenee näkemään todenmukaisesti, näkemään asian niin kuin se on, kokonaan eikä vain osaa siitä. Tämän ymmärtäen meidän tulee selkeästi rohkaista ja pitää kiinni paikkansapitävyydestä ominaisuutena ja pitää faktatiedot erillään ajatuksistamme ja toiveistamme noiden faktojen osalta. Vaikka viljelläänkin totuudellisuutta, niin ei ole tarpeen tappaa romantiikkaa. Paikkansapitävyys on tarpeen, ei koulumestari. Meidän ei pidä kadottaa näkyvistämme kauneutta ja romantiikkaa, jotka ovat asioiden takana vain siksi, että olemme hankkineet tieteellisen tietämyksen yksityiskohtia, joista monet ovat kuivia ja pinnallisia. Sokeri on edelleen makeaa ja miellyttävää maistaa, vaikka olemme oppineet, että sen kemiallinen kaava on C₁₂ H₂₂O₁₁.

Egon ajan ja paikan mitat ovat niin erilaisia verrattuna niihin, joita käytämme valve-elämässä, että meidän näkökulmastamme näyttää ikään kuin sille ei olisi aikaa eikä paikkaa olemasakaan. Tapahtumat, jotka fyysisellä tasolla tapahtuvat peräkkäin, näyttävät mentaalitasolla tapahtuvan samanaikaisesti ja samassa kohdassa. Näin se ainakin tuntuu vaikuttavan egon tietoisuuteen, vaikka todennäköisesti samanaikaisuus on vielä korkeamman tason ominaisuus. Siitä saatu havainto mentaalitasolla on yksinkertaisesti tulosta niin nopeasti toistaan seuraavasta peräkkäisyydestä, että niin pieniä aikavälejä on mahdollon erottaa aivan samoin kuin silmä saa vaikutelman yhtenäisestä tulirenkaasta, jos toisesta päästä palavaa keppiä pyöritetään nopeasti. Syynä tähän on luonnollisesti se, että ihmisilmä ei kykene erottamaan erillisinä samankaltaisia vaikutelmia, jotka seuraavat toistaan kymmenesosasekunnin välein tai nopeammin. Erityisiä esimerkkejä tästä, mitä kutsumme valtavaksi nopeudeksi, jolla egon tietoisuus toimii omalla tasollaan, on esitetty C W Leadbeaterin kirjassa *Unista*, jossa kerrotaan ja selitetään unia, jotka riippuvat tästä ilmiöstä. Eräs

tulos tästä egon supernormaalista ajanmittausmenetelmästä on, että ennalta näkeminen on jossain määrin mahdollista. Nykyisyys, menneisyys ja tiettyssä määrin tulevaisuus ovat avoimina egon edessä, jos se osaa lukea niitä. Se näkee epäilemättä satunnaisesti ennalta tapahtumia, jotka ovat tärkeitä tai kiinnostavia alemmalle persoonallisuudelle ja tekee enemmän tai vähemmän onnistuneita yrityksiä painaa vaikutelmia niistä alempaan persoonallisuuteen. Ihmisellä on epäilemättä vapaa tahto. Niin ollen ennalta näkeminen on mahdollista vain tiettyyn rajaan saakka. Tavallisen ihmisen tapauksessa ennalta näkeminen on todennäköisesti mahdollista hyvin suuressa määrin, koska hän ei ole kehittänyt mainitsemisen arvoista omaa tahtoa ja on siksi hyvin suuresti olosuhteitten luomus. Hänen karmansa asettaa hänet tiettyyn ympäristöön ja sen toimet hänen suhteensa ovat niin suuressa määrin hänen historiansa tärkein tekijä, että hänen tulevaisuutensa on mahdollista nähdä ennalta lähes matemaattisella tarkkuudella. Kun ajatellaan suurta määrää tapahtumia, joihin ihmisen toiminnalla on vain vähän vaikutusta ja myös mutkikkaita ja laajoja syiden ja seurausten suhteita, ei tulisi olla ihme, että tasolla, jossa syiden tulokset ovat näkyvissä toiminnassa nykyisin, suuri osa tulevaisuudesta voidaan ennustaa huomattavan paikkansapitävästi jopa yksityiskohtia myöden. Se, että näin voidaan tehdä, on todistettu moneen kertaan enneunissa, mutta myös ylääkelaisten selvänäköisyydellä ja selvänäkijöitten ennustuksilla. Astrologiakin perustuu suurelta osalta jo olemassaolevien syiden vaikutusten ennustamiseen.

Mutta kun kyseessä on kehittynyt ihminen, profetointi ei onnistu, sillä hän ei ole enää olosuhteitten luomus, vaan mitä suurimmassa määrin niiden herra. Hänen elämänsä päätapahtumat ovat varmaan ennalta järjestetyt entisen karman toimesta, mutta miten hän sallii niiden vaikuttaa itseensä, miten niitä käsittelee ja ehkä voittaa ne, ovat kaikki hänen omissa käsissään eikä niitä voi ennustaa kuin korkeintaan todennäköisyyk-

sinä. Hänen toiminnastaan tulee vuorostaan syitä ja siten hän tuottaa elämäänsä ketjun vaikutuksia, joita alkuperäisessä järjestelyssä ei ollut ja joita ei siksi olisi voinut ennustaa. Voimme siksi sanoa, että tavallisen kehittymättömän ihmisen elämänsä kulku, jolla ei käytännöllisesti katsoen ole mainitsemisen arvoista omaa tahtoa, voidaan nähdä melko selkeästi ennalta, mutta kun ego ottaa rohkeasti tulevaisuutensa omiin käsiinsä, tarkka ennalta näkeminen tulee mahdottomaksi.

Vähänkään kehittynyt ego mietiskelee omalla tasollaan eikä sellainen mietiskely ole välttämättä samanaikaista minkään persoonallisuuden harjoittaman mietiskelyn kanssa. Hyvin kehittyneen egon jooga on yrittää kohottaa tietoisuuttaan ensin buddhitasolle ja sitten eri asteiden läpi. Se tekee tämän riippumatta siitä, mitä persoonallisuus mahdollisesti tekee sinä aikana. Sellainen ego lähettää todennäköisesti jonkin verran itseään persoonallisuuden meditaatioon, vaikka sen oma mietiskely on kovin erilaista. Täytyy muistaa, että ego ei ole manas tai mieli, vaan henkinen kolmio atma-buddhi-manas. Nykyisellä tietoisuuden tasolla ego asuu syyruumiissa ylemmällä mentaalitasolla, mutta kun se kehittyy, sen tietoisuus keskittyy buddhitasolle ja myöhemmin, kun se saavuttaa adeptiuden, sen keskittyy aatmiselle tasolle. Mutta ei pidä olettaa, että kun tämä edelleen kehitys tapahtuu, manas jotenkin katoaa. Kun ego vetäytyy buddhitasolle, se vetää mukanaan manaksen siihen manaksen ilmaukseen, joka on koko ajan ollut olemassa buddhitasolla, mutta jota ei ole ennen tätä tehty täysin eläväksi. Samoin kun se vetäytyy lähemmäs atman tasoa, manas ja buddhi ovat siinä olemassa aivan yhtä täytenä kuin aiemmin niin, että kolminainen henki on nyt täydessä ilmennyksessään omalla tasollaan kolmena aspektina. Henki on todella seitsenkertainen, sillä se on kolminainen omalla tasollaan atma-tasolla, kaksinainen buddhi-tasolla ja yksittäinen mentaalitasolla. Nämä kaikki yhteensä ovat seit-

semän. Näin ollen vaikka se vetäytyy korkeammalle, se säilyttää alemman määrämuotonsa.

Parhaaksi toteamukseksi inhimillisestä atma, buddhi, manas - kolminaisuudesta on sanottu H P Blavatskyn sanoja kirjassa *Teosofian avain*:

”KORKEAMPI ITSE atmaa, kaikkiallisen ja *ainoan Itsen* erottamaton säde. Se on jumala meidän *yllämme* pikemmin kuin jumala meissä. Onnellinen se ihminen, joka onnistuu sillä kyllästäämään *sisäisen minänsä!* HENKINEN, jumalainen MINÄ on henkinen sielu eli *buddhi* läheisessä yhteydessä *manakseen*, järkiprinsiippiin, jota ilman se ei olekaan mikään *minä*, vaan ainoastaan atman *käyttöväline*.

SISÄINEN ELI KORKEAMPI "MINÄ" on manas, ns. "viides" prinsiippi riippumatta buddhista. Järkiprinsiippi on henkinen minä ainoastaan sulautuneena yhdeksi buddhin kanssa; ... Se on alati pysyvä yksilöllisyys eli "jälleensyntyvä minä".

(Teosofian avain)

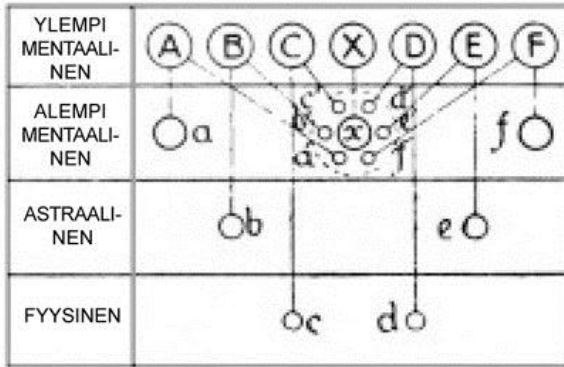
Heti, kun ego tulee edes osittain tietoiseksi ympäristöstään ja muista egoista, se viettää oman tasonsa elämää sen mukaisin kiinnostuksenkohtein ja toiminnoin. Mutta tällöinkin meidän on muistettava, että se laskee alas persoonallisuuteen vain hyvin pienen osan itseään ja tämä osa sotkeutuu jatkuvasti kiinnostuksenkohteisiin, jotka osittaisuutensa johdosta seuraavat usein muita linjoja kuin ego yleistä toimintaa. Ego ei yleensä kiinnitä erityistä huomiota persoonallisuuden alempaan elämään, ellei jotain melko epätavallista tapahdu.

Kun tämä vaihe on saavutettu, ego tulee tavallisesti Mestarin vaikutuksen alaiseksi. Tosiasiassa sen ensimmäinen selkeä tietoisuus itsensä ulkopuolelta on usein kosketus Mestariin. Mestarin voiman vaikutus magnetisoi sen, vetää sen värähtelyt sopusointuun omiensa kanssa ja moninkertaistaa sen kehitystahdin. Se säteilee sen ylle kuin auringonpaiste kukalle ja se kehittyy nopeasti tämän vaikutuksen alaisuudessa. Vaikka edistyksen varhaisemmat vaiheet ovat niin hitaita, että niitä tuskin havaitsee, kun Mestari kääntää huomionsa ihmisen puoleen, kehittää häntä ja herättää hänen oman halunsa työhön, edistymisnopeus kasvaa eksponentiaalisesti.

Deevakhania käsittelevissä luvuissa näimme, että ego, jota monet ihmiset rakastavat, on osallinen moniin taivaiisiin samanaikaisesti antaen sielun ystäviensä hänestä tekemille kuville. Nämä kuvat ovat luonnollisesti suureksi hyödyksi asianomaiselle egolle suoden hänelle lisämahdollisuuksia sellaisten ominaisuuksien kehittämiseen kuin rakkaus. Tämä on suora ja selvä palkkio miellyttävistä ominaisuuksista, jotka vetävät ihmisen puoleen lämmintä huomiota niin monelta hänen kanssaihmisistään. Satunnaisesti tällaisen voiman toiminta elossa olevan ystävän egon osalta saattaa ilmentyä myös tämän ystävän persoonallisuudessa fyysisellä tasolla. Sillä kun toiminta tapahtuu erikoisen ajatuskuvan kiinnittymisellä egoon, niin tämän elossa olevan ystävän persoonallisuus on tämän saman egon ilmentymä. Jos ego on huomattavasti muuntunut, on ainakin mahdollista, että tämä muunnos tulee näkyviin myös fyysisessä ilmennyksessä alemmilla tasoilla. On ilmeistä, että on kaksi asiaa, jotka rajoittavat egon ja siitä kuvaa tekevien välisen yhteyden täydellisyyttä. Ensinnäkin kuva voi olla osittainen ja epätäydellinen niin, että se ei edusta monia egon korkeista ominaisuuksista eivätkä ne siksi näy kuvassa. Toiseksi on mahdollista, että ego ei todellisuudessa ole niin hyvä kuin siitä tehty kuva niin, että se ei kykene täyttämään kuvaa kokonaan. Tämä on kuitenkin epätodennäköistä

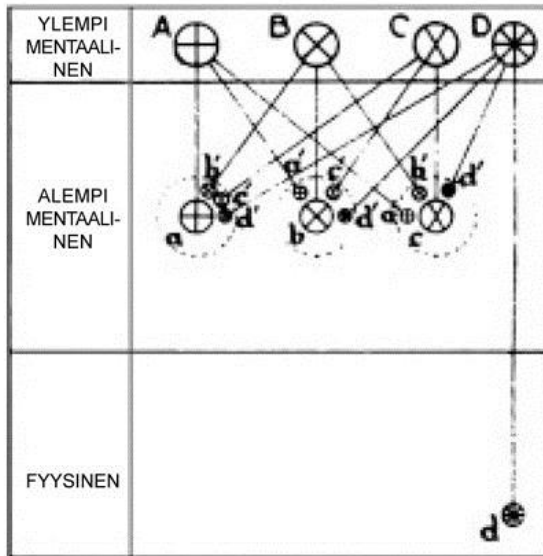
ja tapahtuu ainoastaan, jos arvotonta kohdetta palvotaan epäviisaasti. Näitä aspekteja on käsitelty täydellisemmin kirjassa *Mentaaliruumis*. Mitä korkeammin kehittynyt ego on, sitä täydemmin se kykenee ilmaisemaan itseään ajatuskuvien kautta ja niistä tulee täydempi kuva siitä itsestään. Kun se saavuttaa mestaritason, se käyttää näitä kuvia keinona auttaessaan ja ohjatessaan oppilaitaan.

Piirroksat 36 ja 37 on tarkoitettu olemaan avuksi ajatuskuvien tulosten ja mekanismin ymmärtämiseksi. Piirros 36 esittää egoa X mentaaliruumiissaan Y deevakhanissa sen ystävien A, B, C, D, G ja F tekemien ajatuskuvien a', b', c', d', e', ja ympäröimänä. Näistä A ja F ovat myös deevakhanissa kumpikin mentaaliruumiissaan a ja f, B ja E ovat astraalitasolla astraaliruumiissaan b ja e, C ja D ovat vielä "elossa" fyysisessä maailmassa fyysisissä ruumiissaan. Kuvio osoittaa, että X:n tekemät ajatuskuvat hänen kuudesta ystävästään ovat egojen A, B, C, D, E ja F elävöittämiä ja suorassa yhteydessä niihin, ei niiden persoonallisiin ilmauksiin, olivatpa nuo persoonalliset ilmaukset fyysisellä, astraalisella tai mentaalisisellä tasolla. Kuvion perusteella on myös selvää, että persoonallisuudet a, b, c ja jne. eivät tiedä mitään siitä, mitä tapahtuu ajatuskuvien a', b', c', jne. välityksellä paitsi niiden omien egojen A, B, C, jne. kautta.

PIIRROS 36. – Ego ja sen ajatuskuvat deevakhanissa

Piirros 37 esittää neljää egoa A, B, C ja D, jotka kaikki ovat ystäviä keskenään. A, B ja C ovat deevakhanissa, kun taas D on vielä fyysisessä ruumiissaan. Jokainen eli A, B ja C tekee ajatuskuvan jokaisesta kolmesta ystävästä ja vastaavat egot elävöittävät nämä kuvat. Egoilla A, B ja C on jokaisella kolme kuvaa itsestään, yksi oman mentaaliruumiin kautta ja kaksi toisten tekeminä ajatuskuvina deevakhanissa. D:llä on neljä kuvaa itsestään, yksi oman fyysisen persoonallisuuden kautta ja kolme muuta kolmen ystävän tekemien ajatuskuvien kautta. Ymmärrys siitä, miten ego voi ilmestyä samanaikaisesti useiden ihmisten deevakhanisissa kuvissa (ja tietysti myös muissa egomaailman ilmiöissä) osoittaa, että egon ei tarvitse matkustaa vaihtaakseen paikkaa.

PIIRROS 37. – Egot deevakanissa

Kirjassa *Mentaaliruumiis* on kuvattu ihmisen sointua ja selitetty, kuinka tätä sointua voidaan käyttää ihmisen löytämiseen mistä tahansa kolmesta maailmasta. Tämä sointu on hänen ja hänen kolmen alemman käyttövälineensä – mentaalisen, astraalisen ja fyysisen – oma sävel. Jos ihmisellä ei ole yhtäkään näistä kolmesta ruumiista, sama mekanismi toimii. Syyruumis on aina kiinnittynään mentaaliseen yksikköön ja astraaliseen ja fyysiseen pysyvään atomiin. Nämä riittävät antamaan oman erikoisen sävelen. Sävelyhdistelmä, joka tuottaa ihmisen soinnun, on hänen todellinen okkulttinen nimensä. Tätä ei pidä sekoittaa augoeideksen salaiseen nimeen, joka on egon kolmen prinssiin sävel, jonka tuottavat atma, buddhi ja manas ja monadi niiden takana.

Luku 31 Vihkimys

Kirjoissani *Astraaliruumis* ja *Mentaaliruumis* on käsitelty oppilaana oloa, mitä tulee opetuslapsen tai Mestarin oppilaan astraali- ja mentaaliruumiiseen. Nyt on suotavaa kerrata lyhyesti pääasiat kokelaan, hyväksytyin ja pojaksi ottamisen vaiheista, koska jokaisella näistä on vaikutuksia syyruumiiseen. Sitten siirrymme Piirrosmaan egoa syyruumiissaan vihkimysasteella, jonka huipennus on opetuslapseus.

Kokelaan asteella Mestari tekee elävän kuvan oppilaasta muovaten mentaali-, astraali- ja eetteriaineesta tarkan vastineen neofyytin syy-, mentaali-, astraali- ja eetteriruumiista ja pitää tämän kuvan käsillä niin, että hän voi vilkaista sitä ajoittain. Tämä kuva on magneettisessa *yhteydessä* ihmiseen itseensä, niin että jokainen ajatuksen tai tunteen muutos ihmisen omista käyttövälaineissä toistuu uskollisesti kuvassa. Mestari kykenee siten seuraamaan oppilaan kehitystä ja arvioimaan, milloin tämä on valmis ottamaan seuraavan askeleen.

Kun oppilas on *hyväksytty*, Mestari hajoittaa ”elävät kuvat”, koska ne eivät ole enää tarpeellisia. Oppilaan tietoisuus on sen jälkeen liitetty Mestariin sillä tavalla, että mitä oppilas tuntee tai ajattelee, on Mestarin astraali- ja mentaaliruumiin sisällä. Jos ja kun on tarpeen, Mestari voi pystyttää aidan ja näin sulkea haluamakseen ajaksi oppilaan tietoisuuden pois omastaan.

”Pojaksi ottamisen” asteella linkki Mestariin ei ole vain alemmassa mielessä, vaan myös ego oppilaan syyruumiissa on sisällytetty Mestariin eikä Mestari voi enää vetää verhoa itsensä eteen ja sulkea oppilasta ulkopuolelle. Vaikka nämä vaiheet auttavatkin suuresti ihmistä valmistumaan ensimmäiseen suureen vihkimykseen, niin kuitenkin teknisesti ottaen niillä ei ole mitään tekemistä vihkimyksen kanssa tai askeleiden kanssa polulla, mitkä kuuluvat kokonaan toiseen katego-

riaan. Koeaika, hyväksyminen ja pojaksi ottaminen edustavat oppilaan suhdetta omaan Mestariinsa. Vihkimykset taas ovat osoituksia suhteesta Suureen valkoiseen veljeskuntaan ja sen päähän. Tarkasti ottaen Suurella valkoisella veljeskunnalla ei ole mitään tekemistä Mestarin ja hänen oppilaansa suhteen kanssa. Se on täysin Mestarin itsensä yksityisessä harkinnassa. Kun Mestari on sitä mieltä, että oppilas on valmis ensimmäiseen vihkimykseensä, hän ilmoittaa siitä ja esittää oppilasta siihen. Veljeskunta kysyy ainoastaan, onko hän valmis vihkimykseen eikä mikä on hänen ja minkään Mestarin välinen suhde. Samanaikaisesti on totta, että veljeskunnan kahden korkean jäsenen tulee ehdottaa ja kannattaa kandidaattia vihkimykseen. On totta, että Mestari ei ehdota ihmistä vihkimyskokeisiin, ellei hän ole varma tämän kelpoisuudesta, mikä on mahdollista todeta vain senkaltaisessa läheisessä samaistumisessa oppilaan tietoisuuteen kuin mistä olemme puhuneet.

On jo tullut mainituksi, (ks. luku 12), että ihmisen olemassaolossa on kolme suurta askelta, jotka ovat muita tärkeämpiä:

- 1) YKSILÖITYMINEN, kun ihminen aloittaa uransa ihmisyksilönä
- 2) ENSIMMÄINEN VIHKIMYS, kun ihmisestä tulee Suuren valkoisen veljeskunnan jäsen
- 3) VIIDES VIHKIMYS, kun hän jättää ihmiskunnan ja astuu yli-inhimilliseen vaiheeseen. Tämä on koko ihmiskunnan päämäärä.

Ihmisen, joka on saanut ensimmäisen vihkimyksen, sanotaan ”astuneen virtaan”. Sanoihin, joilla kandidaatti hyväksytään veljeskuntaan, sisältyvät seuraavat sanat: ”Nyt olet turvassa ikuisesti. Olet astunut virtaan ja pääset kohta toiselle rannalle.” Kristityt kutsuvat häntä ”pelastetuksi”. Tämä merkitsee, että hän on varma jatkaja nykyisessä evoluutionvirrassa, että hän ei varmastikaan tule putoamaan pois ”tuomiopäi-

vänä” tai ”suuressa erottelussa” seuraavalla (viidennellä) kierroksella, kuten lapsi, joka on jäänyt liiaksi jälkeen koulussa voidakseen jatkaa muun luokan kanssa. Vihkimyksen merkitys ei ole yksilön korottamisessa, vaan että hänestä on nyt tullut lopullisesti yksi suuresta veljeskunnasta, ”pyhään yhteydestä”, kuten sitä kristillisessä terminologiassa kutsutaan. Kandidaatista on nyt tullut enemmän kuin yksilöllinen ihminen, koska hän on suunnattoman voiman yksikkö. Veljeskunta ei ainoastaan ole ihmisten yhteenliittymä, jossa jokaisella on oma tehtävänsä hoidettavana, vaan se on myös hämmästyttävä ykseyden osoitus, joustava instrumentti Maailman Herran kädessä, mahtava ase Hänen käyttä. Yksikään yksikkö koko suunnitelmassa ei menetä pienintä osastakaan yksilöllisyydestään, vaan jokainen lisää sitä tuhatkertaisesti.

Kun yksilöllisyys on vihitty – on huomattava, että ego vihitään, ei persoonallisuus – siitä tulee osa maailman tiiveintä organisaatiota, yksi Suuren valkoisen veljeskunnan tietoisuuden merestä. Uusi vihitty ei pitkään aikaan kykene ymmärtämään, mitä kaikkea tämä yhteys merkitsee ja hänen tulee tunkeutua syvälle pyhäkköön ennen kuin hän voi tajuta, kuinka läheinen on yhteys ja kuinka suuri on kuninkaan, Maailman Herran itsensä tietoisuus, jonka kaikki veljet jakavat Hänen kanssaan tiettyyn määrään saakka. Sitä on käsittämätöntä ja mahdotonta kuvata täällä maan päällä. Se on metafysisistä ja sanojen tuolla puolen, mutta kuitenkin suurenmoinen todellisuus. Se on siinä määrin todellista, että kun alamme ymmärtää sitä, kaikki muu tuntuu epätodelta.

Näimme aiemmin (ks. *Mentaaliruumis*), että hyväksyty oppilas voi asettaa ajatuksensa Mestarin ajatuksen rinnalle. Nyt vihitty voi asettaa ajatuksensa veljeskunnan rinnalle ja vetää siitä itseensä niin paljon suunnatonta tietoisuutta kuin mihin hän tasollaan kykenee vastaamaan. Suuren seremonian hetkellä, kun vihkimyksen tähti ilmestyy, säkenöivä valojuova ulot-

tuu tähdestä vihkijään ja hänestä kandidaatin sydämeen. Suunnattoman magnetismin vaikutuksesta tietoisuuden pieni hopeatähti, joka kandidaatissa edustaa monadia, paisuu hehkuun ja loistaen kunnes se täyttää hänen syyruumiinsa ja ihmeellisen hetken ajan monadi ja ego ovat yhtä, kuten ne tulevat olemaan yhtä pysyvästi adeptiudessa.

Tuolla hetkellä monadi samaistuu hetkeksi osaan itseään, mikä on yksilöllisyys ja valan vannoo monadi.

Vihkimyksen vaikutusta astraaliruumiiseen on jo kuvattu kirjassani *Astraaliruumis*. Vihityn tietoisuuden laajeneminen on niin ihmeellistä, että on paikallaan kutsua sitä uudeksi syntymäksi. Hän alkaa viettää uutta elämää, Kristuksen elämää ”pienenä lapsena”. Kristus, buddhinen tai intuitionaalinen tietoisuus on syntynyt hänen sydämeensä. Hänellä on nyt myös valtava ja ylitsevuotava voima, kyky antaa veljeskunnan siunaus, jonka hän voi antaa tai lähettää kelle tahansa, kun hän arvioi sen sopivaksi ja hyödylliseksi. Veljeskunnan voima virtaa hänen lävitseen niin suuressa määrin kuin hän panee sen virtaamaan. Hänen on päätettävä kyvyn käytöstä ja muistettava, että hänellä on täysi vastuu sen suuntaamisesta mihin tarkoitukseen hän valitsee. Vihkimyksen suorittajan antama siunaus merkitsee: siunaan sinut. Vuodatan voimani ja siunaukseni sinuun. Katso, että sinä vuorostasi vuodatat siunausta muille. Jos vihityllä on ominaisuutenaan shradda – täydellinen luottamus Mestariinsa ja veljeskuntaan ja ehdoton varmuus, että koska hän on yksi heistä, kaikki on hänelle mahdollista. Hän voi käydä maailmassa todellisena valon enkelinä tuoden iloa ja siunausta ympärilleen polullaan.

Ennen vihkimystä oppilas on todennäköisesti jo harjoittanut itseään buddhisen tietoisuuden kehittämisessä niin, että hänellä on jo kokemusta tästä tasosta. Mutta jollei ole, niin vihkimys on hänen ensikokemuksensa. Ihminen ei kuitenkaan saavuta vihkimyksessä täyttä buddhitietoisuutta eikä hän kehitä

mitään buddhista käyttövälinettä tuolloin. Mutta ottaen huomioon sen tosiasian, että joitakin buddhitasolla annettavia opetuksia ei voi muuten ymmärtää, niin vaaditaan tietty määrä buddhisten käyttövälineiden kehitystä. Kun tietoisuus on kohotettu buddhiseen käyttövälineeseen, tapahtuu syyruumiille jotain ihmeellistä: se *katoaa* ja eikä vihitty tunne enää koskaan pakottavaa tarvetta ottaa sitä käyttöön. Tämä on kuitenkin mahdollista vasta, kun kaikki alempien tasojen karma on kulutettu. Sillä ihminen ei ole vapaa alemmilla tasoilla häntä sitovista seurauksista ennen kuin hän on täysin epäitsekäs noilla tasoilla. Jos ihminen tuntee toista auttaessaan olevansa täydellisesti yhtä hänen kanssaan, niin hän saa toimensa tuloksen vain buddhisella tasolla eikä lainkaan alemmilla tasoilla. Toinen kiinnostava tekijä, joka tulee pitää mielessä, on aina kirkko- tai luostarikunnan tai kansakunnan yleinen karma ja että jokainen yksilö on tietyissä määrin vastuussa kokonaisuuden toiminnasta. Näin ollen esimerkiksi papilla on tietty vastuu siitä, mitä kollektiivinen papisto tekee, vaikka hän ei henkilökohtaisesti hyväksyisi sitä.

Syyruumis katoa pelkästään keskittäytymällä buddhiseen käyttövälineeseen, mutta niin pian kuin tietoisuus tuodaan jälleen alas ylemmälle mentaalitasolle, syyruumis ilmestyy taas. Se ei ole sama kuin ennen, koska hiukkaset ovat hajautuneet, mutta se näyttää kaikin tavoin samalta.

Buddhisella tasolla hienoin lanka, jonka me voimme käsittää, edustaa tavallista ihmistä. Niin pian kuin hän säännöllisesti ajattelee korkeampia asioita ja kääntää huomionsa niihin, lanka alkaa paksuntua. Se muuttuu yhä enemmän kaapeliksi ja näyttäytyy myöhemmin suppilona, koska se on laajempi ylhäältä ja on alapäästään syyruumiissa, jollaisena se näyttäytyy selvänäköisille. Myöhemmin syyruumis laajenee alassyöksyvien voimien vaikutuksesta ja suppilosta tulee suurempi, kun se on yhtä suuri ylä- ja alaosastaan. Ensimmäisessä vihkimyk-

sessä (monille tämä kokemus tulee ennen sitä) ihminen hylkää syyruumiinsa ja sukeltaa buddhitasolle. Kun näin tapahtuu, suppilosta tulee pallo. Tuolla tasolla on luonnollisesti enemmän ulottuvuuksia niin, että ilmiötä ei voi täysin kuvata, mutta tältä se näyttää siitä, joka kykenee sen näkemään.

Edellä todetun valossa ei siis ole mitään pakkoa muodostaa uudestaan syyruumista. Siitä seuraa, että siihen aikaan, joka vihityllä on jäljellä ennen kuin hän saavuttaa adeptiuden, ei tarvitse lainkaan sisältyä laskeutumista fyysiselle tasolle. Siksi hänellä ei mahdollisesti enää ole sitä, mitä me tavalliset ihmist kutsumme inkarnaatioiksi. Suuressa enemmistössä tapauksista inkarnaatioita fyysisellä tasolla on, koska ihmisellä on työ tehtävänä Suurelle veljeskunnalle tällä tasolla.

Buddhitietoisuus antaa ymmärryksen yhdestä tietoisuudesta, joka on kaikessa – Jumalan yksi tietoisuus oikeastaan. Tällainen ymmärrys antaa äärimmäisen turvallisuuden ja luottamuksen tunteen, mikä on mahtavin kuviteltavissa oleva impulssi ja virike. Kokemus voi kuitenkin ensi alkuun olla hälyttävä, koska ihminen saattaa tuntea kadottavansa itsensä. Näinhän ei tietenkään ole. Kristus sanoi: ”Joka elämänsä minun tähteni kadottaa, on sen löytävä.” Kristus edustaa buddhiksiin ja sanoo: ”Hän, joka minun takiani – toisin sanoen Kristuksen kehittymiseksi itsessään – panee syrjään syyruumiinsa, jossa hän on elänyt niin kauan, löytää itsensä ja löytää suuremman ja korkeamman elämän.” Tähän tarvitaan jonkin verran rohkeutta, ja on hätkähdyttävä kokemus ensikertaa olla kokonaan buddhisessa käyttövälaineessä ja huomata, että syyruumis, josta on ollut riippuvainen tuhansia vuosia, on hävinnyt. Mutta kun kokemus tulee, ihminen tietää ehdottoman varmasti, että Itse on yksi. Idea ei voi siirtää toiselle, mutta sen tietää, kun kokee eikä mikään enää horjuta tätä varmuutta.

Kun buddhitietoisuus painautuu fyysisiin aivoihin, se antaa uuden arvon kaikille tekijöille elämässä niin, ettei ihminen enää katso henkilöä tai esinettä, vaan on tuo henkilö tai esine. Hän kykenee tunnistamaan muitten motiivit kuin omansa, vaikka hän ymmärtää täysin toista osaa itsessään, jolla on enemmän tietoa tai eri näkemys ja joka voisi toimia aivan eri tavalla.

Ei kuitenkaan pidä olettaa, että kun ihminen astuu buddhitason alimmalle alatasolle, hän olisi täysin tietoinen ykseydestä kaiken kanssa, mikä elää. Tämä täydellinen tunteminen tulee vasta työn ja vaivan tuloksena, kun hän saavuttaa buddhitason korkeimman alatason. Pyrkijän täytyy raivata tie itselleen askel askeleelta, taso tasolta, sillä tälläkin tasolla tarvitaan yrittystä, jos halutaan edistyä.

Tämä itsensä kehittämisen työ taso tasolta on nyt kandidaatilla edessään. Hän on nyt varmasti pyhyiden tiellä ja häntä kutsutaan buddhalaisessa järjestelmässä nimellä sotapatti tai sohan, ”hän, joka on astunut virtaan”. Hindut kutsuvat häntä termillä parivrajaka, mikä tarkoittaa ”vaeltaja”, joka tuntee, ettei mikään paikka kolmessa alemmassa maailmassa ole hänen turva- tai pakopaikkansa. Buddhitietoisuutta käsitellään lähemmin seuraavassa luvussa.

Kolme toistensa kanssa sidoksissa olevaa tekijää ovat mukana, kun ratkaistaan ihmisen sopivuus ensimmäiseen vihkimykseseen. *Ensinnä:* Hänen täytyy omata riittävässä määrin tunnetut ”edellytykset” (ks. *Mentaaliruumis*). *Toiseksi:* Egon on pitänyt harjoittaa alemmat käyttövälineensä niin, että hän voi toimia täydellisesti niiden kautta, kun haluaa. Toisella tavalla ilmaistuna hänen täytyy olla saanut aikaan sen, mitä kutsutaan alemman ja korkeamman itsen yhdistymiseksi. *Kolmanneksi:* Hänen täytyy olla riittävän vahva kestääkseen asiaan liittyvän

ankaran rasituksen, joka ulottuu jopa fyysiseen ruumiiseen saakka.

Kaikki vihityt eivät ole samantasoisia kehityksessään, kuten eivät kaikki maisterintutkinnon suorittavat ole samantasoisia tiedoiltaan. Siksi samoista syistä vihkimysten väliajoissa voi olla huomattavia eroavaisuuksia. Ihminen, joka on vastikään vastaanottanut ensimmäisen vihkimyksen, voi siitä huolimatta omata huomattavassa määrin edellytyksiä toiseen. Siksi hänen kohdallaan näiden kahden väliaika voi olla epätavallisen lyhyt. Toisaalta kandidaatin, jolla oli juuri ja juuri riittävästi vahvuutta kaikissa eri suunnissa, jotta hän läpäisisi ensimmäisen vihkimyksen, täytyy hitaasti kehittää itsessään kaikki muita kykyjä ja tarvittavia taitoja toista varten. Hänen kohdallaan väliaika voi olla pitkä.

Vihkimys vaikuttaa ihmisen mentaali- ja kausaalikäyttövälineiden ”polariteettia” muuttavasti niin, että häntä voidaan käyttää siihen, mihin muita ei, olivatpa he muilta osin kuinka pitkälle kehittyneitä tahansa.

Vertaillessamme ensimmäistä ja viidettä vihkimystä olemme nähneet, että ensimmäisessä korkeamman ja alemman itsen täytyy olla yhdistyneitä niin, ettei ole muuta kuin ego, joka toimii persoonallisuudessa. Viidennessä ei egossa saa olla mitään, mitä monadi ei ole hyväksynyt tai inspiroinut. Aina, kun monadi koskettaa elämäämme täällä alhaalla, se tulee jumalana ylhäältä. Kaikissa vihkimyksissä se välähtää alaspäin ja tulee hetkellisesti yhdeksi egon kanssa, aivan niin kuin monadista ja egosta tulee pysyvästi yksi adeptuudessa. Monadi välähtää alaspäin tiettyinä tärkeinä ja kriittisinä aikoina, kuten kerrotaan kirjassa *Alcyonen elämät*, kun Alcyone vannoi valan Buddhalle.

Ensimmäisessä vihkimyksessä persoonallisuus luopuu omasta tahdostaan – paitsi kun se unohtuu – ja elää vain korkeampaa palvelleen. Ego on nyt aktiivinen persoonallisuuden kautta alemmilla tasoilla ja alkaa tajuta monadin olemassaolon ja elää sen tahdon mukaan. Monadi itse on määritellyt egon evoluution polun eikä se voi valita toisin, koska siitä on tulossa se itse, joka vapautuu myös ylempien tasojen sidoksista.

Toinen tapa ilmaista tämä totuus on sanoa, että samoin kuin koepolulla olevan on opittava pääsemään irti kaikesta, mitä tarkoitamme persoonallisuudella, niin vihityn täytyy päästä eroon yksilöllisyydestään, jälleensyntyvästä egosta niin, että polun päässä hänen elämänsä on täysin monadin ohjauksessa.

Yksilöllisyys tai ego on ihmeellinen asia – moninainen, äärimmäisen kaunis ja uskomattoman hyvin ympäristöönsä sopeutunut, kerta kaikkiaan loistava olento. Idea erillisestä itsestä on sisäänrakentuneena meissä ja on osa sitä egoa, joka on tietämyksemme mukaan jotain pysyvää meissä. Varhaisimmissa vaiheissa ideaa erillisestä egosta piti kehittää ja vahvistaa, koska se oli tosiasiassa voiman lähde menneisyydessä. Mutta siitä huolimatta tämä ”jättirikkaruoho” on kitkettävä ennemmin tai myöhemmin. Vahvat voivat repiä sen juurineen irti itsestään kehityksensä alussa. Heikkojen on odotettava ja annettava sen kasvaa, kunnes he ovat kehittäneet riittävästi voimaa sen tuhoamiseen. Tämä on valitettavaa heidän osaltaan, koska mitä kauemmin sen annetaan säilyä, sitä tiukemmin ja kasvaa kiinni ihmisen luontoon.

Niinpä kaikkien okkulttisten järjestelmien opetuksessa neuvotaan oppilaita yrittämään pääsemään eroon erillisyyden illuusiosta aivan alusta lähtien. Ihmisen on opittava, että yksilöllisyyden takana on monadi. Se näyttää todelliselta Itseltä, kun yksilöllisyys on pantu syrjään. Tämänkin tuolla puolen

hän oppii aikanaan ymmärtämään omalla kohdallaan, että monadikaan ei ole muuta kuin kipinä ikuisesta liekistä.

Vasta, kun alempi itse tai persoonallisuus puhdistuu kokonaan intohimon henkäyksistä, kun alempi manas vapautuu kamasta, voi ”loistava” painaa itsensä siihen. H P Blavatsky kirjoittaa:

Kun atma-buddhi-manas-kolminaisuudesta tulee sen odottaessa viimeistä voittoisaa tapaamista ruumiillisen kuoleman porttien tuolla puolen muutamaksi sekunniksi ykseys, annetaan kandidaatin saavuttaa totuus tulevasta itsestään. Niin saamme lukea ”loistavan” persialaisesta Desatirista, kreikkalaisten filosofivihittyjen augoeidesistä – itsestään hohtavasta ”puhtaassa valossa asuvasta siunatusta näystä”, Porfyryrissa, että Plotinus yhdistyi ”jumalaansa” kuusi kertaa elämänsä aikana ja niin edespäin. ” (*Hunnuton Isis II*).

Tämä yhdeksi tullut ”kolminaisuus” on kaikkien mystikkojen Kristus. Kun kandidaatti lopullisessa vihkimyksessä makaa lattialle tai alttarikivellä ja symboloi lihan eli alemman luonnon ristiinnaulitsemista ja kun hän on ”noussut jälleen” ”kuoleista” synnin ja kuoleman voittajana, niin silloin hän korkeimpana hetkenään näkee edessään kunniakkaan nykyhetken ja tulee ”yhdeksi Kristuksen kanssa”, on itse Kristus. Hän voi tästedeskin elää ruumiissa, mutta siitä on tullut hänen tottelevainen työvälineensä. Hän on yhtä todellisen Itsensä kanssa, manas on yhtä atma-buddhin kanssa ja hän tuntee käyttävänsä kaikkia voimiaan persoonallisuuden välityksellä, jossa hän asustaa kuten kuolematon henkinen intelligenssi.

Kun hän kamppaili alemman luonnon puuhissa, Kristus, henkinen ego ristiinnaulittiin hänessä päivittäin, mutta täytenä adeptina Kristus on noussut voittajana, itsensä ja luonnon herrana. Manaksen pyhiinvaellus on päättynyt, välttämättö-

myyden kierros tehty, jälleensyntymän pyörä pysähtynyt, ihmisen pojasta on tehty täydellinen kärsimyksellä. Ennen kuin tämä piste on saavutettu, ”Kristus” on pyrkimysten kohde. ”Säde” kamppailee palatakseen lähteeseensä, alempi manas pyrkii tulemaan jälleen yhdeksi korkeamman kanssa. Tämä jatkuva kaipaus yhteyteen pukeutuu rukoukseen, inspiraatioon, ”Jumalan etsimiseen”. ”Minun sieluni janoaa Jumalaa, elävää Jumalaa”, huutaa innokas kristitty. Tämä huuto on alemman itsen sammumaton impulssi kohti korkeampaa. Rukoileeko ihminen Buddhaa, Vishnua, Kristusta, Neitsyttä tai Isää, on vain verbaalinen kysymys, ei oleellinen fakta.

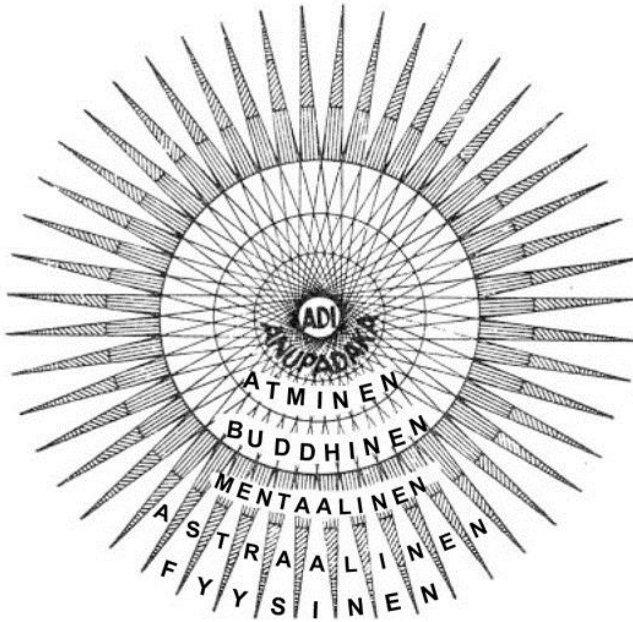
Kaikessa todellinen kohde on atma-buddhin kanssa yhdistynyt manas, jota vaihdellen kutsutaan ihanneihmiseksi, persoonalliseksi Jumalaksi, Jumala-ihmiseksi, inkarnoituneeksi Jumalaksi, Sanaksi, joka tuli lihaksi, Kristukseksi, jonka tulee ”syntyä” jokaisessa, siksi, jonka kanssa uskovan on tultava yhdeksi. Kun ihminen astuu polulle ja kääntää kaiken energiansa siihen, hänen edistymistähtinsa kiihtyy valtavasti. Hänen edistymisensä ei lisäännä aritmeettisesti 2, 4, 6, 8 jne. eikä geometrisesti 2, 4, 8, 16 jne., vaan eksponentiaalisesti 2, 4, 16, 256 jne. Tämän seikan tulisi rohkaista vakavasti opiskeluun suhtautuvaa.

Luku 32 Buddhi-tietoisuus

Ottaen huomioon, että ensimmäinen vihkimys pitää sisällään buddhitietoisuuden kokemisen, on suotavaa laajentaa hiukan sitä, mitä buddhisen tason tietoisuuden luonteesta on sanottu edellisessä kappaleessa. Asiaa tutkivalle tuskin tarvitsee kertoa, että kaikki kuvaukset buddhitietoisuudesta ovat väistämättä ja oleellisesti puutteellisia. On mahdotonta antaa fyysisen tason sanoin edes aavistusta siitä, mitä korkeampi tietoisuus on, sillä fyysiset aivot eivät kykene käsittämään sitä todellisuutta. On jo tarpeeksi vaikeaa muodostaa käsitystä astraalitason ilmiöistä, koska astraalimaailma on neliulotteinen. Buddhisessa maailmassa on kuusi ulottuvuutta, joten vaikeudet ovat valtavasti suuremmat.

On olemassa tuntemattoman tekijän sommittelema nerokas piirros (piirros 38), joka kuvaa graafisesti perustavaa laatua olevaa eroa buddhisen tason ja sitä alempana olevien tasojen välillä. Piirroksessa näkyy puolia, jotka ovat *osittain päällekkäisiä*. Buddhin taso alkaa päällekkäisestä kohdasta. Puolien kärjet edustavat ihmisten fyysistä tietoisuutta. Ne ovat erillisiä ja erillään toisistaan. Kun kuljetaan kohti keskusta, näemme, että astraalitietoisuus on hiukan laajempi niin, että erillisten ihmisten tietoisuus lähestyy hiukan toinen toistaan. Alempi mentaalitietoisuus lähestyy vielä hiukan enemmän toinen toistaan ja ylempi mentaalitietoisuus kohtaa korkeimmassa kohdassaan buddhisen tietoisuuden alun. Nyt on nähtävissä, että jokaisen yksilön ja erillisen ”ihmisen” buddhitietoisuus menee päällekkäin toisen erillisen tietoisuuden kanssa jommalla kummalla puolella. Tämä on graafinen kuva buddhitietoisuuden ”päällekkäisestä” aspektista, jossa koetaan yhteys toisten kanssa. Kun tietoisuus kohoaa vielä korkeammille tasoille, nähdään, että päällekkäisyys kasvaa kummallakin puolen, kunnes saavutetaan ”keskus”, jossa on käytännöllisesti katsoen täydellisesti yhteensulautunut tietoisuus. Kui-

tenkin jokainen erillinen puola on edelleen olemassa ja sillä on oma suuntansa ja ulkoasunsa. Alempiin maailmoihin päin katsottaessa jokainen tietoisuus katsoo eri suuntaan. Se on silloin keskustietoisuuden yksi aspekti. Sisäänpäin katsottaessa kaikki eri suunnat kohtaavat ja tulevat yhdeksi.

PIIRROS 38. – Ykseys moninaisuudessa

Ykseyden tunne on ominaista buddhitasolle. Tällä tasolla kaikki rajoitukset alkavat pudota ja ihmisen tietoisuus laajenee, kunnes hän tajuaa, ei pelkästään teoriassa, että hänen tovereittensa tietoisuus sisältyy hänen omaansa ja hän tuntee, tietää ja kokee ehdottoman täydellisesti myötätuntoisena kaiken heissä, koska se on todellisuudessa osa häntä. Tällä tasol-

la ihminen tietää varman kokemuksen ansiosta, ei pelkästään intellektuellisena käsityksenä, että ihmiskunta on veljiä keskenään henkisen yhteyden takia, joka on kaiken takana. Vaikka hän on edelleen hän ja hänen tietoisuutensa on hänen omansa, niin kuitenkin se on laajentunut täydelliseksi myötätunnoksi toisten tietoisuuden kanssa, että hän tajuaa olevansa todella vain osa mahtavaa kokonaisuutta. Ihminen *tuntee* buddhitasolla veljeyttä ja vuodattaa itseään kehen tahansa apua tarvitsevaan, koska auringossa seisoessaan ja sen valossa kylpien ja sitä säteillen ei tunne eroa säteiden välillä, vaan säteilee jokaisen sateen mukana. Hän näkee kaikki olennot itsenään ja tuntee, että kaikki, mikä on hänen, on yhtä paljon heidän, monissa tapauksissa enemmän, sillä toisten tarve on suurempi, koska heidän vahvuutensa on vähäisempi. Koska syyruumiin vallitseva elementti on tieto ja loppujen lopuksi viisaus, niin buddhiruumiin tietoisuuden vallitseva elementti on autuus ja rakkaus. Autuuden tunnusmerkki on viisauden tuoma tyyneys ja rakkaudesta virtaa loputtomasti hellä myötätunto.

Tästä syystä vedantistit kutsuvat buddhiruomista anandamayakoshaksi eli autuuden verhoksi. Tämä on ikuinen talo taivaissa, jota ei ole rakennettu käsin, josta kristitty vihitty apostoli Paavali puhui. Hän nosti lähimmäisenrakkauden, puhtaan rakkauden kaikkien muitten hyveitten yläpuolelle, koska vain sen avulla ihminen voi maan päällä olla osallinen tuosta suurenmoisesta asumuksesta. Samasta syystä buddhalaiset kutsuvat erillisyyttä suureksi harhaopiksi ja ”yhteys” eli jooga on hindujen päämäärä. Itsekäs ihminen ei voi toimia buddhitasolla, sillä tämän tason oleellinen sisältö on myötätunto ja täydellinen ymmärtäminen, jossa ei ole itsekkyyttä. Astraali- ja buddhiruumiin välillä on läheinen yhteys, sillä astraalinen on jollain tavoin buddhisen heijastus. Mutta ei pidä kuitenkaan olettaa, että ihminen ei voi hypätä astraalitie-toisuudesta buddhiseen kehittämättä välissä olevia käyttövälineitä.

Vaikka ihminen on korkeimmilla buddhitasoilla yhtä kaikkien muitten kanssa, niin meidän ei pidä olettaa, että hän tuntee kaikkia kohtaan samoin. Tosiasiassa ei ole mitään syytä olettaa, että me koskaan tulemme tuntemaan samoin kaikkia kohtaan. Sillä jopa herra Buddhalla oli lempioppilaansa Ananda, ja Kristus suhtautui Johannekseen, opetuslapsen, jota Jeesus rakasti, eri tavalla kuin muihin. On totta, että nykyisellään ihmiset tulevat rakastamaan jokaista kuten he rakastavat läheisimpiä ja rakkaimpia, mutta myöhemmin he kehittävät läheisimpiä ja rakkaimpia kohtaan sentyyppisen rakkauden, josta heillä ei nyt ole käsitystä. Buddhitasolla ei ole erottelua. Tuolla tasolla tietoisuus ei välttämättä sulaudu hetkessä alimmille tasoille, mutta ne laajenevat vähitellen ja kun korkein taso on saavutettu, ihminen on jatkuvasti yhtä ihmiskunnan kanssa. Se on alin taso, jossa erillisyyttä ei esiinny. Tietoinen *ykseys* täyteydessään kuuluu atmiselle eli nirvaniselle tasolle.

Jokaisesta egosta, joka voi saavuttaa tämän tietoisuuden tilan, tuntuu, että hän on ottanut sisäänsä kaikki toiset. Hän havaitsee, että kaikki ovat suuren tietoisuuden eri puolia. Hän on tosiasiassa päässyt tajuamaan ikiaikaisen lauseen: ”sinä olet se”. Täytyy pitää mielessä, että samalla kun buddhitietoisuus saattaa ihmisen yhteyteen kaiken suurenmoisen ja ihanan kanssa toisissa, tosiasiassa itse Mestarien yhteyteen, niin se saattaa hänet väistämättä sopusointuun myös ilkeän ja rikollisen kanssa. Heidän tunteensa on myös koettava samoin kuin korkeamman elämän kunnia ja loisto. Kun erillisuus on poissa ja yhteys toteutunut, ihminen havaitsee, että hän on sulautunut jumalaiseen elämään ja että rakkauden asenne on ainoa, jonka hän voi omaksua kanssaihmissään kohtaan, olivatpa he ylhäisiä tai alhaisia. Syyruumiissa elävä ego tunnistaa jo jumalaisen tietoisuuden kaikessa. Kun hän katsoo toiseen egoon, hänen tietoisuutensa kohoaa ikään kuin tunnistamaan jumalaisen toisessa.

Buddhitasolla se ei enää kohoja tervehtimään häntä *ulkoa* käsin, sillä se on jo hänen sydämessään. Hän on tämä tietoisuus ja se on hän. Ei ole enää ”sinua” ja ”minua”, sillä ne ovat yhtä, eri puolia sellaisesta, joka ylittää tietoisuutemme ja kuitenkin pitää sisällään ne molemmat. Emme pelkästään ymmärrä toista ihmistä, vaan tunnemme toimivamme hänen kauttaan ja arvostamme hänen motiiveitaan kuin omiamme, vaikka, kuten edellisessä kappaleessa sanottiin, ymmärrämme täysin, että osa meistä, jolla on enemmän tietoa tai erilainen näkemys, voisi toimia aivan toisin. Henkilökohtaisen omaisuuden tunto ominaisuuksien ja ideoitten suhteen katoaa kokonaan, koska näemme, että nämä asiat ovat todella kaikille yhteisiä, koska ne ovat osa suurta todellisuutta, mikä on tasapuolisesti kaiken takana. Näin ollen henkilökohtainen ylpeys yksilöllisestä kehityksestä on täysin mahdotonta, sillä näemme nyt, että henkilökohtainen kehitys on vain yhden lehden kasvua puussa olevien tuhansien lehtien joukossa ja että tärkeää ei ole yhden lehden muoto tai koko, vaan sen suhde puuhun kokonaisuutena. Sillä pysyvää kasvua voimme odottaa saavamme vain puussa kokonaisuutena. Emme enää koskaan moiti toisia heidän erilaisuudestaan. Sen sijaan huomamme heidät oman toimintamme toisenlaisena ilmentymänä, sillä nyt näemme syyt, jotka aiemmin olivat meiltä piilossa. Paha ihminenkin on vain osa meitä itseämme, heikko osa ja siksi emme halua moittia häntä, vaan auttaa häntä vuodattamaan voimaa tähän heikkoon osaan meissä itsessämme niin, että ihmiskunnan koko ruumis olisi voimakas ja terve.

Kun ihminen näin kohoaa buddhitasolle, hän saa kokemusta toisista ja näin ei jokaisen egon ole tarpeen käydä läpi jokaista kokemusta erillisenä yksilönä. Jos hän ei halua tuntea toisen kärsimystä, hän voi vetäytyä siitä, mutta hän valitsee sen tuntemisen, koska hän haluaa auttaa. Hän sulkee oman tietoisuutensa sisään sen, joka kärsii ja vaikka kärsivä ei tiedä siitä

mitään, se lieventää hänen kärsimyksiään jossain määrin. Buddhitasolla on käytössä uusia kykyjä, joilla ei ole mitään yhteistä alempien tasojen kanssa. Ihminen tunnistaa kohteet aivan uudella metodilla, jossa ulkoiset värähtelyt eivät näyttele mitään osaa. Kohde tulee osaksi ihmistä itseään ja hän tutkii sitä sisältäpäin eikä ulko käsin. Tällainen havainnointimethodi tekee monista tutuista kohteista täysin tunnistamattomia. Jopa astraalinäkö tekee mahdolliseksi nähdä kohteet kaikilta puolilta, ylhäältä ja alhaalta samalla kertaa. Tämän tekee vielä mutkikkaammaksi se, että buddhinäkö levittää koko sisuksen eteemme ikään kuin jokainen hiukkanen olisi asetettu erikseen pöydälle. Tämän lisäksi olemme jokaisen hiukkasen sisällä ja katsomme sen läpi samaan aikaan, kun katselemme sitä. On ilmeistä, että näin tarkasteltuna mikään kohde ei enää muistuta etäisestikään sitä, minkä tunnemme fyysiseltä tasolta.

Kun syyruumiin intuition tunnistaa *ulkoisen*, buddhi-intuitio tunnistaa *sisäisen*. Älyllisen intuition avulla käsitämme *ulko-puolellemme* olevan asian, buddhi-intuition avulla näkee asia *sisältäpäin*. Jos syyruumiissa työskennellessämme haluamme ymmärtää toista ihmistä auttaaksemme häntä, suuntaamme tietoisuutemme hänen syyruumiiseensa ja tutkimme sen ominaisuuksia. Ne on merkitty selvästi ja suoraan nähtävissä, mutta ulkoa käsin. Jos samaa tietoa halutessamme kohotamme tietoisuutemme buddhitasolle, saamme huomata toisen ihmisen tietoisuuden olevan osa omaamme. Löydämme tietoisuuspisteen, joka edustaa häntä, voimme kutsua sitä mieluummin reiäksi kuin pisteeksi. Voimme vuodattaa itsemme tähän reikään ja päästä sisään hänen tietoisuuteensa mille tahansa alemmalle tasolle ja näin nähdä kaiken aivan samoin kuin hän näkee, ulkoisen sijaan sisältäpäin. On helppo ymmärtää, kuinka paljon tämä edesauttaa ymmärtämistä ja myötätuntoa. Kaikessa tässä oudossa edistymisessä ei ole yksilöllisyyden katoamisen tunnetta, vaikka erillisyyden tunne katoaakin lopullisesti. Tämä on totta, vaikka tuntuu paradoksilta. Ihminen

muistaa kaiken, minkä on jättänyt taakseen. Hän itse on sama henkilö, joka teki tämän tai tuon kaukaisessa menneisyydessä. Hän ei ole mitenkään muuttunut, paitsi että hän on nyt paljon enemmän sitä, mitä hän oli ja tuntee, että häneen *sulkee sisään* monia muita ilmentymiä myös.

Jos tässä ja nyt sata meistä kykenisi samanaikaisesti kohottamaan tietoisuutensa buddhimaailmaan, olisimme siellä yksi tietoisuus, mutta tämä tietoisuus tuntuisi jokaisesta omalta, muuttumattomalta muilta osin, paitsi että se sisältää kaikki toiset myös. Buddhiselle näölle henkilö ei enää ole suljettu, vaan tähti, joka säteilee kaikkiin suuntiin: tähden säteet lävistävät katsojan tietoisuuden niin, että se tuntuu osana henkilöä itseään, mutta ei kuitenkin aivan täysin niin. Kaikki havainnoitsijat ovat yhtä mieltä siitä, että buddhitason tietoisuutta ei voi kuvata muutoin kuin sarjalla ristiriitaisuuksia.

Buddhitason tunnistamiskyky ei toimi vain ihmisten tietoisuuden suhteen, vaan myös kaiken muun. Kaikki opitaan sisältäpäin, ei enää ulkoapäin. Siitä, mitä tarkastelemme, on tullut osa meitä itseämme. Tarkastelemme sitä kuin oiretta meissä itsessämme. Tämä ominaisuus tuo mukanaan perustavaa laatua olevan eron. Ennen kuin siihen voi päästä, on saatettava täysi epäitsekkyys, koska niin kauan kuin oppilaan näkemyksessä on jotain henkilökohtaista, hän ei voi edistyä buddhitietoisuudessa, joka riippuu persoonallisuuden poissulkemisesta.

H P Blavatsky toteaa:

”Buddhi taas on tietämisen kyky, se kanava, jonka kautta jumalallinen tieto saapuu egolle, hyvän ja pahan erottaminen, myös jumalallinen omatunto ja henkinen sielu, joka on âtmanin käyttöväline.”

(Salainen oppi I.

Joogajärjestelmässä turiya, ylevä transsitila yhdistetään buddhitietoisuuteen, samoin kuin sushupti mentaalitietoisuuteen, svapna astraaliseen ja jagrat fyysiseen. Näitä termejä käytetään kuitenkin myös muissa merkityksissä ja ne ovat siksi vain suhteellisia. Ks. kirjani *Mentaaliruumis*. Niiden kuuden mielen vaiheen joukossa, joita kuvataan kirjassani *Mentaaliruumis*, niruddha eli itsesäätely vastaa buddhitason toimintaa. Fyysisessä ruumiissa buddhiprinsiippiä edustaa keltainen prana, joka tulee sisään sydäntsakran eli voimakeskuksen kautta.

Ihmisellä on vielä fyysinen ruumiinsa, vaikka hän on buddhitasolla. Hänen tietoisuutensa tuntuu olevan tasapuolisesti läsnä useissa muissakin ruumiissa. Buddhiaineesta rakentunut elämänverkko laajenee niin, että se sulkee itseensä kaikki nämä toiset ihmiset niin, että useiden erillisten pienien verkkojen asemesta on vain yksi iso, joka yhdistää ne kaikki yhteen yhteiseen elämään. Monet näistä muista eivät lainkaan tiedosta tätä muutosta ja heistä heidän oma pieni osansa tätä verkkoa tuntuu edelleen yhtä erilliseltä kuin ennen, jos he nyt tietävät mitään mistään elämän verkosta. Tästä näkökulmasta ja tällä tasolla näyttää koko ihmiskunta olevan sidottu yhteen kultaisin langoin ja muodostavan yhden monikerroksisen yksikön. Ihminen ei enää ole yksi ihminen, vaan *ihminen* abstraktina käsitteenä. Jollain fyysisille aivoille varsin käsittämättömällä tavalla mennyt, nykyinen ja tuleva ovat kaikki samanaikaisesti olemassa buddhitasolla. Tällä tasolla ei ihmistäkään enää rajoita tilan rajoitukset kuten fyysisellä tasolla. Näin ollen, kun ihminen lukee akashisia aikakirjoja (ks. kirjani *Mentaaliruumis*) hänen ei enää tarvitse käydä läpi tapahtumasarjoja kuten mentaalisisällä tasolla, koska mennyt, nykyinen ja tuleva ovat hänelle samanaikaisesti olemassa.

Kun buddhitason tietoisuus on täysin kehittynyt, täydellinen ennalta näkeminen on mahdollista, vaikka ihminen ei tosiasia-

assa kykene tuomaan näkemisensä koko tulosta täydellisesti alempaan tietoisuuteensa. Kaikesta huolimatta hän kykene mitä ilmeisimmin näkemään ennalta varsin selvästi, milloin haluaa tätä kykyä käyttää. Ja vaikka hän ei sitä käyttäisi, hänelle tulee toistuvasti etukäteisvälähdyksiä arkielämässään niin, että hän saa usein välittömän intuitiivisen tiedon siitä, miten asioissa käy, jopa ennen kuin ovat lähteneet liikkeelle.

Buddhitason laajuus on niin suuri, että eri planeettojen buddhiruumiit kohtaavat ja siksi koko planeettaketulle on yksi buddhiruumis. Siksi ihmisen on mahdollista vaeltaa planeetalta toiselle buddhiruumiissaan. Huomiona voimme lisätä, että buddhiaineen atomi sisältää 49 potenssiin kolme eli 117 649 kuplaa koilonissa. Ihminen, joka kohottaa tietoisuutensa buddhitason atomiselle tasolle, on niin ehdottomassa yhteydessä kaikkiin muihin ihmisiin, että jos hän haluaa löytää jonkun toisen ihmisen, hänen ei tarvitse muuta kuin asettautua toisen ihmisen linjalle hänet löytääkseen.

Seuraava olkoon esimerkkinä buddhitietoisuuden työskentelystä. Kaikki muodon tai värin, luonnossa tai ihmisessä esiintyvä, korkeissa taiteen saavutuksissa tai vaatimattomissa taloustavaroissa esiintyvä kauneus on vain yhden kauneuden ilmausta. Siksi vaatimattominkin asia, joka on kaunis, sisältää kaiken kauneuden ja sen välityksellä voidaan tajuta kaikki kauneus ja päästä hänen luokseen, joka on kauneus itse. Tämän ymmärtämiseksi täysin tarvitaan buddhitietoisuus, mutta ajatus on hyödyllinen ja hedelmällinen paljon alemmilla tasoillakin. Kuten Mestari on tämän ilmaissut: ”Etkö näe, että on vain yksi rakkaus, siksi on vain yksi kauneus? Mikä ikinä on kaunista millä tahansa tasolla, on sitä, koska se on osa yhtä kauneutta ja jos sitä seurataan tarpeeksi pitkään taaksepäin, sen yhteys ilmenee. Kaikki kauneus on Jumalasta samoin kuin kaikki rakkaus on Jumalasta ja näiden Hänen ominaisuuksiensa kautta puhdas sydän voi aina päästä Hänen luokseen.”

Buddhisen käyttövälineen täydellinen kehittyminen kuuluu arhat-asteelle, vaikka ne, jotka ovat vielä kaukana tästä asteesta, voivat saada eri tavoin kosketuksia buddhitietoisuuteen. Inhimillisessä hengessä buddhi on puhdas ja myötätuntoinen järki, mikä on viisausaspekti, Kristus ihmisessä. Normaalisessa evoluutiossa buddhitietoisuus kehittyy vähitellen viidennen juurirodun kuudennessa alarodussa ja vielä enemmän kuudennessa juurirodussa itsessään. Tulevan kuudennen alarodun voi jäljittää siellä täällä viidennessä alarodussa olevina ihmisinä, joissa hellyys on erityisenä voimamerkinä. Se on kuudennelle alarodulle ominainen yhdistävä henki. Sen jäsenet kykenevät yhdistämään mielipiteiden ja luonteiden erilaisuuksia, kokoamaan ympärilleen mitä epätodennäköisimpiä elementtejä ja sekoittamaan ne yhteiseksi kokonaisuudeksi. He heillä on kyky ottaa erilaisuudet itseensä ja lähettää ne uudelleen ulospäin yhtenäisyytenä. He käyttävät kaikin tavoin erilaisia ominaisuuksia hyväkseen ja löytävät kaikille paikan ja valavat kaiken yhteen vahvaksi kokonaisuudeksi.

Myötätunto on silmiinpistävää. Se on ominaisuus, johon heikkouden läsnäolo vaikuttaa välittömästi ja johon se vastaa kärsivällisyydellä, hellyydellä ja suojelevasti. Yhtenäisyyden ja myötätunnon tunne on vahvuus ja kyky, jota käytetään palvelukseen. Vahvuuden mitta on vastuuntunto ja velvollisuus.

Luku 33 Ego ja monadi

Luvussa 3 käsitelimme monadien syntyä ja lyhyesti myös niiden yleistä luonnetta. Vihkimystä käsittelevässä luvussa koskettelimme vihkimyksen vaikutuksia monadin ja egon suhteeseen. Nyt on sopivaa tarkastella saatavilla olevan lisäinformaation valossa egon ja monadin suhdetta ja myös hiukan monadin luontoa ja sen asennetta ilmentymisiinsä alemmissa maailmoissa. Mitä tulee monadin luontoon, niin joudumme kohtaamaan sen vaikeuden, että suoraa havaintoa monadista sen omalla tasolla ei nykyisin ole mahdollista saada. Anupadaka-taso, jolla monadi asustaa, on tällä haavaa selvänäköisten tutkijoidemme ulottumattomissa. Korkein taso, jolle tutkijat pääsevät tekemään suoria havaintoja, on monadin ilmennys kolmiyhteisenä henkenä atma-tasolla. Tämänkin taso on ihmiselle käsittämätön: monadin kolme aspektia ovat varsin erilaiset ja ilmeisen erilliset, mutta kuitenkin ne ovat pohjimmiltaan yksi ja sama. Vaikka kukaan alempi kuin adepti ei voi monadia nähdä, niin arhat voi tietää sen olemassaolosta. Sillä atmatasolla kolminainen ilmennys on havaittavissa ja säteet, jotka tämän ilmennyksen saavat aikaan, mitä ilmeisemmin yhtyvät korkeimpaan kohtaan päästyään. Voidaan siksi nähdä, että niiden täytyy tulla yhdeksi, vaikka varsinainen yhtyminen ei ole näkyvissä. Olemme jo viitanneet mahdollisuuteen keskitää tajunta syyruumiin korkeimmalle tasolle ja katsoa viivaa, joka yhdistää egon ja monadin ja tajuta tämän näyn välityksellä samaistuminen jumaluuden kanssa. Ehkä vähiten harhaanjohtava tapa kuvitella monadin todellista luontoa, on ajatella sitä osana Jumalaa, kuitenkin osana, joka on jakamaton. Vaikka tämä on paradoksi rajalliselle älylle, niin se kuitenkin kätkee sisäänsä ikuisen totuuden, joka on käsityskyvyn tuolla puolen. Sillä jokainen monadi on kirjaimellisesti osa Jumalaa, joka on mitä ilmeisemmin tilapäisesti Hänestä erotettu. Vaikka hän on vangittuna aineen verhoihin, niin todellisesti hän ei ole koskaan hetkeäkään todella erossa. Hän ei voi koskaan

olla erossa Jumalasta, koska aine, johon hän verhoutuu, on myös jumaluuden ilmentymä. Vaikka aine tuntuu meistä pahalta, koska se painaa meitä alas, sumentaa kykymme ja pidättelee meitä liikkumasta eteenpäin tiellämme, niin asia on näin vain, koska emme ole vielä oppineet kontrolloimaan sitä, koska emme ole tajunneet, että myös se on oleellisilta osiltaan jumalaista, koska ei ole mitään muuta kuin Jumala.

On virhe ajatella monadia jonain kaukaisena. Monadi on hyvin lähellä meitä, se on ITSEMME, olemuksemme juuri, yksi ja ainoa todellisuus. Vaikka monadi on kätkeyty, ilmentymätön, hiljaisuuteen ja pimeyteen kääriytynyt, niin tietoisuutemme on tuon ITSEN rajallinen ilmennys, ilmennyt Jumala ruumiissamme, jotka ovat hänen vaatetuksensa. Monadia on kuvattu eri tavoin ikuiseksi ihmiseksi, Jumalan elämän osaseksi, Jumalan poikana, Hänen kuvakseen luotuna, kipinä jumalaisessa tulella, ”kätkeytyä Jumalana”, jona egyptiläiset hänet tunsivat, Hän on Jumala sisällämme, meidän henkilökohtainen Jumalamme, meidän todellinen Itsemme, osanen ikuista, todellinen ja *ainoa* pysyvä ”minä” ihmisessä. Monadeja on kuvattu myös voimakeskuksina Logoksessa.

Ihmismonadeista puhumisen asemesta on ehkä paikkansa pitävämpää puhua ”ihmiskunnassa ilmentyvissä monadista”, vaikka tällainen tunnontarkkuus saattaa sekoittaa enemmän. H P Blavatsky kirjoitti:

”Henkinen monadi on yksi, universaali, rajaton ja jakamaton, mutta sen säteet muodostavat sen mitä me tietämättömyydessämme kutsumme ihmisten ”yksilöllisiksi monadeiksi”.

(*Salainen oppi I*)

Okkultismin käsikirja Bhagavad Gita ilmaisee asian näin:

”Minä aistin yhden liekin, oi Gurudeva, minä näen siinä loistavan lukemattomia erottamattomia kipinöitä.”

”Hyvin sanot. Ja katso nyt ympärillesi ja sisääsi. Valo, joka palaa sisäsi on sama valo, joka loistaa ihmisveljissäsi, vaikka tunnet sen erilaisena.”

”Se ei ole millään tavoin erilainen, vaikka karma pitää vankia orjuudessa ja vaikka sen ulkonaiset verhot houkuttelevat tietämättömän sanomaan: ’Sinun sielusi ja minun sieluni.’”

(Salainen oppi I)

Jos otamme vertauksen fyysiseltä tasolta, niin tunnustamme sähkön olevan *yksi* koko maailmassa ja vaikka se toimii tässä koneessa ja tuossa koneessa, niin koneen omistaja ei voi väittää sitä erityisesti *hänen* omaksi sähkökseen. Näin siis monadi on *yksi* kaikkialla, vaikka se ilmentyy eri suunnissa ja päällisin puolin katsottuna erillisten ja erilaisten ihmisolentojen kautta. Mutta samasta lähteestä ja samasta perusluonnosta huolimatta jokaisella monadilla on oma hyvin selvästi erottautuva yksilöllisyys: ilmennyksessä atma-tasolla kolminaisena sokaisevan kirkkaana valona jokaisella monadilla on tälläkin tasolla tietyt ominaisuudet, jotka erottavat sen kaikista muista monadeista.

Monadin tietoisuus sen omalla tasolla on täydellinen. Se jakaa jumalaisen tiedon omalla tasollaan. Mutta alemmassa maailmassa se ei ole tietoinen kaikista aikomuksista ja tarkoituksista. Se ei voi mitenkään koskettaa elämän alempia tasoja, koska aine siellä on senluontoista, että se ei ole yhteensopivaa monadin vaikutuksille. Se, joka on ollut yhteydessä kaikkeen ympärillään, huomaisi aineeseen heitetynä olevansa täydellisessä eristyksessä, kuin tyhjässä tilassa, tiedostamatta aineen

vaikutuksia ja kontakteja. Kaikki on kuitenkin siinä sen ainoan elämän ansiosta, jonka se jakaa, mutta se kaikki on saatava ulos. Siksi puhumme piilevän tietoisuuden herättämisestä elämään. Monadissa on kirjaimellisesti kaikki, koko jumalainen tieto, mutta sen saaminen ulos niin, että se *tietää* jokaisella aineen tasolla, on evoluution koko työ. Näin ollen tämän ensin alas- ja sitten ylöspäin suuntautuvan evoluutiomatkan syy on tarkoitus hankkia tietoisuus, kuinka alistaa aine täydellisesti käyttövälineeksi, kunnes se vastaa joka tasolla samanlaisen aineen värähtelyihin ulkopuolella ja kykenee tuottamaan tietoisuudessa mielialoja, jotka vastaavat noihin ulkoihin vaikutelmiin ja tulla näin tietoiseksi niistä.

George S Arundale antoi kiinnostavan kuvauksen monadien ilmestymisestä ja evoluutiosta. Maailmaa katsottaessa, hän kirjoittaa, näkee herramme auringon ilmauksen myriadeissa aurinkoja. Jokainen monadi on miniaurinko, jumalainen aurinko, joka heittelee ympäriinsä kipunoivia aurinkoja, joilla on kaikki Hänen ominaisuutensa. Evoluutioprosessi alkaa ja nämä kipinät puhkeavat väreiksi, sateenkaariksi, joilla on aurinko sydämenä tai keskuksena. Jokainen valoatomi on eietoisen jumaluuden atomi, joka täyttää hitaasti, mutta varmasti auringon tahtoa, että se on kehittyvät itsensä tiedostavaksi jumaluudeksi. Jokainen atomi on aurinko, joka ei ole tietoinen itsestään ja joka on tuleva auringoksi, joka on tietoinen itsestään.

Kun ilmennys alkaa, monadi ”heitetään alas aineeseen” porsuttamaan eteenpäin ja antamaan voimansa evoluutiolle (ks. *Salainen oppi II*). Se on evoluution valtavirta, kaiken takana oleva liikkeelle paneva voima. Tästä johtuu se mystinen paine, joka askarruttaa niin paljon puhdasoppista tiedettä: miksi asiat menevät eteenpäin, mikä on se voima, joka saa aikaan evoluution, mistä saa alkunsa se suuri vaihtelevuus, jonka näemme tässä maailmassa ja kaikkialla havaittavissa oleva ”taipumus

vaihtelevuuteen”. Monadi tietää alusta lähtien, mikä on sen tarkoitus evoluutiossa ja se käy kiinni sen yleiseen suuntaukseen. Mutta monadi on hädin tuskin tietoinen täällä alhaalla vallitsevista yksityiskohdista tai ainakin ne kiinnostavat sitä varsin vähän, ennen kuin se osa, joka ilmentää monadia egossa on saavuttanut melko korkean asteen. Monadi ei näytä tuntevan muita monadeja, vaan lepää sanoinkuvaamattomassa autuudessa ilman aktiivista tietoisuutta ympäristöstään.

Monadin aineeseen laskeutumisen tarkoituksena on, että se tämän kautta saavuttaisi varmuutta ja tietämystä aineen yksityiskohdista. Tätä päämäärää varten atomi jokaiselta tasolta atmasta, buddhista ja manaksesta on kiinnittynyt monadiin, kuten olemme nähneet tämän kirjan aiemmissa luvuissa. Näitten atomien keskinäiset erot tuovat sitä täsmällisyyttä, jota monadin tietoisuudessa ei ole sen omalla tasolla. Mutta jos monadi on oleelliselta osaltaan jumalaisuutta alussa ja palaa jumaluuteen pitkän pyhiinvaelluksensa päätteeksi, jos monadi on kaikki tietävä ja hyvä, kun se aloittaa matkansa aineessa, niin saatamme kysyä, miksi sen on välttämätöntä käydä läpi tämä evoluutio ja siihen liittyvät surut ja kärsimykset vain palatakseen lopulta takaisin alkulähteeseen. Kysymys perustuu tosiasioiden väärinymmärrykseen. Kun ihmismonadi lähti liikkeelle jumalaisesta, ei se todellisuudessa ollut ihmismonadi, vielä vähemmän kaikkietävä ja hyvä monadi. Se palaa aikanaan miljardien mahtavien adeptien muodossa, joista jokainen kykenee kehittymään Logokseksi. Monadi on kuin ihminen, joka ei osaa uida. Heitettyä syvään veteen on alkuun avuton, mutta oppii lopulta uimaan ja liikkumaan vapaasti vedessä. Aineeseen uppoamisen pyhiinvaelluksen päätteeksi hän on vapaa aurinkokunnista ja kykenevä toimimaan sen kaikissa osissa, luomaan tahdolla ja liikkumaan miten miellyttää. Jokainen kyky, jonka hän kehittää kiinteässä aineessa, säilyy hänen omanaan ikuisesti kaikissa oloissa. Implisiittinen on tullut eksplisiittiseksi, potentiaalinen aktuaali-

seksi. Hänen oma tahtonsa elää kaikilla tasoilla eikä vain yhdessä, on se, joka vetää häntä ilmennykseen.

Sillä ensialkuun monadissa ei ollut kehittyntä yksilöllisyyttä, oli vain yksinkertaisesti monadisen elonaineen massa. Ero monadin lähdön ja paluun välisessä tilassa on sama kuin suuren loistavan tähtisumumassan ja siitä kehittyneen aurinkokunnan välinen. Tähtisumu on epäilemättä kaunista, mutta epämääräistä ja tietystä mielessä hyödyttöä. Hitaan evoluution siitä muodostama aurinko vuodattaa ulos elämää, lämpöä ja valoa ja valaisee monia maailmoita ja niiden asukkaita. Voimme ottaa toisenkin vertauksen. Ihmisruumis koostuu lukemattomista miljoonista pienistä hiukkasista, joista osa heitetään koko ajan pois. Olettakaamme, että jokainen näistä hiukkasista voisi käydä läpi jonkinlaisen evoluution, jonka avulla siitä voisi ajan myötä tulla ihmisolento. Emme sanoisi, että koska se oli jo evoluutionsa alussa inhimillinen, se ei hyötynyt mitään päästyään loppuun. Niin ollen monadinen elonaine lähtee liikkeelle vain pelkkänä ulosvuodattavana voimana, vaikka se konkin jumalaista voimaa.

Monadin ilmestymistä ja evoluution kulkua voidaan verrata Brahman, saguna-Brahman Sachchidanandan, kolminaisen jumaluuden pitkän päivän koittamiseen. Toistamme tämän tulon kosmiseen ilmennykseen aurinkokunnassamme aurinkologoksen ja myös monadin toimesta, joka on Logoksen osanen. Kun ihmisevoluutio on ohi, se kerää itsensä kokoon taas ja yli-inhimillinen evoluutio alkaa. Tässä meillä on avautuvan elämän pitkä heilahdus nirvaanisesta takaisin nirvaaniseen ja välissä koko inhimillinen evoluutio. Sen täydentää jivanmuktan, Mestarin vihkimys, jolloin yli-inhimillinen evoluutio alkaa. Omassa maailmassaan monadi on käytännöllisesti katsoen rajoittamaton, ainakin mitä meidän aurinkokuntaamme tulee, mutta kuitenkin jokaisella asteella alaspäin aineeseen se

ei ainoastaan verhoudu yhä syvemmin illuusioon, vaan menettää oikeasti kykyjään.

Jos oletamme, että evoluution alussa monadi kykenee liikkumaan ja näkemään avaruudessa lukemattomiin suuntiin, mitä me kutsumme ulottuvuuksiksi, niin jokaisella askeleella alaspäin se menettää yhden näistä, kunnes jäljellä on fyysisten aivojen tietoisuudessa vain kolme. Involuutiossa aineeseen monadi menettää yhteytensä muuhun tietoon, paitsi pieneen osaan siitä maailmasta, joka ympäröi sitä. Senkin, mikä on jäljellä, se näkee epätäydellisesti. Niille, jotka voivat harjoittaa itsensä havaitsemaan enemmän kuin kolme ulottuvuutta, on olemassa erinomainen metodi, jonka avulla pääsee jonkinlaiseen käsitykseen siitä, mitä tietoisuus on fyysistä korkeammilla tasoilla ja mitä se kattaa. Samalla tällainen metodi tuo mukanaan toivottomuuden tunteen sen suhteen, että voisi odottaa täysin ymmärtävänsä monadia, joka kohoo tasoille ja ulottuvuuksiin, jotka ovat paljon sen pisteen yläpuolella, jossa me yritämme sitä tarkastella.

Kaikkia uhrauksia ja rajoituksia, joita laskeutuminen aineeseen aiheuttaa, voidaan oikeutetusti kuvata välttämättömänä kärsimyksenä. Mutta niin pian kuin ego ymmärtää täysin tilanteen, ne otetaan vastaan ilolla. Egolla ei ole monadin täydellisyyttä, joten se ei heti ymmärrä. Sen on opittava. Valtava rajoittuminen jokaisessa käänteessä aineeseen laskeutumisessa on tosiasia, jota ei voi välttää niin, että siinä on paljon kärsimystä, joka aina seuraa ilmennystä. Meidän on hyväksyttävä rajoitukset keinona päästä päämäärään osana jumalaista suunnitelmaa. Kaikki ilmennyt elämä on kahdessa mielessä murheellista, ellei ihminen tiedä, kuinka elää. Toinen on tiettyssä määrin väistämätöntä, mutta toinen on pelkkä virhe ja helposti vältettävissä. Kuten olemme nähneet, monadille, joka on ihmisen todellinen henki, kaikki ilmennyt elämä on murhetta, koska se on rajoitusta. Me emme fyysisillä aivoillamme voi

käsittää rajoitusta, koska meillä ei ole käsitystä korkeamman elämän loistavasta vapaudesta. Tässä mielessä on sanottu, että Kristus, kolminaisuuden toinen persona uhraa itsensä uhrina, kun Hän laskeutuu aineeseen. Se on epäilemättä uhraus, koska se on sanomattoman suuri rajoittuminen, sillä se katkaisee Häneltä yhteyden suuremmissin kykyihin, jotka ovat Hänen omalla tasollaan. Sama on totta ihmisen monadin kohdalla. Se epäilemättä tekee suuren uhrauksen, kun se saattaa itsensä yhteyteen alemman aineen kanssa, kun se häilyy sen yläpuolella pitkinä kehityksen aikakausina ihmisasteelle saakka, kun se laskee alas pienen osasen itsestään, sormenpään ja saa aikaan siten egon eli yksilöityneen sielun. Toisenlainen murhe, joka on täysin mahdollista välttää, syntyy halusta. Käytämme tässä sanaa sen laajassa mielessä kattamassa kaikkia alempiin asioihin kohdistuvia haluja, kuten vallan, rahan tai aseman himo jne. Kaikki sellaiset halut aiheuttavat väistämättä häiriötä ja kärsimystä, joten tästä näkökulmasta nähtynä se. Mitä edistyminen tarvitsee eniten, on tyyneys. Tässä meillä on kaksi neljästä suuresta totuudesta, joita herra Buddha opetti: murheen olemassaolo ja murheen syy.

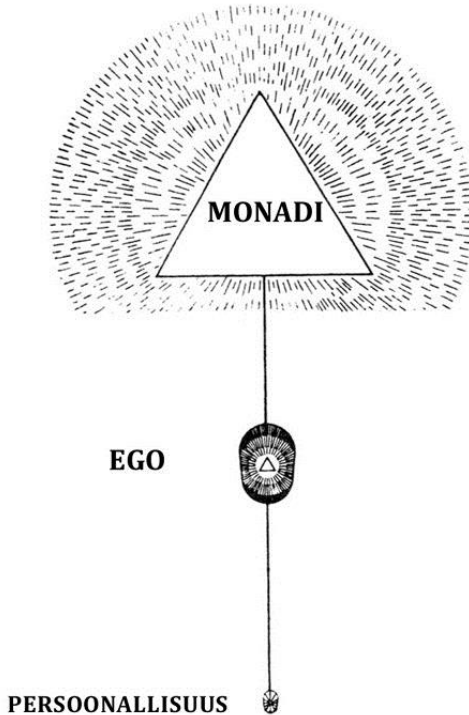
Kun olemme nyt siirtymässä tarkastelemaan erityisemmin egoa suhteessaan monadiin, meidän on käsitettävä, että yksilöitymisprosessi, jonka kautta ego syntyy, *ei tapahdu henkisesti tasolla*, vaan manaksesta katsottuna atma-buddhi näyttää jakavan manaksen yksilöllisyyden. Edes ego ei ole oikea ikuisen ihmisen, sillä egollahan on alku, se alkoi olemassaolonsa yksilöitymisen hetkellä ja kaikella, millä on alkua, on myös loppu. Siksi ei egokaan, joka on ollut olemassa eläinkunnasta nousun jälkeen, ole pysyvä. Vain monadi yksin on todellinen, pysyvä ihminen. Me voimme pitää egoa monadin ilmennyksenä ylemmällä mentaalitasolla, mutta meidän täytyy ymmärtää, että se on kaukana täydellisestä ilmennyksestä. Jokainen askel alaspäin tasolta toiselle merkitsee enemmän kuin vain hengen verhoutumista. Se merkitsee myös hengen määrän

ilmauksen tosiasiallista vähenemistä. Vaikka voi olla harhaanjohtavaa puhua hengestä määränä, niin jos yrittää ilmaista näitä korkeampia asioita ihmissanoin, niin tällaisia epätäsmällisyyksiä ei voi kokonaan välttää. Lähimmäs, mihin pääsemme fyysisissä aivoissa, kun yritämme käsittää, mitä monadille tapahtuu, kun se tulee tekemisiin aineen kanssa, on sanoa, että vain osa siitä näkyy ja sekin osa näkyy kolmena erillisenä aspektina sen suurenmoisen kokonaisuuden asemesta, jota se todellisuudessa on omassa maailmassaan. Niinpä kun kolminaisuuden toinen aspekti astuu näyttämölle ja ilmentyy buddhina tai intuitiona, niin se ei ole koko aspekti, joka ilmentyy, vaan vain osa siitä. Niinpä jälleen, kun kolmas aspekti laskeutuu kaksi tasoa ja ilmenee älynä, niin se on vain osasen osanen monadin todellisesta älystä. Siksi ego ei ole monadin verhottu ilmennys, vaan monadin pienen osasen verhottu edustaja.

Vanhan toteamuksen mukaan, ”niin alhaalla kuin ylhäällä”, ego on monadille samaa kuin persoonallisuus egolle. Siinä vaiheessa, kun olemme päässeet persoonallisuuteen, osittuminen on edennyt niin pitkälle, että osa, jonka kykenemme näkemään, ei ole havaittavissa suhteessa todellisuuteen, jonka ainoa mahdollinen edustaja se on meille. Tämän toivottoman riittämättömän osasen perusteella me pyrimme ymmärtämään kokonaisuutta. Meidän vaikeutemme ymmärtää monadia on samankaltainen, mutta suurempi kuin yrittäessämme ymmärtää egoa.

Piirros 39 on kaikessa riittämättömyydessään yritys esittää graafisesti monadin, egon ja persoonallisuuden suhdetta. Monadia on kuvattu liekinä, egoa eli kolminaista henkeä tulena ja persoonallisuutta polttoaineena. Vastaavuus monadin ja egon suhteissa ja egon suhteissa persoonallisuuteen on hiukan laajempi. Monadi on kolminainen aivan kuin egokin. Monadin muodostavat kolme tekijää ovat olemassa aurinkokuntamme kolmella ensimmäisellä tasolla, toisin sanoen adi-,

anupadaka- ja atma-tasoilla. Aatmisella tasolla monadi ilmennyy aatmisessa asussaan tai kuten joskus sitä kutsumme kolminaisena atmana tai hengen kolminaisuutena. *Tämä on monadille sama kuin mitä syyruumis on egolle.*

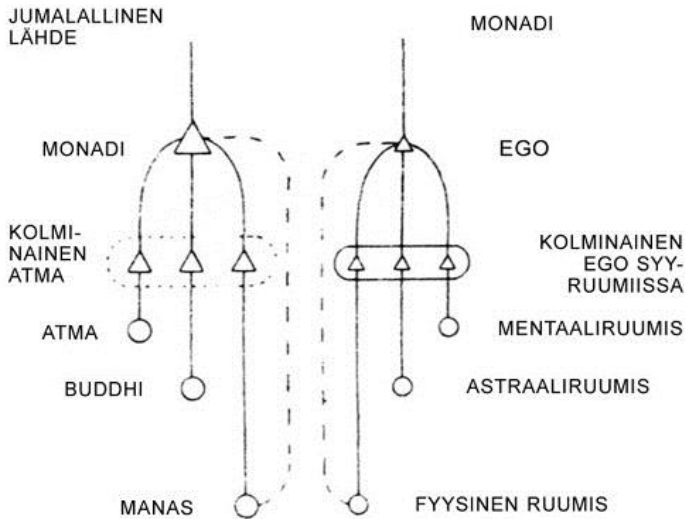

PIIRROS 39. – Monadi, ego ja persoonallisuus (I)

Aivan samoin kuin ego pukeutuu kolmeen alempaan ruumiiseensa, mentaali, astraali ja fyysinen, joista ensimmäinen eli mentaaliruumis on egon oman tason alemmassa osassa ja alin eli fyysinen kaksi tasoa alempana, niin monadikin kolminaisena atmana eli henkenä pukeutuu kolmeen alempaan ilmennykseen, atma, buddhi, manas, joista ensimmäinen on sen

oman tason alemmassa osassa ja alin kaksi tasoa alempana. Tästä käy ilmi, että syyruumis on monadille sama kuin fyysinen ruumis egolle. Jos ajattelemme egoa fyysisen ruumiin sieluna, niin voimme pitää monadia egon sieluna. Samoin kuin syyruumis ottaa persoonallisuudelta kaiken senluontoisen, mikä auttaa syyruumiin kasvua, niin se välittää sisäisten ja ylempien puoliensa kautta atman kolmannelle aspektille syyruumiiseen asti päässeiden kokemusten oleellisen sisällön. Se, mikä luovutetaan atman manasiselle aspektille, tekee sille mahdolliseksi toimia ilman syyruumista, toisin sanoen ilman sitä rajoittavaa pysyvää käyttövälinettä. Tämä valaisee syyruumiin tai yksilöllisyyden häviämisen silmiötä, jota olemme käsitelleet luvussa. 31.

Piirros 40 on yritys esittää näitä jonkin verran mutkikkaita vastaavuuksia ja suhteita.

PIIRROS 40. – Monadin ja egon keskinäiset suhteet

Koko ylempää kolmiota, atma-buddhi-manas voidaan pitää myös buddhina vielä kattavammalle kolmiolle monadi, ego ja persoonallisuus. Tämä laajempi buddhi on kolminainen – tahto, viisaus ja toiminta – ja sen kolmas aspekti, kriyashakti alkaa aikanaan toimintansa ruumiissa herättäen sen elimiä ja vapauttaen sen piileviä kykyjä.

Valoa tielle -kirjan toteamusta, että ”soturi” ihmisessä on ”ikuinen ja varma”, voidaan pitää *suhteellisen* totena egon osalta sen suhteessa alempaan itseän ja *ehdottoman* totena monadin osalta sen suhteessa egoon. Ego voi tehdä virheitä varhaisemmissa vaiheissaan, kuten olemme nähneet, mutta se on paljon vähemmän todennäköistä kuin persoonallisuuden osalta. Toisaalta monadi ei tee virheitä, vaikka sen tiedot olosuhteista täällä alhaalla ovat jossain määrin epämääräiset.

Mutta sen vaistot ovat oikean puolella, sillä se on jumalainen. Ei enempää egolla kuin monadillakaan ole vielä täysin paikansapitävää tietoa, koska niiden evoluutio ei ole täydellinen. Ne ovat meidän oppaitamme emmekä voi tehdä muuta kuin seurata niitä. Mutta oppainakin ne kehittyvät vielä. Tässä on syytä huomata, että monadin kolminainen ilmennys on se, mistä kristinusko puhuu ”Jumalan kolmena persoonana”. Se opettaa Athanasian uskontunnustuksessa, että ihmisten tulee palvoa ”yhtä Jumalaa kolminaisena ja kolminaisuutta ykseytenä sekoittamatta persoonia toisiinsa tai jakamatta substanssia”. Tämä tarkoittaa, että kolmen erillisen ilmennyksen työtä ja toimintaa kunkin omalla tasolla ei pidä sekoittaa toisiinsa eikä unohtaa hetkeksikään ”substanssin” ikuista yhteyttä, mikä elää kaiken takana korkeimmalla tasolla, missä nämä kolme ovat yhtä.

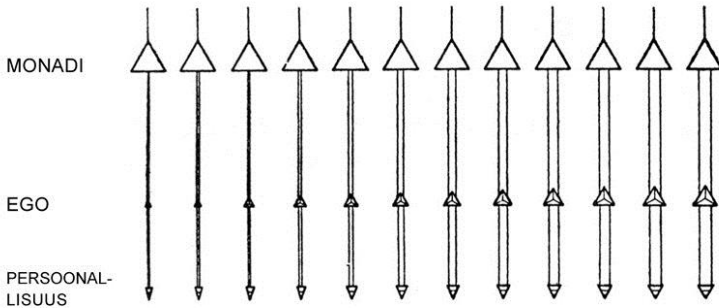
Tällaiset pohdinnat eivät ole vain teoreettisia, vaan niillä on käytännön arvoa elämässä. Vaikka emme voi täysin käsittää tällaisen opetuksen täyttä merkitystä, niin meidän tulee kuitenkin tietää, että on kolme voiman linjaa ja että kaikki voima on yhtä ja samaa. Ilman tätä tietoa emme voi käsittää, miten maailmamme on saanut olemassaolonsa emmekä ymmärtää ihmistä, jonka ”Jumala loi omaksi kuvakseen” ja joka siksi on myös kolme ja kuitenkin yksi, atma-buddhi-manas ja kuitenkin yksi henki. Voimme pitää korkeamman itsen kolmea osaa suuren tietoisuuden eli mielen kolmena aspektina. Ne ovat kolme tapaa tietää. Atma ei ole Itse, vaan Itsen tuntemisen tietoisuus. Buddhi on tämä tietoisuus, joka *tuntee elämän muodoissa* omien suorien havaintojen välityksellä. Manas on sama tietoisuus, joka tarkastelee *kohteiden* maailmaa. Kama-manas on osa sitä ja sen on upoksissa maailmassa ja maailma vaikuttaa siihen. Monadi on todellinen itse, jonka elämä on jotain suurempaa kuin tietoisuus, mikä on täydellisen mielen, korkeamman Itsen elämää.

Sama totuus voidaan ilmaista hiukan eri tavalla, itse asiassa monella eri tavalla. Atma, buddhi, manas ihmisessä heijastaa pienessä mittakaavassa suuren kolminaisuuden piirteitä. Atma on tietoisuus *itsestä* ja myös *tahto*, joka suuntaa itseään. Manas toisessa päässä on tietoisuus *maailmasta* ja sen *ajattelukyky* tekee kaiken työn, myös sen, joka toteutuu käsien kautta. Mutta buddhi näiden kahden välissä on *oleellinen* ydin tietoisuudesta, *subjektiivisuudesta*. Tämän kolminaisen välissä olevan jäsenen takana on monadi, parabrahmanin, todellisen ja ehdottoman nirvaanisen tilan edustaja ihmisessä tietoisuuden tuolla puolen. Atman on keinotekoisena ja suhteellisen nirvanan tila nirvaanisella eli atmisella tasolla, viimeinen illuusio neljännen, arhatin ja viidennen, adeptin vihkimysten välillä. Kuten monadi on tietoisuuden kolminaisuuden *yläpuolella*, niin persoonalliset ruumiit ovat sen ulko- tai *alapuolella*. Se tuntee ne vain heijastuksena manaksessa.

Me voimme ehkä arvella, vaikka menemme kauas varsinaisen tiedon tuolle puolen, että kun me lopullisesti ja täydellisesti käsitämme, että monadi on todellinen ihminen, löydämme sen tuolta puolen edelleen suurenmoisemman ulottuvuuden. Tulomme huomaamaan, että kipinää ei ole koskaan erotettu tullesta, mutta ego seisoo persoonallisuuden takana kuten monadi seisoo egon takana ja planeettaenkeli seisoo monadin takana ja aurinkojumaluus itse seisoo planeettaenkelin takana ja vielä edempänä äärettömän paljon korkeammalla ja nykytilassa täysin käsittämättömästi suurempi jumaluus seisoo aurinkojumaluuden takana ja vielä senkin takana monien tasojen päässä täytyy olla kaiken yläpuolella oleva Ylin. Mutta tässä ajatuskin jättää meidät yksin ja hiljaisuus on ainoa todellinen kunnioitus.

Keskivertoihmisessä monadi on tietenkin vain vähän kosketuksissa egon ja alemman persoonallisuuden kanssa, vaikka molemmat ovat jollain tavoin sen ilmauksia. Aivan samoin

kuin evoluutio merkitsee persoonallisuudelle oppimista ilmaisemaan egoa täydemmin, niin evoluutio merkitsee egolle oppimista ilmaisemaan monadia täydemmin. Ja aivan samoin kuin ego oppii ajan myötä kontrolloimaan ja hallitsemaan persoonallisuutta, niin oppii monadikin vuorostaan hallitsemaan egoa.

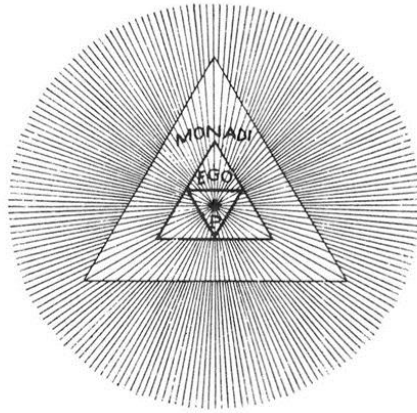
PIIRROS 41. – Monadi, ego ja persoonallisuus (II)

Piirros 41 on karkea esitys monadin, egon ja persoonallisuuden välisestä suhteesta ja niistä vaiheista, joiden kautta ne pääsevät vähitellen enemmän kosketuksiin toistensa kanssa. Vasemmalla näemme egon esitettynä hyvin pienenä, vauva-egona, täydellisenä, mutta pienenä ja kehittymättömänä. Persoonallisuuskin on kapea, mikä on osoitus primitiivisestä tilasta. Kun evoluutio menee eteenpäin, persoonallisuus laajenee vähitellen, kunnes siitä tulee tasasivuinen, hyvin kehittynyt, tasapuolisesti kattava ja symmetrinen. Alun perin hyvin kapea linkki persoonallisuuden ja egon välillä on leventynyt melkein yhtä leveäksi kuin persoonallisuus.

Samanaikaisesti tämän kanssa ego on kasvanut kokoa ja kavana sen ja monadin välillä laajenee tasaisesti. Siten kuvan oikealla puolella meillä on vahva ja leveä kanava monadin ja egon välillä. Ego itse on täysin kehittynyt ja sillä on täysin

hallinnassaan leveän ja hyvin kehittyneen linkin välityksellä symmetrisesti kehittynyt persoonallisuus

Viimein tulee aika, jolloin monadista ja egosta tulee yksi samoin kuin persoonallisuudesta egosta on tullut. Tämä on monadin ja egon yhdistyminen ja kun tämä on saavutettu, ihminen on saavuttanut aineeseen laskeutumisen tarkoituksen. Hänestä on tullut superihminen, adepti.

PIIRROS 42. – Monadin, egon ja persoonallisuuden “yhdeksituleminen”. –

Piirros pyrkii esittämään seuraavaa:	
1.	Monadin, egon ja persoonallisuuden täydellinen samalle viivalle asettuminen, yhdistyminen.
2.	Siitä seuraava tietoisuuden <i>yksi</i> keskus.
3.	<i>Yksi</i> elämä virtaa kolmen lävitse.
4.	Persoonallisuuden, egon ja monadin ulkorajojen yhden elämän ilmennykselle asettamat rajoitukset.
5.	Persoonallisuus, ego ja monadikin ovat illusorisia verhoja, joihin jumalainen elämä on pakottautunut.
6.	Yksi elämä itse on rajoittamaton ja universaali, mitä osoittaa kehämäinen aurasäteily. Se työntää ilmauksensa monadin, egon ja persoonallisuuden läpi. “Ilmennyn yhdellä osalla itseäni, mutta pysyn silti kokonaisena.”

Piirros 42 esittää tämän toteutumista. Tässä näemme monadin, egon ja persoonallisuuden täydellisesti ryhmittyneenä *yhdeksi*. Sama elämä kyllästää kaikki kolme sen ilmennystä, mutta koostaan ja rakenteestaan johtuen persoonallisuus kykenee ilmaisemaan vähemmän yhdestä elämästä kuin ego ja ego puolestaan samoista syistä vähemmän kuin monadi.

Monadikaan ei voi rajoittaa, pitää sisällän tai ilmaista koko jumalaista elämää, joka säteilee ulos erottavan aineen verhoista ja niiden takaa, olipa verho, joka tekee siitä erillisen olennon, kuinka ohut tahansa. Kun tämä täydentyminen on saavutettu, niin vasta silloin astuu entiteetti ensi kertaa tosi elämänsä, sillä evoluution pökerryttävä prosessi on vain valmistusta hengen todellista elämää varten, mikä alkaa vasta, kun ihmisestä tulee enemmän ihminen. Ihmisyys on maailman koulun viimeinen luokka ja kun ihminen pääsee siltä, hän astuu loistavan hengen elämään, Kristuksen elämään. Se on loistavaa ja suurenmoista elämää, jota ei voi käsittää eikä verrata, mutta meistä jokainen saavuttaa sen varmasti emmekä pääse sitä karkuun, emme edes, vaikka toimimme itsekkäästi. Jos asetamme itsemme evoluution virtaan vastaan, voimme viivyttää edistystämme, mutta emme voi estää sitä lopullisesti. Monadin ja egon ja egon ja persoonallisuuden suhteen vastavuus on läheinen. Aivan kuten ego on pitkiä vuosikausia persoonallisuuden sielunvoima, niin tulee aika, jolloin egosta itsestään tulee käyttöväline, jolle täysin toimiva ja valveilla oleva monadi antaa sielunvoiman. Kaikki egon moninaiset kokemukset, kaikki sen kehittävät suurenmoiset ominaisuudet siirtyvät monadiin itseensä ja saavat siellä paljon täydemmän toteutuksen kuin ego koskaan kykeni niille antamaan.

Herää kysymys, tekeekö monadi koskaan tavallisen ihmisen tapauksessa jotain, mikä vaikuttaa tai voisi vaikuttaa persoonallisuuteen täällä alhaalla. Sellainen väliintulo vaikuttaa hyvin epätavalliselta. Ego yrittää monadin puolesta saada persoonallisuuden täyteen kontrolliinsa ja käyttää sitä instrumentina, mutta koska tätä tavoitetta ei vielä ole täysin saavutettu, monadista saattaa tuntua, että sen aika puuttua asioihin omalta tasoltaan ja käyttää täyttä voimaansa ei ole vielä tullut. Se, mitä on tekeillä, ei ole monadin mielestä vielä tarpeeksi vahva vaadittuun tarkoitukseen. Mutta kun ego alkaa jo onnistua yrityksissään hallita alempia käyttövälineitään, silloin monadi

tulee joskus väliin. Kun oli tutkittu joitakin tuhansia ihmisiä, niin jälkiä tällaisesta monadin väliintulosta löytyi vain muutama. Huomattavin tapaus on Alcyonen 29. elämä, kun hän lupautui herra Buddhalle omistamaan tulevat elämänsä buddhauuden saavuttamiseen ihmiskunnan auttamiseksi. Kun tällainen lupaus koskettaa kaukaista tulevaisuutta, on ilmeistä, että persoonallisuus, jonka kautta lupaus tehtiin, ei voi mitenkään pitää sitä. Tutkimus osoitti, että mahtavampi voima vaikutti egoon ideassa, vaikka se oli innoissaan asiasta. Se ei olisi kyennyt vastustamaan, vaikka olisi halunnut. Saatettiin todeta, että käskevä voima tuli epäilyksettä monadista. Se oli päättänyt ja kirjasi päätöksensä muistiin. Sen egon kautta toimivalla tahdolla ei ollut vaikeuksia saada kaikki tulevat persoonallisuudet sopusointuun tämän suuren aikomuksen kanssa.

Muitakin esimerkkejä samasta ilmiöstä on löydetty. Tietyt monadit ovat jo vastanneet korkeampien auktoriteettien kutsuun ja päättäneet, että heitä edustavat persoonallisuudet avustavat kuudennen juurirodun työssä Kaliforniassa joidenkin satojen vuosien kuluttua. Tämän päätöksen vuoksi mikään, mitä nämä persoonallisuudet tekevät väliaikana, ei voi estää tämän päätöksen toteuttamista. Pakottava voima ei tule ulkoa, vaan sisältäpäin todellisesta ihmisestä itsestään. Kun monadi on päättänyt, niin asia tapahtuu ja persoonallisuus tekee hyvin antautuessaan tyylikkäästi ja auliisti, tunnistuen ylhäältä tulevan äänen ja tehden yhteistyötä iloiten. Jos hän ei tätä tee, niin hän hankkii itselleen tarpeetonta kärsimystä. Sen hankkii aina ihminen itse ja hänen on persoonallisuudessaan käsitettävä, että ego on hän itse ja hänen on toistaiseksi vain hyväksyttävä, että monadi on vielä enemmän hän itse – lopullinen ja suoremmois in ilmaus hänestä.

Toinen vastaava tapaus koskee suurta palvelijoiden piiriä. Palvelijat ovat erillinen tyyppi ihmisiä, joihin monadit ovat yhteydessä *alusta alkaen* riippumatta siitä, kuinka pitkään

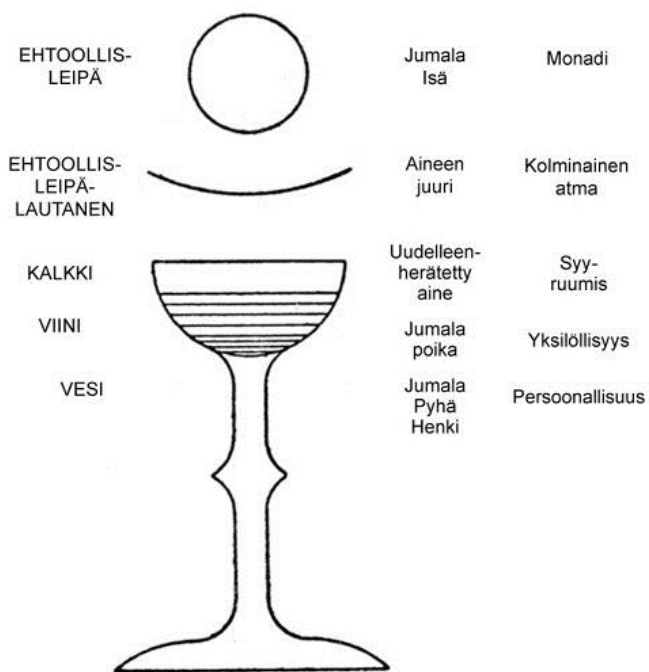
tällä tyypillä menee ennen kuin se saa ilmauksensa ulkoisessa tietoisuudessa. Jossain mielessä se on eräänlainen ennaltamäärääminen, jonka monadi on päättänyt toteuttaa, (Lisää palvelijoista, ks. C W Leadbeaterin artikkeli *The Theosophist*, syyskuu 1913.)

Sen yleisen katsannon valossa, että täydellisesti järjestyneessä universumissa ei ole tilaa sattumalle, näyttää todennäköiseltä, että eläinkunnasta yksilöitymisen tavan oli monadi jotenkin ennalta määrännyt tai se oli määrätty sitä varten, jotta se valmistuisi sen suuren työn osan suorittamiseen, johon se oli ryhtyvä tulevaisuudessa. Sillä tulee aika, jolloin olemme kaikki osa suurta taivaallista ihmistä, ei mitenkään myyttinä tai runollisena symbolina, vaan elävänä ja todellisena tosiasiana, jonka jotkut tutkijat ovat nähneet. Taivaallisessa ruumiissa on monia ruumiinosia, jokaisella niistä on oma tehtävänsä täytettävänä ja elävät solut, jotka muodostavat osan niistä, tarvitsevat laajan kirjon erilaisia kokemuksia valmistamaan niitä tehtävään. Voi hyvin olla, että osat on valittu evoluution aamunkoitosta alkaen ja että jokaisella *monadilla* on oma evoluutiolinjansa ja sen toiminnan vapaus koskee vain tahtia, jolla se liikkuu tätä linjaa pitkin.

Pyhän eukaristian vietossa on paljon monadia, egoa ja persoonallisuutta koskevaa symbolismia. Lyhyesti sanoen kolminaisuuden kolmesta persoonasta hostia on Jumala Isä ja myös kokonainen ja jakamaton jumaluus, viini edustaa Jumala Poikaa, jonka elämä vuodatetaan aineellisen muodon maljaan. Vesi edustaa Jumala Pyhää Henkeä, henkeä, joka liikkui vetten päällä ja jota samalla vesi edustaa. Puhuaksemme seuraavaksi jumaluudesta ihmisessä hostia tarkoittaa monadia, kaiken kaikkiallista ja näkymätöntä syytä, ehtoollisleipälautanen, pateeni tarkoittaa kolminaista atmaa eli henkeä, jonka välityksellä monadi toimii aineessa. Viini tarkoittaa yksilöllisyyttä kaadettuna syyruumiin maljaan. Vesi edustaa persoonallisuut-

ta, mikä on niin läheisessä yhteydessä siihen. Jos siirrymme ehtoollisen vaikutuksiin osallistujaan, niin hostian voima on oleelliselta osaltaan monadista ja toimii voimakkaimmin siinä, mikä ihmisessä edustaa monadin suoraa toimintaa. Ehtoolliskalkin voima on enemmän egon voimaa, viinillä on hyvin vahva voima astraalitasoilla ja vesi lähettää ulospäin eetterivä-rähtelyjä. Kun pappi tekee kolme ristinmerkkiä hostialla ehtoolliskalkin yllä, hän tahtoo voimallisesti, että monadisen tason vaikutus laskeutuisi egoon sen atma, buddhi, manas kolminaisessa ilmennyksessään. Kun hän tekee kaksi ristinmerkkiä oman rintansa ja ehtoolliskalkin välissä, hän vetää vaikutukset omaan mentaali- ja astraaliruumiiseensa, jotta ne hänen kauttaan säteilisivät kirkkokansaan. Tämä symbolisoi evoluution varhaisempia vaiheita, jolloin monadi häilyy alempien ilmennyksiensä yläpuolella viipyen siinä ja toimien niiden yläpuolella koskaan koskettamatta niitä. Siksi pappi pitää hostiaa ehtoolliskalkin yläpuolella koskettamatta sitä, kunnes määrätty hetki on koittanut. Kun pappi pudottaa hostian palasen ehtoolliskalkkiin, se merkitsee monadin säteen laskeutumista egoon.

Piirros 43 on tarkoitettu tämän symbolijärjestelmän mieleen painamisen helpottamiseksi.

PIIRROS 43. – Pyhän eukaristian symbolismi

Luku 34 Toinen ja korkeammat vihkimykset

Jokainen vaihe polulla on jaettu neljään askeleeseen:

Ensimmäinen on *maggo* eli tie, jonka aikana oppilas pyrkii karistamaan kahleensa. Toinen on *phala*, kirjaimellisesti hedelmä tai tulos, kun ihminen huomaa ponnistelujensa tulosten näkyvän yhä enemmän. Kolmas on *bhavagga* eli täyttymys, aika, jolloin tulos huipentuu ja hän kykenee täyttämään tyydyttävästi työn, joka kuuluu sille askeleelle, jolla hän nyt tukevasti seisoo. Neljäs on *gotrabhu*, mikä merkitsee aikaa, jolloin hän on päässyt tilaan, jossa on sopiva vastaanottamaan seuraavan vihkimyksen. Tämä merkitsee täydellistä vapautta tämän vaiheen kahleista polulla.

Ensimmäinen kolmesta kahleesta, samyojana, mistä on päästävä eroon ennen kuin kandidaatti voi ottaa vastaan toisen vihkimyksen, *sakkayaditthi* on harha itsestä. Tämä on ”minä olen minä” -tietoisuus, mikä persoonallisuuteen yhdistettynä ei ole muuta kuin illuusio, josta on päästä eroon aivan ensiaskelilla todellisella ylöspäisellä polulla. Mutta kahleitten heittäminen pois kokonaan merkitsee vielä enemmän, sillä siihen kuuluu sen tosiasian käsittäminen, että yksilöllisyys on todella yhtä kaiken kanssa, että sen edut eivät voi koskaan olla vastaisia sen veljien etujen kanssa ja että se edistyy todella, kun se avustaa muitten edistymistä.

Toinen kahle on *vichikichcha*, epäily tai epävarmuus. Kandidaatin täytyy tulla vakuuttuneeksi vakaumuksestaan perustuen jo yksilölliseen kokemukseen tai matemaattiseen järkeilyyn. Hän uskoo, ei koska hänelle on kerrottu, vaan koska tosiasiat ovat itsestään selviä. Tämä on ainoa metodi ratkaista okkultismiin liittyvät epäilykset.

Kolmas kahle on *silabbataparamasa* eli taikausko. Tähän sisältyvät kaikenlaiset sokeat ja virheelliset uskomukset ja riippuvuus ulkoisista riiteistä ja seremonioista sydämen puhdistamisessa. Ihmisen on tajuttava, että pelastusta on etsittävä itsestä. Miten arvokkaita seremoniat tms. voivat tahdon, viisauden ja rakkauden kehittämisessä ollakaan, niin ne eivät koskaan voi korvata henkilökohtaisia ponnistuksia, jotka ovat ainoa tie saavutuksiin. Tieto todellisen egon henkisestä pysyvyydestä antaa luottamusta omiin henkisiin voimiin ja hälventää taikauskoa. Buddhitietoisuus on suoraan yhteydessä näihin kolmeen kahleeseen, sillä ne häviävät buddhitietoisuudella. Tunnistettuaan ykseyden ei ihmisellä voi enää olla harhaluuloja erillisyydestä. Nähdessään elämän suurten lakien toimivan hän ei voi enää epäillä. Hän näkee kaikki yhteen autuuteen johtavat tiet ja että kaikki tiet ovat hyviä, joten hän ei enää pidä kiinni taikauskoisesta käsityksestä, että jokin niistä välttämätön jollekin saavutetulle tasolle.

Toinen vihkimys tapahtuu alemmassa mentaalimaailmassa niin, että kandidaatin on pitänyt saavuttaa kyky toimia vapaasti mentaaliruumiissaan. Tämä vihkimys jatkaa nopeasti mentaaliruumiin kehitystä ja tässä kohtaa tai lähellä sitä oppilas oppii käyttämään mayavirupaa (Ks. *Mentaaliruumis*). Toisessa vihkimyksessä annetaan tiedon avain. Vihkijä vuodattaa omasta mentaali- ja syyruumiistaan voiman säteitä, jotka osuessaan vihittävän mentaali- ja syyruumiiseen stimuloivat nopeaan ja loistavaan kasvuun niissä olevat samankaltaisten voimien idut. Aivan kuten auringonsäteiden stimuloima nuppu puhkeaa yhtäkkiä loistavaan kukkaan, niin avautuvat mentaali- ja syyruumiiden piilevät voimat laajentuen säteilevän kauniiksi. Niiden välityksellä laajentunut buddhi eli intuitio voi toimia vapaasti ja uusi suurenmoinen kyky on näin saatettu toimimaan. Toista vihkimystä seuraava aika on polulla kaikkein vaarallisin. Tässä vaiheessa kandidaatin luonteessa mahdollisesti olevat heikkoudet saavat hänestä vallan ja mel-

kein kaikissa tapauksissa vaarana on ylpeys. Evankeliumin tarinoissa tästä kertoo tarina kiusauksista erämaassa. Kuten ensimmäinen vihkimys vastaa uutta syntymää, niin toista vihkimystä verrataan Pyhän Hengen ja tulen kasteeseen, sillä kolminaisuuden kolmannen persoonan voimaa, joka vihkimyshetkellä vuodatetaan, voidaan tavallaan kuvata myös tulen virtana. Buddhalaiset tuntevat tässä vaiheessa olevan ihmisen nimellä sakadagamin, ihminen, joka palaa enää kerran, mikä tarkoittaa, että hän tarvitsee enää yhden inkarnaation ennen tuloaan arhatiksi neljännessä vihkimyksessä. Hindujen nimi tälle askeleelle on kitichaka, ihminen, joka rakentaa majan. Hän, joka rakentaa majan, on päässyt rauhan paikkaan. Tässä vaiheessa ei enää ole kahleita heitettäväksi pois, mutta se on tavallisesti huomattavan psyykkisen ja älyllisen edistymisen aikaa. Ihmisellä tulee olla astraalitietoisuus hallinnassaan fyysisen valveillaolon aikana ja unessa taivasmaailma avautuu hänelle.

Kun kolmas vihkimys on saatu, ihmisestä tulee anagamin, mikä merkitsee sananmukaisesti hän, joka ei palaa, sillä hänen odotetaan vastaanottavan seuraavan vihkimyksen samassa inkarnaatiossa. Hindujen nimitys tälle vaiheelle on hamsa, mikä merkitsee joutsenta, mutta sanan katsotaan olevan eräs muoto lauseesta so-ham: ”se minä olen”. Perinteen mukaan joutsen kykenee erottamaan veden maidosta ja tietäjä on samalla tavoin kykenevä tajuamaan sen, mistä elämän ilmiöistä on todellista arvoa eläville olennoille. Kristillisessä symboliikassa tätä vihkimystä kuvaa Kristuksen kirkastuminen. Hän meni ylös vuorille ja kirkastui opetuslastensa edessä. Siellä hänen ulkomuotonsa muuttui heidän nähtensä: ”hänen kasvonsa loistivat kuin aurinko ja hänen vaatteensa tulivat valkeiksi kuin valo”. Tämä kuvaus viittaa augoeidesiin, kirkastuneeseen ihmiseen ja on tarkka kuvaus siitä, mitä tapahtuu vihkimyksessä. Kuten toisessa vihkimyksessä on kysymys alemman mentaaliruumiin kehityksen nopeuttamisesta, niin

tässä vaiheessa syyruumis kehittyä erityisesti. Ego saatetaan läheisempään yhteyteen monadin kanssa ja on siksi toden teolla kirkastettu. Tämä ihmeellinen vuodatus vaikuttaa persoonallisuuteenkin. Korkeampi ja alempi itse tulivat yhdeksi ensimmäisessä vihkimyksessä ja eikä tämä yhteys katoa koskaan. Korkeamman Itsen kehitystä, joka nyt tapahtuu, ei koskaan voida mitata muodon alemmissa maailmoissa, vaikka ne kaksi ovat yhteä mitä suurimmassa määrin.

Tässä vaiheessa ihminen tuodaan maailman henkisen kuninkaan, okkulttisen hierarkian pään eteen, joka joko vahvistaa vihkimyksen itse tai valtuuttaa yhden oppilaistaan, kolmesta Tulen Herrasta tekemään sen. Viime mainitussa tapauksessa ihminen esitellään kuninkaalle pian vihkimyksen jälkeen. Näin ”Kristus” tuodaan ”Isänsä” eteen, vihittävän buddhi kohoaa, kunnes se on yhtä alkulähteensä kanssa nirvaanisella tasolla ja ihmisen ensimmäisen ja toisen periaatteen ihmeellinen yhdistyminen tapahtuu. Päivittäisessä työssään puuhaillessaan anagamin nauttii kaikista suurenmoisista mahdollisuuksista, joita ylemmän mentaalitason kaikkien kykyjen omaaminen suo ja ruumiin nukkuessa hän astuu buddhitasolle. Tässä vaiheessa hänen on heitettävä pois kaikki jäljellä olevat jäänteet neljänsistä ja viidensistä kahleista – kiintyminen aistinautintoihin, kuten maallinen rakkaus ja kaikki mahdollinen viha ja kauna. Hänen täytyy päästä vapaaksi mahdollisuudesta joutua ulkoisten asioiden orjaksi. Hänen täytyy kohota kaikkien sellaisten katsantokantojen yläpuolelle, jotka liittyvät hänen ympärillään olevien persoonallisuuden ja tunnistaa, että kiintymys, joka vallitsee polulla, on egojen välistä. Siksi se on voimakasta ja pysyvää ilman pienenemisen tai vaihtelevuuden pelkoa, sillä ”täydellisessä rakkaudessa ei pelkoa ole”.

Neljäs vihkimys tunnetaan arhat-vihkimyksenä, mikä tarkoittaa arvokas, kykenevä, kunnioitettava tai täydellinen. Hindut kutsuvat arhatia paramahamsaksi, hamsan ylä- ja tuolla

puolella olevaksi. Kristillisessä järjestelmässä neljättä vihkimystä tarkoittaa Kristuksen kärsimys Getsemanessa, ristiinnaulitseminen ja ylösnousemus. Tämä vihkimys eroaa muista siten, että siinä on kaksoisaspekti kärsimyksen ja voiton muodossa, siksi sitä kuvataan sarjalla tapahtumia. Kärsimys, joka liittyy vihkimykseen, on tyypiltään sellaista, että se selvittää karman jäännökset, jotka vielä voisivat olla vihittävän tiellä. Kärsivällisyys ja iloinen mieli, jolla hän kestää kärsimykset, ovat suuriarvoisia vahvistamaan hänen luonnettaan ja auttaa määrittämään hänen hyödyllisyytensä määrän työssä, joka hänellä on edessään. Vihittävän täytyy kokea hetkellisesti tila, joka tunnetaan nimellä *avichi*, mikä tarkoittaa ”ilman laineita”, se, mikä on ilman värähtelyjä. Ihminen seisoo ehdottoman yksin avaruudessa ja tuntee olevansa ilman yhteyttä kaiken elämän kanssa, myös Logoksen. Se on epäilemättä pelottavin kokemus, minkä ihmisolento voi mahdollisesti kohdata. Siitä on kaksi tulosta:

1. Kandidaatti kykenee tuntemaan myötätuntoa niitä kohtaan, jotka joutuvat *avichiin* oman toimintansa seurauksena ja
2. Hän oppii seisomaan yksin ilman yhteyttä mihinkään ulkoiseen ja testaamaan ja käsittämään oman varmuutensa siitä, että hän on yhtä Logoksen kanssa ja että yksinäisyudentunteen täytyy olla pelkkä illuusio.

Avichi vastaa mustalle maagikolle valkoisen adeptin nirvanaa. Molemmat tällaiset henkilöt ovat *joogea*, vaikka ovat toistensa vastakohtia ja kumpikin on saanut tuloksen laista, jota hän on seurannut. Toinen saavuttaa *kaivalayam'in* – ykseyden toteutumisen, täydellisen eristyksen – *avichista*, ja toinen nirvanan *kaivalayam'in*. Vielä fyysisessä ruumiissa olevalle arhatille buddhitason tietoisuus on hänen. Se on hänen normaali kotinsa. Tosiasiassa arhat-tasolla olemiseen kuuluu kyky käyttää täydellisesti buddhista käyttövälinettä. Kun arhat

vetäytyy buddhitasolle, niin ei pidä olettaa, että manas katoaisi. Hän vetää manaksen mukanaan siihen manaksen ilmaukseen, joka on ollut koko ajan olemassa buddhitasolla, mutta ei ole ollut täysin elävöitetty ennen kuin nyt. Hän on edelleen kolminainen, mutta kolmen tason asemesta hän on nyt kahdella tasolla, atma omalla tasollaan, buddhi omalla tasollaan ja manas samalla tasolla buddhin kanssa vedettynä ylös intuitioon. Sitten hän päästää irti syruumiin, koska hän ei enää sitä tarvitse. Kun hän haluaa ilmentyä jälleen mentaalitasolla, hänen täytyy tehdä uusi syruumis, mutta muutoin hän ei tarvitse sitä. Paljolti samalla tavalla buddhi ja kirkastettu äly vedetään myöhemmässä vaiheessa atmiselle tasolle ja kolminainen henki on täysin elävä. Sitten kolme ilmennystä sovitautuvat yhdeksi. Tämä on adeptin ulottuvissa oleva kyky, koska hän yhdistää monadin ja egon samoin kuin oppilas yrittää yhdistää egon ja persoonallisuuden.

Ylemmän manaksen vetäminen ylös syruumiista niin, että se on buddhitasolla rinnakkain buddhin kanssa, on se egon aspekti tai tila, jota H P Blavatsky kutsui henkiseksi egoksi, joka on buddhi plus Yhden manasin aspekti, joka vedettiin buddhiin, kun syruumis hylättiin. Tätä arhat-tilaa kutsutaan kristillisessä mystiikassa henkiseksi valaistumiseksi, Kristukseksi ihmisessä.

H P Blavatskylla on myös luokitus, jossa hän puhuu mielen neljästä jakautumasta:

- 1) Manas – tajiasi, hohtava tai valaistunut manas, mikä on todella buddhi tai ainakin tila, jossa ihmisen manas on sulautunut buddhiin eikä sillä ole erillistä omaa tahtoa.
- 2) Varsinainen manas, ylempi manas, abstraktisti ajatteleva mieli.
- 3) Antahkarana, kanavalinkki tai silta inkarnaation aikana ylemmän manasin ja kama-manasin välillä.

4) Kama-manas, joka tässä teoriassa on persoonallisuus.

Kun arhat jättää fyysisen ruumiinsa unessa tai transsissa, hän siirtyy heti nirvaanisen tason sanoinkuvaamattomaan kirkkauteen. Hänen päivittäinen pyrkimyksensä on nyt kurottaa yhä ylemmäs nirvaniselle tasolle sen viidelle alemmalle alatasolle, joissa ihmisego voi oleilla. Useita tasoja on hänelle avoinna ja hän voi keskittää tietoisuutensa valitsemalleen tasolle, vaikka taustalla on aina buddhinen ja nirvaaninen tietoisuus. Jopa aatmisella tasolla on jonkinlainen hengen verho, sillä se näyttää olevan jossain mielessä atomi ja jossain mielessä kokonainen taso. Ihminen tuntee olevansa kaikkialla, mutta voivansa kohdistua mihin tahansa itsessään ja aina, kun vuodatus ulospäin vähenee, se on hänelle ruumis.

Arhatin on työskenneltävä heittääkseen pois viisi jäljellä olevaa kahletta kymmenestä, mitkä ovat:

- 1) Ruparaga – halu muodon kauneuteen tai fyysiseen olemassaoloon muodossa, taivasmaailma mukaan lukien.
- 2) Aruparaga – halu elämään ilman muotoa.
- 3) Mani – ylpeys.
- 4) Uddhachcha – kiihtymys tai ärtymys, häirityksi tulemisen mahdollisuus.
- 5) Avijja – tietämättömyys.

Arhat-vihkimyksen voidaan ajatella sijoittuvan ensimmäisen ja viidennen vihkimyksen puoliväliin.

Polun ensimmäisellä puolikkaalla ensimmäisestä neljanteen vihkimykseen ihmisellä on paljon työtä henkilökohtaisista rajoituksista vapautumisessa, ”sen” illuusiosta. Toisella puoliskolla hänet pitää kiireisenä vapautuminen illuusiosta ”sinä”. Tavallisesti sanotaan, että keskivertotapauksessa ensimmäisen

ja neljännen vihkimyksen välillä kuluu seitsemän elämää ja samoin seitsemän neljännen ja viidennen välillä normaalitapauksessa. Mutta nämä luvut voivat olla pienempiä tai suurempia. Monissa tapauksissa aikaa ei oikeastaan tarvita paljon, sillä tavallisesti elämät seuraavat toisiaan välittömästi ilman taivasmaailmassa vietettyä aikaa. Arhatin, jonka ego toimii täydellisesti syruumiissa, ei ole tarpeen inkarnoitua enää fyysiseen ruumiiseen ja käydä läpi vaivalloista syntymän ja kuoleman kehää, mikä on niin epämiellyttävä, ainakin egon itsensä näkökulmasta. Hänen täytyy kuitenkin laskeutua astraalitasolle saakka. Astraaliruumiissa hän voi nauttia nirvanisesta tietoisuudesta, milloin haluaa, mutta jos hän olisi fyysisessä ruumiissa, hän voisi päästä nirvaaniseen tietoisuuteen vain jättämällä ruumiinsa unessa tai transsissa, kuten edellä on selitetty. Nirvaaninen tietoisuus merkitsee tietoisuutta missä tahansa aurinkokunnassa.

Viides vihkimys tekee ihmisestä Mestarin, adeptin, superihmisen. Buddhalaiset kutsuvat häntä asekhaksi, sananmukaisesti ei-oppilas, koska hänellä ei ole enää mitään opittavaa ja hän on käyttänyt kaikki luonnon ihmiskuntien mahdollisuudet. Hindut puhuvat hänestä jivanmukhtana, vapautettuna elämän, vapaana olentona, koska hänen tahtonsa on yhtä universaalisen tahdon kanssa, sen yhden ja ainoan. Hän seisoo nirvanavalossa jopa valvetietoisuudessaan, jos hän valitsisi jäämisen fyysiseen ruumiiseen maan päällä. Kun hän jättää sen, hän kohoo vielä korkeammalle monadiselle tasolle sanojemme ja ajatustemme tuolle puolen. Kuten *Salainen oppi* sen ilmaisee: adepti ”aloittaa samadhin atmisella tasolla”, koska kaikki tasot sen alapuolella ovat yhtä hänen kanssaan.

Ihminen saavuttaa adeptiuden, kun hän kohottaa tavallisen tietoisuutensa nirvaaniselle tasolle. Todellisuudessa se, mikä tekee hänestä erilaisen ja adeptin on, että hän on yhdistänyt monadin ja egon ja hänestä on tullut yksi monadin kanssa.

Hän on saavuttanut jumaluuden eli Logoksen kolmannen eli alimman ilmestyksen. Kristillisessä symboliikassa taivaaseen astuminen ja Pyhän Hengen laskeutuminen edustavat adeptiuden saavuttamista, sillä adepti nousee ihmiskunnan yläpuolelle, tämän maan tuolle puolen, vaikka jos hän valitsee kuten Kristus, hän voi palata opettamaan ja auttamaan. Kun hän astuu taivasiin, hänestä tulee yksi Pyhän Hengen kanssa ja ensimmäinen asia, minkä Hän tekee, on vuodattaa sitä opetuslastensa ylle aivan kuten Kristus vuodatti tulenliekit seuraajiansa pään päälle helluntaijuhlassa. Asekha-vihkimyksessä atma näkyy kirkkaana valona, tähtenä ja kun se leviää murtaen lopulta muurit, siitä tulee ääretön valo.

Ennen tätä arhat voi tuntea kaiken takana olevan rauhan ollessaan meditatiivisessa tilassa, mutta hän palaa jatkuvasti murheeseen. Mutta kun ihminen kohoaa atmiselle tasolle täydessä tietoisuudessa ja buddhitietoisuus yhdistyy siihen, ei ole muuta kuin yksi valo. Tämä on ilmaistu *Hiljaisuuden äänestä*: ”Kolme, jotka asuvat sanoin kuvaamattomassa loistossa ja autuudessa, ovat nyt māyān maailmassa kadottaneet nimensä. Ne ovat tulleet yhdeksi ainoaksi tähdeksi, tuleksi, joka palaa muttei polta, siksi tuleksi, joka on liekin upādhi.” Kun ihminen oli syyruumiissa, hän näki kolme pyhää erillisinä, mutta nyt hän näkee ne kolminaisen atman kolmena aspektina, atma, buddhi, manas, jotka olivat ”kaksosia samalla viivalla” edellisen vaiheen buddhitietoisuudessa, ovat nyt yhtä atman kanssa, tuli, joka on monadin liekki. Sitten opettaja sanoo: ”Missä on yksilöllisyytesi, lanoo, missä lanoo itse? Se on kipinä tulessa, pisara valtameressä, pysyvästä säteestä on tullut kaikkiallinen ja ikuinen säteily.” Hän, joka oli oppilas, on nyt Mestari. Hän seisoo keskellä ja kolminainen atma säteilee hänestä.

Adeptilla on kyky saada kaikki tieto, mitä hän haluaa melkein samalla hetkellä. Hän voi tehdä itsensä yhdeksi sen kanssa ja päästä hetkessä sen ytimeen ja tarkastella sitten ympäröiviä

yksityiskohtia kuten haluaa. Jossain buddhi- tai nirvaanisella tasolla hän tarttuu esimerkiksi jonkin tietyn tieteen tai tiedon alan ajatukseen ja tekee itsensä yhdeksi sen kanssa. Sitten kurottaa tästä pisteestä alapäin tarvitsemiinsa yksityiskohtiin. Mestarin ei tarvitse säilöä kaikkea tietoa aivoihinsa kuten me teemme, vaan hän kykenee suuntaamaan tietyn kyvyn mihin tahansa hän haluaa ja tietää kaiken asiasta tätä kykyä käyttäen. Hänen ei tarvitse lukea aiheesta, vaan hän suuntaa kaikki näkevän silmänsä aiheeseen ja jollain tavoin imee tiedon itseensä. Tämä voi olla selitys avidyasta, tietämättömyydestä eroon pääsemiselle. Buddhikyvyn ei enää tarvitse kerätä tosiasioita ulkopuolelta, vaan sukeltaa minkä tahansa tietoisuuteen, olipa se mineraali, kasvi tai deeva jne. ja ymmärtää sitä sisältäpäin. H P Blavatsky on korostanut, että Mestarin fyysinen ruumis on pelkkä käyttöväline. Se ei toimi minkään välittäjänä, vaan on pelkästään kontaktipiste fyysisellä tasolla, ruumis tarpeellisenä instrumenttina työhön, jota hän tekee ja joka sen jälkeen heitetään pois. Sama pätee astraali- ja mentaaliruumiiseenkin.

Mestarit auttavat lukemattomin tavoin ihmiskunnan edistymistä. Korkeuksista he valavat koko maailmaan valoa ja elämää, jonka kuka tahansa vastaanottavainen voi ottaa omaksi yhtä vapaasti kuin auringonpaisteen. Kuten fyysinen maailma elää Jumalan voimasta, jonka aurinko keskittää meihin, niin henkinen maailma elää saman elämän voimasta, jonka kohdistaa meihin okkulttinen hierarkia. Tietyt mestarit ovat erityisesti yhteydessä uskontoihin ja käyttävät näitä uskontoja säiliöinä, joihin he vuodattavat henkistä energiaa jaettavaksi kaikkien uskontojen uskoville asianomaisten ”armon välineiden” välityksellä. Sitten on vielä suuri intellektuellinen toiminta, jossa Mestarit lähettävät korkeasti älyllisiä ajatuksia nerojen siepattaviksi ja omaksuttaviksi ja annettaviksi maailmalle. Tällä tasolla he lähettävät myös toivotuksiaan opetuslapsilleen kiinnittäen heidän huomiotaan tehtäviin, joihin heidän tulisi ryhtyä. Alemmassa mentaalimaailmassa Mestarit tuottavat

ajatusmuotoja, jotka vaikuttavat konkreettiseen mieleen ja ohjaavat sitä tälle maailmalle hyödyllisiä toimintalinjoille ja opettavat niitä, jotka elävät taivasmaailmassa. Välitilan maailmassa he ottavat hoitaakseen niin kutsuttujen kuolleiden auttamisen, ohjaavat ja valvovat nuorten oppilaiden opetusta yleensä ja lähettävät apua monissa tilanteissa, joissa sitä tarvitaan. Fyysisessä maailmassa he valvovat tapahtumien suunnautumista, korjaavat ja neutraloivat pahoja virtauksia niin paljon kuin laki sallii tasapainottaen jatkuvasti evoluution puolesta ja vastaan työskenteleviä voimia vahvistaen hyvää ja heikentäen pahaa. He työskentelevät myös sopusoinnussa kansallisten enkelien ja deevojen kanssa ohjaten henkisiä voimia samoin toisten ohjatessa aineellisia. Koko maapallo on jaettu erityisiin alueisiin, joista jokaisesta on vastuussa joku Mestari. Nämä alueet koostuvat suurista maista tai jopa maanosista ja vastaavat ”seurakuntia” kirkon organisaatiossa. Siten yhden adeptin voidaan sanoa olevan vastuussa Euroopasta, toisen Intiasta ja niin edelleen.

Adeptien tulee ottaa huomioon kaikki eriaisteiset muodot ja evoluutiot, ei pelkästään ihmiskunta, vaan myös suuret enkelit ja deevakunnat, eriaisteiset luonnonhenget, eläimet, kasvit ja mineraalit, elementaalikunnat ja monet muut, joista ihmiskunta ei ole vielä kuullutkaan. Suuri osa adeptien työstä kuuluu tasoille, jotka ovat fyysisen tuolla puolen, koska heidän työnään on vuodattaa heidän omaa voimaansa ja myös voimaa nirmankayjojen täyttämästä varastosta. Maailman karmaan kuuluu, että sillä on tietty määrä tätä kohottavaa voimaa käytössään. Tämän johdosta ihmiskunta kehittyy yksikkönä. Veljeskunnan olemassaolon tosiasia tekee mahdolliseksi, että jokainen edistyy enemmän kuin olisi koskaan mahdollista, jos ihmiset olisivat täysin itsekseen. Suuri valkoinen veljeskunta säteilee voimaa ylemmälle mentaalitasolle suuresta varastosta kaikkien egojen ylle ilman poikkeusta auttaen näin mahdollisimman paljon kätketyn elämän kehittymisessä näkyväksi.

Adepti voi säteillä voimaansa suunnattomalle määrälle ihmisiä, usein jopa useille miljoonille samanaikaisesti. Kuitenkin tämä voima on sillä tavoin ihmeellistä, että voima, jota hän vuodattaa, sopeutuu jokaisen ihmisen tilanteeseen näistä miljoonista ikään kuin hän olisi tämän vaikutuksen ainoa kohde ja tuntuu kuin kaikki huomio olisi kohdistettu vain yhteen. Tämä pohjautuu siihen, että Mestarin nirvaaninen tai aatminen tietoisuus on eräänlainen piste, johon siitä huolimatta sisältyy koko taso. Hän voi tuoda tämän pisteen useita tasoja alemmas ja levittää sen kuin kuplan. Tämä valtavan kehän ulkopuolella ovat kaikki ne syyruumiit, joihin hän yrittää vaikuttaa ja kehän täyttämällä hän vaikuttaa olevan kaikki kaikessa jokaiselle yksilölle. Tällä tavoin hän täyttää elämällään miljoonien ihmisten ihanteet ja on heille Kristuksen ihanne, Raman ihanne, Krishnan ihanne, enkeli ja ehkä henkiopas. Työnsä tässä osiossa Mestarit käyttävät usein hyväkseen erikoistilaisuuksia ja paikkoja, joissa on voimakas magneettinen keskus, missä on elänyt jokin pyhä ihminen tai missä jokin pyhäinjäännös luo sopivan ilmapiirin. He käyttävät hyväkseen tällaisia olosuhteita ja laittavat voimansa säteilemään valmiita kanavia pitkin. Kun suuret pyhiinvaeltajien joukot kokoontuvat vastaanottavaisina, he käyttävät tilaisuutta hyväkseen ja vuodattavat voimaansa ihmisiin kanavia pitkin, joista heitä on opetettu odottamaan apua ja siunausta. Eräs toinen esimerkki mestarien työskentelymetodeista kausaalitasolla ovat talismanit, jotka Mestari voi yhdistää omaan syyruumiiseensa niin, että sen vaikutusta kestää aikakausia. Näin tapahtui tiettyjen fyysisten esineiden osalta, jotka Apollonius Tyanalainen hautasi tulevaisuudessa tärkeisiin paikkoihin.

Kun adepti on tullut yhdeksi atman tasolla ilmenevän Logoksen kolmannen aspektin kanssa, hänen seuraava askeleensa on tulla yhdeksi sen aspektin kanssa, joka edustaa Kristusta Isän helmassa. Myöhemmin hän oletettavasti vetäytyy yhä lähemmäs aurinkokunnan jumaluutta. Kun ihmiselämä on täytetty,

täydellinen ihminen pudottaa tavallisesti erilaiset aineelliset ruumiinsa pois, mutta hänellä on kyky ottaa mikä tahansa niistä uudelleen käyttöön, jos hän tarvitsee niitä työssään. Suurimmassa osassa tapauksia tämän tason saavuttanut ei enää tarvitse fyysistä ruumista. Hän ei enää pidä astraali-, mentaali- tai edes syruumistaan, vaan elää pysyvästi korkeimmalla tasolla. Adeptiuden saavuttaneista vain suhteellisen harvat pysyvät maan piirissä okkulttisen hierarkian jäsenenä, kuten selitetään tarkemmin myöhemmin.

Viidennen eli asekha vihkimyksen jälkeen korkeampi polku avautuu seitsemällä tavalla, joista adeptin on valittavat. Ne ovat:

1. Hän voi astua nirvanan autuaalliseen kaikkitietävyyteen ja kaikkivoipuuteen toimien tavoilla, jotka ovat tietämyksemme ulottumattomissa. Hän voi tulla tulevaisuudessa avataraksi tai Jumalan inkarnaatioksi. Tätä kutsutaan joskus ”dharmakaya-verhoon” pukeutumisiksi. Dharmakayassa ei ole mitään monaditason alapuolista, mutta emme tiedä, mikä on monadin verho sen omalla tasolla.
2. Hän voi aloittaa ”henkisen kauden”. Ei ole tiedossa, mitä tämä tarkoittaa. Mahdollisesti kyseessä on pukeutuminen sambhogakaya-verhoon. Hän säilyttää ilmennyksensä kolminaisena henkenä ja voi mahdollisesti laskeutua alemmas ja näyttäytyä tilapäisenä augideidesinä.
3. Hänestä voi tulla nirmanakaya-verhossa osa henkisten voimien aarreaittaa, josta Logoksen agentit ottavat voimaa työhönsä. Nirmanakaya näyttää säilyttävän augideidensä toisin sanoen syruumiinsa ja pitää kaikki pysyvät atominsa ja kykenee siksi näyttäyty-

mään millä tasolla itse haluaa. *Hiljaisuuden äänessä* puhutaan nirmankaya-olennoista suojamuurin muodostajina, jotka varjelevat maailmaa suuremmalta kurjuudelta ja murheelta.

4. Hän voi olla edelleen okkulttisen hierarkian jäsen, joka hallitsee ja vartioi maailmaa, jossa hän on saavuttanut täydellisyyden.
5. Hän voi siirtyä seuraavaan ketjuun auttamaan muotojen rakentamisessa.
6. Hän voi aloittaa loistavien enkeleiden tai deevojen evoluutiossa.
7. Hän voi antaa itsensä Logoksen välittömään palvelukseen käytettäväksi missä aurinkokunnan osassa tahan- sa hänen palvelijanaan ja sanasaattajanaan, joka elää tehdäkseen Hänen tahtonsa ja Hänen työtään koko Hänen hallitsemassaan järjestelmässä. Tätä kutsutaan ”esikuntaan” liittymiseksi. Sitä tunnutaan pitävän hyvin ankarana polkuna ja ehkä suurimpana uhrauksena, jonka adepti voi tehdä. Se on siksi erittäin huomattava asema. Yleisesikunnan jäsenellä ei ole fyysistä ruumista, vaan hän tekee sellaisen itselleen kriyahakilla, ”kyvyllä tehdä” sen pallon aineesta, johon hänet lähetetään. Yleisesikuntaan kuuluu olentoja eri tasoilta arhateista ylöspäin.

Adepti-vihkimyksen yläpuolella on seitsemän vihkimystä, joissa sana tsohan tarkoittaa ”herraa”. Samaa sanaa käytetään myös säteitten johtajista kolmannesta seitsemänteen. Säde, johon adepti kuuluu, ei vaikuta ainoastaan hänen ulkomuotoonsa, vaan myös työhön, jota hänen on tehtävä. Seuraavassa taulukossa on esitetty joitakin tosiasioita säteistä:

Säde	Säteen päämies	Säteen luonteesta	Huomautuksia
1	Mestari Morya	Voimakkuus	Mestari Jupiter kuuluu myös tähän säteeseen, ja on Intian vartija. Hän on vaikeatajuisten tieteiden opiskelija, joista kemia ja astronomia ovat ulkoisia ilmennyksiä.
2	Mestari Kuthumi: aiemmin hän oli Pythagoras n. 500 eaa.)	Viisaus	Tämä säde antaa suuria opettajia maailmalle
3	Venetsialainen Mestari	Kätevyys, soveltaminen	Astrologia kuuluu tämän säteen alaisuuteen
4	Mestari Serapis	Kauneus ja harmonia	Monet taiteilijat kuuluvat tähän säteeseen
5	Mestari Hilarion: aiemmin hän oli lamblikhos 300 jaa.)	Tiede, erityinen tieto	
6	Mestari Jeesus: aiemmin hän oli Apollonius Tyanalainen 1. vuosisadalla; myöskin Ramanauja 1000-luvulla.)	Bhakti tai palveleminen	Mystikoiden säde
7	Mestari Rakoczy: aiemmin hän oli kreivi de St. Germain 1700-luvulla; Francis Bacon 1600-luvulla; Robertus munkki 1500-luvulla; Hunyani Janos 1400-luvulla; Christian Rosencreutz 1300-luvulla; Roger Bacon 1200-luvulla; uusplatonisti Proklus 400-luvulla; St. Alban 200-luvulla).	Eri säädösten mukainen palvelu: seremoniat	Toimii seremoniallisen magian kautta. Käytetään (hierarkisesti) suurten enkelien toiminnan yhteydessä

Seuraavassa on esimerkkejä menetelmistä, joita eri säteitten edustajat todennäköisesti käyttävät:

Ensimmäisen säteen ihminen saavuttaa kohteensa pelkällä uupumattoman tahdon voimalla alentumatta käyttämään muita keinoja.

Toisen säteen ihminen saattaa myös käyttää tahdonvoimaa, mutta ymmärtäen eri menetelmien mahdollisuudet ja suuntaa tietoisesti tahtonsa kaikkein sopivimpaan kanavaan.

Kolmannen säteen ihminen käyttää mentaalisen tason voimia ja panee huolellisesti merkille tarkan ajan, jolloin vaikutukset ovat suotuisimmat menestykselle.

Neljännän säteen ihminen käyttää hienompaa fyysistä voimaa, eetteriä.

Viidennen säteen ihminen laittaa liikkeelle virtauksia, joita on tapana kutsua astraalivaloksi.

Kuudennen säteen ihminen saa tuloksia uskomalla vilpittömästi erityiseen jumaluuteensa ja hänelle ositettujen rukousten vastauksena.

Seitsemännen säteen ihminen käyttää pitkälle vietyä seremoniallista magiaa ja pyrkii saamaan apua luonnonhengiltä, mikäli mahdollista.

Sairauksien parantamisessa:

Ensimmäisen säteen ihminen ottaa terveyttä ja voimaa universaalisen elämän suuresta lähteestä.

Toisen säteen ihminen ymmärtää sairauden luonteen ja tietää tarkalleen, miten käyttää tahdonvoimaansa saadakseen etua parhaiten.

Kolmannen säteen ihminen kutsuu apuun suuria planeettahenkiä ja valitsee hetken, jolloin vaikutukset ovat suotuisimmat lääkkeiden käyttämiseen.

Neljännän säteen ihminen luottaa pääasiassa fyysisiin keinoihin kuten hierontaan.

Viidennen säteen ihminen käyttää lääkkeitä.

Kuudennen säteen ihminen käyttää uskolla parantamista.

Seitsemännen säteen ihminen käyttää mantroja tai maagisia loitsuja.

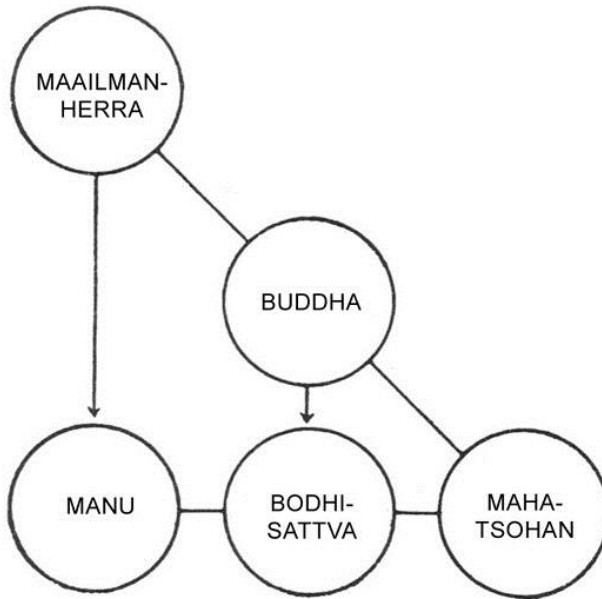
Tsohan-vihkimysten lisäksi säteissä kolmesta seitsemään korkein vihkimys meidän pallollamme on maha-tsohanin vihkimys. Ensimmäisen ja toisen säteen kohdalla on kuitenkin mahdollista edetä pidemmälle, kuten käy ilmi oheisesta taulukosta. Siitä näkyy, että buddha-vihkimys on mahdollinen ensimmäisen ja toisen säteen osalta ja ensimmäisen säteen osalta adepti voi edetä vieläkin pidemmälle.

Hiljainen vartija								
V I H K I M Y K S E T	9	Maailman Herra						
	8	Pratyeka-buddha	Buddha					
	7	Manu	Bodhi-sattva	Mahatsohan				
	6	Tsohan	Tsohan	Tsohan	Tsohan	Tsohan	Tsohan	Tsohan
	5	Asekha	Asekha	Asekha	Asekha	Asekha	Asekha	Asekha
	4							
	3	Ensimmäinen säde	Toinen säde	Kolmas säde	Neljäs säde	Viides säde	Kuudes säde	Seitsemäs säde
	2							
	1							

Okkulttinen hallitus jakautuu kolmeen ministeriöön, joita johtaa kolme virkamiestä, jotka eivät ole pelkästään Logoksen kolmen aspektin heijastumia, vaan heidän todellisia ilmentymiään. Nämä kolme ovat 1) Maailman Herra, joka on ensimmäinen aspekti adi-tasolla ja pitää huoltaa jumalaisesta tahdosta maan päällä, 2) Herra Buddha, joka on toinen aspekti ja asustaa anupadaka-tasolla ja lähettää viisautta ihmiskunnalle ja 3) Maha-tsohan, joka on kolmas aspekti ja asuu atmisella eli nirvaanisella tasolla ja harjoittaa jumalaista aktiviteettia edustaen Pyhää Henkeä. Nämä asiat käyvät ilmi seuraavasta taulukosta:

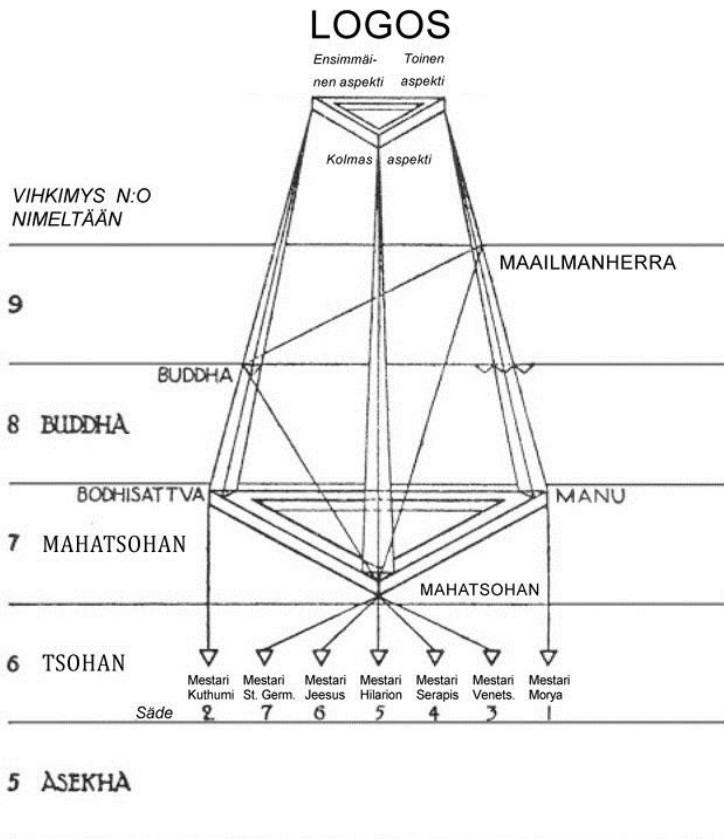
Logos	Jumalalliset voimat	Luonnon tasot	Voimien kolminaisuus	Säde
Ensimmäinen aspekti	Tahto	Adi eli alkuperäinen	Maailman Herra	1
Toinen aspekti	Viisaus	Anupadaka eli monadinen	Herra Buddha	2
Kolmas aspekti	Toiminta	Atminen eli henkinen	Mahatsohan	3–7

Tässä kolmiossa Maailman Herra ja Herra Buddha ovat erilaisia kuin maha-tsohan, koska heidän työnsä ei laskeudu niin alas kuin fyysiselle tasolle, vaan toimii Herra Buddhan osalta buddhiruumiissa ja aatmisella tasolla Maailman Herran osalta. Ja kuitenkin mikään työ alemmalla tasolla ei olisi mahdollista ilman heidän työtään, joten he välittävät vaikutustaan aivan alimmalle tasolle saakka edustajiensa manun ja boddhisattvan välityksellä. Manu ja boddhisattva ovat samalla tasolla maha-tsohanin kanssa ja muodostavat näin toisen kolmion, joka hallitsee Logoksen voimia alhaalla fyysisellä tasolla. Nämä kaksi kolmiota on esitetty piirroksessa 44.

PIIRROS 44. – Hierarkian suuret kolminaisuudet

Piirros 45 on yhteenveto näistä suhteista. Se on hiukan muunneltu piirros kirjasta *Mestarit ja polku*.

PIIRROS 45. – Okkulttinen hierarkia

Luku 35 Loppupäätelmät

Kun nyt olemme viemässä päätökseen neljän kirjan sarjaa, jossa käsitellään ihmisen *eetteri-*, *astrali-*, *mentaali-* ja syyruumiita yhdessä näihin ruumiisiin kuuluvien eri tasojen ilmiöiden kanssa, saattaa olla hyödyllistä luoda silmäys alueeseen, jonka olemme käyneet läpi ja vetää joitakin yleisiä johtopäätöksiä. Mitä tulee selvänäköiseen tutkimukseen tärkeänä asiana, näyttää olevan nykyisin tosiasia, että se, mitä voimme kutsua objektiiviseksi selvänäköisyydeksi, on verraten harvinaista. *Objektiivisella* selvänäöllä tarkoitamme sellaista määrättyä tai määrättyntyyppistä korkeampaa näkö- tai käsityskykyä, joka kykenee objektiivisuuteen havaittujen asioiden suhteen, jolloin niistä tosiasiasa tulee itsestään asioita, kohteita kuten fyysisen tason tavallisista ilmiöistä. On kuitenkin olemassa toisenkin tyyppistä selvänäköä, jota voimme kutsua *subjektiiviseksi* selvänäköisyydeksi. Tässä tyyppissä on kyseessä havainto tai ehkä tarkemmin sanoen *käsitys*, joka ei kykene objektiivisuuteen sen suhteen, mitä tarkkaillaan. Siinä lähinnä tunnetaan tai aistitaan se herkemmin tai sisäisemmin. Yksinkertainen esimerkki riittää valaisemaan asiaa. Suhteellisen harvat ihmiset kykenevät näkemään auroja niin, että he voivat olla täysin objektiivisia. Kuitenkin paljon useammat kykenevät ”aistimaan” auroja ja tietämään varsinaisesti näkemättä niiden yleispiirteet, kuten koon, laadun, värin jne. He tuntuvat varsin kirjaimellisesti näkevän ”mielen silmin”. Molemmissa tapauksissa viisas ja kokenut oppilas on äärimmäisen varovainen ja tarkkana ja pitäytyy aina tiukasti perinteisessä näkemyksessä sen suhteen, mitä näkee tai *ajattelee näkevänsä* tai tuntee tai *ajattelee tuntevansa*. Olisi typerää ja vastoin kaikkia tieteellisten metodien sääntöjä olla huomioon ottamatta tai vähätellä liian kovasti sitä, mitä näkee tai käsittää. Olisi yhtä lailla typerää ja varmasti paljon vaarallisempaa hyväksyä hätäisesti ja ilman huolellista harkintaa kaikki, mitä näkee tai käsittää. Astuessaan tuntemattomalle maaperälle oppilaan

tulee pyrkiä säilyttämään huolellisesti tasapaino varivaisuuden ja hätäilyn välillä. Vain se johtaa tosi tietoon ja pitää hänet ”keskitiellä”, mitä on usein kuvattu kapeaksi kuin veitsenterä.

Kuten edellisessä teoksessa mainittiin, olisi ollut melko mahdotonta tai ainakin epäkäytännöllistä yrittää hankkia todisteita näissä kirjoissa esitetystä väitteistä. On lähes varmaa, että suuressa osassa näissä kirjoissa esitetystä sisällöstä ei voitaisi esittää tiukka älyllistä todistelua, koska sitä ei nykyisellään ole saatavissa. Vain suhteellisen harvoja asioita voidaan todistaa absoluuttisesti, joku sanoisi, ettei mitään: faktat, ilmiöt, havainnot, väitteet ovat oma juttunsa, ja noiden faktojen ym. todentaminen ja etenkin *kyky arvioida tällaista todistelua*, kokonaan toinen juttu. Ihmiset eivät näytä vielä olevan kykeneviä luomaan järjestelmää, jolla todistettaisiin, ovatko tietyt asiat totta vai ei, ei ainakaan yhtä luotettavaa järjestelmää kuin esimerkiksi vaaka, jolla varmistutaan esineiden painosta. Ja kuitenkin kaikkien elämän ilmiöitten joukossa on monia äärimmäisen tärkeitä asioita, joista ihmisen *täytyy* muodostaa mielipide, mikäli hän haluaa elää rationaalisen olennon elämää ja ohjia elämäänsä todenmukaisesti. Hän *ei* voi odottaa, kunnes selkeitä, kiistattomia todisteita on saatavilla. Näin tehtäessä vaarana olisi informaation hylkääminen pelkästään riittämättömien todisteiden perusteella, vaikka ollessaan totta samainen informaatio saattaisi olla ihmiselle mittaamattoman arvokasta.

Vain yksi asenne tuntuu järkevältä ja oikeudenmukaiselta. Meidän on päätettävä omasta puolestamme suuntaan tai toiseen myös silloin, kun todisteet puuttuvat. Kun älylliset todisteet ovat puutteelliset, kuten usein sattuu, on yhtä tyhmää olla uskomatta kuin uskoa. Ihmiset ovat taikauskaisesti uskomatta aivan kuten he uskovat taikauskaisesti. Vaikea sanoa, kummasta taikauskosta ihmisrotu kärsii eniten tällä hetkellä. To-

disteet ovat tänä päivänä yksilöllinen asia tai ehkä niin on ollut aina. On olemassa teoria, todellakin vain teoria, jota eivät tue todisteet tai kokemus, että ihmisen on mahdollistaa harjoittaa itsensä siihen, että kun hän kuulee todellisen faktan ensi kertaa, jokin hänessä ryntää toivottamaan sen tervetulleeksi ja hän tietää sen olevan totta. Voimme kutsua sitä intuitioksi tai miksi haluamme. Sillä on monta nimeä, mutta ilmiönä jokainen voi vapaasti tarkkailla sitä ja testata itsessään, onko se totta. Kuten Annie Besat on sanonut: ”Kun korkeampi aisti, joka sinussa tietää totuuden välittömästi, asteittain kehittyy, kykenet omaksumaan yhä enemmän totuutta. Silloin sinussa kehittyy syvä sisäinen vakuuttuneisuus ja kun kohtaat totuuden, tiedät, että se on totta. Tämä aisti vastaa fyysisen tason näkökykyä. Se on buddhin, puhtaan järjen kyky.” (*Talks on the Path of Occultism.*) Niinpä viisas tarkkailee tämän ilmiön esiintymistä itsessään ja muissa ja tunnustaa sen valtuisan ja kauaskantoisen tärkeyden, ryhtyy tietoisesti työhön sen harjoittamiseksi ja täydellistää kykyä itsessään. On ilmeistä, että sillä voi olla mittamattoman suuri arvo hänelle eritoten hänen psykologisessa ja hengellisessä elämässään.

Vaikka monet näissä kirjoissa esitetyistä väitteistä saattavat joistakin lukijoista tuntua oudoilta ja epätavallisilta, jopa mahdottomilta, niin on varmaankin viisasta olla hylkäämättä niitä vain siksi, että niitä ei voida todistaa. Ne kannattaa panna ne syrjään toistaiseksi, ”arkistoida” ”käytettäväksi tulevaisuudessa”, jolleivät ne herätä tuntemusta siitä, että ne voivat olla totta. Jos taas ne herättävät vastakaiun värinän niissä, jotka ovat kehittäneet yllämainittua kykyä, siitä ei voi erehtyä. Ne voidaan hyväksyä ainakin kokeellisesti toistaiseksi mahdollisesti totena. Yhä useammat okkultismin opiskelijat havaitsevat, että ajan myötä he kehittävät omia sisäisiä kykyjään ja kykenevät toteamaan todeksi monet väittämät, jotka he kuu-kausia tai vuosia aikaisemmin hyväksyivät muitten toimiessa auktoriteetteina. Tämä riittää tällä kertaa tästä selvittämättö-

mästä ja monimutkaisesta kysymyksestä, mitä tulee modernin teosofian asuun pukeutuneen muinaisen viisauden opetusten todistamiseen.

Mitä tulee näissä kirjoissa esitettyihin eettisiin puoliin, niin lukija on epäilemättä havainnut, että ihmisen okkulttiseen rakenteen tutkimuksessa esiin nousseita eettisiä ja moraalisia huomioita on kosketeltu vain satunnaisesti ja melko toissijaisesti. Tämä on tehty tarkoituksellisesti siinä katsannossa, että faktat puhuvat itse puolestaan ja kertovat niihin sisältyvästä moraalista. Jos ihmisen kokoonpano on kuten esitetty, jos ihmisellä on sellainen eetteri-, astraali-, mentaali- ja syyruumis, ei varmaankaan voi olla epäilystäkään siitä, miten hänen pitäisi myös oman etunsa vuoksi elää ja hoitaa suhteitaan muihin ihmisiin ja maailmaan yleensä. Tekeekö hän niin, on luonnollisesti täysin hänen oma asiansa.

Ja nyt muutama sana, jotka on tarkoitettu okkulttisille opiskelijoille näissä kirjoissa esitetystä yleisestä metodista, jolla aihetta on lähestytty. Muinaista viisautta voidaan epäilemättä esittää monella tavalla, jotka poikkeavat täysin toisistaan. Teknikko esittää ne yhdellä tavalla ja taiteilija aivan eri lailla. Tiedemies kuvaa niitä tavalla, joka poikkeaa täysin runoilijasta tai mystikosta. Ikuisten totuuksien esittäminen riippuu ihmisten temperamenttityypistä, perehtyneisyydestä ja tiedosta. Niinpä on olemassa vain yhden esitystavan käyttämisen vaara. Tarkemmin sanoen näissä kirjoissa käytetty tapa on hyvin mekaaninen, jopa materialistinen. Olkoon sitten niin, mutta asioiden luonnosta puhuttaessa on olemassa kaikkien ilmiöiden mekaaninen ja aineellinen puoli, olipa kyse kuinka henkisestä asiasta tahansa. Ei ole henkeä ilman ainetta. Todellinen okkultisti varoo sitomasta itseään mihinkään tiukkaan mekaaniseen systeemiin. Vaikka hänen ”siisti” mielensä iloitsee kategorioista ja faktojen esittämisestä tarkkoina taulukkoina, hänen tulee varoa, ettei niistä tule vankila, jonka ikkunoissa

on kalterit, jotka rajoittavat ja sitovat hänen näkemyksiään tiettyyn ahtaaseen suuntaan.

Läpileikkaukset, analyysit ja kategoriat ovat tarpeen älylle, mutta ne ovat loppujen lopuksi vain telineitä, joiden avulla kaikilta osiltaan valmis rakennus nousee. Kuten H G Wells on osuvasti todennut: ”Nämä jutut kuten numerot, määritelmät, luokittelut ja abstraktit muodot ovat mielestäni väistämättömiä, mentaalisen aktiviteetin ehtoja, pikemminkin valitettavia ennakkoehtoja kuin oleellisia tosiasioita. Mieleemme käsitteet ovat kömpelöitä ja murskaavat totuuden päästessään vähänkin kiinni siihen.” (*First and Last Things*, osa I, ”Metaphysics”.)

Tiedon rakenne on yksi kokonaisuus, vaikkakin monista osista koostuva. Mutta se on kuitenkin suurempi kuin kaikkien osiensa aritmeettinen summa. Se täyttää täysin tehtävän, mitä mikään sen osista tai osien ryhmistä ei kykene hoitamaan. Niin on ihmisenkin laita. Voimme tutkimustarkoituksissa ja paremmin ymmärtääksemme jakaa ihmisen monadiin, egoon ja persoonallisuuteen, hänen ruumiinsa fyysiseen, eetteriseen, astraaliseen, mentaaliseen ja kausaaliseen *eikä ihminen itse ole kuitenkaan mikään niistä eikä edes ne kaikki yhdessä*. Nämä kaikki ovat vain keinoja, joiden avulla hän ilmaisee osia, aspekteja ja toimintoja itsestään, mutta hän itse ”pysyy” entiteettinä, mysteerinä ja todellisuudessa erilaisena ja suurenmoisempana kuin kaikki nämä kategoriat, joihin hänet jaamme.

Kirjassaan *Sakramenttien tiede* C W Leadbeater tekee vertauksen, jota voimme käyttää tässä. Jos sähkövirta pannaan virtaamaan pehmeää rautaa olevan tangon ympäri ja uushopealankakierrukan läpi elohopeahöyryllä täytetyssä putkessa, se synnyttää magnetismia, lämpöä ja valoa. Virta on sama, mutta ilmenemismuodot erilaiset riippuen aineesta, jossa se toimii. Niin on ihmisenkin laita. Hänen lävitseen virtaava

elämän virta jakautuu eri ilmennyksiin sen mukaan, minkään ruumiin välityksellä se ilmentää itseään. Tutkimme vuorollaan kutakin ruumista ja niiden toimintametodia, mutta ihminen itse, joka tuottaa tuloksenaan erilaista tietoisuutta erilaisissa ruumiissa, on noumenon kaikkien näiden ulkoisten ilmiöiden takana. Ja lisäksi tulee huomata, että aivan kuin sähkö todellinen luonto kätkeytyy tiedemiehiltä, niin tekee ihminenkin, jonka tosi luonto pysyy meiltä piilossa.

Näin ollen on ymmärrettävää ja todennäköistä, että olisi mahdotonta esittää suoraan ja täydesti vain tietoisuuden, ei muodon näkökulmasta aikain viisauden totuuksia mainitsematta atmaa, buddhia, manasta ja koko joukkoa muita teknisiä termejä, joita on ripoteltu niin runsaasti näille sivuille. Todellinen tutkiva, aidosti totuutta rakastava tunnistaa totuuden, verhoutuupa se mihin asuun tahansa tai puhutaanpa siitä millä ”kapulakielellä” tahansa. Mutta ollaan ennen kaikkea kärsivällisiä ja ystävällisiä: kaikki tiet vievät maaliin. Jokainen pyhiinvaeltaja löytäköön oman polkunsä, jota seurata tarjoten hyväntahtoisuuttaan, ystävyyyttään ja ystävällisyyttään kaikille muille eri polkujen kulkijoille ketään syrjimättä ja ketään suosimatta.

Yllä esitetyn valossa opiskelijan täytyy *suurella syyllä* pitää varansa älyllisiin prosesseihin ja kategorisointiin sisältyvien puutteiden suhteen, vaikka ne ovatkin hyödyllisiä työteliäälle mielelle. Käytettäköön niitä kaikin mokomin telineinä, tikkaina, joita kiivetä, mutta varottakoon, ettei niistä tule häkkiä, joka sulkee sisäänsä. Tässä testi: jos tutkijan ymmärrys on aitoa, täyttä, synteettinen käsitys, jonka hän on luonut, kuuluu muodon tai kaavakuvan yläpuoliseen maailmaan. Mutta heti, kun hän heittää käsityksensä alempaan, kategorisoivaan mieleen, se projisoituu lukemattomissa muodoissa riippuen materiaalista, jonka hän valitsee tietovarastostaan. Omassa ominaisuudessaan se ei kykene ilmaisemaan itseään grafiikkaan van-

gittuna, olipa se kuinka nerokas tai osuva tahansa. Kaavakuvat, kuten kaikki kategorioitten muodot ovat oivia palvelijoita, mutta tyranneja isäntinä.

Kirjan tekijän toiveena on, että vuosien työ näiden teosten kimpussa auttaisi monia lukijoita selventämään käsityksiä ja toisi innostusta ja syvenevää rakkautta brahma-vidyaa, jaloa tiedettä, Jumalaa ja ihmistä koskevaa tietoa kohtaan, kuten se on tuonut tämän tekijälle. Tiedosta lähtee ymmärrys, ymmärryksestä tyyneys ja rauha, jotka ovat niin mittaamattomasti suurempia kuin mikään tieto tai ymmärrys.

”Tiedon arvon mittana,” kirjoitti Annie Besant, ”on sen kyky puhdistaa ja jalostaa elämää, ja kaikki rehelliset tutkijat tahtovat käyttää teosofian opiskelussa hankkimiaan teoreettisia tietoja oman luonteensa kehittämiseen ja lähimmäistensä auttamiseen. Tämä kirja on kirjoitettu näitä tutkijoita varten toivoen, että heidän oman älyllisen luonteensa parempi ymmärtäminen johtaisi siinä piilevän hyvän määrätietoiseen kehittämiseen ja pahan pois kitkemiseen. Tunne, joka johtaa oikeamieliseen elämään, on puoleksi hukkaan heitetty, ellei ymmärryksen valo ole oppaana tiellä. Sillä kuten sokea tietämättään eksyy tieltä ja putoaa ojaan, samoin sokea tietämätön minuus poikkeaa syrjään oikean elämän tieltä, kunnes hän suistuu pahojen tekojen aiheuttamaan syvyyteen. Avidyâ – tiedon puute – on todellakin ensimmäinen askel ykseydestä erillisyyteen ja vasta avidyân vähetessä erillisuus heikkenee. Kun se on poistunut, uudistuu.” (Annie Besant: *Ajatuksen voima*. Suom. Pirkko Carpelan.)